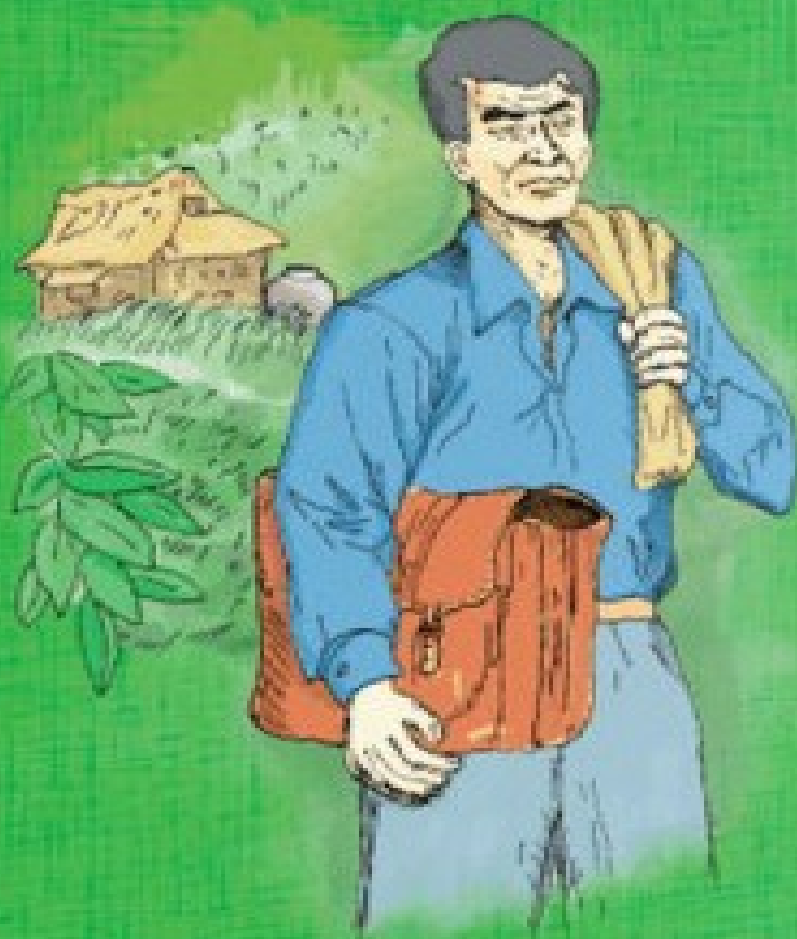

CHU LAI

Chu Lai

Hùng Karô

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Hùng Karô

vh

Mục lục

Lời Mở Đầu

Phần I - Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Phần II - Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Phần III - Chương 40

Chương 41

Đoạn Kết

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Lời Mở Đầu

Tôi tên là Hùng, gọi đủ theo giấy khai sinh là Trần Văn Hùng, nhưng người đời chẳng hiểu sao lại cứ thích gọi tôi là Hùng Ka Rô, Hùng tướng cướp, Hùng hung thần, tử thần, Hùng sát thủ máu lạnh rồi gọi cả cái tên xem ra có vẻ rất rắc rối này nữa: Kẻ đa tình dữ tợn!)

Vâng, thôi thì cứ để mặc cho người ta gọi, miệng lưỡi thế gian có khi nào không ngứa ngáy song tôi có đa tình hay dữ tợn thật không thì những trang viết vụng về dưới đây sẽ trả lời các bạn tất cả.

Viết! Khố! Tôi có viết lách bao giờ đâu. Từ nhỏ tôi đã kinh sợ cây bút và trang giấy, như sợ ma. Chữ nghĩa dưới tay tôi nó đùn ra lục cục, lồi thoi lăm, có lúc còn nhặng nhít, thô lậu nữa, ấy vậy nhưng mọi người cứ bảo tôi ngồi vào bàn đi, cuộc đời ông phong trần trời sạt khác thường như thế, không viết nó phí đi, phí lăm! Rồi ngay cả ông nhà văn già bất đắc chí ở phố núi tối tối mút xương gà như mút kẹo cũng bảo: "Tất cả bọn cầm bút thật hay giả ở cái nước không coi văn chương là trọng này đều ước muốn có một phần mười cái vốn sống mà cậu đã trải qua"

Trời đất! Oách thế kia à? Vậy thì tôi viết, không, đúng ra là kể, chỉ kể thôi chứ viết nghe có vẻ sang quá, véo von vít vông quá, người ta cười, tức là thấy gì kể nấy, không thấy không kể, tức là dòng đời tôi thế nào tôi cứ cho nó tuôn ra ùng ục ra thế ấy, một mạch từ đầu đến cuối, thẳng đuột, phẳng lỳ, không chìm nổi, không lắt léo, không bịa đặt, không tô vẽ, không chơi chữ chơi nghĩa, không chương hồi, không lớp lang, không đảo lên đảo xuống, không cắt dán, không bố cục, không hồi tưởng, không đa chiều đa kích lằng nhằng, không màng đến tính nhân văn tính tư tưởng cao siêu gì gì đó mà có màng cũng chả được, và cũng không hư cấu tí tẹo nào hết, bởi tôi có biết hư cấu là cái quái gì đâu mà

hư, hư bậy bạ, có khi lại thành cái thằng rao bán thuốc hôi nách thuốc hắc lò ngoài chợ.

Kệ thì giống như kể câu chuyện mình đã trải qua, đã nghĩ thấy, sờ thấy, ném thấy vậy việc gì phải tính nọ tính kia cho rắc rối. Kệ, vả lại tôi viết rồi để đó, viết để lấp đầy im lặng, viết cho riêng tôi, viết cho khỏi cắn lưỡi mà chết chứ có viết cho ai đâu mà đo đản nọ kia.

Và còn vì điều này nữa tôi giấu cho riêng mình, giấu cả vợ, người đàn bà thân yêu nhất mà tôi đi tìm cả đời mới thấy, đó là tôi đã nhìn thấy cái lỗ huyết há hoác đang từng phút chờ nuốt tôi vào cái bụng đen ngòm, tanh tưởi của nó. Những dòng chữ chắc chắn sẽ là hết sức nhức nhối này tôi muốn gửi lại như một món quà lòng thành tặng riêng cho cô ấy, chỉ một cô ấy thôi.

Tất nhiên tôi cũng bắt chước thiên hạ là đánh số một số hai, ghi rõ phần một phần hai để cô ấy dễ theo dõi. Cái này lại ông nhà văn già bất đắc chí ở phố huyện chỗ tôi thường gọi là: Thái độ tôn trọng người đọc.

Tôi bắt đầu kể đây!

Kể đúng theo ngôn từ, khẩu khí của một thằng đã trải qua những tháng ngày ở dưới đáy xã hội nên có thể sẽ rất nghịch nhĩ, rất dễ gây phản cảm, rất khó chịu nhưng cái tọng nó trót là vậy rồi, có muốn sửa cũng chả được.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Phần I - Chương 1

Bắt đầu bằng cái chuyện tôi đang đứng trước một tình huống khá nan giải là bỏ qua hoặc đâm vỡ mặt nó ra.

Tôi, - hai mươi một tuổi, nặng gần tám mươi cân, cao một thước bảy sáu, chỉ số cân đo này trong bất kỳ hoàn cảnh, thời gian nào cũng hầu như không thay đổi, từ nhỏ chưa biết ốm đau là gì, cái chuyện cho mặt nó vỡ hay rạn ra thì quá dễ. Nó đang ở trước mặt tôi, cũng quân phục, cóm róm, mắt lấm lét như quạ vào chuồng lợn, thỉnh thoảng lại nhón nhác nhìn quanh quất như muốn cầu cứu ai. Cầu cứu cái chết tiệt, thằng khốn nạn! Thằng phản bội! Nếu tao không đánh mày thì không có nghĩa là mày không đáng bị đánh mà chỉ đơn giản là tao không thể đánh, chưa thể đánh. Vì là đảng viên ư? Đúng, tao được tiếng là một đảng viên vào đảng thuộc loại trẻ nhất trung đoàn, mới vừa hai mươi tuổi do những thành tích dũng cảm bảo vệ an ninh Tổ quốc ở biên cương phía Bắc mặc dù cách đây mười phút tao đã được người ta khoác cho một danh xưng khác khá nhục nhã: khai trừ lưu lại. Hay là vì bộ quân phục, thứ quân phục mà mấy năm qua cả tao với mày đều đều đứng, lăn lóc và đều tự hào về nó? Hoặc cái thằng tao nhất sự kỷ luật một khi tung nắm đấm mà bạn bè thường kêu là nặng đến hàng tạ lên? Có thể có ráo trội mọi lý do nhưng cũng có thể chả có lý do nào hết, đơn thuần là tao chán, tao khinh, mà thói thường ở đời nếu khi đã khinh đã tởm một ai quá thái thì chán, buồn nôn, chả thèm nghĩ đến nữa là đánh.

Thế đấy. Không đánh được thằng bên ngoài thì tôi tự đánh vào thằng bên trong là tôi bằng cách lững thững bỏ ra sông, tìm một vạt cỏ ít sương nhất, nằm xuống, khoanh tay dưới gáy, mắt mở thao láo nhìn lên trời cao

như nhìn ngược về quá khứ, một quá khứ chẳng hay ho gì nhưng cũng chưa đến nỗi quá tệ...

o

Làng tôi thật nghèo. Quá nghèo! Nghèo đến nỗi đi qua nhau, chỉ cần ngửi mùi là biết ngay. Một thứ mùi mốc mốc, nhàn nhạt, gầy gầy như cứt chó phơi ba nắng. Nhà tôi còn nghèo hơn. Bố là công nhân khu gang thép bị cho thôi việc đột ngột sau một tai nạn do kẻ khác tạo nên nhưng do hần biết chạy vạy lo lót nên thoát. Mẹ là cô gái Hà Nội đi kinh tế mới rồi ở lại đây chấp nhận nghề làm ruộng. Bố chán đời hay cấm cẩu. Mẹ âm thầm chịu đựng như bất kỳ một người đàn bà đa đoan nào nhưng thỉnh thoảng tôi lại bắt gặp mẹ thả một cái nhìn mênh mông về phía sườn núi ở bên kia sông Công, khẽ thở dài.

Khi tôi sinh ra nước lũ láng vào tận nhà. Bà mẹ nói:

"Số trăm thủy, rồi là khổ nhưng sẽ ăn nên làm ra".

Chả biết ăn nên làm ra thế nào nhưng đúng là khổ, khổ quá, khổ từ bé đến lớn. Hồi nhỏ đi học chỉ có củ khoai lang nhũn nhoăn bằng đúng cái b... thẳng đánh giậm hay miếng cháy độn sẵn đen xì mà chiều hôm trước mẹ đã có ý để dành cho. Lớn lên một chút, ngoài giờ đi học trường huyện phải cuốc bộ tới hơn chục cây số, chiều về lại phải ra đồng phụ giúp việc lúa má với mẹ y hệt một lực điền, cũng cày bừa, gieo cấy, gặt đập, hốt phân trâu, cắt cỏ... đủ cả, hoặc lên rừng đốn củi với bố để kiếm thêm chút tiền còm ngoài chợ.

Vậy mà vẫn phong phao như ngỗng bột, mới mười bốn tuổi tôi đã kهنh càng như gã hai mươi, lại khoẻ nữa, khoẻ đến nỗi có lần khi mang củi xuống chợ, đựng một thúng cùn đình ăn quyết tiền, thế là óc một cái, thêm ọc cái nữa, tôi đã cho thúng cha râu ria vè mặt bặm trợn đó xuống con mương đầy phân trâu phân người ở cạnh đường. Một ông già chống gậy đi qua, xói cái nhìn đục cùi nhẵn vào mặt tôi, phán một câu lạnh như l... ma:

"Thằng bé này lớn lên rồi sẽ thành anh hào hoặc trùm trộm cướp."

Nghe, tôi chỉ cười vào cái mũi có rất nhiều lông trắng bạc thò ra khỏi lỗ của lão, vậy mà không dè cái câu đó đã ám quẻ vào tôi suốt trong một khoảng thời gian dài, tất nhiên là ở cái vế thứ hai, vế trộm cướp.

Mẹ chỉ đẻ ra tôi và đứa em gái kém tôi ba tuổi. Tôi thương nó lắm. Có miếng gì ngon tôi cũng mang về cho nó khi quả ổi, trái chuối, khi củ giông riềng, con tôm, cái cá... Biết nó tong teo, yếu ốm, tôi thường công nó đi học.

Khác hẳn với tôi, nó là con bé thông minh, học rất giỏi, năm nào cũng đứng đầu lớp. Đáng ra nó sẽ học hết cấp ba, vào đại học rồi sẽ trở thành một kỹ sư, bác sĩ, cô giáo gì đó làm mát mặt cả dòng họ cả làng nếu như lần ấy tôi không công nó đi củi. Đường trơn, dốc trượt, cật khoẻ tôi cứ phóng phăm phăm. Thế là ngã. Tôi thì không sao nhưng nó lại sừng tấy một bên vai. Sợ bố mắng thì ít mà sợ mẹ buồn thì nhiều, tôi chỉ âm thầm công nó đi trạm xá. Tại đây, bà trạm trưởng có cánh tay lông lá như tay đàn ông hay mặc một cái quần phíp chật ních hằn cả múi cả khe ra nói một câu ráo hoảnh:

"Nặng đây con trai ạ! Phải đưa lên bệnh viện tỉnh cho người ta mổ. ra, nắn lại, bó bột thì mới mong khỏi được".

Toát mồ hôi lạnh. Mổ, nắn, bó... bà ta nói toàn những từ to tát mà tỉnh bơ như đang cầm miếng bánh đúc chấm mắm tôm nhét vào mồm kia. Trong nhà đến khoai sắn còn không đủ ăn huống chi lấy tiền đâu ra mà mổ với nắn, sư khi! Nhưng tôi cứ đưa nó đi. Lên buổi sáng buổi chiều là về luôn, ở đó người ta nói rõ, một ca mổ nắn như thế phải mất ít nhất là năm trăm ngàn, tức là bằng đồng tiền bố mẹ tôi kiếm cả đời cũng không có. Cuống lên, tôi nắn nì với bất cứ người nào mặc áo choàng trắng đi qua, bác ơi, chú ơi, cô ơi, xin các bác các chú cứu em cháu với, cháu sẽ ở lại đây đỡ bộ đồ cứt mười năm để bù lại... Chả ai thèm trả lời một câu, thậm chí còn nhìn tôi như nhìn thằng điên ngày ngày bóc lá bánh ăn ngoài chợ. Vậy thì về, đành phải về.

Con em thấy tôi vò đầu khố sở, nó chùi nước mắt, cố nhoẻn cười:

"Em đỡ rồi, không đau nữa đâu, chỉ mai là khỏi."

Và mấy ngày sau chỗ sưng của nó tẹt đi thật, thậm chí còn lồm xuống. Nhưng cả nó cả tôi đâu có biết rằng đó chỉ là khỏi giả vì mấy tháng sau nữa, khi nó đau phát sốt phát rét buộc phải đưa đi khám mới té ngửa ra rằng, nó bị rò tuỷ. Nhưng bố rồi mẹ hỏi thế nào nó cũng chỉ nói tại đu cành ổi bị ngã chứ không nói ra tên tôi. Tôi càng thương nó đến quận thắt gan ruột. Nhìn nó suốt đêm ngồi tong teo ở bậu cửa ngóng mẹ đi cấy đêm về, tôi chỉ muốn gào lên một tiếng như chó dại cho xé toang lồng ngực. Trời ơi! Nếu lúc ấy có tiền đưa nó đi bệnh viện thì đâu đến nỗi nó phải mang một cái án tử hình tức tưởi như thế. Lần đầu tiên tôi thấm thía cái khốn nạn tột cùng của phận nghèo. Thấm thía đến nỗi đi qua một đám ăn nhậu mừng thôi nôi con lão phó chủ tịch huyện kéo dài suốt từ sáng đến tối với rượu thịt ê hề, với đủ những lời chúc tụng cóm róm, xu phụ, một tý nữa không nhận được tôi đã chạy về nhà ôm cả cái thùng phân hắt thẳng vào giữa cái đám người ngả ngớn đó.

Và thế là, vào cái tuổi mười bốn, cùng với lần đầu mộng tinh sáng ra ngây ngật cả người, tôi quyết định bỏ học, bắt đầu nghĩ cách để kiếm ra đồng tiền lo thuốc men cho em. Xa là ra sông bắt cá câu tôm mang đi chợ bán, tìm đến bất cứ chỗ nào có công trường, công trình là lăn xả vào đòi gánh thuê, xúc mướn. Gần là lấy gỗ ổi đèo quay, gọt khăng, làm súng cao su bán cho trẻ con trong xóm ngoài làng. Sau đó; thấy chả ăn thua, tôi liền lao vào các cuộc đò đen cờ bạc, thì cũng chỉ là đò đen lật vật với những lá bài tam cúc quăn queo hôi mùi cóc chết thôi chứ vốn liếng đâu mà đánh to đánh lớn.

Tiền kiếm được đâu chưa thấy nhưng cái máu giang hồ hảo hớn thích làm thủ lĩnh, thích mạo hiểm, thích chỉ huy, thích nổi bật trong đám đông đã ngấm vào lục phủ ngũ tạng tôi từ lúc nào. Trời cho tôi sức khoẻ, cái nghèo cho tôi sự phấn chí, và cái rò tuỷ chết tiệt của con em gái cho tôi chút ít cơ mưu để một gã thiếu niên quê kệch là tôi bỗng chốc trở thành một thứ đại ca của xóm núi. Ai cần đánh nhau ư? Có tôi. Ai cần đòi nợ,

xiết nợ ư? Có tôi. Và ai muốn tranh chấp đất đai, bờ thửa, gò đồi ư? Cũng có tôi. Tôi bỗng biến thành nổi kinh hãi cho một đám đông dân cư đồng thời cũng là cái nợ cái tội cho gia đình, đến nỗi không ngày nào là không có người đến mách bố tôi chuyện này chuyện khác khiến người cha cục tính của tôi đánh đấm miết vào cái thân thể rắn câng của thằng con cũng chán tay rồi cuối cùng chỉ còn biết ngồi im thờ phì phì như rắn hổ ngoài rừng. Sau này mẹ tôi mới nói, bố đánh mày là đánh vào chính cái khổ cái nhục của ông ấy cho nên đánh mà đau.

Một lần muốn tỏ ra hiếu thảo, tôi đã lặn một hơi sang bên kia sông, dùng súng cao su nã chết tươi hai con gà, một chú chó rồi hớn hờ mang về cho bố tôi đãi khách nói dối là đi làm mượn được người ta trả công. Nhưng miếng thịt gà béo ngậy, ướp lá chanh vàng ươm chưa kịp đưa lên miệng khách thì nhà chủ họ đã lần theo dấu chân dấu máu mà xộc đến, gậy gộc khua vang ngô. Bố tôi gần như phải quỳ xuống van lơn, họ mới thôi sau khi gói ghém, vợ vét tất cả đồng thịt trên mâm, dưới bếp lại, mang về. Họ còn nói: "Có đưa con như ông, thà bóp mũi chết đi còn hơn." Bố tôi ngồi chết lặng, mặt mày chỉ sần sượng, lát sau gập người thổ ra một búng máu.

Đứng thụt ló sau nhà, nghe được, biết rằng phen này bố tôi sẽ đánh tôi đến chết, tôi dông một mạch ra đường cái, nhảy xe tên lửa của bộ đội về thẳng Hà Nội, ngủ còng queo một đêm ở ghế đá Hồ Gươm, rồi tìm đến nhà bà ngoại ở ngõ Mai Hương thú tội một lèo với ý định nung nấu nhân lần này sẽ bỏ quách xóm nghèo. Bà ngoại chỉ thở dài sườn sượt, dắt tôi ra phố mua một bát phở bò thơm nhức mũi bảo tôi ăn, nhét vào túi tôi một đồng, một đồng hồi đó là mua được một con gà, mua được năm bát phở, rồi thở dài tiếp, nói một câu y hệt tôi đã nghe đến chán tai từ miệng mẹ tôi:

- "Ở đời dù thế nào cũng lành cho sạch rách cho thơm cháu ạ!"

Và khuyên tôi trở về kéo thẳng bố con mẹ mày nó mong, gì thì gì cũng là cốt nhục, cha nào lại đi ăn thịt con.

Thì về. Bà già rồi, lại yếu nữa, phải sống nhờ vào mấy cô mấy cậu cũng chả khá giả gì, cái nhìn thân thiện thì mỏng, cái nhìn ghẻ lạnh thì dày, ở lại chỉ thêm khổ cho bà. Ý tưởng về một cuộc sống lập thân lập nghiệp ở giữa lòng thủ đô phút chốc vỡ tan thành, về nhưng tôi đâu có dám về nhà ngay mà mò lên núi Ngạn làm người rừng trốn tránh. Quả núi Ngạn này có một hiện tượng lạ lắm cho đến nay vẫn chưa có ai giải thích được. Đó là sau một đêm mưa to, sấm chớp nổ ngang trời, tảng đá to bằng cả cái nhà kho hợp tác long chân lăn xuống ruộng và biến mất tăm, dù cho nó vẫn để lại dấu vết mờ mờ trên mặt ruộng. Người nói thế này, người nói thế kia nhưng rút cục lại đều thống nhất cho rằng hòn đá là con vua thủy tề nên nhà vua đưa nó về thủy cung.

Đến ngày thứ ba đói quá không chịu được, bèn mò xuống núi kiếm cái nhét bụng thì lại chẳng may đụng người quen trong làng đi lấy củi. Thế là lộ. Sáng hôm sau, người lên tìm tôi không ai khác mà lại chính là con Nết, con em gái bị rò tuỷ. Gặp tôi nó khóc oà bảo mấy ngày vừa rồi đêm nào mẹ cũng ra ngồi ngoài cửa chờ anh đến sáng, bố thì uống rượu tỳ tỳ, bảo nó mà về thì tao giết, tao giết, nhà này không có cái giống trộm cắp, lừa đảo ấy nhưng uống chán lại khóc. Thương mẹ một phần, thương em nhiều hơn, tôi đành cun cút đi theo nó về làng.

Lúc ấy đang chiến tranh, cái mà lão thông tin xóm ra rả mỗi sáng trên chạc cây đa già gọi là cuộc chiến tranh phá hoại của Mỹ ấy đã làm cho cuộc sống cư dân làng tôi căng như dây đàn. Nhưng vui. Ít nhất, ngoài cái nghèo truyền kiếp ra, con người cũng có những điều to tát hơn để đặt ước vọng, gá lấp vui buồn vào chứ nếu không thì cuộc sống này buồn đến chết mất.

Và tôi, bom đạn cũng kịp lôi tôi ra khỏi cũi u tỳ du đãng mà đẩy thốc vào những bồn phận của cư dân thời loạn. Cái tinh lực và khí lực dư thừa của tôi được phen dồi dào phát tiết vào những việc hàn đê, vá đê nặng nề do bom thù tàn phá. Một mình tôi xốc vác bằng ba người. Một chiếc xe cút kít lèn chặt đất đá nặng vài tạ chỉ mình tôi kéo chạy băng băng. Một cây cọc to cần cắm sâu xuống đáy sông làm bờ làm lũy, cũng chỉ mình tôi lặn hụp nhoáng cái là xong. Từ lòng nước đục ngầu ngoi lên, có mỗi

chiếc quần đùi ướt sũng bết vào háng, tôi thoáng gặp một cái nhìn con gái dính vào người nhớp nháp. Cái nhìn của Hiền, cô con gái rượu của ông bí thư xã, em gái cưng của trưởng công an huyện và là con bé bạn học cùng trường rất khó chịu của tôi. Khó chịu không phải vì nó đẹp, nó học giỏi, nó thích nhìn bọn con trai bằng nửa con mắt mà khó chịu vì nó đã khiến cho tôi và thằng bạn cùng bàn, thằng Khánh tây suýt nữa thì nện nhau một trận chí tử giữa sân trường.

Gọi là Tây vì nghe người già nói ông nội nó là người Tây đi theo đội quân lê dương sang đây từ giữa thế kỷ trước đã đem lòng si mê bà nội nó, một cô thôn nữ đẹp và lãng tình quê nhất làng. Chuyện này chả biết đúng được mấy phần nhưng nhìn cái mũi ghồ ghồ, cái cằm nhòn nhọn, con mắt to to, vóc dáng dong dỏng, nước da trắng hồng nổi bật giữa đám đông của nó là người ta không thể không ngờ ngờ tin. Thì nó là tây hay ta cũng mặc xác nó nếu như lần ấy, giữa sân trường nó không buông lời chọc gheo cô con gái của lão quan đầu xã kia. Mà lại chọc rất đều, rất sát sạt theo đúng kiểu Tây cà lơ, đại khái nó bảo:

- "Đặng ấy ơi, đặng ấy đẹp thế, nỡ thế thì đi học làm gì cho nó phí, cứ ở nhà, tắm rửa sạch sẽ, dạng chân nằm sẵn ở trên giường đợi tớ về có phải sướng hơn không?" .

Nghe câu này, đáng lẽ con bé phải sừng cồ lên, phải văng vào mồm nó một cái tát hoặc ít nhất là cũng chửi tốc váy vào giữa mặt nó một trận, đặng này nó lại chỉ nguýt nhẹ một cái rồi chúm chím cười làm duyên. Thằng đều được đà, phun tiếp:

- "Nhé! Tớ nay ra bờ sông nhé! Tớ sẽ cho đặng ấy biết thế nào là... là..." .

Chưa hết câu, cái miệng nham nhở của nó đã lệch vẹo đi vì nắm đấm khá nặng của tôi. - - - "Mày về mày rủ con mẹ mày ra sông ấy, thằng dê cùn!"

Đến bây giờ tôi cũng không hiểu tại sao lúc ấy tôi lại hành động, lại nói năng không kém phần đều giả như thế. Có lẽ tại do cái cười đồng lõa

của cô ta hoặc cũng có thể tôi chạnh nhớ tới con em tội nghiệp của tôi nếu chẳng may một lần cũng bị tui khốn buông lời cợt nhả như thế. Thế là nện nhau. Nện tung bụi. Nện trong tiếng hò reo náo nhiệt như trên võ đài Kungfu được xem trong phim. Tôi đánh một nó trả một. Tôi đánh hai nó trả hai. Ngang sức ngang tài. Mẹ, cái dòng máu Tây lai trong nó khoẻ thật! Vậy thì phải cho bọn đế quốc sài lang biết mặt, coi như đây là một cuộc trả thù dân tộc. Tôi lia một đòn chân quét đất thật mạnh, thằng con không kịp trở tay đã ngã dúi đầu dúi mặt xuống ngay dưới chân cô ta. Bật lên một tiếng cười khúc khích. Tôi bỏ đi. Ngày hôm sau cả hai được gọi lên phòng thầy hiệu trưởng. Thấy bộ dạng rúm ró của nó, tôi nổi máu hiệp sĩ nhận tất cả lỗi về mình. Hôm sau nữa, tôi ê ẩm nhận được một cú cảnh cáo toàn trường nhưng để bù lại, thằng con giời đó lại trở thành một thằng bạn chí cốt, trung thành của tôi. Nó có việc gì cần đến năm đăm, có tôi. Tôi cần gì đến bài vở, có nó. Cứ thế hai thằng cặp kè đi gần hết bậc trung học.... Cái nhìn ấy vẫn bám dính vào thân thể tôi, bóng buốt. Thoạt đầu còn dán vào lằn ngực mà tôi biết là rất vuông vức, sau dần nó trượt xuống bụng, xuống nữa và bối rối dừng lại ở cái vật thể chết người kia, cái vật thể lúc ấy tôi biết chắc do ngâm nước lâu, nó cũng nhũn nhẽo, xun xoắn như... của thằng đánh giậm.

Cái nhìn đó rồi cũng sẽ qua đi như con nước thủy triều Ông ộc tràn đê rồi lại được bít hàn nếu như đêm ấy phần vì vốn nhút nhát chuyện gái trai khi phải nằm chung trong căn điếm thốc gió, phần vì nhớ mẹ nhớ em giờ này ở nhà không biết có gì nhét bụng, tôi lững thững ra gốc gạo ngồi vắn vợ một mình. Cái nhìn đi đến, ngồi xuống cạnh tôi nhẹ như tiếng cựa mình của cỏ rồi một giọng nói còn nhẹ hơn:

- "Nóng quá, tớ không ngủ được".

Tôi cũng thấy nóng rục cả người, bèn ngồi nhích sang một bên. Lại một tiếng cựa mình khác:

- "Sao cậu lại bỏ học? Một người như cậu mà bỏ thì phí lắm".

Tôi im lặng. Nói đúng hơn tôi không thích đám đàn bà con gái đái không khỏi ngọn cỏ như bà nội tôi vẫn nói sấm soi vào ba cái chuyện chán ngắt này. Cái nhìn buông ra một tiếng thở dài nghe như có cả mùi vị rơm rạ tro trấu ngái ngái nồng nồng trong đó:

- "Cậu ghét tớ lắm à?"

Tôi vẫn im lặng và nói chung từ trước đến nay và mãi cho đến sau này, cứ mỗi khi phải ngồi trước họ, ngồi trước cái đám nói nhiều hơn nghĩ ấy là tôi lại thường im lặng. Chẳng dè cái thứ im lặng do vụng thối, do đần độn ấy sau này lại được một cô gái thì thào bên tai: - "Bọn con gái chúng em chết vì cái vẻ xa cách, lạnh lẽo của anh".

Chả biết lúc ấy Cái nhìn kia có chết không nhưng rõ ràng là tiếng thở của nó cứ nặng dần, đứt quãng dần để rồi sau đó là một loạt những cái hôn vừa âm rượ, vừa nóng bức phủ lên khắp mặt, khắp miệng tôi. Từ bé chưa được hôn ai và cũng chưa được ai hôn nên cái đầu lưỡi nhọn hoắt, nóng hèm của nó cứ như một thứ nọc rắn trườn rần rật vào thân thể, truyền nhói nhói xuống cái của tội của nợ ở phía dưới háng kia khiến nó cũng trở nên rần rật như của một ai khác gấn vào. Nhưng hồi ôi, đúng vào lúc Cái nhìn cuống cuống dè tôi xuống, vật tôi lên, đụng nghiêng ngấu vào cái ấy của tôi thì phụt một cái, sau một cú rùng mình dã man là tiếng nói của em như rên lên:

- "Thôi, ướt hết quần tớ rồi.."

Vừa ngượng vừa nhục, tôi lóp ngóp bò dậy, lấp bắp:

- "Tớ... tớ xin lỗi. Tớ... tớ chưa làm chuyên này bao giờ"

Cái nhìn ôm chằm lấy tôi, lại lưỡi lại môi lia rát rạt, bông buốt:

- "Không sao. Tớ càng quý cậu mà nói thật nhé, cái của cậu sao nó... ấy thế, to ơi là to, dài ơi là dài, khiếp quá!"

Lúc ấy thú thực tôi chả biết câu nhận xét "khiếp quá" đó là khen hay chê, cho mãi tới những pha cận chiến sau này, tôi mới thấu hiểu tôi đang sở hữu một thứ bảo bối cực kỳ quý giá mà không phải thằng đàn ông nào trên đời cũng có được và chính cái bảo bối đó đã đưa tôi vào những cuộc tình khốn khổ có muốn giăng dứt cũng chẳng ra.

Những ngày sau đó, tôi và Cái nhìn thỉnh thoảng vẫn có dịp được ở gần nhau, đê lên nhau, làm đủ trò đủ chuyện nhưng riêng cái việc ấy thì không. Một lần be bét ra quần em là đủ rồi, tôi, một đấng nam nhi không thể be bét thêm ra một lần nào nữa. Em cũng không cố nài, thậm chí còn nói như thế lại hoá hay, nếu trời phật cho hai đứa là vợ là chồng thì đêm tân hôn mới thật sự là tân hôn. Em nói vậy nhưng tôi biết em rất buồn, mỗi lần đỡ em dậy, kéo xốc lại quần áo cho em, thấy da thịt em cứ nóng bỏng lên như sốt cao là tôi biết em khổ lắm, phải nén kìm lắm. Bỗng thấy biết ơn em, biết ơn cái thứ nước nhờn nhờn thơm thơm kín đáo chảy ra từ thân thể em mà tôi không thể làm cho nó khô đi được.

Đến mùa đông năm sau, khí gió bắc thổi hun hút từ chân núi vào những thửa ruộng mới ải thì tôi có lệnh nhập ngũ. Sướng tình người. Ai cũng vậy, cứ có dịp được rời cái làng quê buồn thảm này là sướng cái đã rồi mọi sự tính sau.

Tôi đó, hai bố con lần đầu tiên ngồi với nhau làm hết chai rượu như hai người đàn ông. về rút ruột, bố bảo đời bố đời mẹ mà nhục lắm, cả cái làng này đều nhục, nhục lắm, giờ chỉ còn biết trông vào mày làm sao thì làm, sống sao thì sống nhưng tuyệt nhiên không giẫm chân trở lại cái hố nhục đó. Mẹ tôi thì ngồi dưới bếp nước mắt vẫn dài như tôi sắp chết đến nơi. Chỉ có con bé Nết là vui. Nó bảo anh đi ba năm nghĩa vụ rồi về lấy chị Hiền, em bế cháu cho. Tôi hỏi cái vết đau của nó độ rày sao rồi, nó chỉ lắc đầu không trả lời nhưng tôi biết nó đang mang một nỗi buồn thăm thẳm, nỗi buồn cuối cùng khi không biết thần chết gọi đi bất cứ lúc nào. Tôi chỉ thì thầm trong đầu mà không dám nói ra: Bằng giá nào mà cũng phải chờ anh về đây, hiểu chưa?

Và tất nhiên Cái nhìn đã ngồi chờ sẵn tôi ở ngoài bãi sông. Tuy lần đi này không sinh tử mất còn như lần vượt Trường Sơn vào Nam của những đấng bề trên trong làng đã ra đi những biên cương lịch xịch, choảng nhau chí tử không kể đêm ngày, ai biết điều gì sẽ xảy ra nên tôi quyết định đêm nay cũng sẽ... choảng em một trận thật lực.

Trời đêm, gió lạnh, áo quần quăng ra, tất cả được quăng ra, chỉ còn da thịt quần cuộn, ghì xiết, nuốt chửng, xé rách, lăn qua lăn lại, ngồi lên, vật xuống, xuyên thấu đến tận cùng...

Chỉ đến khi em hét lên một tiếng man dại làm chao nghiêng cả mặt nước thì tôi biết tôi đã hoàn thành xong sứ mệnh vĩ đại muôn thời của một con đực. Em nhe răng ra như răng chó cái nhai cắn tôi đến bật ca máu tươi, nói như khóc:

- "Thế này thì làm sao em quên mình đực, mình ơi!"

o

Tôi ngồi dậy.

Sương đêm, gió lạnh, thiên nhiên khoáng đạt, bầu trời hư không đã làm cho cú đấm ngược vào dĩ vãng trong tôi dịu nhẹ đi phần nào. Dẫu rằng tiếng côn trùng rì rả kia đã thầm mách bảo cho tôi hay rằng, từ sự phản bội của thằng khốn nạn ấy sẽ bắt đầu ở tôi một cuộc hành trình giông gió còn gặp vô số những kẻ phản bội ghê gớm khác mà vì đó tôi đã dần dà trở thành một nhân cách, một con người hoàn toàn khác như lời thiên hạ đồn thổi.

o

Thực ra sự phản bội ấy cũng chẳng có gì ghê gớm, đơn thuần nó chỉ mang bản chất một sự phản bội thôi nhưng lại khiến cuộc đời tôi rẽ ngoặt sang một ngã hoàn toàn khác.

Chiến tranh biên giới kết thúc nhanh như lúc nó đến. Đói và tan hoang. Đang không phải đánh nhau, phải xông lên cầu xé, bằm vằm, phải chết chóc với một đội quân mới ngày hôm nào còn khăng khít như môi răng thì làm sao không tan tác! Nhưng thôi, đó là chuyện của các đảng cấp vĩ mô, của những mối quan hệ rối rắm và mù mờ ở những tầng cao chót vót, là thằng lính tốt đên, bảo đánh thì đánh, bảo nghỉ thì nghỉ, bảo đi học một khoá công binh ra làm tiêu đội trưởng thì đi. Khoá học chỉ diễn ra có ba tháng. Học xong về làm bạn với thao trường tẻ ngắt, tối ngày chỉ nghe tiếng con chim bắt cô trói cột gọi nhau thăm thiết ở mé đồi mà nhào cả người.

Xong một khoá huấn luyện với thành tích siêu ưu: ba điểm mười tác xạ cho cả súng dài lẫn súng ngắn, ném lưu đạn vào loại xa nhất sư đoàn, thao tác quả nổ, kíp nổ, bắc cầu, làm hầm, phá cống... đều đạt điểm tối ưu, đang ngắt ngậy trong ánh hào quang hư ảo đó thì mẹ tôi khăn gói lên tìm bảo con ơi, con xin phép đơn vị về cưới vợ ngay đi kẻo con bé nó đổi lòng vì hàng ngày có cơ man nào là người tìm đến nhà nó. Tôi bảo chưa về được, con sắp vào Đảng rồi, về là lại làm lại từ đầu. Mẹ bảo không đảng thì đừng, tao với bố mày bây giờ chỉ mong có thằng cháu đích tôn cho ấm nhà ấm cửa. Tôi vẫn lắc đầu, tất nhiên cái chuyện vào Đảng chỉ một phần, phần khác quan trọng hơn là tôi còn muốn bay nhảy cho thoả chí trai, đút đầu vào chuyện vợ con coi như đút đầu vào quan tài. Đó là chưa nói đến cái khía cạnh thâm kín nhất là quan hệ giữa tôi và cô gái có bộ ngực no nê, căng mọng ấy mới chỉ dừng lại ở sự thèm muốn xác thịt, lòng tự trọng của con đực bị tổn thương chứ hình như chưa có cái mà người ta hay gọi bằng hai từ mỹ miều là tình yêu. Yêu gì mà tôi chả thấy mong, thấy nhớ gì sắt và nếu thi thoảng có nhớ đến thì lại toàn nhớ những tiếng rên tiếng thở tiếng cào cấu điên loạn khiến cho căng cứng cả đũng quần.

Mẹ lúi thủi ra về, tấm lưng còng xuống sườn đồi, tóc bạc bay bay... Hai tháng sau mẹ lại lên nữa. Lần này thì khóc lóc hăn hoi. Cáu sườn, tôi hỏi:

- "Thế cô ấy đâu mà cứ để mẹ vất vả đi một mình thế này?"

- "Người ta là con nhà, người ta phải giữ giá chứ".

Giá, giá quái gì, tôi nghĩ thầm, khi vào cuộc cứ rú lên như con lợn bị chọc tiết mà lại còn

giá với giá, vẽ chuyện.

Trần Lai, đại đội trưởng của tôi, một sĩ quan công binh thời đánh Mỹ có dáng người thấp đậm, nước da đen xì, nóng tính kinh khủng, nóng đến nỗi có lần đã tạt tai chí tử một chiến sĩ bộc lộ sự hèn nhát ngay trong hàng rào địch khiến cho cả trận đánh bị bại lộ và tất nhiên người tạt phải chấp nhận một kỷ luật giáng cấp tái tề nhưng ngược lại, anh lại thương lính đến lạ lùng, tối đó đến chơi, nghe chuyện đã nổi cáu mắng té tát:

- "Cậu là thằng vô cảm! Cưới hay không kệ xừ cậu, nhưng cậu không được để bà cụ đi lại khổ sở thế. Ngày mai xuống quản lý lấy phụ cấp, lấy công tác phí đưa bà cụ về."

Xong, anh kéo tôi ra đầu hồi, dúm vào tay tôi năm chục ngàn, nói khề:

- "Tao chỉ còn thế này, cầm về mà lo việc. Cho tao hỏi thăm cô ấy và chúc vui vẻ, hạnh phúc!".

Tý nữa thì tôi oà khóc. Đời lính gian truân, cơm không đủ no, áo không đủ ấm, quanh năm chỉ có canh toản quốc, nước mắt đại dương với tiếng gãi ghè sồn sột qua ngày, năm chục ngàn là cả nửa chỉ vàng của người ta chứ có ít ỏi gì đâu, vậy mà...

Nhưng lời chúc của đại trưởng đã thành thừa, về đến nơi, con em gái lúc ấy đã tròn mười tám tuổi nhưng tong teo, xanh dớt chỉ bằng đứa bé mười ba đã chạy ra tận đầu làng đón với một cái tin khá là bất ngờ:

- "Nhà chị ấy hôm qua có đám ăn hỏi rồi!"

Thay vì trợn trừng con mắt, tôi lại cười:

- "Thế à? Ai đó?"

- "Nghe đâu như ở Hà Nội, dân thuế má hay thương nghiệp gì đó, giàu lắm, cười cả ô tô về"

"Giàu lắm à? Vậy mừng cho cô ta!"

Không biết mừng cho ai hay mừng cho tôi. Vậy là thoát, khoảng trời trước mặt như có gió thổi mênh mang. Tôi đưa cho con bé năm chục ngàn bảo để thuốc thang, tắm ố. Nó nói: "Em không cầm đâu. Bộ đội nghèo thế mà tháng nào anh cũng gửi tiền về rồi."

Tôi ôm mái tóc khét nắng của nó vào lòng, nói qua nước mắt:

"Nhất định sau này anh sẽ kiếm nhiều tiền, thật nhiều tiền để đưa em đi khắp nơi chữa bệnh."

Tối hôm đó thì Cái nhìn xuất hiện. Mẹ tôi hứ một tiếng rồi phúi đít bỏ đi vào nhà trong. Cái nhìn vẫn đau đáu nhìn tôi như nhìn người từ cõi chết trở về rồi ghen giọng:

"Em muốn gặp anh... Gặp lần cuối. Em chờ ở chỗ cũ"

Thì gặp, mất mát gì mà không gặp, để xem nó nói gì nào?

Trời đất, vừa ra đến nơi, lập tức mặt mũi, mồm.miệng, thân thể và cả cái chỗ ấy của tôi chìm ngập trong những cái hôn, cắn, bóp nắn bồng rất cùng với tiếng nói nhớt nhớt: "Hùng ơi! Đừng hận em. Đời con gái mười hai bến nước, kiếp này em không lấy được anh thì xin hẹn đến kiếp sau em sẽ hầu hạ anh..."

Tôi đẩy mạnh cô ta ra, nặng giọng:

"Nổ mồm! Vậy còn ới tôi ra đây làm cái mốc khi gì?"

"Vì em còn thương anh... nhớ anh.. Em muốn trước khi về nhà người ta được một lần cuối dâng hiến cho anh... Ôm lấy em đi, cho em đi, một lần này nữa thôi..."

Kể ra cô ta đừng làm nhảm những câu vô nghĩa như thế thì tôi đã sờ sẩn lên cái thân hình nóng nhức kia rồi bởi vì cái của nợ đã nằm im trong quần tôi giữa biên cương côi cút khá lâu giờ cũng đang muốn được sờ lông tung cánh lắm chứ. Nhưng tôi lại lạnh băng, từ từ bước đến, đưa tay xé tung tất cả quần áo của con cái, xé luôn chiếc quần lót chả biết màu gì đã ướt nhem nhẹp quăng bừa ra cỏ, đặt như ném cái khúc thịt trắng nhẽ nhại kia xuống cát cho nó nằm ngửa tênh hênh rồi chỉ đứng nhìn. Khúc thịt chấp chới đưa hai tay lên, run rẩy:

"Kìa, nằm xuống với em đi... Em... em thèm anh... Em chỉ thích làm chuyện ấy với mình anh thôi..."

Không hiểu sao lúc ấy tôi lại bật lên một tiếng cười khô khốc như xương gãy mà sau này đám đàn em nó bảo là cái cười lạnh buốt, cái cười tử thần rồi vạch quần ra đá một bãi ra đá tươi đều lên khắp khúc thịt kia, tươi cả lên cái miệng mà ngày nào còn ngậm, nuốt, nhai cái của tôi choàm ngoạp như nhai chuối, nói một câu không định nói và cũng chưa bao giờ biết cách nói:

"Mày thèm một người nhưng mày lại lấy một người chỉ vì nó giàu thì mày chỉ đáng một bãi nước đá! Thà tao đổ vào bụng con điếm đứng đường còn hơn đổ vào bụng mày, phí!"

Tôi bỏ đi, để lại một tiếng khóc bật lên cũng nhót nhọt ở phía sau. Nó khóc vì nhục hay vì không được cong mông lên hứng khoái có trời mà biết nhưng còn tôi, trong trời đêm thăm thẳm, tôi bỗng rã rời cả đầu óc trong nỗi thấu hiểu ê chề: Nghèo là nhục, nhục tới tận xương tuỷ, nhục đến nỗi cái cục thịt kia của mày có cường tráng, có tuyệt vời đến mấy

thì bọn đàn bà cũng chỉ coi mày như một thằng đĩ đực không hơn, Hùng ạ!

o

Chết nỗi, tôi lại lan man rồi! Từ ngày ra khỏi tù đến giờ tôi bắt đầu sinh ra cái tật lan man của người già, tôi đang nói đến một sự phản bội

kia mà.

Vâng, biên cương im ắng không còn đánh nhau nữa, cánh lính muốn tránh khỏi cái tiếng la một đám đông vô tích sự ắt phải chuyển sang làm cái gì đó cho giảm bớt đi tiếng gào trống rỗng của những chiếc dạ dày. Vì vậy tôi được lệnh dẫn trung đội hành quân xuống một xã ở đồng bằng giúp dân canh tác. Từ núi cao khô cằn bỗng một ngày được xuống với ruộng đồng ngút ngát thì có khác chi xổng tù. Sướng mê người. Ba cái việc gặt hái, phát bờ, gánh gồng tuy có vất vả thật song đã thấm gì so với việc đào hầm, kênh bê tông, vác nước leo cả chục cây số lên điểm chốt. Lại còn có cơm gạo mới, cá ngoài đồng, rau trong vườn... nhét bụng hàng ngày. Mới chỉ mười bữa làm cái gã nông phu ngày mùa mà thằng nào thằng ấy béo đở ra. Hoan hô hoà bình! Vạn tuế nhân dân. Thì ra cái sướng cái khổ của con người của kiếp người cũng chỉ phụ thuộc vào những thứ tưởng chừng rất ư là nhỏ nhặt, là bình dị, là ngái nồng mùi phân tro lúa má như thế này.

Trong trung đội có thằng Hoán, cái thằng phản bội đó đang hiện diện thiu thối trước mặt tôi đó, rất xấu trai nhưng dẻo mồm, văn hoá hết lớp 12, giữ chân A trưởng, có tiếng là sát gái, nghe đâu là cháu họ xa của ông trung đoàn phó.

Thường là, đóng quân nhà dân buổi sáng thì buổi tối hẳn đã vật được con người ta ra rồi. Vật trên giường, vật dưới bếp, vật ngoài bụi cây, vật ngay trên bờ ruộng... cứ chỗ nào có thể đặt được cả cái lưng hay nửa cái lưng con đàn bà xuống là hẳn vật tất. Hỏi bí quyết tại sao, hẳn chỉ cười, răng lợi đen xì như cái má. Hỏi nữa, hẳn mới thủng thảng như một triết nhân chuyên về tĩnh dục:

- "Ôi dào, lòng vả như lòng sung, đàn bà cũng như đàn ông, đều thềm nhau hết, thềm rõ rãi, chỉ có điều tình ý biết lúc nào nó thềm mà gãi một cái, nhân một cái thế là xong."

Kệ, không sao, tốt thôi, đời thằng lính thua thiệt, gấu đói lâu rồi, giờ nó có quá đực đi một chút cũng là chuyện thường, cũng mừng cho nó,

miễn là ăn vụng phải chùi mép cho sạch và riêng cái khoản chùi chịt đó thì hẳn đáng được tôn làm sư phụ. Nhưng thằng này, riêng cái tật lười nhác, đạo đức giả của nó là không chịu được. Đêm đi mò gái, sáng ra trưa trưa trưa trật mới dậy, loạng quạng ra đồng nhấc chân nhấc tay được dăm cái là lại linh vào một chỗ kín ngoẹo đầu ngoẹo cổ ngáy khò khò, rớt dãi chảy lòng thòng cả xuống ngực. Nhìn nó ngủ mà lạ cho cái giống đàn bà tại sao lại có thể đi ăn nằm, yêu đương, hôn hít được với một thằng nửa người nửa ngợm như thằng này? Hay chính vì cái chất nửa người nửa ngợm đó mới làm cho cái con đàn bà cuồng nộ trong họ được sướng hả? Chịu! Chỉ bực rằng có một thằng A trường như thế thì chướng lắm. Nhắc nhở, nó thề sống thề mái sẽ sửa đổi. Nhắc nữa, nó làm thình. Và nhắc nữa, nó căng mặt bảo hãy trả nó về trung đoàn. Thôi vậy. Đất không chịu trời thì trời đành chịu đất. Và lại nó cũng là đứa dễ thương, có nó trong những đêm giao lưu văn nghệ với dân, trung đội cũng được mát mặt.

Những tưởng cái thằng đã biết mê gái, tức là mê cái đẹp thì trong lòng nó vi vu, thoáng rộng như một ông đạo diễn sân khấu râu ria hôm nào xuống thâm nhập trung đoàn đã gạt gù triết lý, nhưng thằng khốn này lại có rất nhiều nọc độc trong tâm hồn mà ba cái tinh khí đêm đêm được tháo ra đều đặn kia không làm cho nó vơi nhẹ đi được. Bắt đầu là sự ghen ghét, đố kỵ. Thì cũng là vì gái cả thôi. Trong xã có một cô giáo không thật đẹp nhưng rất có duyên. Nghĩ rằng có thể ăn sống nuốt tươi được ngay, hẳn gỡ lại cái bài cũ lòng vả như lòng sung ra, táo tợn kéo xếch cô sang bên này bờ dục tình. Chỉ có điều bờ dục cô không qua mà bờ môi của hắn lại sưng vếu lên bởi một cái tát trời giáng của ái nữ một sĩ quan quân đội. Nhưng cô ta lại có vẻ thiện cảm với tôi, thậm chí còn dấm dúi mua cho tôi gói thuốc, lạng chè Thái nhờ đứa em gái mang qua. Hôm sau nữa, buổi tối, khi tôi đi họp với đội sản xuất về, cô đón tôi ngay tại bìa suối và dấm dút nói tuốt tuột mọi khúc ruột trong lòng, nào là cô đã để ý tôi từ lâu, cô thấy tôi đứng đắn, đẹp trai, cao lớn và đặc biệt là có cái miệng cười rất hiền... Cô bảo từ nhỏ đến giờ cô chưa đem lòng thương ai cho đến khi gặp tôi, tôi như tiếng sét đánh ngang trời vân vân... Toàn là ngôn từ nhà giáo tôi nghe tiếng được tiếng mất, nói chung

là không hiểu gì nhưng rõ ràng có một điều tôi hiểu rằng lúc này thằng lính đang có giá, thời thế càng loạn lạc cái giá càng cao, chẳng qua tôi chỉ ăn theo cái giá đó mà thôi. Và tôi ăn thật, ăn ngốn ngấu, ăn cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, ăn ngay tại khu ruộng ngô xôn xao bốn hướng lá cành.

Ranh mãnh như con rắn, hăn theo dõi và biết được. Biết chuyển thành hận. Hận vì mất con mồi ngon hay hận vì chủ thuyết gãi nhẩn của hăn bị phá sản toang hoang tôi cũng chẳng thèm để ý, Mà hận cũng chẳng làm cái đích gì nếu như sau đó trung đội không được lệnh đi mở một đoạn đường qua núi xuyên đến cảng cá theo một hợp đồng kinh tế ký với bên giao thông. Khổ! Lâu nay chỉ nước sông công lính, vô tư, nay bỗng nghe mùi hợp đồng hợp đệt, thế là cái máu tự do, lấu cá và tất nhiên có cả tham lam trong tôi nó trời lên. Thiên hạ người ta tham ổi ra kia kia, thằng lính khổ mãi có tham một chút đã sao, mà tham cho đơn vị, tham cho đồng đội chứ chả tham riêng cho cái mồm đói của mình. Thế là, đáng lẽ chỉ cần một lượng chất nổ thế này thế này thì tôi lại báo khổng lên là thế kia thế kia rồi sử dụng chỗ dư đó đi đánh cá mang về cải thiện bữa ăn hoặc đổi gà, đổi vịt nhậu thả dàn. Nhiều nữa thì cho lính hoá trang dân thường lén lút tông ra chợ bán lấy tiền chia nhau. Chưa hết, một trung đội ba chục nhân mạng, nhiều quá, chả cần thiết, thì bớt một tổ lên rừng khai thác gỗ làm kinh tế với lâm trường, lờ lãi chia đôi. Cuộc đời lính thế là sang. Sang liên tục bởi được biệt phái cũng liên tục.

Ngày nọ, mới hôm trước trung đội vừa nhận được cái bằng khen thơm nức mùi vô bổ, hôm sau một đoàn thanh kiểm tra tay dao tay thước của trung đoàn đã ập xuống rồi. Hỏi han một hồi, soát xét giấy tờ một chập, kiểm tra biên lai, hoá đơn chứng từ một chập nữa, tức khắc cái gì cần lòi ra thì đã lòi sạch. Gã trung đội trưởng, con át chủ bài trong mọi cuộc biệt phái lớn nhỏ là tôi lập tức được điệu về ban chỉ huy. Nhận hết. Mà có chối cũng chả được. Lại được điệu trở lại tiểu đoàn cứng người ngồi chẵn một ngày, ngồi thêm buổi tối cho các đảng viên trong chi bộ phân tích mổ xẻ như mổ gà mổ vịt để rồi cuối cùng, thêm cái tội hủ hoá

ngoài hôn nhân với con em bộ đội nữa, đành cầm mặt nhận một cái khai trừ đảng lưu lại.

Lúc ấy mới thấy đau, đau rã rời, bao công sức mồ hôi nước mắt và cả máu tươi phút chốc đổ sông đổ biển sạch trơn. Khổ thân cái thằng tôi, cũng là vì mọi người, vì anh em quá ư lao lực cần có cái bồi bổ chứ có phải vì muốn ấm cật riêng mình đâu. Càng đau hơn khi ông đại đội trưởng Trần Lai lúc ra sau vườn ghé tai nói nhỏ trong tiếng nước đá chảy nhát gừng, kiểu chảy của bất kỳ một thằng đàn ông nào đã lâu rồi không được thông khí với đàn bà:

- "Mày ngu quá thế! Ở đời ăn chia phải cho đều, chúng mày làm thế nào để cho thằng Hoán nó phun ra hết thế hả? Mà thôi, không sao, đời có vấp mới là đời. Người ta treo mày thì có nghĩa người ta vẫn tin mày, vẫn để cho mày một cửa, làm sao thì làm."

Một ngọn lửa xanh lè phức cháy trong đầu. Ngọn lửa của máu giang hồ điên khùng còn sót lại đã khiến cho tôi nửa đêm đi tìm nó, tóm ngực lôi thằng nó ra ngoài đời với ý định trừng trị thẳng căng. Cái ý định này sẽ được thực hiện nếu như thằng khốn vẫn tỏ ra răn mặt như nó đã từng răn mặt nhưng nó lại sụm xuống như một con chó bị rút hết xương, lấy bấy quỳ xuống xin tha tội. Thì tha. Và cũng nhân dịp này tự tha luôn cho mình ra khỏi cái đời quân ngũ thời bình chán ngắt.

- "Mày nghe đây: Cuộc đời còn tao còn mày, với tính khí của mày, mày có thể sẽ còn làm đủ trò tồi tệ nữa nhưng dứt khoát điều này thì phải tránh này, đó là sự phản bội, ganh ghét, đố kỵ, ăn người hại người."

Nói xong câu đó nhẹ người như ỉa xong một bãi cứt to, tôi khăn gói lên trung đoàn chấp nhận một thân phận lao công đào binh mà nói nhẹ hơn là treo giò, nhẹ hơn nữa là làm trực ban chuyên nghiệp, gác cổng chuyên nghiệp, đánh keng chuyên nghiệp.

Chỉ có điều tôi không ngờ rằng cú kỷ luật bắt nguồn từ một sự phản trắc đê hàn này đã ám vào tôi, đã làm cho tâm hồn tôi nhiễm thạch tín,

mất tin vào con người, vào cuộc đời, đã là điểm khởi đầu để tôi trượt dài sang một phần đời khác lúc nào cũng chênh chao bên miệng cá sấu.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 2

Cái phần đời này lại được bắt đầu bằng một thứ bệnh chỉ cần xước lên đã bốc mùi thum thum: bệnh trĩ. Cao to, tráng kiện, sức sống tràn trề, hoài bão mênh mông thử hỏi làm sao tôi có thể chấp nhận được cái công việc gác cổng, đánh keng chỉ dành cho tuổi già hay phế nhân ấy.

Báo cáo thủ trưởng, em xin đi viện điều trị bệnh trĩ ạ! Trĩ! Làm gì mà trĩ? Dạ, do thời kỳ ở chốt không có rau nên cả đại đội đều bị trĩ hết ạ! Biết rồi, thì chính tôi cũng đang bị trĩ đây. Nhưng trĩ nội hay trĩ ngoại? Dạ, cả nội cả ngoại ạ! Gay nhỉ?... Thôi được rồi, tôi ký giấy cho cậu đi viện 110 nhưng chỉ được 15 ngày thôi đây nhé! Ông trưởng ban quân y trung đoàn vốn dễ tính và rất ngại dính vào ba cái thứ khám nghiệm có liên quan đến các bộ phận bài tiết, tiêu hoá lũng nhùng của lính đã hành xử với tôi rất chi là nhân văn và trẻ nãi như thế.

Khốn khổ, nào tôi có trĩ triếc gì đâu, còn lâu mới trĩ, thân thể kền càng, vâm vâm như trâu đất thế này có muốn trĩ cũng chả được, thực chất đây chỉ là một thứ mẹo vặt mà lính rất hay dùng để được thoát khỏi ít ngày cái tiếng keng doanh trại nhức óc đến chó cũng phải cong mình ăng ăng sủa theo, thế thôi.

Nhưng đời nào tôi lại chịu cái hạn 15 ngày ngăn ngử như chim thẳng bé con ấy. Đã xông là phải xông cho ra tẩm ra món. Xông ngay từ những con chữ mốc thếch, vô vị của lão bác sĩ trưởng ban bằng cách dùng lưỡi lam cạo xoá thật mịn, thật sạch, thật kỹ có nhìn nỗ tròng cũng không thấy dấu vết rồi nắn nốt từng nét điền chữ điền ý của mình vào. 15 ngày biến thành 45 ngày, điều trị nội trú thành ngoại trú, một bệnh biến thành nhiều bệnh... Cho nên gọi là đi viện nhưng tôi lại toàn ở nhà, cuối tháng mới mò lên ghi danh, bao nhiêu tiêu chuẩn, chế độ bán sạch đem tiền về

cho con Nết. Hết 45 ngày, tôi lại dùng chính một phần cái tiền chùa đó làm động tác ngoại giao, tức là san sẻ tiêu chuẩn với bộ phận điều trị để nói thêm nửa tháng nữa, rồi nửa tháng nữa. Ha ha! Sao cuộc đời lại lắm cái nửa tháng, lại lắm kẽ hở thế này? Ngoài hở, giữa hở, trong càng hở hơn, chỉ cần để ý một tẹo là mọi kẽ hở mở ra tênh toang, quá đã!

Đây cũng là thời gian tôi được gần con bé em tôi dài nhất. Tất cả những gì có thể làm cho nó vui, nó hạnh phúc là tôi đều làm hết vì mẹ nói qua nước mắt là chắc nó không còn sống được lâu nữa. Không lâu là bao nhiêu? Tôi hỏi. Mẹ trả lời: bác sĩ bảo sớm là một năm, chậm có thể hai, ba năm. Ba năm! Lăn mức thời gian khắc nghiệt đó đã nung nấu trong tôi một điều cần phải làm ngay, đó là tìm cách ra quân và lao vào kiếm tiền.

Đời sống bộ đội đang quá sức chật vật, càng giảm người càng tốt, lại là cái loại người vừa bệnh tật vừa đang mang cái án đảng như tôi. Thế là tôi được giải ngũ trước ba tháng, giải toẹt luôn cả cái án treo lưu đảng. Tất nhiên là ông đại đội trưởng tốt bụng cũng tỏ ra hít hà: -"Mày nán lại nửa năm nữa sẽ hồi phục đảng, sẽ xin cho mày đi học sĩ quan, về bây giờ hơi phí'.

Rồi ông lại nói tiếp:

- "Mà thôi, có khi mày làm thế lại hay. Các giá trị tưởng bất biến nhưng giờ đây lại đang rủ nhau xô dịch đếch hiểu nổi. Có ai thương mình ngoài mình đâu. Tao định ở nốt năm nay rồi cũng tìm cách đông."

Ôi, cuộc đời sao buồn thế nhỉ? Ở nhà buồn, đi bộ đội cũng buồn, gặp ai cũng có hoàn cảnh buồn, buồn từ trong ra, buồn từ ngoài vào, buồn tới xương tới tủy, không hiểu ngày mai cái vui hay cái buồn nó đón đợi mình ở đảng trước đây?

o

Phục viên hôm trước, hôm sau tôi đã âm thầm mở cuộc đua với bệnh tình của em tôi, với số phận của chính tôi, với số phận của cả cái mảnh

đất cần cõi đã sinh ra tôi.

Lộ trình cuộc đua ấy ban đầu còn khá lương thiện, lương thiện như chính cái cội rễ bản ngã gốc của tôi. Năm năm ở lính hoá ra không hề phí khi tôi được đi nhiều thấy nhiều vùng đất nhiều cảnh sống khác nhau, trong đó mức sống quá chênh giữa miền xuôi miền ngược đã thúc ép tôi trở thành một gã buôn chuyến, tất nhiên còn ở dạng cò con nhưng rất ráo riết, năng động.

Hồi này biên giới hai nước vẫn chưa mở cửa thông thương, vẫn còn hầm hè, đề phòng nhau nên hàng hoá hết sức khan hiếm. Khoét vào đặc điểm ấy, sáng tinh mơ tôi đã trở dậy mò ra chợ mua vét các loại quần áo, thuốc men, pin đèn, nhu yếu phẩm... tống tất cả vào bao tải, nhảy xe hàng lên bán hoặc đổi cho bà con ở các bản làng xa xôi, lẻ khuất nhất. Xong, tôi lại dùng luôn cái số tiền cả gốc lẫn lãi đó mua vét măng tươi măng khô, thổ cẩm, chè, các vị thuốc nam dân tộc... tóm lại là mua tất tậ những gì dân Kinh đang chuộng mang về đổ cho các mối hàng quen. Có lãi. Nhưng vẫn là thứ lấy công làm lãi, không nhiều mà lại quá chùng vất vả. Sau tôi chuyển sang buôn xe đạp. Buôn thứ này công kèn, nặng nề nhưng mỗi lần chỉ cần ba chiếc là bằng cả một tháng lặn lội với mớ hàng khô kia.

Mẹ tôi bảo buôn có bạn bán có phường nhưng tôi chỉ thích làm lủi một mình, phường gì, bạn gì, va chạm đồng tiền dễ làm con người ta nảy thói tham mà chơi nhau, hại nhau như cái thằng Hoán thối tha kia. Cứ một mình. Lãi mình hưởng, lỗ mình chịu, nhàn thân mà đỡ nhọc tâm. Còn trong quá trình bươn chải, thằng nào định chơi xỏ, định cạnh tranh, muốn độc quyền, muốn làm cai, muốn dèm pha nói xấu à? Dẫn mặt luôn. Dẫn mặt miệng nó còn nhờn, đến khi dẫn mặt bằng năm đấm, cú đá ra hồn thì cánh cùng đi mới bắt đầu kiêng nể, bố bảo không dám hỗn hào. Thậm chí có đứa còn xin nhận làm đàn em, làm đệ tử nhưng đại gì nhận, rách việc.

Cứ vậy, ngày đi buôn, đêm về nai lưng nhào đất đóng gạch. Đóng đến đâu xếp đầy hiên nhà đến đó. Kế hoạch của tôi là phải tranh thủ sao đó

đóng được ít nhất vài vạn gạch mới đủ làm lại cái nhà đã mục nát từ lâu. Lúc này bố tôi đã yếu lắm, đêm nằm chỉ nghe tiếng ho rút ruột từ giường trong vọng ra và cộng thêm tiếng thở dài cố nén của mẹ tôi từ giường ngoài vọng vào. Em gái tôi thì thế, đau đớn âm ỉ suốt đêm ngày. Mọi công việc đồng áng chỉ còn biết trông vào một mình mẹ tôi. Có mấy năm mà nhìn mẹ đã già đi hàng chục tuổi. Con Nết thấy tôi vất vả mấy bận đành lọ mọ ra giúp anh nhưng tôi đều bắt nó phải trở lại giường nằm nghỉ.

Một lần đang mồ hôi nhễ nhại đánh vật với những tảng đất dẻo nhầy như kẹo mạch nha, thằng Khánh Tây đột nhiên mò đến. Càng sau này nhìn nó càng đẹp, một nét đẹp khá phong trần không còn vẻ ẻo lả, nhưng lạ như ngày xưa nữa. Nó nhìn tôi như nhìn vật thể lạ:

- Gạch à?
- Gạch.
- Người như ông mà lại... gạch?
- Gạch thì sao? Nó giống cứt à?
- Ấy, ai lại dám ăn nói hỗn hào thế.

Nó cười. Một cái cười rất đĩ, nhớt nhọt. Mẹ, chả thay đổi gì, thằng con trời lại định giở giọng xéch mé trịch thượng đây. Tôi hỏi ngược cho qua chuyện:

- Sao nghe nói mày theo ông chú đi Sài Gòn làm ăn phát lắm rồi?

Nó cũng hỏi ngược:

- Cứ tưởng với cái máu thích làm thủ lĩnh như ông bây giờ ông đã tá tương gì cơ. Không hợp với quân đội à?

- Có thuốc không? - Tôi cười, một kiểu cười trừ chán ốm có được từ những ngày ở lính.

- Thuốc men gì. Rửa tay, lên phố, nhậu, tôi đãi, muốn gì có đó.

- Nhậu à? Được thôi. Lâu lắm tớ chưa nhậu.

Tôi, một thằng lấm lem bùn đất, lẻo đẻo theo nó, một gã bánh chọe thơm phức mùi nước hoa bước vào một nhà hàng khá sang có rất nhiều váy ngắn váy dài. Tôi chưa kịp định thần thì nó đã gọi ào ào hàng đông món, món nào cũng có vẻ đắt tiền cả, thì là tôi cũng đoán thế chứ từ bé đã được động đũa bao giờ đâu. Một chai rượu có cái mác gì lạ hoặc được mang ra. Bắt đầu uống. Càng uống càng thấy nhạt phèo, hôi hắc, chua chua ngòn ngọt như nước siro chữa ho trẻ con chả ra cái thống ná gì hết. Tôi gạt sang bên:

- Gọi cho tớ chai rượu trắng, loại nặng ấy, uống thứ này nhờ nhờ như ngủ với đàn bà không vớ.

Nó cười hắc một tiếng:

- Sướng không biết đường sướng, số ông khổ rồi ông ơi! Khổ mãi kiếp.

Rồi nó cũng chiều tôi. Thế là hai thằng, mỗi thằng một thứ rượu, uống cứ tỳ tỳ. Khi đã ngà ngà rồi, nó mới quay lại câu hỏi của tôi hồi nãy bằng cái giọng đã pha một chút âm tiết miền Nam:

- Ở Sài Gòn đúng ba năm. Thoáng, dễ làm ăn nhưng nóng thấy mẹ, đàn bà con gái lại xấu òm, sếnh ra là son phấn, động tý là bậ phải rặng giả, mất hứng. Chạy xe Ben buôn gỗ được hai năm thì con mụ chủ xe phải lòng không cho chạy nữa, cứ bắt ngồi nhà hầu hạ mụ, hầu đủ thứ. Khốn nạn!

- Đẹp không? - Tôi cũng bắt đầu nhừ nhự.

- Cái gì đẹp?

- Mụ chủ gỗ.

- Đẹp. Quá đẹp nữa là khác. Gần bốn sợi rồi mà cái gì ra cái đây, cuộn sóng cuộn bão, ngồi gần đã muốn nhều nước miếng. Đặc biệt là món làm tình, hệt trong Ciné, mỗi lần làm xong là ruột gan phổi phèo mình như bị rút hết.

- Thế sao lại khốn nạn?

- Nhưng đứa con gái mụ đẹp hơn. Mười bảy tuổi, đùi dài miên man, ngực nhu nhú, mới động vào nước nôi đã lênh láng, có thể nhai được cả xương lẫn da.

- Tức là cậu sử dụng hết công suất cái mã ngoài ông nội cho để nhai cả hai?

- Ô kê! (Chết cha, nó còn giở cả ngoại ngữ ra nữa!) Nhai cả hai, nhai đều đặn, nhai mỗi bên một nửa. Và sẽ còn nhai lai rai, sống như ông hoàng nếu như hai mẹ con không ghen nhau. Mà cái giống đàn bà đã ghen là phiền lắm. Thế là bỗng chốc bị tống ra ngoài đường. Đi làm bậy bạ mấy cái việc lơ xe, giao hàng, chặt cây... dính thêm mấy cô ả đa tình nữa là làm nước mã hồi thẳng tuốt ra đây.

- Và lúc này đang thất nghiệp? Nhưng sao thấy cậu có vẻ rùng rình ăn tiêu thế?

- Vẫn là đàn bà. Ắ cuối cùng là một triệu phú có cả một cái đồn điền hơn trăm héc ta Café ở Buôn Mê. Chồng đi cải tạo, đang đói, gặp mình cái mê ngay. Mê thì đáp ứng, tiếc gì của bọ. Ba tháng sau, khi quen mùi rồi, ả bảo mình ở lại hẳn, chỉ việc ngày ngày cưỡi xe đi thăm vườn, tối về hú hý, lương tháng muốn bao nhiêu cũng được. Ô kê! (Lại ô kê!) Được gần một năm, ớn quá, đêm nào cũng phải ngập ngựa vào cái xác thịt đã có phần bầy bầy ấy, không lên nổi, quá bị tra tấn, bèn đánh bài chuồn với kịch bản đúng kiểu Cave là mẹ già, bố ốm, đàn em nhỏ, phải về. Nghe vậy, ả khóc sùi sụt như mưa tháng bảy Tây Nguyên ba ngày thêm một đêm nữa rồi mở két lấy đưa cho mình một cục tiền, nói: "Cái số em với mình không ở được với nhau, đành vậy, thôi thì mình cầm đỡ một chút này về lo việc gia đình, hết, em gửi nữa, ổn, mình lại vô đây, em chờ"

Chờ! Chờ để thằng chồng sĩ quan biệt kích trời gầm của bà sắp về nhai sống tôi ý à? Cám ơn, còn lâu nhé! Nghĩ vậy nhưng đâu có dám mở mồm, mở để mà trắng tay vô sản à? Thế là về.

Đang nhai miếng vịt tần chua lòm trong miệng chút nữa tôi đã ói ra. Đến khi nó hỏi có chung vốn làm ăn không, làm gì cũng được, miễn là kiếm ra đồng tiền càng nhanh càng nhiều càng tốt, tôi đã lắc đầu ngay với lý do làm gì có vốn. Nó bảo, không vốn thì bỏ sức, tôi đang cần cái sức trâu mộng của ông, ví như ta hành quân lên một bãi vàng nào đó đang nổi lên chẳng hạn. Tôi vẫn lắc đầu bảo gia đình đang có chuyện, phải trụ ở nhà. Nó hỏi bệnh tình con Nết phải không? Tôi gật. Nó móc đưa tôi một xếp tiền ước cũng phải tới gần nửa triệu nói tôi mang về tìm thầy tìm thợ chữa trị cho nó. Tôi lắc đầu tiếp. Làm sao có thể gật đầu khi để chữa bệnh cho con em lại phải đi dùng ba cái đồng tiền đi đợc hôi mùi cóc chết này. Nó chửi tôi là sỹ, là khùng là dở hơi, là cuộc đời còn lận đận. Tôi đứng dậy bỏ ra về. Nó gọi giật lại, đến lúc ấy mới để lộ cái mục đích thật nó mời tôi ra đây:

- Khoan hăng! Cô ta dạo này thế nào?

- Ai?

- Cái nhìn mà nghe nói ông đã định lấy làm vợ đó.

- Nó vác l... đi theo giai rồi. Đủ chưa? Giờ về nhé. Tao còn đóng gạch đợc ở nhà.

o

Không dừng lại ở đó, trò đời cũng như làm ăn, thoả mãn là chết, dừng lại là tiêu, được nửa năm, nhà cửa tạm xong, bắt đầu có chút ít vớ liếng, tôi chuyển sang... buôn trâu. Nói cho sang cho oách vậy chứ thực chất cũng chỉ là góp vốn buôn theo người ta thôi. Người ta nhiều vốn buôn trâu thì mình ít vốn buôn nghé, người ta buôn bò thì mình chơi bê. Cùng một giống cả chỉ to nhỏ khác nhau. Buôn chung, viết giấy chung, biên lai chung. Tức là dầu muốn hay không, tôi lại phải nhún mình làm theo cái

câu đúc kết ngàn năm của ông bà: buôn có bạn bán có... Đúng là phi thương bất phú thật.

Mỗi chuyến đi ít nhất phải mất bốn, năm ngày, lại toàn đi đêm, đi lén, đi băng rừng băng ruộng chứ làm gì có đường, mà có cũng đại gì đi. Một chú bê mua tại Na Rì ba trăm ngàn, về đến chợ lãi gấp rưỡi, có khi gần gấp đôi. Mỗi chuyến đi chịu khó làm được ba chú coi như đại thắng... mùa trâu. Do vậy, mới trót lọt được chuyển đầu đã đủ tiền mua gạo ăn nửa năm. Chuyến thứ hai tôi dành ra nhờ người lên tận Hà Giang cắt thuốc cho bố. Và chuyến thứ ba tôi dốc tất cho con em đi ra tận Hà Nội khám chữa bệnh. Rồi chuyến thứ tư, thứ năm... bắt đầu đủ hầu bao buôn to hơn. Tức là buôn trâu buôn bò đàn hoành. Một con trâu trên ấy giá chừng non triệu, về đến nhà đã có người đến tận nhà đặt triệu sáu, triệu bảy, ngon ơ. Coi như một vốn đôi lời.

Tôi trở thành một gã lái trâu chính cống, một gã lái trâu tướng vóc to lớn, mặt mày lâm lì, dữ tợn đã khiến cho không ít các cánh lái khác ghen tỵ, nể sợ, trong đó có cả những cánh lái sừng sỏ, có thâm niên bươn chải giang hồ.

Và bỗng vỡ ra một điều: Thường khi nghĩ đến cánh lái trâu đường dài là người ta dễ nghĩ đến một cái gì như là giang hồ, thảo tặc nhưng càng chơi với họ càng thấy họ đàn hoành, sòng phẳng, không bị đồng tiền làm cho loá mắt, cái gì cần cừu mang nhau là cừu mang hết lòng, kể cả trắng tay, kể cả hiểm nguy đến tính mạng. Như cái đàn trâu bốn con của tôi đi trước bị công an giữ lại vì đã vi phạm đến chính sách ngăn sông cấm chợ của nhà nước mới ban hành, tưởng phen này mất cả chì lẫn chài thì một người trong số họ đã chạy thực mạng về huyện, dùng hết số tiền trong túi mình để kiếm được cho tôi một cái giấy của cơ quan vật tư cho phép buôn, thế là thoát. Lần khác, đụng một đám cướp phục ở cửa rừng, chúng giơ dao giơ gậy xông đến bắt chúng tôi phải để trâu lại, phải nộp hết tiền bạc trong người cho chúng thì mới tha mạng. Tất nhiên là tôi đánh luôn, một mình đánh sáu thằng to cao, lực lưỡng lại có hung khí thành ra sức cũng đuối dần. Đang lúc nghĩ mình sẽ bỏ mạng ở đây thật thì cánh lái của tôi, có cả đàn bà con gái thay vì đánh trâu bỏ chạy và

hoàn toàn có thể bỏ chạy thì họ lại nhất loạt xông đến dùng gạch dùng đá giải vây. Lại thoát.

Làm cái anh lái trâu đến năm thứ hai thì bắt đầu chán. Nó có cái gì không sang, người đời dễ nhìn bằng con mắt miệt thị. Hơn nữa, kiếm đồng tiền như thế cũng ê chề, nhục nhã lắm, vẫn là cái cảnh chui nhủi bờ bụi, đêm nằm giật mình thon thót, sợ cả đến tiếng đánh rằm của trẻ con. Kiên lại vốn liếng thấy cũng khá khá, sức khỏe của bố tốt hơn, con em gái cũng tạm ngưng một đợt điều trị, tôi bàn với mẹ đầu tư mua một chiếc máy xát nhãn Ba Lan chạy bằng dầu Diezen sẽ làm công việc kinh doanh xay xát ngay tại nhà. Mẹ tỏ ý ngần ngại, liệu có làm nổi không hay được ba bảy hai một ngày lại để xó, vả lại làng mình xưa nay đã có ai dám động đến cái thứ máy tốn cả đồng tiền ấy đâu. Tôi phân tích:

- "Cả xã mới chỉ có một cái, cả huyện cũng chỉ có mấy cái, vào ngày mùa, lúa cứ xếp hàng ùn ùn xát không xuể. Thêm cái nữa, mình lấy giá rẻ hơn một chút, người ta sẽ đổ xô đến mình."

Con Nết ngồi trong nhà, cười khúc khích nói ra:

- "Anh Hùng nói cứ như là nhà kính tế ấy. Cứ để anh ấy làm thử xem mẹ ạ! Nếu được, con cũng sẽ có việc làm, đỡ buồn"

Mẹ hỏi, việc gì? Con Nết vẫn cười:

"Thu tiền".

Tôi biết nó nói đùa nhưng không dè, máy mới vận hành có mười ngày mà tiền đã trôi vào nhà ào ào thật. Con bé thích lắm, đêm nào cũng chong đèn đếm tiền xột xoạt buốt cả tai. Vậy là được. Miễn là nó vui nó thích, nó không khóc dấm dứt bởi cái mặc cảm là con gái lớn trong nhà phải nuôi báo cô. Cùng với tiếng máy nổ vang lên ròn rã suốt từ sáng sớm đến tối mịt, không khí, cảnh sắc gia đình cũng thay đổi hẳn. Đầu năm nhà tranh cuối năm đã nhà ngói, sang năm sau là nhà mái bằng. Mẹ tôi ít ra đồng hơn, nếu có ra thì cũng chỉ vì nhớ bờ nhớ ruộng. Bố phe phẩy cái quạt nan giúp tôi trông coi thợ. Còn tôi, khỏi phải nói, từ thẳng

lên ông, từ du cư chuyên sang an cư, từ gã lái trâu hôi rình thành ông chủ xay xát, đầu chẻ ngôi, áo sơ mi Popelin trắng muốt, quần bò Levis phong trần, trên môi lúc nào cũng vắt vẻo điếu thuốc lá thơm đắt tiền. Nếu có điều gì phải bần khoản thì điều đó chính là căn bệnh của con em gái tôi chỉ tạm chững lại chứ không hề thuyên giảm. Cái án tử nó vẫn treo lơ lửng ở phía trước. Muốn khỏi, người ta bảo phải sang bên Singapore. Mà sang đó, chao ôi, tiền viện phí không chỉ dừng ở vài chục triệu như trên Hà Nội mà phải tới tiền trăm triệu, tiền tỷ kia mà giả dụ có xoay ra đủ tiền thì con bé cũng không đời nào chịu đi. Nó giống tính mẹ, thà có chết cũng không bao giờ làm lụy đến người thân. Thế thì chịu. Một cái máy xát chứ mười cái máy cũng chịu. Thôi thì còn nước còn tát, kéo dài thêm ngày nào hay ngày ấy, nếu tới đây có đủ tiền cho nó sang Sing mà vẫn không xong thì đành chấp nhận số phận vậy.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 3

Đành bó tay chấp nhận số phận cô em gái nhưng tôi lại không biết dừng lại ở phận số đã được tạm coi là an bài của tôi.

Tôi muốn có nhiều tiền hơn nữa, nhiều tiền hơn cái bọn khí lực, đầu óc bã đậu, củ chuối không bằng tôi mà lại giàu có hơn tôi. Vô lý! Cuộc đời ngổn ngang đang mở ra biết bao cánh cửa hấp dẫn để cho con người có cơ hội lật đời, đổi đời và đã ối kẻ lật, đổi đến kinh thiên động địa rồi kia kìa. Thế mà tôi, một thằng đầy khát vọng vươn lên và đang vươn lên lại ngồi im thúc thủ cho tro trấu bay mù mịt cuộc đời ư? Không! Câu nói nhừa nhựa hơi men của ông nhà văn già phố núi bất đắc chí đã ám vào tôi đến khổ sở: "Suy cho cùng, con người ta có ba loại kiếm tiền. Loại thứ nhất là làm ra tiền, loại này vất vả, mồ hôi mồ kê lắm. Loại thứ hai khá hơn là nghĩ ra tiền và loại thứ ba, loại này mới thật siêu, là chơi ra tiền."

Tôi tự nhận đang ở loại thứ nhất, loại trâu bò cày bừa cho nên bằng mọi cách phải nhảy lên loại thứ hai, loại nghĩ ra tiền, còn loại ba, chịu, chắc nó chỉ giành cho đẳng cấp siêu nhân mà tôi trước sau vẫn là kẻ dung tục, ăn nhiều ỉa bãi cứt to. Đó là chưa kể cái máy xát của tôi gần đây cũng không còn là của độc nữa. Trong xã bây giờ đã có đến bốn chiếc, vậy là đồng tiền thu nhập của tôi cũng tự nhiên phải chia ba chia bốn, tới đây còn chia mấy nữa, xót ruột như mất trộm, như bị ăn cướp.

Mẹ khi! Thì ra, ba cái cái mớ triết lý hồ lốn và sặc men rượu rẻ tiền của mấy tay văn chương quán cóc ấy nhiều khi cũng trở thành ám ảnh ra phết. Thảo nào ngày xưa vua chúa rất ghét họ cũng phải. Và bây giờ, nói đại, có khi cũng vậy. Kẻ cầm quyền nào mà chịu được những cái mồm

cứ xoi xói nói vào giữa mặt mình, mà lại nói hay, nói đúng mới bỏ mẹ chứ.

Là một kẻ thích hành động hơn là ngồi im suy nghĩ, vậy mà tôi cũng bắt đầu sinh bệnh mất ngủ để tìm ra một chương trình hành động. Tìm được là mãn luôn, không oong đơ gì hết.

Giống như cái lần tôi đang ngồi trước xe máy xia răng thì một chiếc xe máy loại sang trờ tới, dừng lại, ngự nòng nòn trên yên là một khuôn mặt bịt kín, một bộ ngực cong vênh, một đường eo hiểm nghèo, một cặp đùi nhúc nhối và khi chiếc khăn được thả xuống thì là một đôi mắt hun hút, giăng xé, giễu cợt, thách thức và cả đau đớn, thèm thuồng hiển linh. Đôi mắt của Cái nhìn. Đôi mắt làm tôi căng cứng cả người, một sự căng cứng xuất thần mà không phải với con đàn bà nào tôi cũng có được, nếu không muốn nói cô ta là duy nhất. Và, tuổi mới trên hai năm nhưng trường tình và sự va đụng với đàn bà bằng lão đa tình bảy mươi, tôi đã đọc được đôi mắt kia nó muốn gì.

Đọc được thì thùng thảng đi ra, thùng thảng cầm lấy tay lái và cũng thùng thảng rồ ga bon đi. Đi đâu nhỉ? Thời ấy làm gì đã có cơ man nào là những nhà nghỉ hôi mùi nước rửa Toalet như sau này, muốn yêu nhau, muốn nhai nuốt, cấu xé nhau, muốn xuyên thùng nhau chỉ còn cách nhòai ra chìm vào thiên nhiên hoang vắng hay chờ bóng đêm rủ xuống đóng vai trò đồng lõa. Nhưng thế mới ngon, sự đói ngẫu nào chả ngon, miếng nào ra miếng đó, sần sật, còn cào. Còn bây giờ, chuồng trại tha hồ, chưa đói đã ăn, chưa thèm đã quăng nhau nằm tênh hênh trên giường, chán ồm! Nghĩ thế, tôi nhấn ga đưa thẳng Cái nhìn ra hồ Cốc mà chẳng cần biết đối tượng có đồng ý hay không. Suốt đường đi gần sáu mươi cây số, cô ta cứ cà cà răng vào lưng vào vai tôi, người hít đến nhột nhột mùi mồ hôi của tôi, thỉnh thoảng lại cắn một cái đau điếng. Tôi ngửa mặt đón gió, nhe răng cười. Đến nơi trời vừa tối. Không nói không rằng, tôi tha cô ta xuống ven hồ, bảo tháo quần áo rồi... tòm, cả hai nhào xuống nước. Chao, không hiểu đã có ai được nếm nấp cái huyền diệu được làm tình trong lòng nước chưa? Nó hơn tất cả những cuộc giao hoan ở trên bờ. Nước đây ra, nước hút vào, có mà không, không mà có,

nhọc nhằn, rối rít, nước tràn vào mặt, nước len vào miệng, nước làm nhoè cái hôn, nước tinh khiết, nước van đực, rên rỉ, hồng hộc, cắn cấu... anh ơi em chết... em nhớ anh quá... nằm dưới cái bụng bia của thằng chồng em, em toàn mừng tưởng ra anh... thật đấy... ôi trời, anh đang làm gì em thế này... anh giết em đi... cho em chết đi... ghì em chặt vào... thế thế thế... trời ơi, vân và vân vân.

Đàn bà lạ không? Cứ tưởng sau lần tưới sũng nước đá như tưới rau ấy, cô ta sẽ thù tôi suốt đời vậy mà... thì ra, chỉ cần làm cho họ hứng khoái tột cùng là họ sẽ tha thứ cho anh hết, sẽ lẻo đẻo đi theo anh cả đời dù anh có thô bạo, lạnh lẽo với họ thế nào, thậm chí càng lạnh cái sự lao theo càng mạnh. Chịu, chả biết tại sao!

o

Nhưng sau những đêm không ngủ đó, có dè dặt cái chương trình hành động làm giàu tấp của tôi lại nhúng chân vào vòng cương toả lạnh lùng của luật pháp. Nói cho đúng là tôi có biết, mang máng biết, làm sao lại không biết nhưng cái siêu lợi nhuận của nó đã làm cho tôi mù loà, câm điếc hoàn toàn.

Tội lỗi nào chả có nguyên do, hành vi nào chả có nguyên cớ. Cái nguyên cớ chết người của tôi lại bắt đầu ngay từ cái lần đi cắt trĩ không có thật ấy. Đáng lẽ chuyện đã qua là qua luôn nếu như để phục vụ cho cái máy nổ khát dầu như khát nước ấy, ngày ngày tôi không đi qua khu bệnh viện ra thị xã để phải chứng kiến cái hình ảnh các chú lính già lính trẻ, ốm yếu có đờ đẫn có, mồ hôi mồ kê, ba lô xộc xệch lũ lượt kéo đến cổng viện, ngơ ngác làm các thủ tục ra viện nhập viện.

Theo thói quen vốn có của thằng đã từng là lính, tôi bỏ một buổi đi trinh sát thực địa trước xem bệnh tình ra sao rồi mới có thể đưa ra được quyết định cuối cùng. Thì ban đầu cũng xuất phát từ một chút tò mò, kể cả từ một chút thương người thử ghé vào xem có giúp gì được cho các chiến hữu không, tất nhiên là giúp bằng cái thủ thuật tẩy xoá, viết không

để gia hạn, gia bệnh, để được ở nhà như chính cái thằng tôi đã trải qua, đã thực hiện có hiệu quả từ hồi xà xẻo chất nổ đi đánh cá.

- Ê! - Tôi vậy một cậu lính trẻ có nước da xanh rớt lại gần - Nhập viện hả? Đơn vị nào?

- Dạ, em ở E2, sư 3, quân đoàn 29 ạ!

- Tốt! Quân đoàn 29, quân đoàn biên giới, tốt. Tớ cũng ở 29 đấy.

- Anh... thủ trưởng cũng ra viện ạ? - Cậu lính nhìn tôi có vẻ tin cậy hơn.

- Không. Nhập rồi, ra rồi, phó thường dân rồi. Giờ hỏi thật nhé, chú mày muốn chui đầu vào đây hay về nhà nghỉ ngơi?

- Dạ...

- Đừng ngại, nếu muốn, tao sẽ giúp. Là lính biên cương khổ cực, chú đáng được như thế.

- Nhưng em...

- Nhưng nhểc gì, người ta không có tình với mình thì mình phải tự điều chỉnh, cũng là lẽ công bằng. Đưa giấy đây tao xem.

Chàng lính ngần ngại móc túi ngực lấy ra tờ giấy ướt mồ hôi. Cầm tờ giấy có con dấu tròn quen thuộc tôi thoáng gai người như thấy cả một quãng đời năm năm làm lính nhọc nhằn hiện về. Tôi dắt cậu ta đến một cái quán vắng bảo ngồi đó chờ rồi sang bên kia đường mua một quả chanh, một lọ mực tím, đúng cái màu mực ghi trên giấy rồi trở lại, ngồi khất vào cái bàn trong cùng. Do đã từng làm, lại thuộc loại khéo tay, tỉ mỉ nên mọi thao tác của tôi diễn ra ngọt lã. Giọt a xít chanh lan đến đâu, chữ nghĩa biến mất như mơ đến đó, chỉ trừ con dấu là để lại, rồi thôi khô, viết những con chữ khác vào. Những con chữ mà đối với bất kỳ thằng lính xa nhà nào cũng trở thành vàng bạc kim cương hết:

- "Đồng chí... do suy nhược thần kinh, sức khoẻ không đảm bảo công tác và chiến đấu nên đơn vị đề nghị Quân y viện tạo điều kiện cho đồng chí... được điều trị cơ bản".

Tôi đưa mảnh giấy cho hắn, giọng rất cha chú:

- "Mang vào đi! ít nhất họ sẽ cho chú thời hạn một tháng đến một tháng rưỡi thay bằng một tuần như đơn vị đã ghi, chú chỉ cần cắt lại toàn bộ phụ cấp, chế độ là có thể yên tâm ra về."

- Vâng, em sẽ để lại hết - Giọng cậu chàng run lên vì sung sướng - để lại thêm nữa cũng được miễn là em được về nhà. Mẹ em ở nhà yếu lắm... Nhưng anh cho phép em...

- Cái gì nữa?

- Cho em xin được trả tiền.

- Tiền gì? - Tôi trợn mắt - Tôi mà thèm lấy tiền của chú à? Vào đi!

Chú chàng líu ríu cảm ơn xách ba lô định đi thì tôi chợt gọi lại:

- Này, hỏi tý cho vui, thế người ta nói thế nào mà chú lại định tiền nong với tớ?

- Dạ thưa... em nghe nói muốn có một bộ giày tờ như thế này, ít nhất phải ba mươi nghìn.

Ba mươi nghìn một bộ, đà này ngày có thể làm được bốn, năm bộ, vị chi là trăm rưỡi. Một tháng nhân ba mươi là... Cha cha! Đến lượt giọng tôi run lên:

- Tâm bậy tâm bạ nào, đi đi! Nghìn nghìn gì, vợ vẫn!

Tôi đi như thẳng say nắng về nhà. Cái máy xát giới

lắm một tháng cũng chỉ được chừng trên triệu lãi ròng mà cả nhà vất vả, còn việc này chả mất đồng vốn quái nào lại nhét túi gấp ba gấp bốn.

Vậy thì chơi cả hai. Xay xát để bổ lo. Giấy tờ nhập viện, ra viện để tôi mãn, chỉ mình tôi.

Ai ngờ cái trĩ ảo nó lại có duyên thật với tôi đến nhường ấy. Cám ơn quân y viện, cám ơn những chiếc ba lô lính không lẫn vào đâu được, cám ơn vị chanh chua đã làm nên trò ảo thuật. Cám ơn cả những ngày tháng quân ngũ đã tạo nên cho tôi vốn sống, kỹ xảo và năng lực ma quái này, cám ơn!

Để đẩy nhanh tiến độ và đảm bảo sự kín đáo, tôi bỏ tiền mua sẵn một số bộ, tẩy xoá trước ở nhà, đến khi gặp mỗi chỉ việc lấy ra điền vào, rất nhanh rất gọn.

Làm được ít ngày thì mới nảy nòi ra một điều bất khả kháng: Hoá ra cái anh a xít chanh này chả ăn thua gì với cái anh bút Bi cả. Càng chua chữ càng nhoè. Chuyển sang dùng lưỡi lam thì chậm lắm mà cũng không an toàn, dễ phát hiện.

Vậy chỉ còn cách là làm riêng, in riêng hẳn ra một bộ.

Nhưng mà làm thế nào? Xứ núi lành hiền, thị trấn nhà quê, kiếm đâu ra cái năng lực thuộc hạng tội phạm thế kỷ như thế?

Nằm lơ mơ một lúc, chợt nhớ đến ông bạn vong niên cùng cánh lái trâu ngày nào có lần khoe thẳng con tên Thịnh đang là công nhân nhà máy in ở Hà Nội, lương lậu khá lắm! Lão còn khoe thêm: Vừa rồi chả biết làm ăn thế nào mà tý nữa đi tù, may có người quen ở trên uỷ ban nên mới thoát.

Tù à? Tốt! Một thằng in ấn mà tý nữa đi tù là dứt khoát chỉ có dính đến chuyện in bậy in bạ. Tôi đang rất cần cái sự bậy bạ tuyệt vời đó đây. Vậy đông ra Hà Nội luôn. Đông bằng chiếc xe máy CD150 phân khối đen trũi, kèn càng mới tậu rẻ lại được của thằng cha chủ lò gạch ở phố huyện. Cuộc đời hay thật! Mới có mười năm mà hai lần về là hai lần khác hẳn. Lần trước là cái thằng ăn mày gặm bánh mì ở ghế đá bờ Hồ. Lần này bò cả cây, ria mép, cười phân khối lớn rõ ra cái dáng ông chủ.

Xe nổ máy pành pành vào tận cửa nhà bà ngoại, kính cần đặt trước mặt bà một gói sâm Cao Ly to tướng, dúm vào túi bà ít tiền nữa để tưởng nhớ lại tô phở ngọt ngào năm xưa, nhận từ bà một tiếng chửi yêu: "Cha sư bố anh, tiêu tốn vừa chứ" rồi tiến thẳng đến nhà in. Ai bảo có tiền không sướng? Mới có thể thôi mà nhân cách nhân quyền đã lên vù vù. Tiền vào thêm nữa thì nhân cách sẽ thăng hoa tới đâu? Tới trời!

Thịnh là một thanh niên nhỏ con, mắt toàn nhìn xéo, kiểu nhìn của một kẻ chứa nhiều phần tối trong đầu, da mặt ăn hơi chì nên lam nham như chó nường dờ. Như cái đũa của hầu hết những cư dân thành phố, nghe có người ở quê lên là mặt chảy ra sợ bị làm phiền, nhờ vả. Biết, tôi xưng là bạn làm ăn của ông bố để ra Thịnh rồi kéo thếch hẳn sang một quán ăn thuộc loại sang trên đường Tràng Thi, lớn tiếng gọi toàn những món độc, rượu độc đến nỗi thẳng cha từ tôi tôi ông ông đã chuyển phắt sang em em anh anh từ lúc nào. Kiểu này nếu tôi chơi đẹp thêm một chút nữa thì có khi hẳn lại chú chú cháu cháu nữa cũng chưa biết chừng.

Chờ cho miếng gỏi cá ướp theo kiểu Nhật óng mịn, ánh hồng chui ực qua cái cần cổ nổi cục của hẳn, tôi tấn luôn:

- Tôi cần in một số bộ giấy, mỗi bộ hai tờ, một tờ cung cấp, một tờ tài chính, có con dấu, ông có làm được không?

Thịnh im lặng một lúc rồi mới nhìn lên, vấp vấp:

- Được nhưng... đắt đấy.

- Đắt là bao nhiêu?

- Phải hai bát chữ, phải thuê thợ sắp chữ, thợ in. Mỗi giấy một chỉ, hai con dấu hai chỉ nữa.

- Tức là bốn. Được, tôi trả cả năm, miễn là nhanh, có độ chính xác cao. Giờ tôi đưa trước một nửa, xong, tôi đưa nốt.

Hắn nhìn tôi xanh lét một cái như phức lửa ga rồi nhét tọt mấy chỉ vàng vào túi như nhét miếng gỏi cá còn nguyên máu vào họng.

Còn tôi, sau chuyện này tôi đã trở thành một tên giả mạo giấy tờ chuyên nghiệp. Cũng biết lơ mơ rằng tội giả mạo là tội bị xử khá nặng nhưng khốn nạn, cái số tiền thu về hàng ngày lại còn nặng hơn. Nặng đến nỗi tôi đã quyết định bán rẻ cái máy xát để giải phóng sức lao động cho gia đình. Xát xiếc gì, với công việc này, chỉ vẫy tay một cái là tôi đã có một khoản thu gấp mười lần, thu rất đều đặn, nguồn thu gần như độc quyền không có kẻ cạnh tranh mà chả ai đại dột lại đi cạnh tranh với tôi, kẻ được biệt danh là Hùng băng giá, Hùng liều, Hùng Manbro. Băng giá hay liều thì rõ rồi, nó đã được định hình ngay từ cái ngày tôi còn đi buôn chuyển, buôn trâu phong trần và nguy hiểm, còn Manbro là mới xuất hiện gần đây, xuất hiện từ khi tôi bắt đầu ghiền cái thứ thuốc nồng nặc mùi Cao bồi Têch Zat đó cũng như cái mũ của anh chàng chăn bò kia luôn được gắn lệch lệch, ngang tàng trên đầu tôi.

- Anh, nhà mình đang có việc làm vui vẻ, sao anh lại bán đi?

Con em tôi rớm rớm nước mắt hỏi. Tôi xoa đầu nó, cười:

- Để cho cả nhà được vui vẻ hơn mà không phải suốt năm suốt tháng ù tai, váng óc vì cái tiếng nổ chết giẫm của nó. Anh muốn mai một đi ừ bệnh về, em sẽ là một bà chủ thật sự, một bà chủ tiệm vàng hay tiệm cầm đồ gì đó.

- Em có khỏi được bệnh thật không, anh?

- Nhất định sẽ khỏi. Có tiền là có tất. Tháng sau anh sẽ gửi em sang bên kia và lúc trở về, em sẽ thành một người hoàn toàn khác, sẽ lấy chồng đẻ con, cả nhà mình sẽ chuyển về Hà Nội sinh sống.

Con Nết không hỏi gì nữa, chỉ cầm lấy tay tôi, khẽ cười. Lâu lắm tôi mới thấy nó cười, một cái cười tội tội nhưng chứa chan hy vọng. Mẹ tôi đứng đằng sau, dựa vào cánh cửa, nghe câu chuyện của hai đứa con, bà khe khẽ đưa vạt áo lên lau mắt.

Giây phút đó, cả mẹ cả tôi lẫn nó đều đâu có biết rằng, một hiểm họa khôn lường đang chờ tôi ở phía trước.

o

Hiểm họa được khởi nguồn từ chính thói ăn tạp của cái gã có đôi mắt xanh lè lửa ga kia. Thì ra tôi không phải là đối tác làm ăn duy nhất của gã, gã còn bành trướng cái bát chữ nhẩy dầu và khả năng khắc dấu sang cả các mặt hàng khác như nhãn bia nhãn rượu, nhãn bánh kẹo giả. Ở đời tham thì thâm, ấy là tôi đang nói cả tôi, một khi cái giả vừa phải, giả lén lút thì còn chịu được nhưng cái giả lại đòi cường hiếp cái thật, muốn trở thành cái thật, giả công khai, giả nhâng nháo thì những người cầm cân nảy mực, dẫu cái sự cầm đó nói chung có lỏng lẻo đi nữa thì cũng thấy chướng mắt mà đã chướng là phải chặt, phải bẻ. Bẻ cái này ắt lòi ra cái kia, lòi luôn ra cả những bộ giấy mang hình dấu Quân y viện chết tiệt chưa kịp tiêu huỷ của tôi. Đã là kẻ lá nem, lấy cái sự giả mạo làm nghề sống thì làm gì có lòng trung thành, có lý tưởng, có sự khí khái của dân giang hồ bạt tử sẵn sàng lấy máu để bảo vệ nhau nên chưa hỏi gã đã phun ra phè phè như rắn bị thít cô rằng bộ giấy này là của ai, tên gì, đang cư trú tại đâu. Xong. Hết chối cãi. Bằng chứng, dấu vết sờ sờ ra đấy còn chối cãi cái nỗi gì. Ngu! Khi bị dẫn ra xe rồi tôi vẫn còn tự chửi mình. Đáng lẽ tôi không nên lộ diện, tôi không cho nó biết tên tuổi, địa chỉ, tôi chỉ nên núp đằng sau, chỉ cho phép nó cái quyền được quan hệ một chiều, tôi phải chuẩn bị số lùi để nếu cần xoá phát sạch ngay. Đẳng này... mẹ, ngu cho chết, cứ tưởng đồng tiền dễ kiếm là có thể nhờn nhờn coi trời bằng cái bánh đúc. Ôi, Hùng băng giá, Hùng liều, Hùng Manbro lúc này cũng chỉ như cái giẻ rách dính cứt, chỉ như cái thặng nghiệm dặt dẹo trước con mắt của bàn dân thiên hạ khi chiếc xe công an chuyên dụng xộc đến trước cửa nhà tôi lúc nửa đêm.

Mà cái dân làng tôi cũng lạ. Ở hay, đáng lẽ thấy tôi như thế họ phải mở cờ trong bụng theo đúng cái thói đổ ky, ghen ăn ghét ở nơi xó què, vậy mà họ lại nhìn tôi đầy ái ngại, có người còn thờ dài và có người còn vô tình để lọt vào tai tôi một câu chả đâu vào đâu:

"Làm ăn lâu thế mà giờ mới bị bắt Giỏi! Đứa khác có muốn làm cũng chả được".

Khi chiếc còng hình số 8 cụp mạnh vào cổ tay tôi, mẹ tôi khóc vật vã, hai tay cứ chắp vào nhau, rên rĩ:

"Tôi xin các anh, xin chính quyền, em nó trót dại, em nó mới phạm lần đầu, xin các anh tha cho, tôi cắn rơm cắn cỏ..."

Bố tôi vẫn ngồi giữa phẫn, mặt lạnh như hoá đá, găm lên trong cổ:

"Nhục! Nhục quá con ơi! Những tưởng mày kiếm được đồng tiền sạch sẽ chứ ai ngờ mày lại lừa đảo, bán thiu như thế, nhục!"

Tôi muốn quay lại vạch một câu, đại ý là:

" Không nhục lắm đâu ông bố nhu nhược của tôi ạ! Còn khối những kẻ lừa đảo bán thiu hơn nhiều kia, lừa đảo cả thể chế, lừa mị cả xã hội chỉ chưa bị vạch mặt thôi,"

nhưng nghe tiếng đờm rò rề trong cổ ông, nghĩ tội, lại nuốt vào.

Cái làm cho tôi buốt nhói nhất là đôi mắt của con em. Từ lúc chiếc xe hòm lao vào sân, nó không nói, không khóc, chỉ nhìn, một cái nhìn ngờ ngàng, đau đớn lạ lắm, như đôi mắt con chim sẻ tôi bắn bị thương nát ngực hồi nào, cái nhìn đến suốt đời tôi không thể quên được. Chỉ đến khi chiếc xe nổ máy, nhìn lại, tôi mới thoáng thấy miệng em mấp máy: "Anh ơi... đi nhanh về với em... Em mệt lắm rồi!"

Tôi ghì trán vào cạnh sắc thành xe đến rớm máu. Nết ơi, anh làm khổ em rồi. Anh vùi đầu vào kiếm tiền một phần cũng là vì em, vì cuộc sống của em nhưng như thế này là anh giết em rồi...

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 4

Vào tuổi hai mươi tám, tôi bắt đầu biết thế nào là mùi tù ngục.

Thì ra lực lượng bắt tôi chính là công an quận Đống Đa, Hà Nội. Hà Nội... mới hôm nào về đây tóc còn tung bay trong nắng bụi đô thành, ngẩng mặt nhìn trời xanh mà thấy cả những đám mây rục rờ của tương lai, của niềm vui sống bay ngang đầu, để bây giờ phải cắm mặt bước vào phòng tối. Chao ôi, cũng ánh mắt con gái mới chiều qua còn nhìn lên tôi nồng nàn, khiêu khích như nhìn về một mẫu đàn ông thời thượng như thế mà giờ đây cái nhìn đó lại dừng dừng, ác cảm, ghẻ lạnh biết bao.

Cảm giác mất tự do khiến toàn thân tôi tê dại. Mới có mấy giờ đồng hồ cấm cố thôi mà nghe cái âm thanh đời thường xôn xao ngoài khung cửa cứ như âm thanh của cuộc đời khác, của thế giới khác, lùi xa lắm rồi. Bỗng thấy cô đơn như một mình bị bỏ rơi trên hoang đảo mịt mù không có ngày trở lại. Đêm ấy, một đêm nằm còng queo giữa lòng Hà Nội, tôi, một kẻ vốn khinh ghét tận cùng sự yếu đuối, lại để mặc cho nước mắt âm thầm chảy ra.

Sáng hôm sau cuộc hỏi cung diễn ra thật nhẹ nhàng, suôn sẻ. Không năn nỉ xin xỏ, cũng không răn mặt răn mày, cũng không quanh co đổ tại, có cái gì tôi nhận tất. Thậm chí còn nhận dư ra. Ít nhất cái câu "Có gan ăn cắp có gan chịu đòn" bố tôi thường nói cũng có tác dụng với tôi trong trường hợp này. Nhưng khi đặt bút ký tên vào cuối tờ giấy mới bỗng thấy tan rã cả người. Tên mình đấy ư? Cái tên do cha mẹ đặt cho đấy ư? Cũng cái tên này đã có lần tôi ký vào lá đơn xin vào Đảng, ký mua vật tư, ký nhận huân chương dũng cảm, cũng mấy chữ cái quá ư quen thuộc ấy mà sao lúc này nó lại quấn queo, thăm hại đến thế? Cái tên của một thằng tù.

Thoáng một cái nhìn của cô thượng úy khẽ dừng lại trên mặt tôi. Một cái nhìn thương hại, như thể mặt mày đâu đến nỗi, thậm chí còn dễ ưa mà sao lại khốn khổ thế? Vâng, tôi khốn khổ thật, khốn khổ mới phải vào đây để cho các người nhìn tôi như nhìn một thằng nửa người nửa ngợm như thế này. Cám ơn! Nhưng của đáng tội, đàn bà con gái mặc sắc phục đẹp thật, vừa oai vừa đẹp. Lạ chưa? Trong lúc đầu óc lỉnh loãng, căng thẳng như thế mà cái thói đa tình chắc là đến chết không bỏ được vẫn cho tôi có được cái nhận xét vô duyên, lạc lõng này.

Cảm nhận được cái nhìn của tôi, cô thượng úy có đôi mắt lá dăm và nước da trắng hồng sa sầm mặt xuống và gấp mạnh cuốn số lại. Sau cuốn số là cánh cửa xe thùng cũng đập mạnh không kém để đưa thằng tôi về Hoả Lò.

o

Hoả Lò! Cái tên mới nghe đã thấy nóng bức, chật chội, cái tên tôi cũng đã được nghe mang máng từ lâu nhưng khi vào rồi mới thấy hết cái ngọt ngọt ghê hồn của nó.

Phòng 150 mét vuông phải chứa 180 người, tức mỗi người chưa được một mét vuông, cảm giác đầu tiên bước vào phòng là thoát rùng mình bởi một mùi hôi khắm xộc lên. Cái mùi được bốc lên từ một căn hố xí nửa kín nửa hở ngự ở góc phòng mà lúc nào cũng có người ra người vào, đều đặn, nườm nượp. Mùi hôi thối tạm qua thì mùi mồ hôi người chua nồng ập đến. Có lúc cả hai thứ mùi đều tồn tại, đan cài, trộn ngào, dâng đều như nhau để tạo thành một thứ mùi tổng hợp giống như mùi sông Tô Lịch mùa cạn mà tôi đã có dịp đi qua. Cảm giác tiếp theo là những khuôn mặt người đặt vẹo vọ trên những tấm thân kèn càng ghê lở và những cái nhìn lơ đờ có bày rận đen li ti bò ở mi mắt, quét vào gi mắt.

Cái cảm giác ghê rợn thoát đầu ấy chưa qua thì một cú đòn sống tay rất ác vào gáy đã làm tôi ngã xấp mặt xuống một vũng nước nhầy nhậy. Loáng quáng chưa kịp hiểu gì, lập tức lại bị lôi xềnh xệch đến một cái

bục xi măng nhỉnh hơn nền nhà một chút mà sau này tôi mới biết nó có tên là

Quầy, nơi dành riêng cho nhân vật đại ca, đại bàng gì đó chuyên để hành sự với tù mới.

Hai ống chân trắng bệch như hai lườn cá chết, gầy guộc như của một hình nhân trong tranh nhà chùa đã trấn ngay trước mũi.

- Ê, tên gì? - Giọng hỏi the thé

- Hùng.

- Mẹ mày! - Một cú gót chân thúc xoáy vào sống lưng làm tôi oằn người lên - Mẹ mày dạy mày ăn nói trống không với các bố mày vậy hả?

- Trần... Văn Hùng - Tôi cố nín nhịn.

- Ngoan! Quê quán?

- Tôi đã trả lời ban giám thị rồi.

Lại một cú buốt xoáy nữa, lần này thì vào giữa đỉnh đầu, khá mạnh khiến tôi gằn như ngắt xiêu đi một lúc.

- Mày trả lời đâu kệ mẹ mày, nhưng ở đây mày phải làm luật, hiểu chưa? Quê đâu?

Làm luật! Chả lẽ luật bên ngoài khác luật bên trong khác ư? Mà luật gì đây? Luật rừng, luật giang hồ trong tù mà ở ngoài kia tôi đã được nghe loáng thoáng đây ư? Như vậy trước mặt tôi đích thị là một gã đại bàng có cái giọng eo éo nửa nam nửa nữ rồi. Một điều nhịn chín điều lành, cái câu mẹ hay nói suốt những năm tháng tuổi thơ đã ghìm tôi lại.

- Quê tôi ở Sông Công, Thái Nguyên.

- Ngoan! Tội gì?

- Giả mạo giấy tờ.

Phật ra một tiếng cười mũi:

- Mẹ, nhìn tướng tác con tướng con phạm tội gì oách lắm kiểu như trấn cướp, giết người chứ tội giả mạo giấy tờ, vặt, không đáng. Coi như bài học nhập môn với chú mày xong, từ nay trở đi muốn yên thân hãy tỏ ra biết điều và bỏ ngay cái lối nhìn đều ấy đi! Giờ về chỗ!

Gã nhổ một bãi nước bọt chua loét vào giữa mặt tôi rồi quay đi, nằm khểnh cho một tên đàn em sà xuống đấm bóp, mân mó vào cái chỗ không hiểu là đang tồn tại cái thứ của con đực hay con cái. Lại một cú thở ra thật mạnh trong ngực tôi để tôi khỏi tiến đến cho hấn một đòn chí tử vào chính cái chỗ đang làm cho hấn lịm dim đó. Không sao, rồi sẽ có dịp tao dạy cho mày một bài học thẳng đồng cô ạ, còn lúc này thì chưa, tao đang cần làm quen và thăm dò trước cuộc sống mới mẻ này, rất mới mẻ.

Chỗ của tôi là một khoảnh nền chỉ đủ năm nghiêng và kinh khủng hơn là nằm sát ngay chuồng xí. Cả đêm đó tôi không hề chớp mắt một phần vì cháy rận đốt nhoay nhoáy khắp người, phần khác quan ượng hơn là bởi những âm thanh và mùi vị lộn mửa từ cái hố đó thốc ra. Sư khi, ở trong này có cái chó gì ăn mà ỉa lắm thế, lại còn rấm rít âm âm nữa chứ? Tôi rửa thềm nhưng gần về sáng, chính tôi cũng lợ mọ chui vào đó...

Ngày tù đầu tiên của tôi đã trôi qua giống một cơn ác mộng như thế. Ngày thứ hai, thứ ba cũng vậy, cơn ác mộng còn khốc hại hơn. Nhưng đến ngày thứ tư thì bắt đầu quen. Khả năng thích nghi của con người lạ thật! Có những cái tưởng không bao giờ có thể quen nhưng rồi cũng quen. Như cuộc sống trong cái hoả lò này: Con người bị rơi xuống đáy cùng của sự bẩn thỉu, hôi thối và của sự chèn ép, xúc phạm của bất kỳ một gã bạn tù nào.

Tôi cười nhạt. Đến tháng thứ hai thì tôi đã bắt đầu biết cười nhạt. Lên voi xuống chó, đời là vậy. Từ một người lính can tràng đến một thằng buôn chuyển, đến một gã lái trâu, một ông chủ xay xát, một tên giả mạo

giấy tờ và giờ đây là một thằng tù nhũn như chi chi. Khớ! Từ một thằng đàn ông đẹp mã, thơm tho, chỉ cần một cái búng tay là các loại đàn bà con gái như thiêu thân nhào tới đến một tấm thân sần sùi bị gãi cào toạc máu và đêm đêm phải nằm trơ khố mà chứng kiến đám bạn tù lên cơn đói tình cứ cọ mông cọ đùi sột sệt vào nhau.

o

Vào một ngày cuối tháng người ta gọi tôi lên thông báo thời hạn tam giam đã hết, biên bản hỏi cung cũng đã xong, Ổn, nói chung là không có vấn đề gì phức tạp phải xem xét lại, tôi sẽ được đưa về trại T, một trại giam có tiếng là chính quy, nghiêm cẩn mà nếu đã một lần bước chân vào đó là suốt đời không thể quên được.

Trời đất! Mới tạm mà đã ngốt người như thế này, còn thật thì sẽ sao đây, kéo dài bao lâu, liệu có chịu nổi không?

Thấy tôi nặng mặt, ông giám thị trưởng có cái tên rất khó gọi là Tuắc hay là Đoắc gì đó vốn là một sĩ quan quân đội chuyển qua võ vai tôi khá thân thiện, sự thân thiện duy nhất tôi được nhận từ khi bị tra tay vào còng:

- Hai tháng, vậy là nhanh đó. Có người còn sáu tháng, cả năm kia. Thôi, lần đầu phạm tội, cố mà tu tỉnh cải tạo rồi về nhà. Làm gì thì làm thỉnh thoảng cũng phải nhớ mình đã từng là lính, lính chiến đàng hoàng đó.

- Xin... xin cảm ơn Ban!

Một chút xúc động hiếm hoi và muện màng dâng lên, không muốn cho ông giám thị nhận thấy, tôi lí nhí nói rồi quay người đi trở lại phòng giam chuẩn bị đồ đoàn.

180 con người, 180 tính cách và nhân cách, 180 tội ác nặng nhẹ và cả oan sai, 180 nỗi niềm, 180 khao khát, thất vọng và cả hy vọng, một xã hội thu nhỏ có công bằng và có cả bất công, có cả đẳng cấp trên dưới,

sang hèn. 180 mạng người cho 60 ngày khổ khổ nhưng với tôi bỗng đã thành kỷ niệm, thành đôi chút bịn rịn khi phải lìa xa. Mọi người thường bảo tôi là một kẻ lạnh lùng, dữ tợn nhưng đa tình đa cảm, ở trường hợp này có khi đúng.

Nếu có điều gì cản trở một chút thì đó chính là cái thân thể ẻo ợt và bãi nước bọt hôi hám của thằng Liễn ái, cái thằng độc địa nửa đực nửa cái kia. Sau lần đánh phủ đầu làm luật đó, gã có tử tế với tôi hơn tức là không bắt tôi nằm gần chuồng xí nữa nhưng lại là cái tử tế mang đầy tính thực dụng, bởi mấy ngày sau, nhằm một đêm trời trở lạnh gã đã mò đến chỗ tôi và không nói không rằng vục ngay mồm vào cái của nợ của tôi, ngẫu nhiên. Bắt đầu tôi cố ý để yên, rồi chờ cho đến khi gã tụt quần ra, hỗn hển định đặt cái thỏi sắt nhọn hoắt, nóng hực của gã vào cái lỗ dùng để tiêu hoá của tôi thì, póc một cái, cùng với bãi nôn từ trong dạ dày tôi phụt ra, gã ăn một cú đập bắn xa tới ba mét. Nhục và ngượng, gã rít lên, đúng là tiếng rít của một con cái không được thoả dục:

"Mẹ mày, rồi mày biết tay ông!"

Và cái biết tay đó là tôi lại được điều chuyển về nằm cạnh hố xí để ngày ngày bụng dạ cứ cuộn lên buồn nôn buồn ói.

Đứng trước 180 con người đã trở thành khá quen tính quen tật, chả biết cái gì dun dủi mà tôi lại nói như một người tù yêu nước trước khi ra pháp trường những năm ba mươi xa lắc:

- Chào các chiến hữu! Tôi đi trước đây. Chúc anh em ở lại khoẻ, hết ghê lở, không còn chấy rận và cuộc sống ở đây đã khổ quá rồi, cố đừng làm khổ nhau thêm nữa.

Họ im lặng, dùng mắt thay cho lời tạm biệt. Riêng thằng đồng cô lại nanh nọc quay đít lại, còn tru miêng huýt sáo. Đã định sẵn, tôi đi đến gần hẳn, khẽ quay người hẳn về phía tôi, nói vừa phải:

- Liễn, một trong những nguyên nhân tạo ra cái khổ là mày. Không quân tử. Vậy trước khi đi, tao xin lỗi buộc phải cho mày ném qua cái khổ

đó một chút để mà thôi đi.

Dứt lời, tôi dùng chính cái đòn sồng tay dữ dội hấn đã nện vào gáy tôi hôm đầu quật hấn ngã sấp mặt xuống. Xong, tôi lại dựng dậy tung một đòn chân vừa đủ vào đúng chỗ đang chứa cái vật thể dị biệt của hấn. Lần này hấn ngã ngửa, đầu đập đánh cục một cái xuống nền xi măng, hai tay ôm ghì lấy háng, mặt quất lại đau đớn, mắt thô lỗ nhìn lên không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình. Định ra một đòn nữa cho đủ bộ nhưng chợt nghĩ dầu sao hấn cũng đã một lần tỏ ra có tình với mình, dù đó là thứ tình bản thiêu của bản năng thú vật, tôi thay bằng một búng nước bọt cũng vào giữa mặt hấn:

- Có hảo hơn thì vượt ngục, vượt rào hay ra ngoài kia mà làm đại ca, đại bàng, xưng hùng xưng bá. Bắt nạt kẻ yếu ở chỗ này, hèn lắm!

Nói xong, tôi nhắc túi quần áo nhẹ hều quay người đi ra cửa để mặc đôi mắt kia vẫn thô lỗ nhìn theo. Đôi mắt vừa tủi nhục vừa hận thù, hận thù hay hận tình quả thật tôi không rõ nữa, chỉ biết đó đúng là đôi mắt nửa đàn ông nửa đàn bà.

Cũng may mà không có ông quản giáo nào nhìn thấy. Bỗng thấy chán cho mình. Cú đòn vừa rồi thực ra là gì? Là đòn thù, là cũng tiêu nhân, thù dai chả hơn gì nó.

Phải chăng vồn vẹn chỉ có 60 ngày mà chất độc hại của môi trường tù ngục đã nhiễm sâu vào lục phủ ngũ tạng tôi rồi chẳng?

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 5

Nhiệm độc? Câu trả lời đã được xác định ngay từ ngày đầu tôi trở thành thành viên chính thức của trại giam T. Nhiệm độc tự thân, nhiệm độc từ cái triết lý cũ mèm, chán ngắt không biết đã nảy nòi trong tôi từ lúc nào:

"Được làm vua thua làm giặc, chân lý bao giờ cũng thuộc về... năm dăm".

Khác với Hoả Lò, ở đây mọi sự đều toát lên vẻ chính quy nghiêm ngặt mà bộ quân hàm trên ve áo các giám thị, giám quản đã là một chứng minh yên lòng nhất. Các dãy nhà cũng tạm gọi là rộng rãi, khang trang nằm chìm trong cây lá với tỷ lệ 30 mạng trên 60 thước vuông có sạp, bệ, chần chiếu, mùng màn đàng hoàng. Và đặc biệt khu nhà xí, cái khu vốn trở thành nỗi ám ảnh kinh hoàng đã, ôi, nhẹ nhõm làm sao, được đặt biệt lập với hơi thở con người.

Cũng khác với Hoả Lò, ở đó sự mới mẻ đã khiến cho tôi trở nên nín nhịn, trở nên im lặng đến nhu nhược, ở đây thoát bước vào buồng giam tôi đã chủ đích giành thế thượng phong ngay. Chỉ cần đưa mắt quét qua một vòng là tôi đã biết thằng nào là Quầy, tên thường gọi để chỉ đám trưởng buồng, thằng nào là Chip, tên gọi bọn đàn em thân tín, và lên giọng ngay:

- Thằng Liễn ái có lời hỏi thăm anh em!

Tôi nhấn mạnh chữ thằng bởi tôi biết ai đã qua Hoả Lò đều nghe danh nó mà lại có kẻ dám gọi nó bằng thằng một cách bề trên thì kẻ đó không đùa được. Quả nhiên cú nắn gân rẻ tiền ấy đã có tác dụng, hay ít

nhất cũng tránh cho tôi khỏi một trận đòn phủ đầu be bét máu me. Vậy mà nhầm. Nhầm thảm hại. Kẻ mà tôi cho là Quấy trường, là mục tiêu chính yếu của tôi kia trạc 40 tuổi, da tái, ở trần, để lộ bộ ngực lông lá có vết sẹo chém ngang cười một tiếng vô thanh, đi lại gần tôi, cười tiếng nữa rồi đặt lên vai tôi một cái vỗ chắc nịch, tiếng nói ôn hoà:

- Thì chú em cứ đặt đồ đoàn xuống đã, làm gì mà định chơi phủ đầu anh em thế? Ở đây, nói thật nhé, không ai làm cái trò trẻ con ma mới hoạnh hoẹ ma cũ như chú em tưởng đâu.

Tôi cũng cười nhạt thếch. Rõ chán, chuẩn bị mãi mới tung được một nắm đấm, cuối cùng lại tung thỏm vào không gian.

Anh tên là Khâm, Ngọc Đình Khâm, có biệt danh là Khâm rừng Sác, về sau tôi mới biết anh vốn là một tiểu đoàn trưởng đặc công, dân Cao Bằng, đã chuyển ngành sang lâm nghiệp, một lần nửa đêm về phép bắt quả tang cô vợ đang ngủ với giai trong nhà, thế là huých một cái, rắc một cái nữa, với hai ngón đòn hóc hiểm ngày trước chỉ dành cho kẻ thù bây giờ được sử dụng lại, thằng cha gian dâm lập tức bị văng ra khỏi cửa sổ, lao thẳng xuống vườn, sọt động vào đá kê cái rộp, xong. Hả xong cuộc đời, anh xong chức nghiệp, nhận gọn một án tù ngộ sát 12 năm, 11 năm rưỡi rồi, còn 6 tháng nữa là hết.

- Tao có định đánh chết đâu - Khi đã thân nhau rồi, anh kể - Nhưng cái số nó chết nó phải chịu.

- Còn vợ anh?

- Cái con đàn bà đít to hơn mặt ấy à? Tao đuổi thẳng. Hôm rồi nó lên đây, khóc khóc mếu mếu bảo rằng, đời nó chỉ thương có mình tao, cái chuyện nó ngủ với thằng kia là chuyện phải ngủ, như ăn cơm uống nước đi đái, đái xong vầy mông cái là quên, lại chỉ nhớ một người. Mẹ, mà thấy nó nói vậy nghe được không? Ngửa l... với một thằng, lại bảo chỉ thương nhớ một thằng khác, nói thế đến con c... cũng mắc ói. Tao đuổi tiếp. Kể ra cái thằng chó đái kia cũng chết oan, cái đít con vợ tao nó núng nính toàn trứng như thế, đến chó cũng phải thèm.

Tôi chợt nhớ đến Cái nhìn, sao giống thế, chả lẽ cuộc đời chó chết này cứ bắt bọn đàn bà phải chia hai cảm xúc yêu và thù khác hẳn nhau mãi vậy ư?

o

Còn tôi, lúc đầu người ta tuyên án 18 tháng, sau xét thấy vì là lần đầu, lại có thành tích trong chiến đấu, thêm nữa trong thời kỳ tạm giam tôi đã tỏ ra là một phạm nhân có ý thức hối cải nên hội đồng nghị án giảm xuống còn 15. 15 tháng tức hơn một năm trời, khoảng thời gian ấy chả là cái gì so với cuộc đời dang dặc của một con người nhất là người đó tuổi đời còn trẻ, còn có nhiều dịp làm lại như tôi nhưng tự trong tâm can, tôi vẫn thấy trống hoác, rã rời. Vậy là tôi, một gã chân quê nghịch ngợm, hiền lành đã có năm năm rèn luyện xuất sắc trong quân ngũ, đã từng là một đảng viên trẻ nhất trung đoàn, nếu cứ đà trốn đó trượt lên thì giờ đây biết đâu tôi đã trở thành một đại úy, một thiếu tá oai phong nắm một tiểu đoàn, một trung đoàn quân tinh nhuệ, vậy mà giờ đây lại là một thằng có tiền án. Tiền án, hậu án vốn dĩ chỉ là một khái niệm mờ nhưng nó sẽ đeo đuổi, sẽ day dứt, sẽ làm anh khổ sở trong sự mặc cảm đến suốt đời.

Song, tất cả những cái đó đều không thấm gì so với nỗi đau đớn, tủi nhục tôi phải nếm trải khi đứng trước toà, đứng trước cha mẹ, đứng trước con em gái tật nguyền của tôi. Mẹ tôi khóc suốt, nước mắt giàn giụa, bố tôi lại ngồi im, mắt nhìn cắm xuống đất, trống rỗng. Còn con Nết, tội chưa, sao nó lại gầy gò, vàng vọt thế kia, sao nó vẫn chỉ mở to mắt nhìn tôi mà không biểu lộ một tình cảm nào cả! Chao ôi, giá như nó cũng khóc, cũng nước mắt giàn giụa như mẹ tôi thì tôi còn có chút nhẹ lòng. Kết thúc phiên toà, toà hỏi bị cáo có muốn nói điều gì không? Muốn chứ. Tôi đứng bật dậy, và lạ chưa, đáng lẽ từ vòm miệng khô khốc của tôi, những lời ăn năn, xám hối, nghẹn ngào sẽ rơi ra thì ngược lại, nó loảng xoảng toàn những lời thách thức:

"Nghèo thì nhục lắm! Con phạm tội vì cũng muốn thoát cảnh nghèo. Bố mẹ và em cứ yên tâm, mãn hạn trở về tin rằng bố mẹ sẽ không bao giờ còn phải khổ vì con như thế này nữa, không bao giờ! Nết ơi, anh xin

lỗi đã không kịp thực hiện được lời hứa với em, ở nhà em cố thuốc thang, chờ anh".

Đến lúc đó con bé em mới khóc oà. Và cũng đến lúc đó tôi mới chợt thấy đôi mắt của Cái nhìn đang hướng về tôi ở tận góc khuất cuối khán phòng. Tôi bất giác mỉm cười, gật nhẹ đầu thay cho lời chào, và thay cho cả lòng biết ơn em đã có mặt bên tôi ở đây, lúc này, nơi đáo tụng đình, như một chút chia sẻ, một chút an ủi và biết đâu có cả cái thứ vô cùng xa xỉ là tình yêu mà bấy lâu tôi vẫn khinh mạn đồ riệt cho nó đơn thuần chỉ là tình dục.

Nhưng một lần nữa cái trí tưởng tượng khô cằn của tôi lại đánh lừa tôi. Bởi tôi đâu có hay rằng, đó rất có thể là lần cuối cùng tôi được gặp con đàn bà có thân hình nóng bỏng như nham thạch và có kiểu làm tình xoắn bện như trăng gió đói ấy. Nghe báo sau đó, con trăng đã duỗi mình lết theo thẳng chông vào phương Nam hay đi sang nước ngoài sinh sống, chả còn nghe tin tức mô tê nào nữa. Vậy, tóm lại, cái vật thể bí hiểm kia vẫn hoàn nguyên là một vật thể mang đầy chất tình dục ngợp ngựa chứ làm qué gì có tình yêu tình iếc, vợ vãn!

o

Tại trại T, có hai lý do để tôi, như thiên hạ đồn thổi, trở thành hung thần, thành nỗi rùng mình sợ hãi của các tù thường phạm đầu gấu, càn quấy và chây lười. Một, tôi muốn sử dụng cái môi trường đặc biệt khắc nghiệt này để rèn rũa chí khí, uy lực và phong độ thủ lĩnh bởi tôi biết dứt khoát rồi tới đây tôi sẽ phải làm một cái gì đó có liên quan đến vai trò thủ lĩnh, đầu đảng khi ra ngoài. Chỉ như thế tôi mới thực hiện được câu nói tôi đã nói rút ruột trước toà. Hai, tôi muốn rút ngắn thời gian tù đày được ngày nào hay ngày đó để tiếp tục chạy đua với căn bệnh của em tôi, muốn vậy tôi chỉ có cách phải trở thành một tên tù biết điều, gương mẫu và thành tâm hối cải.

Buồng trưởng Khâm một buổi tối gọi tôi ra một góc:

- Anh biết nhà em ở gần đây, báo địa chỉ để người nhà háng tháng chu cấp thêm chứ chỉ ăn đồ ăn trong trại chịu không thấu đâu.

- Em không muốn.

- Sao?

- Em sẽ tự cải thiện ngay trong trại này.

- Cải thiện cách nào, đi ăn cắp à? Hay đi làm đĩ đực cho mấy con mẹ sồn sồn đang ngứa l... bên nhà giam nữ?

- Không, chỉ cần anh nói với cán bộ cho em xuống phụ trách lò gạch.

- Thế mà mày có biết lò ấy là thế nào không? Cối xay thịt đấy, nơi dành riêng cho bọn đầu gấu, bọn bất trị, mày muốn ra bã hủ?

- Em sẽ có cách, em đã nghĩ kỹ rồi.

Khâm không nói gì nữa, im lặng móc một nửa liều thuốc quần queo đã ố vàng ra, châm lửa rít một hơi lồm má rồi chìa cho tôi. Tôi nhìn xéo qua anh, thoáng một chút cảm kích. Trong cái nhà tù gồm đủ các loại tội phạm từ thập phương tứ xứ hội tụ này, cướp của giết người, tham ô tham nhũng, buôn lậu, buôn ma túy, tổ chức mại dâm bán dâm chuyên nghiệp, bạo lực trẻ em bạo lực gia đình, hiếp dâm cưỡng dâm, ngộ sát mưu sát... có hết, có đậm đặc thì lọt một người như anh là một điều hiếm. Anh không dùng quyền Quấy trường, một thứ quyền khá to trong trại để chèn ép, ăn chặn, đánh đập anh em nhằm lấy oai, nhằm thu vén cho mình mà ở các buồng khác hiện tượng này đã thành phổ biến, thành quy luật, đến nỗi phạm nhân nào có quà của người thân mang đến là phải nhồm nhoàm ăn bằng hết từ ở ngoài chứ đại dột mang vào là bị trấn ngay, còn tính kháng cự ư, cánh cửa kia sẽ sập lại, và anh sẽ lãnh đủ một trận đòn lên bờ xuống ruộng.

- Làm Quấy như anh cũng hẻo nhỉ? - Tôi hỏi.

- Tao đã từng là thằng lính, ngọt bùi chua cay nếm đủ hết rồi. Đã vào đến đây đều là khốn nạn mà lại còn đi khốn nạn với nhau nữa thì không đáng con vật.

Tôi chợt nhớ đến một câu nói của ai đó một lần đã được nghe:

"Đã là thằng lính, dù cuộc đời có xô đẩy mình đến như con chó thì mình vẫn phải là con người."

Vậy tôi phải là một con người, dù con người đó tạm thời lúc này có chó má đến mức nào đi nữa.

o

Hai tuần sau thì tôi được điều xuống đội gạch.

Thông thoáng cả người. Trời cao đất rộng, cảnh vật mênh mang, dòng sông bãi bồi, tha hồ đón gió đón nắng cho đắm đừ cái cơ thể đang có chiều bủng beo, nhớt nhọt. Mức ăn cũng khá: 5 lạng gạo một ngày, rau cỏ xin được, trồng được, bữa nào cũng có chút thịt cá.

Bắt đầu chỉ là tổ viên, một tổ viên hiền lành, mờ nhạt, thậm chí bị coi thường, bị ghẻ lạnh nhưng chịu khó, chịu nghe, chịu nhìn. Kinh nghiệm những ngày làm thủy lợi ở quê đã giúp tôi rất nhiều trong cái công việc cũng liên quan đến đất này. Đến nỗi tay đội trưởng, một tay lùn choăn nhưng vâm vâm, tính nết rất đồng bóng, thích xét nét và độc ác như dỉ ghẻ cũng phải thốt lên:

"Thằng ôn này đã làm gạch hồi nào chưa mà xeo đất thạo thế?"

Chính tay này khi tôi mới đến đã nhìn tôi một cách khinh miệt:

"Nhìn tướng tác ăn trắng mặc trơn, làm được thì làm, không được thì cút xéo ngay để bố mày khỏi bần tay, hả?"

Đến động tác nhào đất cũng vậy, nhờ có cơ tay cơ chân rắn chắc, lại tỉ mỉ, kỹ càng, những miếng đất đặc quánh, nặng chịch từ tay tôi chuyển

vào máng chạy bao giờ cũng dẻo nhất, nhuyễn nhất, nhanh nhất. Lần này thì một bạn tù nhân giờ nghỉ giải lao, đã ghé tai tôi:

"Làm cái đ... gì mà làm hăng thế, từ từ thôi, hăng, chỉ béo thẳng đội trưởng".

Kệ, tôi đã có chủ đích nên càng mài hơn, mài như cái hời tôi đóng gạch quên cả ăn ngủ ngày nào ở nhà.

Cũng hai tuần sau nữa tôi được phân làm tổ trưởng tổ xeo. Công việc thái đất, tước đất này đòi hỏi kỹ thuật nhưng cũng nhàn, không đến nỗi trâu bò khốn nạn như tổ chuyển gạch. Một đội gạch có ba lò, mỗi lò một tháng phải nung được 7 vạn viên, ba lò là 21 vạn, một số lượng không đùa trong khi nhân công vận chuyển lại rất hạn chế, đâu như chỉ có năm, sáu người thì phải. Như vậy mỗi ngày mỗi người phải công đủ hơn một ngàn viên vào lò, công theo chiều dốc chếch lên. Quá sức. Chính vì thế, sau khi làm tốt ở tổ xeo, tay đội trưởng lại chuyển tôi qua tổ vận chuyển. Cá nhân tôi thì dễ rồi, một ngàn chứ hai ngàn sức tôi vẫn có thể kham được, giống như ngày ấy trên bờ đê thủy lợi, mình tôi một chiếc cút kít nặng cả mấy tạ kéo cứ phăm phăm. Nhưng còn anh em, hầu hết là sức đuối, thái độ lại cầm chừng nhìn ngó nên tôi luôn luôn phải công thay cho phần việc của hai người.

"Làm nhiều chỉ béo thẳng đội trưởng"

Công việc ổn ổn rồi tôi mới để ý đến câu nói chứa đựng đầy ẩn ý chua cay ấy. Thì ra hẳn bắt anh em làm nhiều không phải để cho trại mà để bán bớt ra ngoài kiếm tiền cải thiện, tuy nhiên tiền bao nhiêu, anh em được hưởng như thế nào, chỉ mình hẳn được quyền biết và quyền quyết. Đã nghe xì xèo: Thằng cha này ăn dày, thu được mười, nó nhét túi chín, chỉ nhè cho anh em một. Thằng nào hở ra chút nghi kỵ, nó đánh ngay hoặc đề nghị chuyển sang bộ phận khác khốn nạn hơn như dọn cầu tiêu, dọn chuồng lợn.

Nếu quả thật như vậy, tôi quyết định phải dẫn mặt hẳn một lần. Dẫn không phải vì nó, cũng không phải vì anh em mà vì chính tôi. Tôi muốn

tập dượt, rà soát lại cái khí chất thẳng con trai trong người mình xem nó đến đâu, nó sẽ ra sao, nó còn không. Vì thế khi mấy người ngoài xã lên lút dất xe thồ vào mua gạch, để im cho mua xong tôi mới kín đáo chặn đường hỏi vừa rồi các ông phải trả bao nhiêu tiền một chục? Sợ sệt, không ai dám trả lời. Tôi liền túm lấy ngực cái tay có vẻ là nhóm trưởng, nhắc khỏi mặt đất mấy phen, gằn giọng:

- Màỵ không nói, tao sẽ tố cáo màỵ tội tiếp tay cho kẻ gian trong trại, rồi màỵ cũng sẽ vào đó mà bóc lịch. Hoặc tao sẽ cho màỵ ăn đất ngay tại đây, lúc này. Sao?

Thế là hăn phun ngay. Hoá ra số tiền gã đội trưởng thu về không nhỏ, ít nhất cũng trên ba trăm ngàn mà lúc đó tôi nhớ chỉ có hơn một trăm ngàn một chỉ vàng. Rồi, với ba trăm này, gã sẽ chia cho mọi người bao nhiêu? Trở lại đội, tôi coi như không biết gì, nói năng, ăn uống bình thường, thậm chí còn kiếm một gói thuốc Du Lịch biếu hăn.

Hôm sau, hăn tập họp toàn đội lại, tuyên bố một cách hào phóng:

- Chiều nay tao sẽ đãi các chú một chầu rượu thịt chó thật noê.

- Lý do gì, thưa đại ca? - Tôi mỉm cười, hỏi.

- Tiền bán gạch, tiền mồ hôi nước mắt của các chú, được chưa?

- Giá gạch bây giờ rẻ thế thôi ạ?

- Màỵ biết bao nhiêu mà rẻ? - Hăn nheo mắt.

- Nhưng ít nhất cũng bằng hai mươi lần bữa thịt chó này.

- Màỵ nói vậy có ý gì? - Bây giờ là tròng mắt.

- Đâu có ý gì, đại ca - Tôi vẫn tưng tưng - Một chầu thịt chó cho 12 người ăn thả ga cùng lắm cũng chỉ hai mươi ngàn theo giá chợ, còn số gạch hôm qua, cũng theo giá chợ, ít nhất cũng phải... ba trăm ngàn.

Hắn quật chát cái chén uống nước xuống đất, chỉ thẳng mặt tôi, rít lên:

- Thằng khốn! Tức là mày bảo tao ăn chặn của anh em?

- Dạ, em đâu dám - Tôi vẫn nhũn nhặn - Em chỉ muốn nói đại ca ăn thế là hơi dày, khó trôi.

- Mẹ mày! Số mày tới rồi, con ạ!

Hắn xộc đến và tôi cũng chỉ chờ có vậy, quả đấm gân guốc như cục gạch già lửa của hắn vừa vung lên, cái quả đấm đã làm vỡ hàm, gãy răng không biết bao mặt người, tôi đã bắt gọn, bẻ quật ra sau, chỉ nghe đến rắc một tiếng là cái thân xác lùn choăn kia đã ngã xấp mặt xuống đất. Đây là ngón đòn tôi học được từ cánh lái trâu giang hồ có chú ý nâng cao chút ít. Đè chặt đầu gối lên tấm lưng nhẩy nhựa mờ hôi loang lổ những vết xăm hình đàn bà cởi truồng của hắn, tôi mới nói thủng thẳng:

- Quảng lùn! (Tên hắn) Chưa ai dạy mày bài học vỡ lòng hại người thì người hại hả? Vậy bây giờ tao thay mặt anh em dạy mày chắc là chưa muộn, đúng không? Một mẻ gạch mày ăn ba trăm ngàn, mày đã ăn bao nhiêu mẻ rồi? Mày có biết ăn vậy là mày ăn máu mủ của mọi người không?

Nằm dưới, trước những cái nhìn sợ hãi và kinh ngạc của anh em, hắn thở hộc một tiếng bay cả cát, điên loạn định quặt người vùng dậy, tôi bèn dúi xiết ngón tay trở vào chỗ lõm dưới bả vai hắn, gằn cổ, miếng điểm huyết này lại là tôi học được từ anh Khâm rừng Sác, thằng con trời lập tức nằm đờ ra, hai mắt nhìn lên tôi lộn tròn như mắt chó dại.

- Ở ngoài kia thiên hạ ăn cắp ăn nhặt, tham ô tham nhũng đã ra một nhẽ, ở trong này mày cũng định bày cái trò xấu xa ấy ra à?

Hự! Cứ sau mỗi câu nói là tôi lại đệm bằng một cú đòn khá nặng, cú sau nặng hơn cú trước khiến thằng trời đánh chỉ có thể quẩn lên quẩn xuống tối tăm mặt mày mà không kịp phản ứng lại một chút gì. Khi toàn

thân nó bất động, nhào ra như cái giẻ khoai tôi mới dừng lại. Đến thế là vừa đủ, cuộc đời đã dạy cho tôi mọi sự chớ nên đi quá đà rồi không lấy lại được. Tôi phải tay đứng dậy, nhìn một lượt những khuôn mặt cũng đang chờ ra ở xung quanh, bắt đầu nhuộm cái thứ giọng thủ lĩnh khàn khàn, trề nải, các âm tiết được phát ra đều đều như thầy chùa nhưng rất nặng:

- Bài học này cũng là để dành cho các chú, từ nay các chú chỉ có một con đường là làm ăn chăm chỉ, thật thà, chú nào định giẫm theo vết chân nó thì sẽ bị trừng trị như thế này. Giải tán, về chỗ làm việc đi!

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 6

Sau lần ấy, nghiêm nhiên tôi lên chức đội trưởng. Một phần vì thằng Quảng quá muối mặt, không thể ở lại được nữa, một phần vì người phó giám thị phụ trách nội vụ sau khi biết chuyện đã quyết định điều chuyển nó sang bộ phận chăn nuôi ở cuối trại. Vị giám thị này cũng là bộ đội chuyển sang nên cung cách nói năng, đối xử với tù cũng không đến nỗi. Trong công việc ông rất nghiêm, nhiều khi nghiêm đến lạnh lẽo ví như cái lần có một tù sống kia, đáng lẽ lòng sục vài ngày không thấy sẽ thôi, sẽ ngồi yên trông nhờ vào thông tin của các đơn vị bạn hay các đầu mối cơ sở báo về nhưng ông lại một mình một chó, thứ chó nghiệp vụ bụng thon ức nở răng dài như răng cọp mất hút đi đâu cả tuần rồi lúc trở về cả người cả chó đều rộc rạc râu ria, già cằn hẳn đi như mới làm cuộc hành trình vượt qua Bắc cực. Chỉ có điều đi sau là gã, tên tù sống, mặt mày tiêu tụy, thất thần, có một vòng băng ố bẩn quấn quanh bụng. Sau hỏi ra mới biết, chính chú chó giống lai Phú Quốc đã lôi được gã ở trong hang ra sau khi đã buộc gã phải ứa ra một khúc ruột ở bụng. Nhưng ngoài giờ ông lại hiền như một anh xã đội ửuởng hay một đội trưởng thuỷ lợi chân lấm tay bùn nào đấy. Những lúc đó ông hay dẫn chó đi dạo và la cà xuống các ữai, các đội tán chuyện.

Còn thằng lùn kia, thỉnh thoảng do công việc buộc phải chạm trán nhau, nó chỉ nhìn tôi gườm gườm, miệng lẩm bẩm hình như là: "Mẹ mày... Thằng bố mày..." y hệt cái đứa đang lên cơn thần kinh mãn tính. Tôi quay đi, không thèm chấp, tý ty nữa thì phá ra cười. Hô hô! Cái câu chân lý luôn thuộc về... quả đấm ngấm ra đúng thật.

Và tôi áp dụng quả đấm đó xuống ngay đội gạch của mình. Để đảm bảo tôn ti trật tự, để năng suất không ngừng được nâng cao, để cho thiên

hạ biết mặt và cả để lấy lòng quản giáo, tôi đã thi hành một loạt những biện pháp răn căng mà không một nhà quản lý kinh tế nào trên đời dám thực thi.

Thứ nhất, phạt phải làm thêm giờ, thêm việc với tất cả những lỗi thuộc về kỹ thuật như xeo đất không đạt yêu cầu, nung gạch không đủ tiêu chuẩn, vận chuyển sản phẩm bị hỏng, vỡ...

Thứ hai, phạt nặng kinh tế đối với những sai phạm thuộc về chây lười, trốn việc, giả ốm, kèn cựa, đánh nhau, cãi chửi nhau có ảnh hưởng đến công việc... Kinh tế đây là cắt bớt khẩu phần ăn, cắt tiền cải thiện được, cắt cả quà cáp do người nhà mang đến để sung vào quỹ công.

Và thứ ba, cái này kinh đây, sẽ bị trói gốc cây phơi nắng, đeo nặng chạy bộ lên đồi xuống đồi, bị nhện đói, thậm chí bị quất roi đến bầm tím, đến tan nát thịt da nếu giở trò cắp trộm, kích động chống đối, cố tình tự do vô kỷ luật, trốn trại, lén vào nhà dân phá phách, lừa đảo, hiếp đáp con gái nhà người ta...

Nhưng ngược lại cũng có thưởng khá hào phóng nếu ai làm tốt, làm đầy đủ trách nhiệm. Khổ! Thân tù tội thì thưởng gì? Thì thưởng kiểu tù tội, ví như xuất ăn được nhiều hơn, ngon hơn, được chiều chiều thả bộ vào xóm chơi, thậm chí được lén nhảy xe về thăm nhà một, hai ngày.

Ngày đầu tung thể chế này ra, ai nấy đều hồ nghi, ngơ ngác. Ngày thứ hai đã có những ánh mắt nhìn lên tôi chất chứa oán thán và ngày thứ ba không phải những nữa mà tất cả đều phóng đến tôi những tia mắt oán thù. Được, cứ oán đi, cứ thù đi, miễn là chạy việc, miễn là các chú không tìm cách hãm hại tôi như đã có lần hãm hại độc địa với những đội trưởng hà khắc khác.

Và của đáng tội, công việc chạy thật. Không phải chỉ 21 vạn viên nữa mà đã nâng dần lên 22... 23... rồi 25 vạn viên. Những viên gạch vuông vắn, thẳng thớm, nuốt nà chảy ra khỏi miệng lò nhìn thật sượng cả mắt. Mắt sượng rồi cái bụng đòi hỏi phải sượng theo. Tôi trích ra hai người thể lực yếu nhất tách khỏi đội hình nặng nhọc để chỉ chuyên lo chăn nuôi

gà lợn, trồng rau trên một vuông đất kín đáo cách lò một đoạn vừa đủ để che mắt đũa tò mò.

Nhưng gà sắp được ăn, rau sắp được hái thì cái sự oán thù mà tôi cứ chủ quan cho rằng đã bị dập tắt bỗng đột ngột bùng ra. Đó là vào một đêm mùa đông lạnh tê tái, gạch trong lò đang nung, cha con chui hết vào lều trùm chăn ngủ thín thít để chuẩn bị sáng mai dậy sớm dỡ lò thì bỗng nghe âm một cái như có bom nổ gần. Quáng quàng chồm dậy chạy ra thì hỡi ôi, cả cái lò đã bị phá bung, sụp xuống, nát vụn. Gần ba chục vụn viên gạch mờ hôi nước mắt trong đó cũng nát theo. May mà không ai bị sao. Không ai bị nhưng cái thằng tôi chắc chắn sẽ bị một cú kỷ luật ra trò rồi sau đó là, a lê hấp, mời chú mày trở lại buồng giam, đồ vô tích sự, thằng phá hoại. Và như vậy bao nhiêu ý đồ, bao nhiêu kế hoạch bỗng chốc đổ đổ hổ xí, đổ chuồng heo hết trội.

Mà sao lại nổ được nhỉ? Một cái lò gạch dù xếp chặt cứng thế nào, dù nhiệt độ có tăng ra sao thì cũng không thể tự nổ được trừ khi nó bị bịt tắc lỗ thông, bị đặt chất nổ vào. Ai? Thằng nào? Thằng bên trong hay thằng bên ngoài? Chán ngán, tôi ngồi bệt xuống không thèm nhìn, thèm nghĩ gì nữa.

Đã thế, cái thằng oắt con phạm tội cướp tiệm vàng có nhiệm vụ trực lò đếm qua lại cứ quỳ sụp xuống chân tôi, run bắn:

"Đại ca... Đại ca, lỗi không phải tại em... Em vẫn thức, em không ngủ gật tý nào cả..."

Tức mình, tôi đá cho nó một cái:

"Cút cha mày đi! Tại mày thì tao đã chôn sống rồi!"

Chính lúc đó tôi chợt nhớ đến cái hình hài run bắn của thằng Cộ, thằng đàn em thân thiết của gã đội trưởng tiền nhiệm khi tôi cho thằng này cạp đất hôm rồi, chỉ khác đó là một cái run bắn điên giận, điên giận chứ không phải sợ hãi. Và sau lần đó, nó trở thành một thằng âm thầm,

âm thầm làm việc, âm thầm ăn uống, chỉ đôi lúc vô tình tôi bắt gặp tia mắt của nó cũng âm thầm hướng về tôi lạ lẫm.

Một suy nghĩ loé lên: Tại sao lại không thể là nó một khi mối thù của chủ nó vẫn treo trước mặt. Hơn nữa, tôi để ý hai buổi trưa nay nó đều không ngủ, ăn xong là biến mất, đến giờ làm mới thấy mặt. Đi đâu? Đi kiểm thuốc nổ ư? Thuốc gì? Loại nào? Sau xung đột biên giới, các loại hợp chất nổ đang được bán trôi nổi đầy rẫy ngoài thị trường đó thôi.

Tôi quyết định làm một cuộc kiểm tra mang đầy tính nghiệp vụ. Kiểm tra ngay bây giờ chứ không thể để muộn hơn. Cái gì có thể qua mắt chứ ba cái thứ thuốc đặng nghét, vàng ệch đó thì tôi đã quá rành. Dù có lau tay, rửa tay kỹ càng thế nào đi chăng nữa thì nhất định những cái vụn bột li ti của nó vẫn dính giắt ở kẽ móng tay, ở nếp nhăn của da tay phải vài ba ngày mới sạch, mới hết vị đặng đượ. Đó là chưa nói nửa đêm nửa hôm chắc gì nó đã kịp rửa mà có kịp cũng không thể rửa cẩn thận.

Tập hợp! Tôi hét lên một câu lạnh buốt và đi đến trước mặt từng người. Lúc ấy trời đã ràn rạng nên nhìn mặt thẳng nào cũng mừng tấy như quả nổ, như sắp nổ cả. Tôi lạnh lẽo cầm từng bàn tay, ngón tay lên sẫm soi tận mắt. Một bàn... hai bàn... ba bàn... bảy bàn tay vẫn không có gì ngoài cái vẻ đen đúa, bẩn thỉu, sần sượng của nó. Đến trước thẳng Cộ, tôi giả bộ đi qua coi như đã chán nhưng rồi đột ngột quay ngoắt lại, nhìn thẳng vào mắt nó, gần như vồ lấy cả hai bàn tay của nó đưa sát mắt... Rõ ràng những ngón tay gầy guộc kia khẽ rung lên. Chết cha mà rồi con ơi! Phải thế chứ. Cái tao cần tìm đã nhờn tiền hiện ra, mà có chạy đặng trời. Tôi xiết chặt những ngón tay ấy, xoắn lại, không cho nó rụt vào.

- Cái gì đây, Cộ? - Tôi cười một cách cay độc - Cái gì vàng vàng ở kẽ móng tay mà đây? Bụi gì đây?

- Dạ, cái đó là... là... chắc là bụi gạch ạ! - Giọng nó cũng run bần.

- Câmmồm! - Bụi gạch à? Bụi gạch đẹp quá nhỉ? - Tôi quay qua một thẳng vẻ thư sinh vốn phạm tội ngộ sát bạn trai vì... ghen - Thằng Thư, mà thử nếm xem nó có đúng là bụi gạch không?

Thằng bé rụt rè bước đến, run rẩy cầm mấy đầu ngón tay của thằng khốn đưa lên miệng, thè lưỡi ra nếm rồi thả xuống. Tôi quát:

- Sao? Mùi vị nó thế nào? Nói!

- Dạ... nó... nó đắng ạ.

- Gì nữa? Nói!

- Thưa... cả khét nữa ạ.

Chỉ cần thế, bằng một thế đòn đã chuẩn bị sẵn, tôi quật tên phá hoại ngã ngửa ra đất rồi lại dựng lên, lại quật ngã, lại dựng lại quật... cho đến khi cái thân thể kia nằm oặt ra như mẻ bún ngâm nước tôi mới dừng tay.

- Cộ! Thằng nào xui mày, đứa nào đứng đằng sau mày, nói!

- Dạ, đại ca... Không có ai xui em đâu ạ!

- Vậy tại sao mày làm, mày thù gì tao, thù gì anh em?

Mỗi câu hỏi là một cú đá động xuống. Tới cú đá thứ ba thì thằng khốn khóc rống lên, giọng rất mất dạy:

- Ừ thì tôi thù ông đấy, thù vì ông đã hành hạ, đã bắt chúng tôi làm như lao công khổ sai, đã coi chúng tôi không bằng con vật, có giỏi ông cứ đánh chết tôi đi. Tôi thách đấy.

Cái đế giày đinh gỗ ghè, nặng chịch tôi mua lại được của bọn thổ gạch sắp tung vào giữa mặt nó thì chợt dừng lại, hay đúng hơn câu nói tức tưởi, bất chấp của nó đã khiến tôi phải dừng lại. Ông coi chúng tôi không bằng con vật! Có đúng vậy không? Tôi đã hành hạ mọi người đến như vậy thật à? Tôi hất cằm về phía thằng Thư:

- Đưa nó ra suối rửa ráy, sức thuốc cho nó, nếu cần cáng nó lên y tế! Một bài học cho tất cả chúng mày, nhớ lấy.

Con mắt thẳng Thư nhìn lên tôi rất lạ, nửa như oán trách lại nửa như thấu hiểu, đồng tình. Tôi quay vào lán. Câu nói của thẳng Cộ và cái nhìn của thẳng Thư hành hạ tôi cho đến hết đêm luôn.

Sáng ra, tôi có thể cho giải nó lên Ban với tội phá hoại tài sản Xã hội chủ nghĩa, ừ thì cứ nói to lên như thế cho oai, để rồi sau đó nó sẽ nhận một cái án biệt giam khủng khiếp nhưng không hiểu sao khi cán bộ xuống năm tình hình sự cố, tôi lại im lặng và nhận tất cả về mình. Vâng, thừa cán bộ, thừa Ban, tội này là do cháu, cháu đã chủ quan, đã lơ là, vô trách nhiệm, cháu không xứng đáng với sự tin cậy của Ban, của cán bộ, dạ, xin Ban, xin cán bộ cứ kỷ luật cháu thẳng tay.

Nhưng họ không kỷ luật gì cả. Có lẽ một phần do sự xám hối chân thành của tôi và phần khác, chắc họ cũng không kiếm được ai khá hơn để thay tôi. Cư dân Lò gạch bao giờ cũng có tiếng là dữ dằn, nhiều chuyện, bất trị, phàm tay cầm trích nào chỉ cần non gan, yếu bóng vía một chút là bật bãi ngay. Thật ra, tôi không bật bãi hay chưa bật bãi chưa hẳn đã là do những giải pháp cứng rắn đôi khi đến bạo tàn của tôi mà cái chính là tôi biết chơi sòng phang, sòng phăng trong công việc, sòng phăng trong ăn chia và sòng phăng trong cả tình cảm. Tôi đã cố gắng không dành riêng cho mình một đặc ân nào dẫu rằng ở cái lò gạch hoang dã, biệt lập này, thẳng cầm trích có thể được coi là ông vua con, muôn làm gì thì làm, muốn hành xử ra sao thì hành xử, kệ cha chúng mà miễn là có đủ sô" gạch đến hẹn lại nộp lên.

Sau sự cố nổ lò đó, mọi việc lại chạy trơn hơn, thái độ của mọi người mềm hẳn, anh em trong đội tuy mỗi người một tội hình, mỗi người một tính cách mà lại toàn là những tính cách ghê gớm cả, nhưng đã biết sống với nhau hoà thuận, nhường nhịn như một gia đình. Và ngay cả thẳng Cộ trời đánh, sau trận đòn phải giường cứt chiếu đái nằm bê bết mất ba ngày đó, trở dậy, nó đã bỗng thay đổi thành một con người hoàn toàn khác, thay đổi đến nỗi nếu có việc phải đi đâu, tôi thường để cho nó toàn quyền chỉ huy ở lại. Một lần nữa cái triết lý sắc mùi giang hồ sức mạnh bao giờ cũng thuộc về quả đấm lại thêm một nấc nữa lặn sâu vào óc tôi.

Vậy mà có lần cái triết lý đó đã lung lay tận gốc khi anh em phát hiện ra thằng Thư, cái thằng có cái nhìn rất lạ, cái thằng có dáng thư sinh tôi bắt nể hoá chất ấy đã lợi dụng trời mưa mang gạch ra bên ngoài bán lén. Mà lại không chỉ bán một lần. Gọi lên hỏi, nó nhận luôn vì trước tôi, nó hiểu không nhận cũng chả được. Thế là cái cọc dùng để phơi nắng tội đồ đã lâu rồi mới lại có dịp được sử dụng. Phơi đúng ba ngày, trong ba ngày đó mọi sự ăn và uống đều bị cấm tiệt. Nắng tháng tám râm quả cà, ngày thứ nhất nó chịu được, ngày thứ hai nó bắt đầu xỉu đi và đến sáng ngày thứ ba, thằng Cộ hốt hải chạy đến lán tôi thông báo nó đã cắn lưỡi tự sát, máu đang chảy ròn ròn trên mép. Hoảng hốt, tôi hét cho cời trói, bắt nằm ngửa há miệng. Máu trong mồm nó vẫn tứa ra, sủi bọt. Bỏ mẹ rồi/ phen này sát nhân giả tử rồi. Đang nghĩ tối tăm như thế thì nó bỗng mở mắt và lạ chưa, từ hai hốc mắt trũng sâu của nó có những giọt nước đục ngầu chảy ra. Nó lào phào:

- Em... em chết chưa?

- Chết? Chết thế nào được, thằng khùng!

Tôi quát mà tý nữa thì khóc. Vừa lúc đó có một tiếng phụ nữ rất đanh vang lên ngay phía sau:

- Có chuyện gì thế này?

Giật mình quay lại, tôi nhận ra đó là Thôn, bà trưởng trạm xá của trại. Bối rối, tôi chưa biết nói sao thì từ cái miệng lúng búng máu kia đã phì phọt ra mây tiêng:

- Cháu... cháu bị... ngã.

- Ngã, ngã cái gì? - vẫn tiếng nói rất đanh đó nhưng đã có phần dịu đi
- Làm ăn thế thì chết! Ai phụ trách ở đây?

Tôi đứng dậy, hơi cúi đầu xuống:

- Thưa cán bộ, cháu ạ!

- Đưa lên trạm xá ngay! Có chuyện gì chính anh phải chịu trách nhiệm.

Thằng Thư đột nhiên ngồi dậy, chìa tay nhận can nước nhỏ từ tay thằng Cộ, đưa lên miệng súc nhẹ nhẹ, nhổ mạnh ra rồi thè lưỡi như một đứa trẻ:

- Không cần đâu... cháu đỡ rồi. Đây này...

Tôi nén một hơi thở phào. Cũng may do đuối sức, cũng có thể do không đủ can đảm để thằng giời đánh không nghiêng hết cỡ răng nên một góc lưỡi bên trái của nó mới chỉ bị dập chứ chưa đứt.

- Vớ vẩn! Cho người lên trạm xá lấy nước súc miệng tẩy trùng cho người ta.

Bà Thôn buông một câu rồi quay người bỏ đi, cái dáng đi con gái thật mềm giữa nắng nôi, đất cát ngổn ngang. Tôi bảo anh em công thằng Thư vào lán rồi khi chỉ còn hai người, tôi mới hỏi:

- Thư! Mà y định chết thật đấy à?

Im lặng.

- Hay mà y định hại tao?

Im lặng.

- Thế thì vì cái gì, hả? Mà y không muốn nhìn thấy cha mẹ, gia đình mà y nữa à?

Nó bật khóc. Thi khóc đi! Cuộc sống khốn nạn này mà còn khóc được là còn phúc đấy con ạ! Hồi lâu nó mới mở mồm:

- Em khổ quá!

- Mình mà y khổ?

- Em nghe tin mẹ của thằng bạn, cái thằng chẳng may bị em đẩy ngã đập đầu vào cọc sắt chết ấy đang bị bệnh, phải đi nằm viện mà...

- Bệnh gì?

- Nghe bảo hình như... ung thư. Tại em.

- Bậy nào!

- Nhà cậu ấy nghèo lắm... Nếu như em không bị vướng vào vụ này, nếu như em không... thì mẹ cậu ấy đâu đã phải...

- Thôi, không mếu máo nữa! - Tôi chợt nghĩ đến con Nết và đứng bật dậy - Vì thế mà mày định kiếm tiền bằng kiểu này đấy hả? Ngu, sao không mở mồm ra một tiếng?

Ngay ngày hôm sau, bằng số tiền dốc túi, số tiền mà tôi cố ý dành dụm định gửi về cho con Nết, lại nói anh em trong đội mỗi người thêm thắt một ít tùy theo, cả số tiền năm ẩn trong quỹ của đội nữa, được chừng hơn năm triệu gì đó, tôi đưa hết cho thằng Thư và ngầm quyết định cho nó về thăm mẹ của tay bạn xấu số kia mà không xin phép trại. Xin, sẽ không bao giờ được đi. Và với nó, tôi tin nó sẽ quay lại.

Chuyện thằng Thư thế cũng gọi là tạm ổn nhưng có một cái rất không ổn khác bắt đầu đè nặng xuống đầu óc tôi. Đó là cái hình ảnh ngòn ngọt, ngây ngây, nhừa nhựa của bà trạm xã trưởng kia.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 7

Khốn khổ, ở đời, tôi nghiệm ra, cái gì dù sôi sủi, nóng rẫy đến mấy nhưng lâu quá không nhìn thấy, sờ thấy, ngửi thấy, không dùng đến thì nó cũng trở thành quên, quên bém. Như cái đận ì ằm biên giới kia, suốt ngày đếm tối mắt tối mũi vào bom đạn, vào sống chết, nhìn qua nhìn lại rặt một lũ đực rựa hôi hám, đen đúa mờ mờ kê, đói vàng mắt, còn lòng dạ dâu mà nghĩ đến, mà thèm thường một xác thịt kẻ khác giới nữa. Mà có thèm thì cũng đành chịu chứ kiếm đâu ra. Ấy vậy mà chỉ cần thoáng gặp, thoáng ngửi thấy một cái là mọi thứ lại sống dậy tất cả, dậy ùng ùng, dậy như chưa bao giờ được đánh thức dậy gầm gào như thế.

Tức là, với hình ảnh người nữ trạm trưởng kia, con lợn lòng vốn vô cùng hoang dã trong tôi sau một thời gian khá dài nằm im lìm bỗng sôi lên ùng ục đòi được gào thét, phá chuồng. Mở mắt ra thì thôi chứ cứ nhắm mắt lại là cái hình ảnh căng nhức, tròn lẩn, xa cách và quyền uy kia lại choán lấy đầu óc tôi, nó khiến toàn thân tôi rạo rức, nóng bừng, nhất là ở cái chỗ ấy, ngứa ngáy, căng cứng quá thể. Tất nhiên tôi cũng thừa hiểu đó chỉ là một sự căng cứng đơn phương, tội tình chứ cái khoảng cách giữa một tên tù hạ lưu và một nữ cán bộ nhà nước làm sao có thể rút ngắn được. Càng không thể hoà nhập, nuốt nhai gấu gấu được. Và chính vì thế mà nỗi khát thèm càng gia tăng. Gia tăng đến nỗi mỗi ngày tôi không tìm cách gặp được cái hình ảnh kia một lần dầu xa hay gần là đếm đó đầu óc cứ ráo hoảnh, trơ khắc ra không tài nào chợp mắt được. Nhưng gặp rồi, cái sự trơ khắc đó càng trở nên tồi tệ hơn. Nó trở thành một sự ám ảnh cả thanh cao lẫn đục ngầu. Không biết ai đã nói ấy nhỉ, rằng một khi anh đã mơ tưởng đến một kẻ khác giới thì bao giờ phần hồn lẫn phần xác của người đó cũng cùng lúc hiện lên. Tức là vừa nhớ

vừa thềm. Đúng, ở tôi có cả hai nhưng của đáng tội, cái phần thềm trời lên nhiều hơn.

Vậy là tôi quyết định hành động. Hành động khác hẳn mọi lần. Nếu ở những lần trước với tôi là bằm bõ, bằm phát ăn ngay thì lần này tôi buộc phải đóng vai một kẻ nô lệ đa tình. Nô lệ quá đi chứ. Xét về một khía cạnh nào đó thì quan hệ giữa tôi và bà ta là quan hệ giữa một kẻ tôi đòi với một bà chủ. Và đã là bà chủ thì làm sao có thể vận dụng uy thế đàn ông vốn có mà bằm bõ chóng vánh cho đặng. Phải từ từ, hết sức từ từ dẫu rằng mọi sự từ từ cũng chỉ dẫn đến cái chuyện ứ hự trai trên gái dưới muôn đời kia thôi.

Bắt đầu là tôi viện cớ thỉnh thoảng đi xin thuốc về cho anh em để được gặp mặt. Xin đủ loại. Nào đau bụng đau đầu, sốt nóng sốt rét, đi ngoài đi trong, ỉa chảy ỉa cạn, xước xát chân tay, hắc lò ghê lở, nhức răng nhức mắt... đủ cả mà thân phận cái thằng tù thì thiếu gì bệnh để khai ra. Và tất nhiên, lần nào tôi cũng được đáp ứng đúng tính chất nghiệp vụ, thậm chí còn có vẻ thoáng chút ân cần, tỉ mỉ nhưng than ôi, vẫn là cái tỉ mỉ mang tính nghiệp vụ không hơn không kém. Và nếu kiểu này cứ tiếp diễn nữa có khi lại gây phản cảm, khó chịu cho người đẹp. Phải tìm một nẻo khác, trữ tình và mềm mại hơn.

Từ lần sau, ngoài việc thay mặt đội lên xin thuốc, tôi có kèm theo lúc thì mấy bông hoa rừng, lúc lại mớ cá, mẻ lươn, bó rau tự trồng gia được, thậm chí có cả một chú gà luộc vàng ươm với lý do cán bộ vất vả ngày đêm, anh em đội gạch chúng tôi có chút bồi dưỡng để cảm ơn sự chăm sóc bấy lâu. Tất nhiên là nàng chau mày:

"Mấy anh vẽ vời quá, trên này chúng tôi có tiêu chuẩn rồi, giữ lại mà bồi dưỡng cho nhau."

Chau mày ư? Tốt rồi. Đàn bà con gái bắt đầu bao giờ chả chau mày, chỉ sợ mắt mũi lạnh băng hoặc gắt gỏng:

"Làm cái trò gì thế? Mang về đi! Định hối lộ hả?" thì mới chết dở.

Thừa thắng xốc tới. Những lần sau tôi kéo theo lúc thì thằng Cộ lúc thì thằng Thư lễ mễ khuôn lên mấy thùng gạch chỉ vuông vức rồi lạng lẽ đánh vôi, ngào vữa xây cho... em một cái buồng tắm nhỏ ở phía sau trạm xá,нді mà trước đó chỉ được thương bằng mấy tấn giấy dầu mỏng tang. Lần này thì nàng có vẻ cảm động thật sự. Sao lại không cảm động khi tôi liên tục mở những đợt tấn công đánh thẳng vào trung tâm nhạy cảm nhất của thế giới bên trong đàn bà con gái như thế. Tấn công im lìm, tấn công cần mẫn, như cái việc phải làm, cái việc không một thằng đàn ông nào không làm, thế thôi.

Và đến ngày thứ mười thì cái chau mày đã giãn nở ra thành một lời mời khá ngọt tuy đôi mắt lá dăm vẫn nhìn xéo đi đâu:

"Hai anh vào uống nước!"

Nghĩ rằng tôi sẽ hớn hở xoa tay vuốt tóc vào ngay ư? Không! Vào thì xoàng quá. Phải để cho nàng biết tất tậ mọi việc tôi làm đều xuất phát từ cảm xúc chân thành và động cơ thanh cao chứ không nhằm một chút vụ lợi hèn hạ như bất kỳ một thằng có án tù đỏi dục nào hết.

"Cám ơn cán bộ, cháu không được phép ngồi uống nước với cán bộ ạ!"

Trên đường về, thằng Cộ nói nhỏ vào tai tôi:

- Đại ca...

- Ca cóc gì?

- Em thấy... bà ấy có vẻ thích anh.

- Bà nào? - Nghe đã rõ mười mười nhưng tôi vẫn giả tảng hỏi lại.

- Bà Thôn, trạm xá trưởng.

- Người ta nói vào lỗ tai thối của mày à?

- Không, em nhìn.

- Nhìn?

- Dạ, cái lúc mời anh vào uống nước, em để ý thấy mắt bà ta toàn nhìn xuống...

- Người ta là cán bộ, mình là thân giun cái dế, không nhìn xuống thì nhìn lên à? Vớ vẩn!

- Không, nhìn xuống nhưng là toàn nhìn vào ngực vào đùi anh, nhìn cả vào chỗ... ấy nữa. Em để ý mà.

- Bậy bạ, mày!

Tôi quát nó nhưng bụng lại sưng rên. Trời ạ, cái thằng tưởng như cục đất thó này lại nói trúng ý ngầm của tôi, cái ý mà tôi chỉ ngờ ngợ chứ không dám quả quyết. Đúng, lúc đó tôi có thấy cái nhìn kia lướt nhanh, ngập ngừng rồi dán cứng vào những chỗ thằng Cộ vừa tả trên thân thể tôi. Với tôi, một thằng trai cao to, da đồng hun, vâm vấp, ngực vuông, đùi dế, bụng thăn, tất cả đều nổi hòn nổi cục rắn đanh, cái gì ra cái ấy như đám bạn tù thường tặc lười xưng tụng thì cái kiểu nhìn của kẻ khác giới ấy đâu có gì lạ, thậm chí đã thành quen thành nhàm nhưng ở nàng thì quả tình, dù có ngạo nghễ đến mấy cái thằng tôi cũng không dám tin. Lại nữa, tôi thừa hiểu rằng, với một nhan sắc tạm coi là trung bình như thế, với một chức vị cũng thuộc loại trung cấp như thế, nếu ngoài đời thì tôi đâu có coi ra cái gì, thậm chí không mấy may để ý nhưng ở đây, giữa mịt mù tội phạm, giữa xám xịt sinh linh, cái nhan sắc, cái vị thế của nàng mới nổi lên lấp lánh làm sao. Thế là tôi đâm ra phải lòng gái, điều mà trước đây tôi chưa hề vấp phải, có khi còn coi khinh. Mà cái tính tôi một khi đã phải lòng là chẳng thể để yên trong dạ, không chóng thì chày cũng phải cho nó bung ra, tứa ra. Câu nhận xét tinh quái của thằng Cộ đã củng cố thêm quyết tâm cho cái sự bung, tứa ấy của tôi.

- Này, tôi hỏi, nghe bảo bà ấy có gia đình chồng con đàng hoàng rồi mà vào đây mấy tháng nay, những ngày nghỉ tao đâu có thấy bà ấy đi đâu

ra khỏi trạm xá?

- Tạm ly thân rồi đại ca ơi! - Thằng đất thó trả lời vanh vách như trợ lý cán bộ trung đoàn - Chồng bà ta làm chức gì khớ khớ trên Bộ, nghe đâu có cặp với một cô ca sĩ trẻ măng trên đó, biết chuyện, bà ta mò lên tận nơi, gọi cô kia ra một chỗ hỏi cặn kẽ đầu đuôi, cô này nhận hết, về, bà ta gọi tiếp tay chồng, vừa khóc vừa nói: "Đàn ông ai không mê gái nhưng mê mà bỏ bê vợ con thì không đáng mặt, tôi cho anh sáu tháng, nếu thấy có thể ăn đời ở kiếp với nó thì tôi thả cho mà đi, còn không xong, anh cứ quay về, lòng dạ tôi chưa đến nỗi cạn tàu, cũng vì đứa con..."

- Được mấy tháng rồi? - Tôi buột miệng.

- Làm sao biết.

- Nhưng mà nghe ai hay lại phịa ra?

- Em mà phịa em chết. Chính mẹ y tá già kể cho em.

- Thân mật gồm nhi? Chắc chú mà đã tí tấu tí mẻ với con mụ đó rồi hả? Cần thận đó.

- Em mà tí tấu em chết.

Tôi phì cười:

- Mẹ, có mỗi một cục thịt bèo nhèo dưới háng mà chết chóc nhiều thế. Về, im mồm, nói đâu bỏ đó, không bép xép nghe chữa? Đàn bà con gái cốt là ở cái thanh danh, phải giữ cho người ta.

Doạ dẫm vậy nhưng tôi lại móc túi đưa cho nó cả gói Du Lịch chưa bóc. Còn nó lại trở mắt nhìn tôi như lần đầu được nghe một câu đầy chất giáo lý từ cửa miệng một thằng tù, hơn thế còn là một thằng tù hung thần lạnh lẽo.

o

Nhịn hai đêm và mơ tưởng đủ ba ngày, đến đêm thứ ba thì tôi quyết định hành động. Hành động không sớm hơn và cũng không muộn hơn. Sớm, tôi chưa hội đủ can đảm. Muộn, nghe nói nàng sắp đi nghỉ phép. Tất nhiên là hành động theo kiểu của tôi. Quyết liệt, táo bạo, liều lĩnh, được ăn cả ngã về không. Với đối tượng này, với lằn ranh thân phận quá chừng cách biệt này, mọi sự tiếp cận thông thường như cửa cấm, tán tỉnh, bóng gió ư? Hay ga lăng, thống khổ thề thốt ư? Vô ích tuốt, thành trò cười tuốt, thất bại ê chề là cái chắc. Mục tiêu hành động lại nằm chính ở cái buồng tắm sơ sài mà tôi xây vội cho nàng đó. Kinh nghiệm trường tình tuy nghèo còm, ít ỏi nhưng cũng đủ cho tôi biết, con đàn bà dù khó tính đến mấy nhưng nếu được đặt trong một hoàn cảnh nhạy cảm như trên người không còn một mảnh vải che thân hoặc ở một nơi kín đáo, thanh vắng thì cái sự dễ dãi, buông thả bản năng của họ cũng rất có thể xảy ra. Cái buồng tắm là một nơi kín đáo, rõ rồi, nó cách xa trạm xá chừng năm chục thước, lại nằm khuất sau một vườn sắn đang kỳ bói củ xanh um. Còn chuyện kia, tốt nhất là vào khoảng thời gian cuối chiều, khi cơm nước xong, nàng xách đồ ra tắm.

Lúc ấy chừng độ bảy giờ. Bóng tối trung du huyền hoặc và đậm đặc hơn bóng tối đồng bằng. Chờ cho anh em trong đội ăn cơm xong, tôi nói có chút việc phải lên làm việc với Ban, thẳng Cộ ở nhà chủ trì buổi họp kiêm điểm công việc trong ngày. Mới nói có vậy, nó đã nheo nheo mắt ngấm bộ cánh khá chỉnh tề trên người tôi, bộ cánh mà từ ngày đến đây tôi chưa bận vào lần nào rồi nhăn răng ra cười rất đều.

"Chúc đại ca thành công!"

Mẹ! Đi hoạt động bí mật mà có kẻ như đi guốc trong bụng mình thế này còn nước mẹ gì nữa, điêm gờ, có khi xô hỏng bóng không, tý nữa thì tôi cho nó một cú đấm vào giữa cái miệng chót nhả rất không đúng lúc đó nếu nó không kịp ngậm ngay miệng lại.

Trăng thượng tuần bắt đầu nhú. Gió từ thung lũng thổi về mang theo cả mùi cỏ dại, mùi đất mới vỡ thơm nồng như mùi da thịt con gái ướp nôn nao vào bóng đêm huyền hoặc. Ướp cả vào cái tắm thân chột nóng

chợt lạnh của tôi. Tôi hít một hơi thật dài và kỳ lạ chưa, giây phút ấy, giữa thiên nhiên hoang sơ, tôi như thấy mình bỗng thoát ra khỏi mặc cảm tù tội thấp hèn để trở lại nguyên vẹn một gã trai mạnh mẽ, yêu đời, kiêu hãnh, căng tràn nhựa sống. Hít thêm một hơi nữa, tôi đi nhanh về phía nàng. Đến cách buồng tắm chừng trăm thước, bước chân tôi chậm lại. Từ đó đang hắt ra một chút ánh sáng yếu ớt, mờ nhạt, ánh sáng của một ngọn đèn dầu vụn nhỏ. Tôi đến gần hơn và chợt thấy nổi gai người bởi một âm thanh gì đó như tiếng nước chảy theo chiều dọc, chảy mơn man, chảy rất khẽ, chảy thẳng vào thân thể tôi. Nước chảy trên thân thể nàng. Đến gần hơn chút nữa, hết một chú lính trinh sát ranh ma ngày nào, tôi hạ thấp người xuống để giảm bớt mục tiêu rồi nhón chân như mèo hoang, thực hiện bước tiếp cận cuối cùng. Khe sáng đã lộ ra, lạnh buốt và hầm hập. Không cần biết có con mắt dâm tà nào giống như tôi đang quanh quất gần đây không, tôi rún thở ghé mắt nhìn vào... Và toàn thân bất chợt đông lạnh như có cả một nhà máy nước đá đổ ập xuống, lèn chặt. Nàng, cô cán bộ trạm trưởng đứng đó, không mặc gì, toàn thân toong suốt dưới ánh trăng mờ tỏ đang quay nghiêng người xối nước. Dù ánh sáng rất nhạt, dù con mắt tôi đang cay xè muốn nổ tung nhưng tôi cũng kịp nhận ra một thân hình nuột nà, hơi đầy, khuôn ngực no tròn như khuôn ngực gái còn trinh hơi dướn lên, cả thân thể căng mẩy hơi dướn lên để đón những dòng nước mát trôi chảy, lan toả róc rách, êm đềm xuống phía dưới, nơi có một bờ hông cong vênh, một cặp đùi thon lẳn cũng cong vênh. Mùi thân thể em hay mùi xà phòng mà phả vào tôi nồng nồng ngai ngái quá thể thể này? Đẹp! Nàng đẹp như một bức tranh liêu trai, huyền ảo không có thật, đẹp đến nỗi tôi đã toan đứng dậy, lùi ra vì một cảm xúc thanh cao hiếm hoi trong đáy sâu tâm khảm tôi chợt nhen lên, chế ngự. Tôi sẽ không thể chịu nổi cái hình ảnh thần thánh, ngọt lịm kia sẽ tan ra, vỡ vụn chỉ vì cái ham muốn phạm tục của mình. Nhưng đồng thời cái ham muốn đó mỗi lúc lại căng nhức theo từng chuyển động thân thể của con cái chỉ ở cách tôi một hơi thở ngắn. Khoảnh khắc ấy, khốn khổ chưa, cái thẳng tôi mặc nhiên được chia làm hai luồng xung khắc dữ dội, trên một luồng dưới lại một luồng, trên lạnh lẽo, dưới nóng bừng. Trên tỉnh táo, dưới căng cứng. Cuộc xung đột tan tác này sẽ bất phân thắng bại, thậm chí con thú phía dưới sẽ gào thét, lồng lên, bung ra

ngoạm chặt lấy môi nếu như lúc ấy nàng không quay tóc đến vì một cái khiến cho những vụn nước li ti bắn toé vào mặt tôi, mắt tôi, khiến cho tất cả các giác quan chùng lại, yên hơn. Sau cái quay tóc như mưa bay là tiếng sột xoạt mơn man của động thái mặc lại đồ lót...

Biết là thời cơ nhạy cảm đã vượt mất, vượt mất từ nhiệt độ bên trong, tôi nén một tiếng thở ra vừa nuối tiếc vừa nhẹ nhõm rồi nhón chân đứng dậy, đi lùi trở lại.

Và sẽ đi lùi một cách thâm trầm tựa một chiến binh rách nát về cho đến tận lán nếu như chính lúc ấy không vang lên một tiếng nói dịu ngọt chết người như từ đâu đó trên thình không ngát gió rơi xuống. Tiếng nói từ trong buồng tắm vang ra:

- Anh Hùng đấy à?

Tê lạnh toàn thân. Có lẽ trong cả cuộc đời giang hồ gió bụi sau này của tôi chưa bao giờ tôi lại có một cú tê lạnh hãi hùng đến thế. Cú tê lạnh của sự bẽ bàng, hèn hạ bị bắt quả tang. Nên cứ đứng như trời trồng, cả phần trên lẫn phần dưới đều hoá đá. Mà mồ hôi lại toát ra. Tiếng nói kia lại cất lên, nhót nhát, ma quái hơn:

- Vào trong này tôi... tôi... nhờ một tý!

Nhờ một tý... Trời đất! Nếu cái tiếng nói kia vang lên một cách nghiêm lạnh như nó đã từng nghiêm lạnh thì có khi tôi đã giả tảng không nghe thấy mà dông một mạch về trại để tránh sự tử hống không ngừng nhen lên rồi nhưng đặng này nó lại ngập ngừng, bối rối, ẩm ướt như vẩy như gọi, như ẩn giấu bên trong một điều gì vừa lạ vừa quen. Vậy thì vào! Đã đến nước này thì vào. Mà mò mẫm như một thằng ăn mày đến đây mục đích cũng chỉ là được đột kích vào thôi kia mà.

Cánh cửa giấy dầu hé ra. Từ mồm tôi toé ra một câu ke công, vô nghĩa đến chính tôi cũng không hiểu nổi:

- Cán bộ... Cán bộ cho gọi cháu?

- Lần sau anh đừng làm thế, ai đi qua người ta nhìn thấy thì còn ra cái thể thống gì nữa.

- Dạ...

Một tiếng dạ ngoan đến không còn ngoan hơn được nữa. Nàng khẽ bật cười. Tiếng cười con gái trong đêm trung du nghe ngọt tận tủy xương.

- Thì anh cứ đứng hẵn vào, đóng cửa lại, làm gì mà chân trong chân ngoài thế?

Hoàn toàn chỉ còn là một cỗ máy vô tri, tôi làm theo.

Nhưng khi cánh cửa được khép kín, chỉ còn cách cái thân thể đang phả ra hơi ấm nồng nàn, thơm ngậy kia không đầy nửa thước, cái vô tri bỗng bị xé rách, thay vào đó là một con đực lì lợm, dày dặn, tinh táo từ đáy sâu thềm khát vùn vụt nhoi lên. Tôi ôm ghì lấy tấm thân ấm ướt đó xiết chặt, chặt đến dường như nghe được cả tiếng xương con cái kêu lên răng rắc.

- Nhẹ thôi...

Giọng em thẳng thốt van lơn. Hay là vờ thẳng thốt, van lơn? Kệ! Tôi càng xiết chặt.

- Ôi...

Tôi lập tức chặn cứng tiếng ôi đó bằng một cái hôn choàm ngoạp, đói khát như cả đời chưa một lần được ăn được uống. Em hôn trả lại. Vậy là tốt rồi. Cuộc hành trình hồi hải của đôi môi thô ráp nơi tôi bắt đầu. Cái thô ráp đó chuyển dịch đến đâu là phần thân thể em căng dướn lên đến đó. Tôi hơi dừng lại ở bầu nhũ hoa của em, vùi mặt vào, hít sâu, im lìm. Dường như mọi hương thơm trên đời đều dồn tụ cả vào đây để tạo ra một thứ mùi tổng hợp, tinh khiết, mùi của thiên nhiên, của trời trăng sông nước, của khí núi khí rừng, của hương cốm hương cỏ, của rơm rạ

tro trấu, của men rượu men bia, của lúa non ngâm sữa, của da thịt đàn bà, của em... Chao ôi, cuộc đời chỉ cần một lần được thế này là có thể chết được rồi. Một suy nghĩ loang chảy trong đầu tôi. Giống như ngày nào còn lặn lội ở miền núi đá biên cương, cứ ước nếu được húp một tô phở bò bỏng lưỡi, được uống một ly Cà phê đá lạnh thấu răng là chết ngay cũng được. Tôi sẽ như một đứa trẻ con vùi mặt mũi vào cái tầng triết lý sặc mùi da thịt ngậy ngụa đó nếu như không phải chính nàng khẽ ấn đầu tôi xuống sâu hơn... sâu hơn nữa... Và khi chạm đến cái phần nẻo khuất nhất, cái bến bờ kỳ diệu ắt phải đến của mọi cuộc trường chinh dò tìm, cùng với một cái gì đó ẩm nhoè, nhớt nhát như mưa như sương, như nham thạch lại như băng giá, cái mớ liên tưởng chả đâu vào đâu ấy bỗng vụt tắt để thay vào đó là cảm hứng chiếm lĩnh, xuyên thấu phức tạp.

- Hùng ơi... tôi không chịu được nữa... Làm gì thì làm đi...

Nàng rên rỉ. Nhưng tôi không làm, không thể làm, chật chội, bí bách thế này làm nó phí đi. Bao nhiêu ngày ôm ấp mộng tưởng đến tan tác cả người, làm sao lại có thể phung phí khoảnh khắc thần tiên ở cái nơi chưa đầy hai thước vuông lại lổn nhổn vôi vữa này. Không! Xin chờ cho một tý, một tý thôi. Miếng ngon phải ăn giữa đất trời hoang mạc mới thật sự ngon. Tôi bế thốc nàng lên, còn kịp quờ tay vợ đóng quần áo của nàng, đập tung cửa, đi thẳng lên sườn đồi, tìm chỗ cao ráo, um tùm cây lá nhất đặt nhẹ nàng xuống trên một vạt cỏ mượt mà rồi cũng nhẹ nhàng tháo bỏ quần áo của mình ra. Trong gió lá lao xao, tôi mới bực ra cái câu đã ủ sẵn trong miệng không biết từ bao lâu rồi, một câu nói cằn cào của con đực đang vào cơn nhưng vẫn lơ mơ giữ được ý thức về nhân thân khốn nạn của mình:

- Cháu xin phép...

Toàn thân nàng căng dưỡn lên một cách kỳ quái để đón nhận cái vật thể từ tôi bắt đầu mở cuộc hành trình xuyên thẳng vào cơ thể nàng. Đôi mắt nàng đang nhắm lim dim chợt bừng mở, nhìn tôi kinh ngạc rồi dường như không kìm nổi, mấy ngón tay con gái run run luồn xuống phía dưới chạm khẽ vào cái vật thể kia và liền buông rời ra ngay. Lần

này là một cái kinh ngạc khác ở cấp độ lớn hơn được phát ra ngay ngò từ miệng:

- Trời ơi... sao... sao lại có thể như thế được?

- Thế gì cơ?

- Lớn... nó lớn quá...

Lớn! Thật mát ruột! Lớn... Câu này tôi đã từng nghe, nghe mỗi lần va đụng tình trường thành ra cũng không lấy làm điều. Lớn chứ. Sao lại không lớn? Có to có lớn thì tôi mới dám tự tin đến với em, một người đàn bà khác hoàn toàn đẳng cấp, nhỏ thì tôi đã tháo chạy từ lâu rồi. Thì mấy cha chữ nghĩa đã thường chả nói đó thôi: Đến với đàn bà có thể bằng tiền bạc hoặc bằng hào quang trí tuệ nhưng giữ đàn bà lại là cái kích thích vâm vâm của con đực. Tôi chả có tiền, cũng chả có tí ty hào quang nào nhưng tôi lại có kích thích, có sự vâm vâm hoành tráng của dòng tộc, của ông bố truyền cho, xin em thu nhận.

Và với sự hoành tráng đó, tôi bắt đầu đi sâu vào em. Đi rất sâu. Lúc nặng lúc nhẹ. Khi dồn dập khi khoan nhặt, theo đúng công thức một sâu tám nông mà cánh lá trâu dày dặn đã truyền thụ cho tôi. Dưới tôi, em không còn là em, một bà trạm trưởng kiêu sa và lạnh lùng nữa. Vào cuộc giao hoan tận cùng hứng cảm và cuồng nộ này, hay nhỉ, con người bỗng để vượt đi mọi lẫn ranh xã hội, đẳng cấp, sang hèn, giàu nghèo, xấu tốt... để chỉ còn hiện nguyên hình là hai tổ chất đực cái muôn đời khao khát, quần quện, nhai nuốt, rên xiết, quặn quại lấy nhau. Thời gian như đông lại trong ngả nghiêng đồi núi. Gió rừng chờ che. Bóng đêm đồng loã. Toàn bộ vũ trụ hăng hà thu nhỏ lại trong tiếng thở đứt nối của em. Vai tôi, lưng tôi đau nhói, bỏng rát bởi những vết cắn, vết cào. Sau bỏng rát là sự ngọt ngào đến tận tâm can. Phải chăng toàn bộ giá trị thẳng đàn ông tồn tại trên đời là làm cho con cái cứ điên cuồng cào cấu thế này. Không nên hoãn sự sung sướng lại! Hình như có một nhà văn già nào đã nói như thế mà một lần tôi vô tình đọc được ở vỉa hè quán chợ. Vâng, cụ dạy chí phải nhưng ở đây, đêm nay, sau bao nỗi tủi nhục, giận hờn, con xin làm

ngược lại lời cụ. Con sẽ kéo dài sự sung sướng ra tới vô cùng. Không chỉ vì con mà còn vì cái vật thể đang quấn chặt lấy con kia. Con muốn bằng sức lực và nhiệt tình mang một chút quái thú của mình sẽ xoá tan mọi vất vả đời thường mà cô ấy đang gánh chịu. Con đang dâng hiến cho một con người đáng được dâng hiến.

- Thôi... tôi mệt quá rồi... không chịu nổi nữa đâu...

Nàng ngật đầu, thân thể buông xuôi, mồ hôi dấp dính,

nét đau đớn, mãn nguyện dâng đầy trong mắt. Tôi nhắm tính có lẽ đây phải là lần thứ ba nàng đã đạt được khoái cảm nghịch lý này. Thế là đủ, giờ đến lượt tôi trả ân trả nghĩa. Không còn nhắm tính, chẳng còn kỹ thuật, tôi, như một trái đạn nặng hơn bảy mươi ký nóng rực hầm hập lao thẳng vào mục tiêu.

- Tôi... tôi chết mất... Đừng để có chữa...

Câu dặn thừa nhưng câu dặn cũng ngào nghẹn làm sao. Bởi, vào đúng cái lúc trái đạn chuẩn bị nổ tung thì tôi, đã có chủ đích trước, vội chuyển nó ngoài, trườn vượt lên trên, để mặc cho cả một trời nham thạch xối xả tuôn ra, căng giật, chớp sáng như cả cuộc đời chỉ dồn tụ vào một lần này, mãi mãi. Khuôn mặt nàng giãn ra, nhẹ thoáng, tươi tỉnh, khẽ hôn vào má tôi:

- Cám ơn... cám ơn Hùng.

Mặc tôi nằm đấy, phủ phục, bèo nhèo, kiệt quệ như miếng giẻ lau nhà, nàng truồi ra, ngồi dậy mặc nhanh quần áo. Xoay người nhìn lên, tôi ngỡ ngàng nhận thấy một con đàn bà hoàn toàn khác, lại lạnh lẽo, nghiêm trang như vừa rồi chưa hề có chuyện gì xảy ra. Ném phủ lên bụng tôi mớ quần áo cũng bèo nhèo không kém, sau đó là một tiếng nói tỉnh queo:

- Coi như chuyện đâu bỏ đó. Từ mai đừng lên trạm xá xin thuốc nữa. Nếu có bất kỳ một lời đồn thổi nào lọt đến tai tôi, anh sẽ hoàn toàn chịu

trách nhiệm.

Tôi cười hắc lên một tiếng. Đã lường hết mọi góc ngách ở đời nhưng khe ngách này thì đúng là cái đầu bả đậu của tôi chưa hề lường đến. Vẫn nằm, tôi cười hắc lên tiếng nữa rồi mới thủng thẳng:

- Cán bộ cứ yên tâm. Nếu chẳng may có ai biết, tôi... cháu sẽ nói chính cháu là kẻ chặn đường, bắt cóc định hiếp dâm cán bộ nhưng không được.

- Tùy anh!

Bước chân con gái đi được vài bước rồi chợt dừng. Một tiếng nói khác nhỏ hơn:

- Ra trại, anh lấy vợ ngay đi! Khiếp! Người gì mà...

Đi hẳn. Tôi vẫn nằm. Một sự chát đặng trào lên khiến hai mắt tôi cay xè. Thì ra từ nãy đến giờ, bằng tất cả nỗi niềm nhưng nhức, khổ đau, dâng hiến, tận tụy tích tụ bao ngày qua, đối với cô ta, cái thẳng tôi chỉ là một phương tiện thoả mãn nhục dục, một dụng cụ thủ dâm không hơn không kém. Khốn nạn! Chưa bao giờ tôi lại thấm thía cái thân phận hẩm hiu, bé mọn của một thẳng đàn ông như bây giờ. Tôi bứt cả năm cỏ to tọng vào đây mồm nhai ngấu nghiến. Hoá ra cỏ đại nhai kỹ lại ngọt. Vừa rồi em là đại hay là khôn mà sao cũng ngọt đến lử là cả lực phủ ngũ tạng tôi thế này. Thôi, dù sao cũng cảm ơn em, cảm ơn cả cái phũ phàng nơi em đã thức tỉnh trong tôi một điều rớm máu, đó là đã mang thân tù tội là không bao giờ có cuộc sống bình thường được nữa. Con người đã tù thì con c... cũng tù theo, rẻ rúng. Chỉ có một cách là thoát ra, thoát càng nhanh càng tốt.

Thất thểu vừa về đến trại đã thấy khuôn mặt thẳng Cộ thò ra, mồm miệng hôi rình:

- Thế nào đại ca? Nhai cả xương lẫn da chứ? Nhìn con mắt của ả là em...

Bốp! Tôi văng vào mặt nó một cái tát khá mạnh:

- Cấm! Từ nay tao cấm mày nhắc đến chuyện này.

Từ trong một góc lán, hình như đang có con mắt của thằng Thư nhìn ra, cái nhìn vẫn hai chiều rất lạ. Đang điên đầu, tôi vung chân đá mạnh một viên gạch vỡ về phía cái nhìn đã bắt đầu trở nên không chịu nổi đó.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 8

Một tuần sau tôi nghe tin nàng được điều chuyển hay xin chuyển gì đó sang trại khác hay về cục về sở không rõ. Hăng hực cả người. Sau lần đó, dù nghe nàng tôi đã không một lần bén mảng lên cái gian nhà sặc mùi thuốc tây đó nhưng đầu óc lúc nào cũng chằng lằng, nóng bỏng hướng về. Và ngày nào cũng có ý chờ. Chờ một tín hiệu gì đó mỏng manh, rất mỏng manh thôi như một lời nhắn lên lấy thuốc, một phút xuống đội thăm khám sức khỏe tù nhân chẳng hạn nhưng tịnh vẫn không thấy gì. Lại chờ. Chờ khổ sở để rồi trưa nay thằng Cộ đi về ngoác mồm thông báo cho tôi cái tin rụng rời ấy. Cuộc đời tù tội bỗng nặng gấp đôi, bầu trời trung du bỗng mưa dông vùn vủ xám xịt trở lại. Buồn tan hoang. Người ta... thế người ta có... có nhắn gì cho tao không? Đã định hỏi một câu số toẹt như thế nhưng rồi thấy cái mắt nhìn đều đều pha chút thương hại của nó lại thôi. Chợt ục lên một tiếng cười từ trong bụng. Việc chó gì mà buồn. Cái giống bạc tình ấy chẳng đáng để buồn, ở lại chắc cô ta sợ liên lụy, sợ dây bẩn với mình thì cô ta phải xin đi thôi chứ có gì đâu. Đàn bà thế đấy. Vừa tham vừa khôn, nghĩ gần nghĩ xa rồi cuộc cũng chỉ là nghĩ cho mình. Vậy thì buồn làm cái đếch. Buồn cho nó phí b... đi. Đang tự nguyện rửa, tự văng tục búa xua trong đầu như thế thì cái mặt khó coi chết mẹ của thằng Cộ lại ló vào:

- Đại ca...
- Cái gì?
- Bà y tá già nói đại ca lên lấy thuốc phòng dịch cho anh em.
- Sao cứ phải là tao, mà y không đi được à?

- Bà ấy bảo còn dặn thêm cái gì nữa phức tạp lắm!

Rách việc! Mặc thêm cái quần dài, tôi càu nhàu bước

ra khỏi lán. Vừa đến nơi, bà y tá đã bảo tôi ngồi xuống rồi rót cho tôi một cốc nước với mát rượi.

- Cô Thôn gửi lời chào cậu và nhờ tôi chuyển đến cậu lời cảm ơn về những gì mà các cậu đã có lòng giúp cho bếp những ngày qua.

- Dạ có gì đâu ạ. Nhưng... cán bộ Thôn đi bao giờ ạ?

- Sáng nay. Cô ấy có nhờ tôi đưa tận tay cho cậu cái này này!

Bà rút trong túi áo ra một chiếc phong bì mỏng tang, nhăn nheo được dán kín.

- Cái gì đấy ạ?

Tôi buột miệng hỏi và cảm nhận rõ có một lần chớp sáng chém qua đầu.

- Ai mà biết. Chắc lại là một bản hướng dẫn về cách phòng và trị bệnh sốt rét hay tả lỵ gì đó. Tính cô ấy vốn cẩn thận.

- Vâng, cẩn thận lắm ạ! Cán bộ cho cháu xin.

Tôi cầm như vồ lấy cái bì thư ấy rồi quay người đi ra luôn, quên cả chào bà y tá tốt bụng kia. Không đợi được về đến lán, tìm một chỗ vắng nhất bên bìa suối, tôi ngồi xuống, vội xé bao thư. Lập cập thế nào đó tôi xé lem vào cả mấy dòng chữ. Bật lên một tiếng xuýt xoa như xé phải da thịt. Những hàng chữ con gái nghiêng nghiêng hiện lên...

"H! Tôi đi đây! Tôi phải đi, vì nếu ở lại tôi sẽ không tài nào chống chọi lại được sự ham muốn, muốn gặp lại H, muốn sống lại những giây phút mà tôi biết chắc rằng cả đời này kiếp này sẽ không có ai đem lại cho tôi được như vậy nữa. Tôi đi, tốt cả cho tôi lẫn cho H. Tôi biết H là

người tốt. Hãy cố gắng cải tạo để sớm trở về với gia đình, với cuộc sống bình thường. Biết đâu khi đó ta chẳng gặp lại nhau. Xem xong nhớ xé đi nhé.

Người tôi tan ra. Trời ơi, vậy là nàng không tệ như tôi tưởng, nàng vẫn nhớ đến tôi, vẫn bộc lộ chút tình với tôi. Phải thế chứ, chả lẽ cuộc đời này không còn có gì để neo đậu lòng tin vào nữa ư? Cả đời này kiếp này tôi biết sẽ không có ai đem lại cho tôi được những giây phút như vậy nữa... cả tôi cũng thế, Thôn ơi, cuộc đời một thằng đa tình và cả... đa dâm như tôi, rồi sau này sẽ còn trải qua nhiều

cuộc tình nóng lạnh nữa nhưng cái đêm ấy, một đêm hồng hoang giữa gió ngàn và sơn nữ ấy chắc cũng chỉ có một lần.

Trời ơi, giá như không có cái câu cuối Xem xong nhớ xé đi... thì mọi việc có phải đẹp lên biết chừng nào không. Xé ư? Thì xé nhưng là xé theo kiểu của tôi. Sau khi đọc thuộc lòng từng cái dấu chấm phẩy, tôi lặng lẽ vo viên cho vào miệng nhai rồi nuốt sâu vào bụng. Trong sự tan ra của giấy, tôi như tìm lại được hương vị ẩm ướt của cặp môi, của đầu vú, của da thịt và của cả những tiếng rên rỉ khi dâng trào khi đứt quãng của em.

o

Hai tuần sau nữa thì anh Khâm buông trường đến chào tôi ra trại. Theo đúng thời hạn thì anh còn phải nằm trống góc nửa năm nữa nhưng chắc người ta có xét đến công tích của anh thời chiến tranh biên giới, lại nữa, đây là lần thụ án đầu tiên nên cũng phần nào có du di. Anh nhìn tôi từ đầu đến chân rồi trừng mắt:

- Nhanh nhanh rồi mà ra. Chớ có làm điều gì dại dột. Cuộc đời vẫn còn tí tắp ở phía trước, coi như đây là chiếu nghỉ, có dịp suy nghĩ thấu đáo về mọi sự ở đời mà ngoài kia chưa kịp nghĩ. Đây là địa chỉ nhà tao, ra, cứ tìm đến.

Anh dúm cho tôi một năm tiền chừng dăm bảy chục ngàn gì đó, nói tiếp:

- Cầm lấy! Tao biết mày có con em đang bệnh, gửi về mà thêm thuốc thang cho nó.

Cầm đồng tiền chua loét mùi mồ hôi, mùi cứt dán, nước mắt tôi chực trào ra. Thế là hai con người tôi yêu quý nhất đều đã bỏ tôi mà đi. Người này gieo cho tôi chút hy

vọng ở ngày mai, người kia khía sâu vào tim óc tôi chút đau xót và cả hận đời. Xin cảm ơn cả hai và xin hãy chờ cái thằng tôi trong những ngày dài trước mắt.

o

Ba tháng sau đến lượt tôi được ra.

Ra trước hai tháng. Ban đầu là mười tám. Mười tám trừ ba còn mười lăm. Tôi lẩn mẩn tính và đảm bảo rằng bất kỳ một thằng người nào dù chỉ ngồi sau song sắt một ngày thôi là cũng nhiễm cái tật lẩn mẩn như bà già đếm tiền chợ như thế. Mười lăm trừ ba tiếp do những thành tích cải tạo xuất sắc còn mười hai. Chẵn một năm. Một năm vừa ngắn vừa dài, một năm vui buồn, sướng khổ, tui nhục đều được đẩy đến tận cùng. Một năm sống ngập trong một thế giới hoàn toàn khác. Một năm được phá vỡ biết bao nhiêu là những khái niệm ở đời. Trong tù không có khoảng giữa, không có vùng nước lợ. Một là anh sẽ tốt bật lên, hai là anh sẽ trở thành chai sần miễn dịch. Chẳng biết tôi ở loại nào nhưng chắc chắn là tôi không thể sống như cũ được nữa. Tôi sẽ bật theo cái tạng của tôi. Cái tạng mà tôi đã ủ sẵn từ nhỏ trong người và được nhân lên, tui rèn khốc liệt trong những năm tháng qua.

Cũng lạ! Một năm 365 ngày, ngày nào cũng mong đến cháy ruột cháy gan cái giây phút được tung cánh xõ lông vẩy mà khí nó đến lòng dạ lại cứ nôn nao, chộn rộn thế nào. Lạ hơn nữa, cứ nghĩ rằng bằng những giải pháp cai trị hà khắc sặc mùi thực dân ấy, tôi mà đi là mọi người sẽ mở cờ

trong bụng, sẽ hi hỏ mỡ lợn ăn mừng nhưng không, hầu hết đều tỏ ra bịn rịn, có người còn khóc, khóc sứt sùi như cái thằng Thư gửi thuốc nổ kia. Khóc! Chao ôi, nước mắt tù nhân, nước mắt tội phạm đâu có phải mỗi lúc mỗi chảy ra.

Bữa cơm tiễn nhau thật buồn. Dù sao cũng đã sống với nhau từng ấy ngày bây giờ kẻ ở người đi. Đến lượt tôi được anh em đối xử trở lại như ngày nào tôi đối xử với thằng Thư khi thằng Cộ khoảng tay đề nghị tất cả im lặng rồi cất tiếng khá trịnh trọng, thứ trịnh trọng mà không ai nghĩ rằng lại có thể có được ở nó:

- Anh em... ngày mai đại ca đi rồi. Những ngày ở đây, đại ca đã sống hết lòng vì anh em. Anh em có kẻ ghét người yêu, bản thân tôi cũng lúc yêu lúc ghét, có lúc muốn trả thù đâm dao đập gậy nhưng rồi anh em vẫn là anh em. Thôi, đểch dài dòng nữa, tất cả uống hết can rượu này, uống thật say để chúc đại ca ra tù gặp được nhiều điều may và đừng quên những thằng em khốn khổ đang còn ở lại.

Rượu uống tràn cung mây. Hai chục anh em mà đi ngọt 15 lít rượu sẵn khét ngòm chưa đầy hai tiếng. Rượu chia tay của tù không uống bằng ly mà uống bằng bát. Lời chia tay của tù không văn hoa mỹ miều nhưng lại ục ra từ gan ruột. Phải uống gấp bốn, gấp năm người khác nhưng tôi lại hoàn toàn tỉnh, càng uống càng tỉnh, thế mới khốn nạn, giá như thi thoảng cũng say bí tỉ được một chút thì cuộc đời này có phải bớt nặng đi được phần nào không.

Khi tất cả đã nằm dài ra, bê bết như một bãi tử thi, trừ thằng Thư, hình như từ đầu tôi để ý nó không đụng một giọt rượu nào, chỉ nhìn, tôi vục mặt vào xô nước lạnh lúc lâu rồi một mình lặng lẽ đi về phía nhà trạm xá. Khuya. Trong nhà tối thui. Gió se lạnh. Yên ắng tuyệt đối. Tưởng như nghe được cả tiếng trở mình nòng nài, tiếng thở rên đứt quãng của ai trong đó. Làm gì có vẫn chỉ là tiếng gió vô nghĩa và vô định thổi dọc sườn đồi. Tôi tha thân đi ra sau nhà. Cái buồng tắm hôm nào ấm nòng, nôn nao là thế mà giờ đây nhìn nó cứ lạnh lẽo, tối thui như cái nhà mồ. Cái nhà mồ đã chôn sống chuyện tình hoang dã một đêm, chôn sống

cả lòng kiêu hãnh của một thằng đàn ông man rợ vào vòng lao lý tủi nhục.

Tạm biệt em... Tạm biệt bà trạm trưởng! Tôi đi đây, đi ra khỏi nhà tù đây. Không hiểu rồi mai một cái thân tôi có phải bị điệu cổ vào đây nữa không, tôi không biết, không rõ nhưng có điều chắc chắn rằng, tôi sẽ phải là một thằng người khác, một thằng người có thể nhìn ngang bằng, nói năng sòng phẳng trước mặt em. Cám ơn em! Cám ơn bà trạm trưởng, bằng chính sự dâng hiến vụng dại, ấm nóng, ấm ướt đến đê mê, cuồng nhiệt của bà, và cả bằng sự xúc phạm không tự biết của bà, bà đã tháo tung trong tôi khá nhiều điều mà trước đó thú thực tôi chưa hề nghĩ đến. Cám ơn!

Chợt có tiếng thở nhẹ đằng sau, tôi giật mình quay lại, tưởng con chồn hoang nào lại hoá ra là cái nhìn vẫn thật lạ của thằng Thư. Tự nhiên tôi nặng giọng như bị quấy rầy không đúng lúc:

- Thư, chú lên đây làm gì?
- Em... em nghĩ anh đang buồn, đang cần có người tâm sự.
- Cần! Rất cần nhưng không phải là chú.

Đôi mắt nó nhìn xuống, tiếng nói buồn như khóc vang lên:

- Sắp... xa rồi mà sao anh vẫn cứ nặng lời thế?

Bỗng thấy lòng mình chùng rịn, tôi khoác lấy vai mảnh như vai con gái của nó rồi cùng đi trở lại:

- Ở lại cùng với thằng Cộ thay anh bảo ban anh em làm ăn cho tốt nhé! Đừng để thằng nào sơ xẩy bị gia hạn thêm. Ra, nhớ tìm anh. Hình như em cũng sắp rồi phải không?

- Dạ, còn bốn tháng nữa. Anh đi mạnh khoẻ, có gì nhớ nhắn tin cho tụi em và... chỉ cầu mong cho anh không bao giờ phải trở lại nơi này nữa.

Quái quỷ! Nó nói thật lòng mà nghe như có điềm báo trước rất khó lọt lỗ tai. Sáng hôm sau tôi lên chào ban giám thị. Chỉ có ông phó ở nhà cùng với con chó khổng lồ lúc nào cũng túc trực ở bên cạnh. Mắt chó thì dữ, mắt người lại hiền. Giọng nói cũng hiền, hay chỉ hiền trong lúc này thôi:

- Tôi quý cái tính khí của cậu. Hình như đã từng là lính, thằng nào cũng nhuốm cái tính khí đó cả. Đáng lẽ đời cậu đã khá hơn rất nhiều nếu như trong máu cậu không có chất yêng hùng, nổi loạn. Nhưng không sao, sông có khúc người có lúc, chỉ khuyên cậu một lần đã ra là rộng cẳng mà bước. Cái án tù giống như cái án nghiệt, không qua nổi nó là nó sẽ vật trở lại nặng hơn, rõ chưa?

- Rõ, thưa cán bộ!

Vẫn cái giọng thằng Thư? Sao ấy nhỉ? Hay là cái số mình rồi sẽ có ngày trở lại thật? Kệ! Đến đâu hay đến đó, cuộc đời đâu bề biết đâu mà lường sau trước, hèn người đi. Chỉ có điều, khi bước ra khỏi cổng, ngáp mình trong bầu không khí tự do thơm phức, nhìn trở lại tôi bỗng thấy lòng mình rưng rưng. Rưng rưng với ngay cả cái nơi đã giam giữ tù đày mình thì quả tình là lạ. Tất nhiên cái lạ đó không chỉ thu hẹp trong hình ảnh em, người trạm trưởng tên Thôn.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 9

Ra khỏi cổng trại, tôi đón xe về thẳng nhà chứ không tạt ngang tạt ngửa để xả giận, để hưởng thụ mùi tự do cho đã đời như thói thường của những gã tù khác. Hình ảnh con Nết không cho phép tôi lừng chừng, tha thần dọc đường.

Nhưng đón tôi ở nhà chỉ có bố. Hỏi mẹ đâu, liền nhận được một tiếng trả lời thật lạnh:

- Mẹ mày đang chăm con Nết ở khu điều dưỡng bệnh viện tỉnh.
- Con Nết làm sao rồi ạ?
- Mày đã đến công an trình báo chưa?
- Việc đó bố không phải bảo.

Nói rồi tôi nhảy xe dông thẳng đến khu điều dưỡng cách nhà gần trăm cây số. Tôi hiểu bệnh tình mà đã phải vào tới đây là hết cách rồi, là chỉ còn có nằm chờ chết thôi. Vậy ra tất cả những thứ tôi tích góp gửi về cho nó đều không có tác dụng chút nào hết ư?

Gần ba giờ đồng hồ lọc cọc mới tới nơi. Khu nhà thật buồn. Cứ lẻ loi, quạnh quẽ như khu nhà dành cho trại hủy. Con Nết nằm ở căn phòng cuối cùng trong dãy cuối cùng, mái lợp ngói, tường mốc mác, rộng chỉ vài thước vuông, thiếu ánh sáng và nồng nặc cái mùi quen thuộc của người bệnh. Nó đấy! Con Nết em tôi đấy! Nó nằm như chiếc mền chăn mỏng dính trên giường. Vừa nhìn thấy tôi, nó vội gượng dậy, miệng cố nở nụ cười héo hắt, không còn nhận ra giọng của nó nữa:

- Anh... Hùng کیا mẹ!

Mẹ tôi quay lại, thoáng chút sững sờ. Rồi sau đó là một nét buồn mênh mông từ đôi mắt toả ra.

- Hùng về đó ư con?... Sao không báo để mẹ ra đón?

Tôi sà đến cạnh con Nết, cầm lấy bàn tay gầy guộc, hâm hấp nóng của nó:

- Em sao rồi, Nết?

Nó không trả lời chỉ nhìn trở lại, vẫn cái nhìn hun hút như hôm nào khi tôi bị còng tay giải đi, vẫn cái nhìn như khi người ta tuyên phạt tôi ở toà án. Cố không cho nước mắt chảy ra, tôi ào ào khào:

- Anh... anh có tội với em. Đáng lẽ ra anh chẳng nên...

Nó khẽ cười, cái cười tinh khiết như của đứa trẻ lên ba:

- Anh cho em về đi... Em không thích nằm ở đây đâu.

- Ừ, ừ!... Anh sẽ đưa em về.

Tôi nhìn sang mẹ. Mắt rơm rớm nước, mẹ tôi kín đáo khẽ lắc đầu. Để nó nằm đó tôi đi như chạy lên phòng bác sĩ điều dưỡng trưởng. Vị bác sĩ nhìn tôi vô cảm và nói về con em tôi cũng vô cảm như nói về đất cát, bụi bặm ở đời:

- Căn bệnh rò tuỷ sâu này nếu chữa sớm thì còn có thể, bây giờ thì hết cách rồi, nó ăn vào não rồi, chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

- Nếu đưa đi bệnh viện trung ương bây giờ còn kịp không? - Tôi nói mà không tin ở tai mình.

Câu trả lời còn vô cảm hơn, thậm chí pha cả chút tự ái:

- Tuỳ! Muốn tốn kém thì cứ việc đưa, nhưng theo chỗ tôi biết thì với trường hợp này, trung ương cũng bó tay. vẫn còn một cách...

- Cách gì ạ? - Tôi khẽ chồm người lên như bắt được vàng - Cách gì tôi cũng chịu hết, xin ông cứ chỉ bảo.

Vị này nhìn tôi giây lâu rồi lắc đầu:

- Đưa sang nước ngoài, sang Mỹ hay Đức chẳng hạn. Nhưng nói thì nói vậy thôi, chắc cậu không đủ sức đâu.

- Sức gì ạ?

- Tiền! Tiền đồng.

- Đồng là chừng... chừng bao nhiêu ạ?

- Trong túi cậu có bao nhiêu? - Câu hỏi chua như một tiếng cười mỉa.

- Năm... trăm.

- Không đủ tiền làm Vida.

- Tôi sẽ đi vay đi mượn thêm.

- Phải có ít nhất một trăm lần cái năm trăm đó, hoặc sang nước lân cận gần hơn như Sing cũng phải năm mươi lần, cậu vay trời. Đất nước người ta là quốc gia đầu bảng về y học, cả thế giới đều đến đó chữa trị, đùa thế nào được. Thôi tốt nhất là cậu đưa cô ấy về nhà đi, chắc cũng không còn lâu nữa đâu. Nhưng nhớ là thanh toán viện phí cho đủ hăng nhé! Một tháng, cũng kha khá đấy.

Có con bọ gì chạy rần rật trong sọ, tôi rút cả năm tiền nhẩy nhụa mồ hôi quáng lên mặt bàn, trước mũi ông ta, gằn giọng:

- Đủ chưa? Thiếu trả sau, thừa, coi như bỏ. Và ông cũng bỏ ngay cái giọng kẻ cả, coi khinh người nghèo, thích đội đít cái quốc gia mà ông

bảo là đầu bảng kia đi nhá! Tôi đếch cần cái đầu bảng đó, đếch cần cả ông nữa.

Có lẽ mắt mũi tôi lúc ấy chắc nhìn kinh lắm nên lão ta hơi lùì lại, định lấp bắp nói một câu gì đó song lại thôi. May cho lão, khoảnh khắc ấy mà lão buông ra một câu trích thượng nữa là cả cái mồm có hàm răng giả trắng ờn kia sẽ được... bay ra ngoài khoảng không hời hám ngay.

o

Mười sáu ngày sau thì con Nết ra đi.

Suốt mười sáu ngày ấy lúc nào tôi cũng ở cạnh nó. Ngày tôi ngồi bóp chân bóp tay cho nó, kể cho nó nghe đủ thứ chuyện linh tinh mà đến chính tôi cũng không hiểu mình đã kể những chuyện gì nữa, miễn là cho nó đỡ đau, đỡ buồn. Đêm tôi trải chiếu nằm ngay dưới đất, cạnh giường nó để đề phòng những lúc nó lên cơn co giật. Sợ tôi vất vả, dù đau đớn thế nào nó cũng cắn răng nén chịu, chỉ thấy tấm thân gầy guộc của nó lúc lúc lại dưỡn căng lên như đang bất lực chống trọi với thần chết. Mấy ngày cuối cùng đau quá, nó nài nỉ tôi nếu thương nó thì làm sao cho nó được chết nhanh đi. Tôi ôm nó vào lòng muốn khóc mà không khóc được. Người tôi rộc rạc đi. Mẹ tôi còn rộc rạc hơn. Bố tôi vẫn lầm lỳ ngồi như ụ mối ở nhà ngoài, cơm không ăn chỉ uống rượu, lâu lâu lại hộc lên một tiếng như cái chuyện này là do lỗi của bố. Đêm cuối cùng, nó bỗng tươi tỉnh hẳn. Cầm tay tôi nó nói:

- Em thương bố mẹ, thương anh Hùng lắm... Nếu em đi xa rồi anh phải hứa với em là đêm ngủ... không được tắt đèn để... để em còn biết đường trở về. Cả hứa là anh không được làm gì cho bố mẹ buồn nữa. Sau này lấy vợ, nếu đẻ con gái thì nhớ đặt tên em. Như... như thế coi như em vẫn ở nhà...

Gà gáy canh ba thì nó tắt thở. Tắt đúng vào cái lúc mệt quá tôi vừa chợp đi vài phút. Nó muốn trốn tôi để đi. Nhưng làm sao có thể trốn được cái hòn đá tảng về mặc cảm tội lỗi đang đè nặng lên toàn bộ tâm hồn tôi. Vì nó, tôi đi lính, vì nó tôi đã là một người lính không ra gì, và

cũng vì nó mà tôi phạm tội đi tù. Tất cả chỉ vì tôi muốn có tiền để chữa chạy cho nó nhưng rồi cũng tất cả đều đã trở thành vô ích, vô vị. Tôi hận tôi, hận nó, hận đời.

Sau khi đưa em ra đồng, tôi đã nằm dầm sương bên mồ nó, một năm mồ trinh nữ thống khổ và tức tưởi suốt cả đêm. Lúc đó tôi mới khóc, khóc thoả thuê, khóc lặng lẽ, khóc cho mình, khóc cho nó, khóc giữa thiên nhiên giữa đất trời thăm thẳm. Nết ơi! Tha thứ cho anh. Tại anh. Chỉ tại anh. Anh kém cỏi, anh đốn hèn, anh đã không cứu được em. Tất cả chỉ vì anh nghèo quá, nhà mình nghèo quá, con người đối xử với con người dửng dưng bạc bẽo quá mà em đến nỗi phải chết oan. Tiền! Đồng tiền là cái quái quỷ gì mà nó gây khổ cho con người đến thế? Đã thế, anh xin thề trước vong linh em là bằng giá nào anh cũng phải có tiền, rất nhiều tiền, có tiền càng nhanh càng tốt, kể cả nếu cần anh sẽ giẫm đạp không thương tiếc lên cuộc đời hỗn mang, chó chết này...

Rạng sáng. Da trời nhờn nhờn như da người chết trôi, như da con em tôi trước lúc cho vào quan tài. Tôi sẽ còn ngồi nữa, ngồi cho đến khi sáng hẳn nếu như lúc đó không có bước chân giẫm lên cỏ lại gần. Chân ai? Người hay ma? Hay bước chân em tôi hiện hồn? Trả lời tôi là một tiếng nói ướt dầm sương đêm, tiếng nói con gái:

- Anh... em đến thắp hương cho Nết.

Tôi nhợn người. Tiếng nói của Cái nhìn! Cái nhìn lúc này thật khác. Cao ráo, sang trọng, xa cách, quý phái như một thương gia thành đạt. Và xa xa phía sau là một chiếc xe con cũng sang trọng không kém đang đỗ bên vệ đường. Giá vào lúc khác sự có mặt bất ngờ của cô ta sẽ đem lại cho tôi đôi chút xúc động đấy, thậm chí có thể sẽ ôm nghiêng, dè chừng ngay cô ta ra trên cỏ ướt nhưng tôi vẫn ngồi im, lừ lừ nhìn như thể đang nhìn về một biểu tượng hôi hám của đồng tiền, một biểu tượng tanh tưởi của sức mạnh vật chất. Nhưng dầu sao nghĩa tử là nghĩa tận...

- Tù!

Tôi nói và đứng dậy, phủi quần bước thẳng về nhà.

o

Hết ba ngày hương, còn bao nhiêu tiền trong túi, kể cả chiếc đồng hồ kỷ niệm đeo tay, tôi dốc tất cả ra để lại cho mẹ rồi lạy mẹ ba lạy, tôi quyết định lên đường. Mẹ ngược đôi mắt trũng sâu nhìn tôi:

- Đi đâu? Mày đi thế vẫn chưa đủ ư con? Thôi, ở nhà với mẹ, rau cháo có mẹ có con, mẹ chỉ còn mình mày...

- Mẹ để con đi. Con không thể sống mãi thế này được nữa. Con nhất định sẽ mang tiền về cho mẹ.

- Không, mẹ không cần tiền, mẹ chỉ cần...

Tôi vùng người đi ra cổng vì nếu nán lại thêm chút nữa, chắc tôi sẽ không tài nào bước nổi.

Ra đến đường cái quan ngật mình trong nắng gió thiên nhiên rồi tôi mới ngơ ngác cả người. Ờ, giờ mình đi đâu nhỉ, đi hương nào đây, khi trong túi chỉ còn độc có vài chục ngàn đồng bọ? Hình ảnh và câu nói chân tình của ông Khâm đặc công rừng Sác hiện lên. Đi tìm ông ấy thử xem, biết đâu ông ta có thể giúp được chút gì chẳng? Nhưng khốn khổ, có thể giúp gì một khi ông ta chắc cũng như mình, đã làm thẳng tù ra với đời là đều chịu cảnh cơ nhỡ, bẽ bàng hết, có khi lại xô nhau vào chỗ khó. Hay lên rừng chặt cây đốn gỗ làm thẳng tiêu phu quanh năm vận khổ vậy? Nhưng rừng nào? Gỗ ở đâu trong khi thiên hạ đang rừng rùng bỏ rừng xuống ruộng vì cửa rừng bị phong toả gặt gao hết cả rồi. Hay là lại xuôi Hà Nội? Ở đó dù sao cũng còn có ruột thịt, cứ tá túc tạm cái đã rồi từ từ tính sau. Có thể mò ra bến xe bến tàu bến cảng bốc vác, làm cửu vạn? Không, cái nghề khốn khổ này may lắm chỉ đủ cơm hốc vào mồm. Vả lại bà ngoại cũng yếu lắm rồi, yếu đến nỗi không còn đủ sức lên đưa cháu về với tiên tổ, không khéo lại làm bà khổ thêm. Hay là xuôi Nam đi Sài Gòn? Ai cũng khát đất đó dễ làm ăn? Nhưng Sài Gòn có khác gì Hà Nội, nơi hội tụ của đủ loại dân tứ chiếng, không vây cánh, không bè đảng, không đồng tiền thì có mà bốc cứt.

Thế thì làm gì, làm gì, làm gì, hả? Tôi muốn gào lên giữa trời xanh. Đất rộng trời cao dường này mà cái thằng tôi sức vóc là thế mà lại chịu cứng cựa ư? Đúng lúc ấy câu nói của thằng Khánh Tây đột nhiên chớp sáng khiến tôi nóng ran cả người, ừ nhỉ? Tại sao mình không nghĩ ngay đến nó nhỉ? Nó đã chả bảo mình tới đây sẽ đi đào vàng là gì? Vàng! Vàng! Vàng! Ba tiếng đó vang lên trong đầu tôi như ba phát pháo hoa tung toé cả trời.

Tôi liền phóng đến nhà nó ở bên kia sông. Để rồi ngẩn ngơ đứng trước một toà nhà ba tầng quét ve vánh cao sừng sững, có vườn cây ăn quả xum xuê bao quanh. Trong nhà vắng tanh, thay vào đó là một chú chó khổng lồ, khổng lồ và lạ mắt hơn cả chú quân khuyến hưng thần của ông phó giám thị. Hỏi, bà hàng xóm bán tạp hoá nhà bên cạnh bảo cậu Khánh vẫn đang ở bãi vàng, còn cha mẹ và mấy đứa em cậu ấy đi Sài Gòn chơi rồi. Đi Sài Gòn chơi! Một cụm từ lạ lẫm làm sao với một vùng đất chó ăn đá gà ăn sỏi như vùng đất quê tôi. Vàng đấy. Chắc là vàng đây. Chỉ có thể là vàng thôi. Vàng đã thôi cho kiếp nghèo hèn một bước lên ông. Tôi hỏi bãi vàng nào, thím ơi? Bãi Na Rì. Bà bán quán trả lời.

Na Rì! Bãi vàng Na Rì! Một cái tên thoạt nghe đã thấy mùi vị sơn cước xa xôi, đã thấy cái bóng đáng rờn rợn của một vùng lam sơn chướng khí, một vùng rừng thiêng nước độc. Na Rì. Nào, ta đi lên Na Rì! Còn chờ đợi gì nữa, hành quân!

Hoá ra trên xe đi Na Rì có rất đông người. Người ngồi không hết, người đứng cũng không đủ. Chật ních. Ngả nghiêng. Dồn cục. Va quệt. Sặc sụa mùi hôi nách, mùi tóc tai lâu ngày không gội. Mà lại toàn những người mang khuôn mặt hầm hầm, đen sần, khắc khổ cả. Những khuôn mặt đào vàng.

Gã bán vé đến gần, giọng khê khàn như thể phải quang quác nhiều quá:

- Ê! Vé Na Rì mười ngàn, ai chưa mua, mua đi!

Còn lên những tiếng nói còn khê khàn hơn:

- Làm gì mà những mùi? Tuần trước mới có bầy, đừng bắt chẹt nhau quá, ông tài ơi!

- Trước khác, giờ khác, ai không đi thì xuống!

Chả một ai dám xuống. Đường lên ngược một ngày có một chuyến thậm chí hai ngày, xuống là lỡ cỡ hết. Gã đã đến gần chỗ tôi. Cái miệng râu ria lờm chớm nong nặc mùi cháo lòng hành tỏi phả vào giữa mặt tôi. Tôi quay đi. Bỏ mẹ, phải làm gì bây giờ. Chả lẽ lại xuống? Xuống rồi bao giờ mới đi được với ba đồng bạc rách này? Vậy chỉ còn cách chơi bài cùn theo đúng câu dạy truyền kiếp của ông bà: Mềm nắn rắn buông.

- Vé? - Gã hỏi lạnh ngắt.

- Vé gì? - Tôi còn lạnh hơn.

- Ơ hay! Vé xe chứ còn vé gì nữa. Cậu đỡ người à?

- Không có.

- Không có thì mua. Mười, đưa đây.

- Chỉ có một thôi.

- Một? Cậu đùa với tôi chắc?

- Tôi không đùa và nói chung tôi đếch khoái đùa. Nếu ông cũng như tôi, một thằng vừa ra tù vì tội giết người (Tôi nhấn mạnh hai tiếng này) thì chắc ông có được một ngàn đã là quá phúc rồi, đúng không?

Gã trợn mắt nhìn tôi. Mọi người trong xe cũng quay lại trợn mắt nhìn tôi. Còn tôi lại nhìn đi nơi khác, mặt vẫn lạnh tanh như cá chết. Một tiếng còi xe vang lên. Gã quay lại. Khuôn mặt của lái xe hiện ra ở kính chiếu hậu. Khuôn mặt ấy khẽ lắc lắc. Gã hiểu và nói vớt một câu chả đâu vào đâu:

- Tù, tù... Tù ai cũng như ông thì cánh lái xe có mà đói rã họng. Năm thì năm, đưa đây! Nào, người khác, còn ai chưa mua vé không?

Thế là xong. Xong một cách tủi nhục, nặng nề nhưng vẫn là xong. Sau này năm nghĩ lại tôi mới chợt giật mình: Phải chăng hành động gần như đi lậu xe một cách trắng trợn ấy đã báo trước một chuỗi những hành vi trắng trợn hàng ngàn lần hơn của tôi về sau?

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 10

Gọi là Na Rì nhưng vàng bạc đâu có năm chình ình ở ngay huyện lỵ. Nghe nói nó nằm sâu hút trong ruột đất ở tít mãi tận trên triền núi cao cách đây tới bốn, năm chục cây số mà điểm nhiều vàng nhất cũng là điểm ác liệt ít ai dám đến nhất là xã Kim Hỷ kia. Kim Hỷ! Cái tên như cười xin như ăn hỏi rộn ràng ấy mà lại là ác liệt à? Kim Hỷ! Kim là vàng, cái tên có tự bao giờ, từ ngày xưa ngày xưa hay mới có từ thời Pháp, mới có gần đây? Kệ! Đã cất công đến đây tôi phải lao vào đúng cái rốn của nó, lao vào trung tâm cơn bão, vào trung tâm bạc vàng. Còn ác liệt ư? Cuộc đời đã dạy cho tôi hiểu rằng, mọi sự thành công đều là bạn đồng hành với ác liệt, độ ác liệt càng nhiều mức đổi đời, lật đời càng có cơ.

Và trên miệng mọi người, cái khái niệm ác liệt đó luôn gắn liền đến hình ảnh một nhân vật có biệt danh Thần Chết, hẳn chính là bường trưởng, là thủ lĩnh, là hung thần, là ông vua bãi vàng của cả vùng này. Ông vua ấy, như lời đồn thổi, ngoài sự thiết lập một cơ chế đào bới hết sức nghiêm ngặt, thậm chí là phát xít, độc tài độc địa trong bãi ra, ngài còn thỉnh thoảng cưỡi ngựa, giắt súng, cặp theo cô người tình đẹp man dại kiểu Di Gan đi xuống huyện, đi sâu vào tất cả các bản làng để bắt lính, để chiêu mộ nhân công giá rẻ về tập trung thành thần dân dưới trướng của mình và cả để đánh bài đánh bạc.

Nghe vậy tôi thoáng nghĩ đến thân phận thằng Khánh Tây. Liệu nó, với tính cách công tử, mềm yếu, thích cầu an ấy nó có là một trong số những thần dân ngoan ngoãn ấy không hay là nó lại dạt đến một vùng via nào khác yên lành hơn để tránh va đập. Tôi có hỏi một vài người từ trong bãi ra hay từ ngoài vào về cái tên nó nhưng chả ai biết cả. Người ta

bảo tên Khánh thì nhiều, Khánh râu, Khánh đồng cô, Khánh bản, Khánh ghè, Khánh tự sướng... thôi thì đủ các loại Khánh nhưng Khánh Tây thì chưa hề nghe nói bao giờ. Thôi, kệ xác nó. Gặp được thì vui mà không gặp, càng dễ ngộ nguây. Đã vác mặt đến cái xứ nửa giang hồ nửa thảo khấu này, bù khú thân quen nhăng cuội làm gì, có khi rách chuyện.

Năm tình hình nửa ngày, nghỉ ngơi thêm nửa ngày nữa, tất nhiên là chỉ uống nước lã và gặm mấy mẫu bánh mì cầm hơi, sáng hôm sau tôi nhảy xe ôm vượt đoạn đường 40 cây số cheo leo lên thẳng Kim Hỷ. Nhưng tôi lấy tiền đâu để đi trong khi người ta mách với tôi rằng, giá xe lên đến đó không hề rẻ, phải tới sáu chục ngàn hoặc hơn. Được thôi, tôi lần mãi hỏi thăm và lọ mọ tìm đến tận nhà một bác xe ôm trung tuổi. Hai vợ chồng ông đang lễ mễ khuôn gạch từ ngoài đường vào sân cách khoảng ba chục thước lên dốc chắc là để chuẩn bị sửa nhà cho con cái đi lấy chồng lấy vợ gì đó. Đống gạch to lù lù, phải tới hơn ngàn viên, toàn gạch xi nặng oằn, kiểu này đến hết đêm cũng chưa chắc đã xong. Khi đến đây là tôi định thương lượng kiểu khác, tỷ như ghi nợ rồi trả sau, trả cả lãi hoặc cầm mặt mượn tạm của một thần dân tốt bụng nào đó trên ấy rồi lấy sức làm bù lại sau nhưng đống gạch kia đã khiến cho tôi nhẹ cả người. Không nói không rằng, hết cái thẳng nghiệm làm phúc, để mặc cho hai vợ chồng ngơ ngác đứng nhìn, tôi cởi áo xông vào ngay. Sức ông chồng một lần cùng lắm là năm viên, một mình tôi chơi cả hai chục viên, chơi vượt mặt, chơi ào ào, chơi với tốc độ chóng mặt. Đã đôi lần hai vợ chồng định ngăn tôi lại hỏi nọ hỏi kia gì đó nhưng tôi cứ phớt lờ, chồng gạch trên tay còn xếp cao hơn. Nhoáng cái, đống gạch đã lùn đi quá nửa, Nghỉ một lát uống nước, tôi nhảy vào đợt hai, mãnh liệt hơn, dồn dập hơn. Đã lâu lắm rồi tôi mới lại có một buổi được phơi bày thoả thuê sức mạnh cơ bắp thế này. Phơi đến đâu, trong lòng thoáng nhẹ đi đến đó, thoáng nhẹ lạ kỳ ngay cả sự mất mát ghê ghớm vừa xảy ra.

Nhọ mặt người một lúc thì đống gạch đã được chuyển xong. Xách quần áo xuống con suối mát rượi sau nhà vẩy vũng một lát, trở lại thì mâm cơm thơm nồng đã được bà vợ dọn ra. Có cá kho, rạu xào, bí luộc, muối vừng, ớt cay... thế là đủ thành một đại tiệc đối với cái bụng đang

đói mềm của tôi rồi. Nế ông chủ chiêu một chén rượu, vẫn không nói không rằng, tôi đánh một lèo hết gợn năm bát cơm gạo nương đầy có ngon- Xong, gạt đũa qua miệng, tôi mới cười:

- Cám ơn bố mẹ! Chưa bao giờ con được ăn một bữa ngon khủng khiếp như thế này. Bây giờ bố mẹ có bảo con chết ngay con cũng chết, đã đời rồi.

Thế là xong! Chuyển xe ôm lên núi sáng mai coi như không có vấn đề gì. Tôi nhắm tính, khốn nạn, có lẽ từ bây giờ trở đi tôi bắt đầu phải để bụng đến ba cái chuyện tính toán hết sức tẹp nhẹp mà tôi từ bé vốn đã rất khinh rồi, giá xe ôm sáu chục, bữa cơm cứ cho là hai chục đi, vị chi mới là tám chục mà công khuân gạch của tôi bỏ rẻ chí ít cũng phải một trăm, trên trăm, vậy coi như huề, tuy có thiệt một tí nhưng mà lại có chỗ đi lại về sau. Khởi đầu chặng đường gió bụi vậy cũng gọi là tạm ổn. Ô kê? (ơ hay, tôi nhiệm cái ô kê ngoại ngữ của thằng Khánh chết bầm từ lúc nào thế này?)

Hoá ra ông xe ôm này cũng là người hay chuyện. Ông tên là Thuần, vốn cũng là lính về nghỉ, sao chỗ nào cũng thấy lính đã về nghỉ thế không biết, lính trặc thủ pháo binh thời đánh Mỹ ở chiến trường miền Nam đàng hoàng. Bằng một chất giọng rạch ròi hơn bất cứ một hướng dẫn viên du lịch hay cán bộ thông tin văn hoá nào, vừa cầm lái một cách thiện nghệ, ông vừa rí rả kể cho tôi về cái bãi đất chứa vàng mà chúng tôi đang ngoằn ngoèo, xiêu đảo bầm tới.

- Cái bãi vàng này có từ thời Pháp, chính người Pháp đã tìm ra, khai thác nó đầu tiên và sẽ vét bằng sạch nếu như họ không thất thủ ở Điện Biên phải rút về nước. Rồi sau đó là đạn bom, ly tán, loạn lạc, người ta cũng quên đi. Mãi cách đây mấy năm không hiểu sao nó lại lộ lên, một đồn mười, mười đồn trăm, ai cũng cho đây là miền đất hứa, là lộc của trời, thiên hạ từ khắp mọi nơi kéo về thi nhau đào bới làm sạt đi cả một khoảng rừng rộng mấy trăm héc ta, nhìn xót lắm!

- Thế... thế trữ lượng vàng còn nhiều không ạ?

- Không rõ nhưng chắc là nhiều thì người mới đổ về hết lớp này đến lớp khác đông đảo thế chứ!

- Bác nói đông, vậy đông là chừng bao nhiêu?

- Đến thì rõ, nhưng ít nhất cũng phải bằng cả một quân đoàn.

- Quân đoàn? Tức là trên dăm bảy ngàn người! Vậy không hiểu họ ăn ở như thế nào? Ốm đau bệnh tật ra sao?

- Khắc đi khắc biết, hỏi, trả lời không hết đâu. Lên nhiều chết nhiều, có gì mà hỏi.

Tự nhiên ông như gắt với tôi. Biết vậy, tôi im mồm không hỏi nữa. Xe đã leo được quá nửa đường. Không khí có vẻ lạnh hơn và đường càng khó đi hơn, có đoạn máy phải gài số một mà xe vẫn gặc gờ muốn trôi tuột trở lại. Có đoạn tôi phải nhảy xuống đẩy một thôi dài. Hết đẩy, cả xe cả người đều oải ra, muốn tắc thở.

- Quá đường lên trời! - Tôi càu nhàu.

- Lên trời còn dễ. Hôm nọ trời mưa, đường trơn, có mấy xe non tay lái lao cả người lẫn xe xuống vực.

- Thế có tìm ra không ạ?

- Ai tìm? Đến ngay như cái việc mấy ông chính quyền thỉnh thoảng phải cử người lên bãi xem dân tình sống chết ra sao mà cũng đâu có lên. Chỉ ngồi ở dưới thu tô do các bường trưởng tháng tháng cống về thôi. Chính vì thế mà người ta gọi các bãi vàng là địa ngục trần gian, ai chết ai sống mặc ai, nó giống như một vương quốc tự trị tách rời khỏi xã hội này.

Lặng lẽ bon thêm được một đoạn nữa đã thấy có rất nhiều những bóng người lẫn khuất qua lại ở những vạt đất lở loét, đỏ tươi như vừa có hàng loạt bom tấn bom tạ dội xuống. Dưới cái lở loét đó là một con nước chảy lững lờ, cũng đỏ quạch mà khó có thể gọi đó là sông hay suối. Và hai

bên bờ nước, người ở đâu mà vẫn ùn ra đông nghịt, kéo dài miên man không dứt như cả nước làm cuộc hành hương, trảy hội về đây.

- Có thấy con sông kia không? - Ông hỏi.

- Dạ, có!

- Có thấy người ta đang lố nhố trên bờ kia không? - Ông hỏi tiếp đúng kiểu hỏi sạt sạt của dân trình sát pháo binh và không cần trả lời - Họ đang đãi vàng đấy. Vàng đãi ven sông là dân loại 2, gọi là làng Tòi, các làng Tòi nối đuôi nhau kéo dài hàng chục cây số, chuyên kiếm sống vòng ngoài, dân loại 1 trấn giữ vòng trong đào vàng trên bãi gọi là trong Lũng, có phân biệt cả đấy.

- Vậy trong Lũng có một bưởng trưởng hay nhiều bưởng trưởng ạ?

- Nhiều. Mỗi bưởng cát cứ một vùng có luật lệ riêng, có quy chế riêng, có cả đội quân vũ trang riêng nhưng vẫn có một bưởng bao trùm lên tất cả.

- Như cái tay mà người ta hay gọi là Thần Chết ấy phải không ạ?

- Tùy- Hôm nay là thẳng này nhưng chỉ qua một đêm có khi lại là đũa khác. Triền miên xảy ra tranh chấp, rình rập, thôn tính, chơi nhau, gài bẫy nhau, hạ sát nhau, đủ cả.

- Cứ như bác nói thì đây đích thị là chiến tranh một mất một còn Chứ đâu phải là thiên đường, là miền đất hứa?

- Chiến tranh thậm gì. Chiến tranh còn có luật, ở đây là vô luật, là luật rừng, mạnh được yếu thua. Mà sao cậu hỏi lắm thế? Cậu tính làm phóng viên à? Ấy, tháng trước cũng có mấy phóng viên lên đây định viết lách gì đó nhưng hai ngày saụ lại gần như bị xách cổ trở về, hỏi cái gì cũng: "Kinh, kinh quá!"

Tôi chút nữa bật cười. Ông trách tôi lắm mồm mà ông còn lắm hơn nhiều như thế không nói ra là không chịu được. Và chỉ ít phút sau, cái

không chịu được ấy ở ông đã được chính ông giải đáp:

- Sắp tới rồi. Người khác tôi kệ nhưng riêng cậu tôi thật lòng muốn khuyên một câu: đây thật sự chỉ là một sỏi bạc phúc ít họa nhiều, của thiên trả địa, không ai đổi đời được bằng ba cái trò này đâu. Đất đai ông bà thiêng lắm. Cho nên cậu phải nhanh chóng rời khỏi nó càng nhanh càng tốt.

- Cháu cảm ơn bác.

- Đừng cảm ơn! Và cũng đừng có cái kiểu cười khinh khi, phớt đời như thế với tôi. Tất cả những điều tôi nói vừa rồi là nhân danh một thằng lính già, một thằng đã từng có thời làm bưởng trưởng khét tiếng ở đây rồi cuộc đời nó và cho vỡ mặt đàn ông phải giải nghệ. Thôi cậu xuống đi bộ đi, hết cái dốc kia là đến. Nó thuộc về khu vực bản Than. Tôi về.

o

Tên là bản Than nhưng đất lại đỏ lôm. Người cũng đỏ lôm. Người, miên man là người. Đất, miên man là đất. Đất và người trộn ngào vào nhau. Người chui xuống đất như hăng hà chuột cống. Đất đùn lên tựa ngàn ngàn nham thạch. Lỗ chỗ, hầm hào, ngang dọc, cao thấp, nơi khô nơi nhão. Người cũng nhão. Đất thở hầm hập. Người cũng thở đứt quãng, cả thung lũng nhão nhoẹt, ngổn ngang như một đại công trường, một đại chiến dịch, mê cuồng, thâm lặng, thẳng căng...

Đang ngơ ngác, một tiếng quát quát thẳng vào gáy lạnh buốt:

- Ê, thằng kia, đi đâu?

Quay lại. Hiện trước mặt là hai gã một cao một lùn, mũ phớt, áo đạn, sắt thép trên tay, kính râm kính mát, râu cằm ria mép, da dẻ sần sùi như vừa chui từ lòng đất trời lên. Tôi dụ giọng và nói chung tôi xác định đã vào đến đây là trước hết phải tự rần cho mềm cái tính khí của mình đi:

- Thưa, tôi đi đào vàng.

- Tốt! Một mình hay đi với ai? - Gã cao hỏi.

- Dạ, một mình.

- Tốt! (Lại tốt! Trời, sao giống cái cách nói tốt tốt của mấy ông quan dưới huyện thế?) Lính bường nào?

- Thưa, mới đến nên chưa thuộc về bường nào cả ạ.

- Chào mừng công dân mới nhập cư! - Đến lượt gã thấp, người thì thấp nhưng giọng nói lại cao chói lói như còi tàu - Tiền bãi lộ đâu?

- Bãi... bãi lộ là gì ạ?

- Dưới đường có mãi lộ, trên này là bãi lộ, hiểu chưa, ngu!

Tý nữa thì tôi cho nó một đá vào giữa mồm nhưng kìm lại kịp, giọng càng bún:

- Dạ, em đến lần đầu không biết, xin hai anh bỏ qua, mai mốt đào được, em sẽ nộp ạ!

- Mẹ! - Gã cao nhưng giọng lại đục trầm - Chờ mà nộp được thì chúng ông đã ra bã rồi. Nôn! Có nôn ra không? Không, xéo, kéo các bố mà lại ngứa mắt bây giờ!

Mắt bọn này đúng là đang có vẻ ngứa thật, hấp ha hấp háy đến sợ. Cái sự ngứa đó lây lan cả sang tôi, nó không lan vào mắt mà lại lan vào tay mới chán chứ. Nào, đủ rồi đấy mấy thằng bộ con nhé, ta làm quen với nhau một chút, nào!

Tôi định tung ra một chưởng đủ cho hai thằng cao thấp kia biết thế nào là lễ độ đối với khách thì một tiếng nói nam trung, như thế là sự kết hợp tự nhiên giữa giọng hai gã cao và thấp chọt vang lên:

- Hai chú, không được hỗn!

Tiếng nói rơi xuống từ lưng ngựa. Tôi nhìn lên: Chết cha rồi, chả thằng Thần Chết kia thì là thằng nào? Ngựa, mũ phớt rộng vành nghiêng lệch, giày Bot-đờ-xô dán mác USA, áo quần rằn ri, hai trái tạc đạn da láng cũng nhãn hiệu USD giắt lưng, ba toong trên tay, kiếng đen, râu quai nón... trông như Cao bồi Téch Zát, lại giống tên trùm thuốc phiện miệt Tam giác vàng trong phim hành động Mỹ.

Tiếng quát đầy uy lực, chỉ mới nghe thôi, hai thằng có kích thước đối lập đã chuẩn nhanh như cáo. Thần Chết làm một cú tung mình rất điệu xuống đất, bước đến trước tôi. Chú ngựa vừa thỏ khè khụt vừa bồn chồn gõ móng làm nhạc đệm cho mỗi bước đi của chủ. Bất giác tôi hơi dướn người trong tư thế đón đợi. Cùng lắm là lại một tiếng quát nữa hoặc một cú tát tai, cú đá móc, cú bạt phải chứ gì. Tốt thôi, cứ thử xem, thằng cao bồi giả cầy kia! Nhưng thay vì tất cả những cú đó lại là một bàn tay có những ngón trắng hồng đeo đầy nhẫn có nạm đá đỏ đá xanh lập loè chìa ra:

- Chào anh bạn! Cuối cùng lại châu về hợp phố, vậy mà cứ cao đạo.

Tôi chớp mắt. Có cái gì ngờ ngợ trong giọng nói hơi uốn éo đó.

- Làm gì mà trợn mắt lên thế? Chưa nhận ra nhau à?

Hắn lột mũ, tháo kính, cười, cái cười đều đều, dâm

tình không lẫn vào đâu được. Thằng Khánh, Khánh Tây. Cuộc đời nhào nặn thế nào mà chỉ có mấy năm, đang từ một thanh niên nhu nhược, đa cảm đa sầu hẳn đã trở thành một hung thần, một ông vua bãi vàng lạnh lùng khét tiếng thế này?

Định ôm chầm lấy nó nhưng không dám ôm, định bỗ bã mày tao với nó như ngày nào nhưng không dám mày tao. Chả gì giờ đây nó cũng đã là ông chủ chất ngất quyền uy một vùng, còn mình, zézo, nên xử cho phải lễ.

Khánh dẫn tôi đi qua, nhảy qua rất nhiều hầm hào, hang hốc rồi dừng trước một căn lều bạt rộng dài hơn tất cả những túp lều thương bằng giấy dầu tạm bợ, rúm ró khác nằm rải rác ở xung quanh. Một tấm biển có hàng chữ viết bằng than cùng với bộ xương người bắt chéo đập chát vào mặt: "Không phận sự cấm vào!" Và dưới chữ là hai thằng to con ăn vận y si ông chủ đứng gờm gờm như thể sẵn sàng ăn tươi nuốt sống bất cứ ai bén mảng đến gần.

- Tổng hành dinh, chỉ huy sở của tao đây, được không?

- Được!

Tôi trả lời chiếu lệ nhưng khi chui hẳn người vào bên trong thì thấy đúng là được thật. Hai gian. Gian ngoài là bếp ăn nấu bằng ga, gian trong là phòng ngủ, giường Hồng Kông, máy giặt, điều hoà, ti vi cửa xếp, tủ rượu, bàn viết i nốc, dàn máy Sony... tóm lại là không thiếu thứ gì cho một căn phòng tiện nghi tân kỳ nếu không có một bát hương đang ngún khói ở góc lều để lấy lại cân bằng đông, tây. Sau lều là tiếng máy nổ đang rên nhè nhẹ làm công năng cung cấp điện có lẽ là suốt ngày đêm cho cái gọi là tổng hành dinh này.

Thằng Khánh gọi vọng vào trong:

- Nhàn!

Một con bé chừng mười bảy, mười tám tuổi, trẻ măng, mắt hay nhìn xéo, không đẹp nhưng ăn mặc te tua, hớ hênh giống dân da đỏ để lộ những thớ chân, thớ tay tròn trịa, rám nắng chạy vào, giọng nói như chim:

- Ông chủ gọi cháu?

- Cô đâu?

- Dạ, cô nói xuống bản ạ.

- Lại bán? - Nét mặt Khánh thoáng tối lại - Đúng là ăn no rửng mỡ! Nghe đây, tao có khách, khách quý, trưa nay làm mấy món thú rùng để nhậu.

- Dạ! Để nhậu, rõ!

Cô bé nhìn xéo vào mặt tôi một cái nữa rồi đi ra, mông đùi chuyển động như chồn như cáo.

- Ai đấy? - Tôi hỏi - Cháu chặt ở quê à?

- Cháu mẹ gì! Trên này là không có bà con họ hàng cháu chặt gì hết. Một con bé dưới bãi nhặt lên làm hầu gái

- Đột nhiên nhe răng - Này, tao thấy nó hay nhìn trộm mày, nếu thích, đêm nay nó sẽ thuộc về mày, vẫn còn trinh đấy.

Tử rượu của nó làm tôi choáng ngợp. Không một thứ rượu đắt tiền mác ngoại nào được bày bán dưới phố, trong nhà hàng lại không hiện diện ở đây. Nó nhắc một chai X.O lùn, mở cái bốp, rót tràn hai ly bằng pha lê, nhếch mép, nâng lên, nói đúng giọng vua quan, hoàng đế:

- Nào, chúc mừng hội ngộ! Chúc mừng sự kiêu hãnh nhà quê đã biết nhận ra sức mạnh kim tiền. Zô!

Nhà quê! Ly rượu trôi qua họng đắng nghét. Mẹ mày, mày tưởng cứ ngựa nghêo, rắn ri, ba toong, X.O là trốn được cái vẻ nhà quê của mày à? Nghĩ thì nghĩ nhưng mồm lại nhếch cười, cái cười xu phụ mà tôi biết rằng rất chán, rất hèn.

- May mà có... ông (Định nói có mày) vô tình ra kịp chứ không thì hai thằng mặt sần kia đã...

- Không vô tình đâu. Tai mắt của tao đã phát hiện ra mày từ hôm qua ở dưới phố kia, kê, vì tao biết thế nào mày cũng mò lên. Sao, nghe nói con Nết mất rồi à?

- Hôm nay là ngày thứ năm.

- Tao xin lỗi vì biết tin muộn nên không kịp về đưa nó ra đồng.

Hắn tiến đến bàn thờ, rút một nén hương châm lên rồi hơi lùi lại, với vẻ mặt chân thành thật sự, chắp hai tay khẩn vái lầm rầm cái gì một lúc khiến lồng ngực tôi chột nghẹn lại. Khấn xong, hắn quay lại, mắt trừng trạo:

- Nó chết là tại mày!

Tôi im lặng, tưởng nó nhắc đến cái nguyên do bị rò tuỷ của con Nết, nhưng không, nó nói tiếp, căng giọng hơn:

- Vì mày hèn, mày gàn dở, mày không dám xông vào rốn bão để kiếm đồng tiền về chữa trị cho nó, mày không đáng mặt làm anh, không đáng mặt thẳng đàn ông.

Vẫn im lặng. Thế gian đảo chiều. Mới hôm nào tôi còn dạy dỗ, mắng mỏ nó mà bây giờ nó lại xa xả mắng mỏ, dạy dỗ trở lại. Phải thôi. Hợp lý quá. Tiền mà. Thế mạnh của đồng tiền đang hiện lên ngay trong phong dáng, khẩu khí nó. Hiện lên ngay cả trong cách xưng hô ngược đời. Thằng đáng tuổi em thì lại cứ tao tao mày mày ngon sốt, thằng đáng tuổi anh lại không dám, chỉ rụt rè ông ông tôi tôi. Hô hô! Ha ha...

Để cho thằng con trời làm nhảm về đạo lý về nhân tình một chập nữa, tôi mới thủng thảng:

- Ông... ông nói xong chưa?

- Bảo xong cũng xong, bảo không xong cũng không xong.

- Chính vì thế mà tôi vác mặt lên đây cầu cạnh ông, xin làm lính, làm thần dân của ông, mong ông thu nạp.

- Lính gì? Thần dân mẹ gì? Mày moi đâu ra được cái cách nói ngoại giao lại cái ấy, nghe ngứa cái lỗ nhĩ lắm! - Hắn lại quay ra - Nhàn!

Con bé chạy vào, mắt lại nhìn xéo.

- Ông lại gọi cháu?

- Tiêm thuốc!

- Dạ! Tiêm thuốc.

- Cái con này, sao cái gì mà cũng nhắc lại thế hả?

- Dạ, con có nhắc lại đâu.

- Tiêm!

- Thì đang tiêm đây.

Sau tiếng càu nhàu nhẫn chịu, vẻ như đã quá quen việc, nhoáng cái, bộ bàn đèn có khắc hoa văn cổ và chiếc ống điếu do con bé soạn ra đã ghếch nòng đỏ lửa chờ sẵn chủ nhân. Thằng Khánh tháo giày ngã người xuống giường nhắc ống điếu đưa lên miệng. Một mồi lửa ga từ tay con bé tức thì được bắn thẳng vào nỡ. Tiếng ro ro vang lên cùng với một mùi hương thơm thoảng, ngây ngây lan toả khắp lều. Chờ cho ông chủ rít xong, buông điếu, ngã đầu lim dim mắt, con bé khẽ chân lùi ra nhện và êm như một ả mèo, tất nhiên ả vẫn không quên nhìn xéo lên tôi một cái.

Cái đầu có mái tóc dài cượp gáy trên giường góc dậy:

- Làm một bi?

Tôi lắc đầu.

- Đời người mấy nả, có bao nhiêu cái khoái trên đời thì phải hưởng cho bằng hết để rồi ngày nào đó, pằng, một viên đạn thù hận xuyên thẳng vào sọ, xong!

Hắn ngồi dậy, chiêu một ngụm nước, súc ồng ọc rồi nhổ toẹt ra ngay nền nhà, gật gù đi lại ngồi trước mặt tôi, vẻ mặt thận trọng như cái anh chuyên làm công tác tổ chức cán bộ:

- Giờ nghe đây: Nghỉ ngơi ba ngày, vừa nghỉ vừa tìm hiểu công việc vừa chơi. Chơi gì ư? Mặc sức, còn phong phú, độc hơn ở dưới kia nhiều. Gái, rượu, cờ bạc, săn bắn, bàn đèn... máu nữa thì đánh đấm, sát phạt... thoải mái.

- Sau đó? - Tôi buộc phải ngắt ngang cái dòng cảm hứng mang tính thống kê về các ngón chơi của hắn.

- Sau đó, mà, với tất cả những gì có được ở mà, mà sẽ chính thức làm chân phó cho tao, phó một, phó cai quản, phó điều hành, phó an ninh, mai một thạo việc, tạo được thế được uy, mà thay tao làm chủ luôn, tao nghỉ, tao làm việc khác, chả lẽ chôn vùi cả đời vào cái đám chúng sinh bèo nhèo, tham như vẹt, ăn bẩn như chó này mãi à? Không nhé!

- Ông Khánh! - Tôi nói thật lòng - Lên đây tôi chỉ muốn làm một kẻ đào vàng bình thường để mong cuộc đời có khác đi chút gì chẳng, còn tất cả những thứ kia, tôi không ham.

- Lại hèn! vẫn hèn! Thôi, không bàn nữa, nhất ngôn... ngôn... cái gì xuất nhi? Tóm lại nhất ngôn đã xuất, tứ mã nan truy. Uống!

Một tiếng xe máy nổ pành pành như đại liên bắn rát ào đến rồi xịch đổ ngay trước cửa lán. Chỉ nghe tiếng xe cũng đủ biết chủ nhân của nó là một gã ngang tàng, bặm trợn như thế nào. Vậy mà không. Bước vào lán là một cô gái áo Pull, quần bò xé gấu, cũng mũ rộng vành, cũng kính mát gọng to, dáng dấp cao ráo, thân hình khói lửa, một khuôn mặt gợi cảm, đẹp, cái đẹp sắc lẹm, càng càng khiến cho người ta vừa muốn tránh xa vừa muốn tiến sát, đặc biệt cô có một đôi mắt xanh xéch theo kiểu người Tây Tạng khi nhìn cứ ánh lên vẻ kiêu sa, đáo đẽ nhưng lại khá thân thiện. Tóm lại đó là một con cái hấp dẫn, một con công lấp lánh trăm màu. Cái lấp lánh đó càng được nhân lên gấp bội giữa cảnh đào xới ngổn ngang rừng núi đầy tà khí này.

Rất tây, hay cố làm ra vẻ tây, cô tiến đến sát Khánh, hơi dưỡn căng bộ ngực cong vênh, mừng mỷ đủ để đôi môi chín mọng của cô chạm được

vào môi hẳn. Tiếng nói ướt rượt như cất lên từ trong mưa:

- Khánh có biết em vừa đi đâu không? Không chứ gì? Em vừa làm một vòng đến tận thác Đét, đẹp ời là đẹp, cái Cam Ly, Pren ở Đà Lạt còn chạy xa. Thèm quá, cởi bỏ hết quần áo, em ngâm người vào thác cả tiếng rồi mới về. Sao, Khánh thấy em có tuyệt không?

- May mà không bị mấy thằng vận khố nó dẫn ngựa ra giữa rừng thì mới thật tuyệt.

Giọng hẳn lạnh băng. Còn mặt cô gái lại tiu nghỉu nhưng liền đó rần căng, tiếng nói cũng hết ướt:

- Nói đùa, có một người tình như anh chán thật ấy. Ngoài tiền bạc lỗ lãi, đâm chém, giết chóc ra, trong bộ ngực ọp ẹp của anh chả còn cái gì sất, rặt vôi vữa.

Cô vươn người ngáp dài một tiếng. Người đẹp đến cái ngáp cũng đẹp. Chính lúc đó cô phát hiện ra tôi, mắt chỉ hơi trợn lên một chút rồi khép lại ngay:

- Ô, ai đây? Cậu lực điền thợ đấu nào đây? Hình như tôi chưa gặp? Cũng đẹp trai đấy nhỉ? Lính mới đến trình diện à?

- Lính nào? - Khánh chau mày - Giới thiệu đây: Hùng, biệt danh là Hùng dê, bạn học, người cùng xã, một thời là tình địch, từ hôm nay sẽ cùng anh cai quản cái bãi vàng chết tiệt này. Em phải gọi bằng anh, anh Hùng chứ không phải cậu.

- Yes se! - Bật lên một tiếng cười Tất nghịch - Khánh vừa nói cái gì dê dê? Hùng dê à? Biệt danh hay nhỉ? Toàn bộ giá trị con đực đây. Thôi, đôi bạn tình địch nói chuyện, em ngủ tý đây - Lại ngáp, nói như hát như ngâm - Ôi, thác Đét, thác Đét... thác gào thét, thác gợi tình, thác chỉ thiếu một Thủy Tinh, Sơn Tinh...

- Biết? - Khánh hất cằm.

- Có nghe sơ sơ.

- Liên Disgan, Liên Carmen, một nhân vật của Merime sẵn sàng giết chết tươi người tình để đổi lấy tự do.

Từ bên ngoài, cái gã cao hồi nãy chạy xộc vào, hớt hải:

- Ông chủ... ông chủ...

- Chủ cái con mẹ mày! Có gì nói luôn đi!

- Hàm số 6 bị sập.

- Thế là tiêu mẹ nó một via rồi. Đồ ăn hại. Hiện có bao nhiêu thằng trong đó?

- Khoảng ba chục ạ?

- Ba chục mạng thì làm đếch gì phải cuống lên? Nói thằng đội 7 sang bới xác, lát tao đến - Quay sang tôi - Nào, anh bạn! Ra đây để ngửi mùi một chút, mùi máu và mùi vàng bao giờ cũng đi liền nhau.

Khi tôi và nó đến nơi thì cả ba chục thi thể nát như đã được đặt nằm thành hàng trên mặt đất. Không chần chiểu đắp phủ, không một nén hương thắp vội, không một giọt nước mắt, không một tiếng khóc vang lên. Những mắt nhìn tiễn biệt ráo hoảnh như thế: nay là chúng mày, mai đến lượt tao, chúng tao, bụi ngùi thương tiếc làm gì.

Tiếng thằng Khánh như nhát thuổng xắn xuống đất

ướt:

- Báo cho người thân chúng đến mang về chôn cất. Mỗi xác chi hai cây vàng. Xác nào vô thừa nhận, mang lên đồi, đốt hay chôn, tùy!

Ngày đầu tiên nhập cư làm dân đãi vàng của tôi đã trôi qua như thế.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 11

Một cái hang hẹp, sâu và dài như cái địa đạo thời chiến mà dân ở đây thường kêu bằng Hang Cổ nuốt gọn lấy hai thẳng. Tất nhiên là thẳng Khánh đi trước, dáng nó lúc thẳng lúc khom, thỉnh thoảng lại chửi tục một tiếng vì vấp vì chạm. Tối hun hút. Ngọn đèn đất gắn trên trán cũng chỉ hắt được một quãng sáng vàng vọt về phía trước chừng nửa thước. Càng vào sâu càng nhấp nháp, càng đi tới không khí càng ngọt ngọt. Bắt đầu thấy khó thở. Lòng hầm hẹp dần có đoạn phải bò thậm chí phải trườn. Đó đây phía trước phía sau có nhiều tiếng ừng ực của sắt thép ngoạm vào đất đá xoáy lèn vào màng tai. Chốc chốc lại vang lên một tiếng nổ mìn phá đá tặc nghẹn như tiếng nấc cụt của thần đất nhưng cũng đủ làm rung chuyển đến tận vách cuối cùng.

Đến gần, dưới ánh đèn, từng tốp từng tốp người hiện ra, chuyển động, ở trần, nhảy nhựa, lằm lỳ, hồng hộc. Y hệt những đoàn quân thợ mỏ mà hồi nhỏ một lần tôi đã được chú một đứa bạn vốn là thợ đào lò Cẩm Phả dẫn đi chơi. Chỉ khác kia là đá, than đá còn đây là đất, đất chứa li ti những bụi vàng. Đất bừa xuống ào ào từng tảng từng thớ được nhồi vào thùng vào sọt chuyển lên, kéo ra, xàn xạt, hừ hự như có cả một cơn địa chấn hồng hoang nguyên thủy đang xảy ra trong lòng sâu địa tầng.

Trận say cuồng mưu sinh này có khác gì với sự cuồng say của trận giặc. Cũng đổ máu cũng hiếu sát cũng nhào lên tụt xuống, cũng hy vọng và tuyệt vọng tận cùng.

Càng đi hút vào trong hang càng mở ra nhiều xương cá. Mỗi xương cá là mỗi xương vàng. Vàng của đất của trời nằm im lìm ngàn năm, triệu năm trong thế thiên la địa võng. Mênh mang mênh mang. Nhắm mắt lại, cái máu tham sâu thẳm trong tôi như mường tượng ra mình đang tiến vào

một khu kho cỡ tích toàn vàng bạc châu báu mà sự lấp lánh của nó đang hiện ra chói lọi, chập chờn, hư ảo như muôn ngàn đom đóm bay.

Bỗng có tiếng gì nghe đờ đờ đến âm một cái như hai xe tải húc đầu vào nhau rồi sau đó là im lặng. Im lặng ma quái. Và tiếp liền là một tiếng người hét toác ra như tiếng thú, đau đớn, lẫn tròn, tạo sóng cộng hưởng lan toả khắp hang, méo đi, rú rên, hãi hùng như âm thanh của quỷ. Chắc là lại một sinh mạng nữa ra đi rồi. Tôi thoáng nhợn người. Nhưng phía trước thẳng Khánh vẫn bước lăm lăm, chẳng tỏ ra thái độ gì như thể cái chuyện này diễn ra là bình thường, ngày nào chả có.

Đến một chỗ có vẻ cao ráo, thoáng đãng hơn một chút, thẳng Khánh thả người ngồi phịch xuống, móc thuốc ba số định hút nhưng rồi lại nhét vào.

Tiết học thực địa tạm dừng, giờ là lúc dành cho lý thuyết qua cuộc hỏi đáp giữa lòng sâu ẩm ướt. Nó nói như giảng đạo:

- Để ý này, nẹp nào có cả đất, cả cát, cả đá cuội đen là vàng nhiều. Vàng ở đây được định giá là cao tuổi nhất nước, có khi nhất cả Đông Dương, chín tuổi chín. Trữ lượng của nó đo bằng tấn chứ không phải tạ. Cho nên cái anh Pháp là mê cái vùng này lắm, còn vẽ cả bản đồ, sơ đồ gửi về Paris nữa.

- Nghe bảo người Pháp ra đi, hang đã bị bỏ quên chìm trong cỏ lậu hàng nửa thế kỷ, vậy ai là người đầu tiên đã tìm ra nó?

- Mà hỏi xúc phạm nhĩ?

- Ông?

- Chả lẽ lại là mà?

- Thế thì xin bái phục!

- Khi mới đến tao có biết hang hốc gì đâu, chỉ cầm đầu làm thẳng cửa vạm nhục như chó. Thế rồi một ông già người Dao do muốn trả cái ơn tao

chữa cho cô con gái khỏi căn bệnh sốt rét ác tính đã đưa tao cái bản đồ rách nát, bản như hủi ấy. cầm bản đồ, tao một mình lặn lội đúng một tháng, rần căn hai lần, sốt rét ba ngày, ngã vức giắt cành cây suýt đi đời, đành bỏ nhưng rồi lại nghĩ: Hang này là của người Pháp, tức là của dân tộc tao tìm ra thì tao, một hậu duệ của người Pháp phải bằng mọi giá để tiếp tục khai thác và thụ hưởng nên chỉ có một con đường là đi tới cùng. Mãi rồi cũng tìm ra.

- Hang này dài bao nhiêu?

- Không biết nhưng muốn đi hết phải mất hai ngày hai đêm.

- Ông đi hết chưa?

- Rồ à? Làm cái gì cũng vậy, đi một biết mười.

Nó lại dạy dỗ mình rồi. Tôi cười nhạt trong bóng tối nhá nhem, vậy thì cho mày dạy tiếp:

- Trong này hàng ngày thường có bao nhiêu người đào đãi?

- Toàn Bường.

- Là bao nhiêu?

- Bường có từ hai trăm đến hai trăm ba mươi mạng tùy theo thời vụ, tỷ lệ là cứ một thằng ở trên phục vụ cho hai thằng ở dưới, vậy trong hang lúc nào cũng là trên một trăm rưỡi, ở trên năm chục làm bảo vệ, vận chuyển, nấu nướng.

- Cả vùng có bao nhiêu Bường?

- Mày hỏi vùng nào? Nếu tính cả dãy làng Tòi dọc theo sông và các bãi mới hình thành thì phải hàng trăm, dân số lên hàng chục ngàn, hàng triệu, bằng cả số dân một tỉnh. Còn tính riêng khu bản Than này chỉ có chục Bường.

- Và Bường ta lớn nhất?

- Nói lớn không đúng (Lại chỉnh sửa) mà phải nói là hùng mạnh, là hoành tráng nhất. Còn các Bường khác chỉ là vệ tinh, là chư hầu, là tầm gửi, là ăn theo. Rõ chưa?

- Chưa rõ! Đã gọi chư hầu là phải cống nạp chứ?

- Vậy mày mới ngu! (Ái chà, nó bắt đầu chửi mắng mình rồi đấy, không sao) Quan hệ các Bường là quan hệ cá lớn nuốt cá bé. Không ai bắt nó cống nạp nhưng phải biết phận. Phát hiện ra miếng nào béo bở ngon ăn, tốt nhất là đừng có tranh giành mà có tranh cũng chả nổi. Chỉ một đêm là chỗ đó thành chiến địa và đêm sau tự khắc thuộc về mình. Còn nhân công? Mình đang cần quân để khai thác một via mới, thương lượng, thương lượng không xong thì vây bắt. Nếu giờ trò chống trả là ăn đòn đủ, thậm chí sạt nghiệp, bán sới. Chỉ cần vài thằng bường bị biến mất hay bị cáng vào trạm xá là những thằng khác đổ dấm ho he. Hồi đầu năm nếu mày lên sớm thì sẽ được chứng kiến một trận thư hùng có một không hai xảy ra giữa các Bường. Quần nhau suốt ba ngày ba đêm, súng nổ như vãi trấu, người chết không kịp chôn. Ba cái biệt danh tầm bậy như Thần Chết, Vua bãi... gắn với tao từ sau cú đó - Ngáp một cái rõ to, một cái ngáp chả ra vua ra thần tẹo nào - Hỏi gì nữa không? Về! Bắt đầu thềm bắn vài bi rồi đây.

- Còn. Chém giết nhau dữ dội vậy mà công an, chính quyền họ cứ để yên?

- Chả để cũng chẳng được. Bắt đầu họ quyết định giải toả, rùng rùng kéo lên gọi loa, đặt cự mã, phân loại, vung dùi cui muốn thiết lập trật tự, ra quy chế thuế má nọ kia gặt gao dữ lắm nhưng miết rồi, phần thiếu lực lượng, thiếu cả kinh phí, phần dân bãi hầu hết là cứng đầu cứng cổ, coi chết sống như bèo bọt, thì đó, đã có một ông đồng chí không hiểu vô tình hay cố ý thế nào mà bị xơi đạn vào giữa ngực, đưa được xuống phố thì chết, nên họ cũng nản, bàn tay pháp luật lỏng lẻo dần rồi buông trôi, giao cho từng Bường tự quản, hàng tháng xuống nộp thuế, đóng môn bài. Hồi

ấy, nếu mày nghe đài, mà cái đầu đất của mày có bao giờ chịu nghe, chính thẳng BBC cũng phải đưa tin nhắn lên là một tỉnh phía bắc Việt Nam đang có bạo loạn, oách không?

- Quá oách! - Tôi đưa đà - Nhưng sao bây giờ mọi việc có vẻ yên ắng đâu vào đấy thế?

- Sau, họ đưa cả quân đội, cả lính đặc công lên mới dẹp yên được. Rắn mặt với ai còn khả dĩ, rắn mặt với quân đội là chỉ có mà bốc cứt. Đến Mỹ đến Tàu họ còn chả ngán nữa là ba cái thẳng cùn này. Thì mày cũng là bộ đội, mày còn lạ gì. Nhưng cũng chỉ là yên giả vờ, có dịp lại bùng lên cho mà xem.

- Vừa rồi ông nói đến thuế? Vậy thuế nộp theo kiểu nào?

- Theo đầu người, cố định, một người một tháng năm phân, dù dãi được nhiều hay ít.

- Còn nội bộ mình, trả lương hay trả theo năng suất?

Hắn cười ục một cái, phui đít đứng dậy:

- Mày càng nói càng ngu. Có khi phải xem lại cái chức phó Bường Trưởng sắp tới của mày có nên không?

- Thì có ngu mới phải học thầy chứ.

Tôi nói mà không tin ở cái giọng nhẫn chịu đến hèn hạ của mình nữa. Thây kệ! Qua sông đấm b... vào sóng. Chấp nê làm gì. Ngày xưa Phạm Lãi còn phải ném phân Câu Tiễn để mưu đại sự kia kìa.

Được thế, thẳng con giời càng cao giọng, mà của đáng tội, nó cũng đáng để cao giọng thật:

- Năng suất cái con mẹ. Đây không phải là chủ nghĩa xã hội, là doanh nghiệp nhà nước mà năng suất với chả năng... cái con cặc.... Trả lương đàng hoàng. Mỗi thẳng mỗi tháng tao trả nửa chỉ, trúng quá đậm, tức là

vàng về nhiều, cho thêm vài lai, thế thôi. Trả nhiều, chúng tưởng dễ xức, sinh nhờn. Thăng nào lười nhác, cáo ốm cáo bệnh, hoặc ăn cắp ăn nhặt, phát hiện ra, tao trừ sạch, nếu cần tổng cổ về. Mẹ, về nhà có ăn cướp cũng chả được nổi một chỉ một tháng.

Thế một tháng tổng thu của toàn Bường hai trăm nhân mạng là bao nhiêu? Một trăm cây, một ngàn cây hay hơn nữa và trong cái trăm cây ngàn cây đó, mày và con nhân tình hoang dại của mày nhét túi được bao nhiêu? Bao nhiêu? Tôi định thả một câu hỏi sát ván như thế nhưng nghĩ sao lại thôi. Tốt nhất là đừng dại chọc vào cái thùng diêm sinh ấy lúc này, mất cả chì lẫn chài như chơi.

Tôi đứng dậy, đến lượt chính mình ngáp một cái to không kém:

- Về! Nghe mỗi lúc một tý chứ nhét một lúc cả cục thế này vỡ mẹ nó đầu ra mắt.

- Còn là vỡ nhiều nếu muốn trụ được ở đây, nhóc ạ!

Mẹ! Bây giờ lại là nhóc nữa kia đấy. Tốt thôi.

Lên đến mặt đất, gió nắng ùa vào tỉnh cả người. Để ý thấy cái bóng chật chội của thằng Khánh xuất hiện đến đâu là ở đó tất cả cứ rạp xuống, rúm ró đúng theo kiểu thần dân rạp mình trước hoàng đế Ai Cập như tôi đã được coi trong phim.

Đi qua một dãy hàng quán bày bán đủ các thứ linh tinh hết một phiên chợ quê như gạo, mắm, hoa quả, rau xanh, đường sữa, rượu bia, thịt thà, tôm cua, đồ hải sản, băng hình, đĩa nhạc... tôi bở ngỡ dừng lại. Đúng là một phiên chợ lạ, một phiên chợ độc đáo chỉ có ở đây. Người bán không ra giá, kẻ mua cũng chẳng cần mặc cả, đưa ra lấy liền, nhanh gọn, thơi thoáng như là đã có xếp đặt sẵn hết cả rồi. Chỉ có cái khác là thiên hạ không dùng tiền mà dùng vàng, vàng cốm. Vàng không cân đong đo đếm, không người nếm thật giả, chỉ ước lượng cái này một nhúm, cái kia một vốc, cái kia nữa một ca, một chén thế thôi. Vụn vàng kêu lạo xạo, bụi vàng vương xuống đất, cốm vàng giắt lên tóc, lên áo quần mà chả ai

để ý nhặt nhanh, thu gom. Kẻ mua đều là đàn ông, kẻ bán đều là phụ nữ, người còn trẻ, người đã sồn sồn nhưng đều giống nhau ở một nét là béo tốt, gợi tình.

Thằng Khánh nháy mắt rất đĩ:

- Lực lượng hậu cần nhân dân của tao đó. Lúc nào cũng có mấy chục chị em tiếp lương tải gạo lên đây. Nắng cũng như mưa, không bao giờ lờ. Ngày bán hàng, đêm bán... thịt, hai nghề.

- Thịt gì? - Tôi buột miệng.

- Thịt sống, thịt đùi thịt bẹn, thịt háng chứ còn thịt gì nữa. Cái thằng, mới tách khỏi xã hội có ít tháng mà đã lạc hậu như người tiền sử. Đêm nay mày muốn chén con nào, bảo, tao cho gọi đến, một phần tư chỉ vàng, quá bèo. Ô kê?

- Tao không hứng.

Tôi nói và bước nhanh.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 12

Từ ngày lên bãi tôi sinh tật khó ngủ.

Khó ngủ không phải vì lạ nước lạ cái, không phải vì cường độ công việc quá nặng nề, so với hồi ở lò gạch trại T, đây đã thấm tháp mẹ gì, cũng không phải vì thương nhớ con Nết, phận nó vậy cũng là xong, sống thêm có khi còn khổ cho nó hơn, tôi khó ngủ chính vì thằng Khánh. Có bao giờ anh phải rơi vào một tình thế cùng ở với một thằng anh vừa trọng vừa khinh? Có. Tôi đấy. Tôi trọng cái trí lực, năng lực quyết đoán, tư chất thủ lĩnh cũng như những ngón đòn ma quái mà nó đã tung ra để trị người nhưng tôi lại rất coi thường nó ở tính võ biền trong điều hành, bệnh hoạn trong sinh hoạt và gian hùng trong ứng xử. Nó gian hùng với ngay cả tôi. Hoá ra cái gọi là phó tướng rồi chủ tướng nó hứa thực chất chỉ là bánh vẽ, chỉ là mồi nhử, cốt để mua sự tâm phúc trung thành của tôi chứ thực chất ba tháng nay nó chỉ sử dụng tôi y xì là một thằng tổ trưởng bảo vệ chuyên lo việc đâm thuê chém mướn, canh hang, cướp hang, trị lính, canh cả cái căn lều sặc mùi vương giả của nó. Nhưng, đều thật, trong bãi nếu có xảy ra bất kỳ điều gì lớn nhỏ cần đến bàn tay chỉ huy của nó, nó lại chỉ sang tôi. Nếu tôi làm tốt, nó cười ha hả khen không tiếc lời, thậm chí còn bảo con người tình mở két quặng cho tôi vài cây vàng, nếu tôi làm tồi, nó căng mặt lên ngay với cái giọng chỉ muốn đấm:

"Hông! Có vậy mà mày cũng làm hỏng. Thế này thì đến đời nào mày mới có thể làm tùy tướng cho tao được!"

Tùy tướng cái con b.! Tướng bố mày thích làm phó cho cái ngữ thối tha là mày lắm hả? Đ. mẹ mày! Có lần suýt nữa tôi đã văng thẳng vào mặt nó câu nói đó nhưng rồi lại thôi, lại nuốt vào cái ực! Mà ở đời cái gì

cũng thôi, cái gì cũng nuốt nhiều khi nó vón cục thành ung thư, thành uất khí, thành... mất ngủ. Tóm lại nó trả lương tôi một đồng, 5 chỉ một tháng, nhưng lại sử dụng tôi một nẻo. Biết mà cảm mặt làm như không biết.

Có tôi, nó hầu như không đi đâu cả, suốt ngày nằm ì trong lều với những canh bạc, hút xách, tiệc tùng thâu đêm giữa đám bạn ruột đủ loại của nó mà đa phần là từ các nơi khác đến trong đó có một vài người tôi biết chắc là quan chức địa phương hay ban ngành gì đó.

Đếm đến mười ngàn mà hai mắt vẫn trơ khấc, kệ mẹ, tôi đi ra ngoài lều châm thuốc hút. Bãi vàng về đêm yên ắng rờn rợn như bãi tha ma. Chốc chốc bóng một gã bảo vệ đi qua đi lại như bóng quỷ. Nhiều người bảo ở đây về đêm thường văng lên tiếng khóc nỉ non của những sinh linh bị chết oan hay bị sập hầm chưa moi lên được, khóc suốt đêm, có bạn lại cười, cười như khóc nhưng tôi chưa nghe thấy lần nào và tôi cũng không tin.

Tôi chỉ tin một điều rằng, nếu cứ với cung cách làm ăn lỏng lẻo, có quá nhiều kẻ hà kẻ hở như thế này thì chẳng chóng thì trầy, Bường sẽ bị xóa sổ một cách thâm hiểm. Đâu đâu cũng một màu ảm đạm. Vàng cạn dần, quân bỏ đi, lính trẻ nãi, bệnh tật hoành hành, nạn trộm cắp mỗi lúc mỗi tinh xảo, máy móc cũ nát, thất thu như nước giạt, có tháng sợ lương, sự cạnh tranh giữa các bãi đã trở thành sống còn, những nẹp ngon nẹp đẹp đang bị ngọam từng nấc mà không làm gì được. Bường đang chìm dần vào thế cô lập khi trong quá vắng đã để xảy ra quá nhiều thất đức dẫn đến mất lòng tin, mất thanh thế. Trong khi ấy, có khác gì một tên hôn quân, Chúa Bường suốt ngày mê đắm trong tiệc tùng, mỹ nữ, cái chết đã rõ mười mươi.

Xấu chàng hổ ai. Xót ruột, xót cho chính cái hoài bão rất có thể tan thành bọt biển của mình, đã đôi lần tôi trịnh trọng bước sang lán nó, định chân thành trình bày với nó ráo trọi mọi điều nhưng mới nói được vài câu, nó đã ngóng cái mồm có cặp môi thâm xì vì ám thuốc lên:

- Đẹp! Đẹp mà! Không cái tổ cái cách mẹ gì hết. Mấy ông nhà nước, chính phủ cũng đang còn vỡ mặt vì ba cái cái tổ cái cách rồi như núi giun đũa kia kìa huống chi là mình, dân ngu cu đen. Cứ làm đi! Bắt chúng đào cật lực! Lười, đánh! cắp nhật, đánh! Chống đối, đánh! Thăng hàng xóm nào định xâm phạm, chơi xấu, đánh tiếp! Vũ lực là thượng sách, không có hoà bình, nhân nhượng con mẹ gì cả. Thối lắm!

Tôi đành im mồm. Cái mồm im nhưng cái đầu bắt đầu động đậy những suy nghĩ khá độc địa. Một, cứ để nguyên, bãi đổ thì Bường sẽ chết, Bường chết nó toi theo, khi đó mình sẽ nghiêm nhiên hứng lấy làm lại từ đầu mà không mất một hòn tên mũi đạn, và cũng không phạm luật giang hồ dễ bị điều tiếng cười chê. Hai, thúc đẩy cho cái chết đến nhanh hơn, muộn, vàng còn đâu mà hành sự.

Một lý do nữa khiến cho sự mất ngủ của tôi thêm nóng nực là vì câu nói của một Bường Trưởng láng giềng. Vừa hôm qua thôi, nghe tin một bãi bên kia núi có hầm sập, nếu là thằng Khánh thì chắc nó bỏ qua, còn tôi, tôi lại muốn vận dụng sách lược lấy nhân nghĩa thắng hung tàn đúng theo cổ nhân mà thực chất cũng là để phô phang thanh thế của chính mình một khi cờ đến tay, tôi vội trực tiếp kéo quân qua trợ giúp. Sập mười, cứu sáu, chết bốn, tỷ lệ thương vong thế cũng coi là được. Đáng lẽ đúng theo tinh thần nghĩa hiệp giúp người chẳng mang ơn huệ, cha con định rửa tay chân trở về thì một tiếng nói rớt ngay xuống đầu:

"Có phải chú đó không, Hùng?"

Tôi nhìn lên, tí nữa té ngựa. Ông Khâm, ông Khâm trưởng buồng, ông Khâm đặc công rừng Sác. Thì ra ông chính là Bường Trưởng cái Bường vừa xảy ra sự cố này mà hồi nãy do việc đào bới quá mù mịt, chúng tôi đã không kịp nhận ra nhau. Mừng quá, ông giữ tôi lại một đêm để anh em hàn huyên. Và sau khi nghe chuyện tôi, cái câu ông nói còn đọng lại trong tôi là thế này:

"Bỏ mẹ nó đi! Kiểu làm ăn bá đạo chỉ dựa vào mối quan hệ với mấy tay quan chức ấy là không bền đâu. Cốc mò cò xơi, thật chán cho chú cứ

phí sức đi phò một tay biến thái, về với tôi, chú không cần phải làm gì cả, cứ đi cạnh tôi, tôi cần cái oai của chú, cái oai mà trong trại T chú đã thiết lập được và bây giờ nó vang đến tận đây. Mỗi tháng tôi trả chú ba cây thay vì năm chỉ như thằng kia trả, chịu không?"

Tất nhiên là tôi lắc đầu:

"Trót theo rồi thì phải theo đến cùng. Dẫu gì nó cũng là bạn."

"Tuỳ chú nhưng chú chỉ cần nhớ, bất cứ lúc nào chú nghĩ lại, cánh cửa ở đây cũng luôn mở rộng".

Vì là nhắc đến trại T nên tôi không thể không buột miệng hỏi:

"Bà trạm trưởng Thôn giờ ở đâu anh? Ra ngoài anh có gặp lại lần nào không?"

Ông nhìn sát vào mặt tôi:

"Chú ngủ với nó rồi phải không?"

Tôi không ra gạt cũng không ra lắc. Ông nói tiếp:

"Ngủ được cũng tốt. Đó là một cách đòi lại quyền bình đẳng. Nhưng bỏ nghề rồi."

"Sao lại bỏ?"

"Đi tìm nó mà hỏi. Nghe đâu thằng chồng không muốn con vợ tiếp tục sống ở trại tù nữa. Phụ nữ họ có cái hay hơn chúng ta là, nếu phải chọn giữa sự nghiệp và gia đình thì họ chọn gia đình"

"Chắc quê bà ấy ở dưới xuôi?"

"Xuôi ngược mẹ gì! Ngay thị trấn Yên Bình đây thôi. Bán quán hay mở đại lý gì đó".

Yên Bình! Tôi găm cái tên đó vào bộ nhớ và không hỏi gì thêm nữa.

o

Hút đến bốn điếu thuốc rồi mà mắt vẫn tinh queo, càng hút càng tỉnh. Bên lều thẳng Khánh, chắc cuộc sát phạt vẫn chưa đến hồi kết thúc nên đèn đóm còn sáng lăm. Chỉ khổ đưa hầu gái lại thêm một đêm thức trắng để cháo lã phục vụ.

Gà gáy canh hai. Tiếng gà trên bãi nghe buồn như tiếng khóc. Tôi định quay vào cố ngủ một chút thì một bóng đen bất thần từ đâu hiện ra, tiến đến phía tôi, không nghe tiếng chân đi chỉ thấy rõ sự chuyển động. Tôi hơi co mình lại. Trời! Chả lẽ chuyện về những bóng ma lang thang trong đêm lại là có thật? Vậy thì hiện ra đi, đòi máu hay đòi nợ gì đó đi, ta cũng đang muốn đòi đây, đòi nợ đời. Nhưng cái bóng ma đó không đòi gì cả mà cất thành tiếng người:

- Khó ngủ ư?

Một câu hỏi trống lỏn, kiểu hỏi của bà chủ. Không trả lời, tôi ngồi hơi nhích ra khi cô ta có ý định ngồi xuống. Tóc thả xoã, áo may ô, quần soóc, chân dài, tròn mịn, trắng toát, toàn thân toát ra mùi con cái ngây ngây, nồng nồng. Từ ngày lên đây, tôi và ả Disgan chưa có dịp nào chuyện trò hay ngồi riêng một chỗ, mặc dù ánh mắt ả luôn phát đến tôi những tín hiệu trái chiều, lúc kiêu sa, lúc đăm thắm, lúc kẻ cả lúc lại khiêm nhường. Nói chung là tôi không thích loại đàn bà này. Ngổ ngáo quá, chói chang quá và cũng đáo để, phong tình quá. Không thích thì không nói, không gặp, thế thôi.

- Sao không sang kia làm vài ván cho đỡ buồn? - Vẫn trống lỏn nhưng có phần đỡ kẻ cả hơn.

- Tôi không biết chơi và cũng không thích chơi.

- Hơi lạ đấy. Yênghùng, dữ dội, tiếng tăm đã bắt đầu đồn thổi mà sống lại như thầy chùa. Không bia rượu, không hút hít, không trai gái, dĩ bợm. Thật trái ngược với lão kia.

- Lão nào? - Biết nhưng hỏi cho có chuyện.

- Nếu là bạn, anh cũng thỉnh thoảng khuyên răn ông ấy một chút. Cứ sống bạt mạng kiểu này, chắc không thọ đâu.

- Đến ba mươi tuổi, người thế nào cứ như thế, không thay đổi được nữa.

Im lặng. Mùi con gái từ cô ta lại phà sang, bay lượn, phong toả.

- Anh Hùng có vẻ là người thích sống khép kín? Vậy mà Khánh bảo là ngày trước anh sôi nổi, phá phách, đa tình lắm!

- Mỗi tuổi mỗi khác.

Một tiếng cười thật ròn:

- Trời ạ! Câu đó là của người già.

- Trên ấy vẫn chơi à? - Tôi lảng chuyện.

- Đã sáng đâu. Cái lão gì giám đốc công ty dưới huyện mất gần năm chục cây rồi.

- Chơi to thế kia à?

- Đã ăn thua gì. Canh bạc chục cây trăm cây là thường. Thế nên người ta mới nói, của thiên lại trả địa, cái gì của đất lại trả về cho đất. Huề!

Tôi nén một cú ngáp. Quái quỷ! Nhong nhóng cả đêm không ngủ được vậy mà mới nói chuyện với con đàn bà này mấy câu mắt đã muốn díp lại. Pháo chọt chuyển làn:

- Anh Hùng! Anh nghĩ gì về Liên?

À, thì ra vẫn còn biết hỏi một câu hỏi muôn thuở của đàn bà con gái. Mà nghĩ gì, đang buồn ngủ bỏ mẹ lên đây.

- Nói đi! Chắc anh coi thường Liên lắm phải không?

- Chính tôi cũng đang coi thường tôi.

- Mà coi thường cũng phải. Một con đàn bà chả ra gì, ngày rong chơi, đêm cờ bạc, mở mồm là nói lóng.

- Vậy sướng chứ sao?

- Sướng gì? Anh bảo sướng chỗ nào khi Liên chỉ là một đồ vật, một thứ trò chơi trong tay hắn, thích thì hắn yêu chiều, ghét thì hắn hắt hủi, không tiền bạc, không quyền hạn, nửa chủ nửa tớ, lên cơn hắn sẵn sàng đem ra gá bạc, bí bách hắn sẵn sàng giở trò sang tay một đêm cho kẻ mà hắn cần luôn lụy. Nhục như chó chứ sướng gì.

Tìm thấy sự chân thành và kể cả nỗi khổ thật sự trong giọng nói đó, tôi tự cảm thấy mình từng từng nữa là thừa.

- Ở với nhau lâu thế mà không cưới xin à?

- Đời nào hắn cưới và Liên cũng không thích hắn cưới. Một cuộc tình hợp đồng bằng vàng được bắt đầu từ khi Liên còn là một con bé học sinh trung cấp du lịch thỉnh thoảng ra quán phụ giúp mẹ bán cà phê và đồ nhậu.

- Rồi gặp hắn ở đó?

- Gặp. Gặp cái choáng ngay.

- Ai choáng?

- Cả hai. Ngày đó Liên được mệnh danh là người đẹp trung du, còn hắn, chả giống ai, ăn mặc đúng mốt nhưng hơi lập dị, giống diễn viên điện ảnh chuyên đóng vai Caoboy, tiền tiêu như đốt, nói năng, phong cách ga lăng, tâm lý, đến lần nào cũng có khi một quyển thơ, khi thì một bông hoa, thật khác trời vực với đám trai phố huyện hay đến quán.

- Và thế là theo? - Bất giác trong giọng tôi có cả một chút khinh khi lẫn ghen tỵ - Khăn gói quả mướp theo một phát lên đây?

- Chưa đâu. Sao mà dễ thế? Liên cũng có cái giá của Liên chứ. Hẳn không nói với Liên mà nói thẳng với ông bà cô rằng sẽ tạo điều kiện cho Liên được đi du học nước ngoài, về sẽ là bà chủ nhất mực sang giàu chứ không phải chỉ làm cái cô hướng dẫn viên du lịch rẻ tiền nhưng trước hết phải có giai đoạn tạo vốn, tức là phải đi theo hẳn một thời gian.

- Ông bà cô đồng ý?

- Tất nhiên là chưa nhưng khi hẳn dốc túi đổ ra bàn cả trăm cây vàng coi như tiền đặt cọc, tiền danh dự thì...

- Máy năm rồi?

- Ba. Ba năm ở đây cũng đủ biến Liên thành một con người hoàn toàn khác, cũng thích ngổ ngáo, ngang tàng, sát phạt, coi đồng tiền như mẹ, coi cuộc sống như canh bạc, có muốn trở lại bình thường cũng không được nữa. Ăn vào máu rồi. Con đờm quen thân mất nết rồi.

À cười. Cái cười chả đâu vào đâu. Tôi thì lại thấy chán. Dòng tâm sự nghe hao hao kịch bản đã quá quen của một con Cave trong nhà hàng Karaoke chứ không phải của một bà chủ đang trở thành nỗi thèm khát và kiêng nể của tất cả các cư dân ở đây, từ thằng già đến thằng chưa già, tất nhiên là trừ tôi.

- Về đi, không hẳn lại toáng lên bây giờ?

- Nếu toáng đã may. Đẳng này gần đây hẳn không còn coi tôi có mặt trên đời này nữa. Tôi muốn đi đâu, làm gì, kệ nhưng tối đến là phải có mặt ở lán ngòi tiêm thuốc cho hẳn. Tiêm mãi rồi cũng thành nghiện. Hai đứa nghiện đêm đêm tiêm chích cho nhau nhưng không sờ vào người nhau.

- Nó có con khác rồi à?

- Con gì! Có mà con khi! Hãn hồng rồi, bất lực rồi, chết hãn rồi. Lâu lâu lên cơn chỉ cắn xé, gầm gừ một chập rồi lại nằm vật ra - Ắ vén ngược áo - Đây này, dấu vết hàm răng sói của hãn đây này!

Tôi nhắm nghiền mắt để mong xoá đi hình ảnh một cặp vú trắng nhờnh của đáng tội, vẫn còn khá vun tròn vừa chập chới hiện ra. Đồng thời một phán đoán bật mở: Dấu vết một hàm răng sói hay dấu hiệu một con cái khát đực? Và cái phán đoán ấy kéo dài không lâu, nó lập tức được trả lời ngay bằng bàn tay con cái cuống quýt, ngây dại nắm vúi lấy bàn tay tôi kéo hất lên:

- Đây này, Hùng thử sờ vào mà xem, quân dã man, quân...

Tôi nhọc nhằn giằng tay lại:

- Không phải sờ. Nhìn... nhìn thấy rồi.

- Hùng ngốc lắm, Hùng không hiểu gì cả - Giọng ả gấp gáp như bị bóp cổ - Lần đầu thoát nhìn thấy Hùng tôi đã thấy thích ngay. Hùng đẹp lắm, đàn ông lắm, đã bao lần tôi muốn nói chuyện, muốn sang đây với Hùng, muốn... nhưng rồi không dám. Hùng nghiêm quá, lạnh quá, Hùng làm tôi vừa ghét vừa sợ. Càng sợ lại càng muốn...

- Khoan! - Tôi hơi ngả người ra xa ả - Cô nên nhớ cô là người thân của bạn tôi và tôi, tôi cũng chưa đến nỗi khốn nạn phải đi cướp tình nhân của bạn.

- Không, không cướp, tôi... tôi tình nguyện, tôi khốn nạn, mình tôi thôi. Hùng có khinh tôi không nếu tôi nói không ít lần từ bên kia tôi đã lén nhìn Hùng tắm, Hùng ngủ... thân thể Hùng và cả cái... ấy của Hùng làm tôi bị ám ảnh, nó lạ quá, khủng khiếp quá.

Đến đây thì tôi không còn chịu nổi nữa, hất văng bàn tay ả ra, đứng bật dậy, xẵng giọng:

- Rất tiếc là cô nhầm tôi với một thằng đĩ đực nào đó rồi. Cô có thể đi tìm thằng khác, to hơn, dài hơn, thiếu gì.

- Hùng ơi! - Á cũng đứng dậy, bám víu lấy người tôi, tiếng nói càng mê cuồng - Hùng hiểu sai em rồi (Giờ lại em nữa kia đấy!) Em thích Hùng, em mê Hùng, em thèm Hùng thật mà. Hùng hãy vì em một lần, giúp em một lần này thôi.

Á ôm xiết lấy tôi, đôi môi chín mọng vồ vập, nghiêng ngấu vào môi, vào mặt vào ngực tôi, bỏng rát, trườn bò như lưỡi rắn. Và thật khi, nó chưa kịp trườn đến chỗ ấy thì cái của tôi đã cương cứng lên rồi. Nó đã bị đánh thức một cách thô bạo sau ba tháng ngủ đông, sau ba tháng mà bởi những mất mát gia cảnh, bận rộn mưu sinh đã tưởng quên đi. Vậy thì muốn thức cho nó thức, có phải tại mình đâu. Chút lý trí cuối cùng về tình bạn, về giới tính bị nhổ phăng khỏi cái đầu đang phùng phùng của tôi. Và đến lúc cái vật thể kia nó trườn xuống chỗ cần trườn, ngoạm lấy, mút chặt, nhồm nhoàm nhộp nhọp như khi ăn chuối thì tôi bế xốc ả lên đi vào trong. Vừa u uất, vừa đói khát, vừa hận đời hận người, tôi xé toang quần áo ả, phủ chụp, nghiêng đè lên thân thể ả, liên tục quật, xiết, thúc xuống ả những cú thúc mà chắc chắn là ả chưa được nếm trải bao giờ. Ai bảo ả nhìn trộm, ai bảo ả kêu nó kinh dị, khủng khiếp? Vậy thì cho ả được biết mùi khủng khiếp nó là thế nào. Nó đấy. Nó đang khiến ả cong lên, rút chân, há mồm, ngửa mặt, ư ử, rít rầm... em chết... anh đang làm gì em thế... Kia, đau em... nhẹ thôi. Tôi càng nhấn sâu. Ông làm cái trò gì thế, bỏ ra! Á cúi kinh tát vào mặt tôi, đẩy mạnh tôi ra, oằn bụng, đập chân như muốn trườn ra khỏi cái sức đè đá tảng. Sợ rồi hả, cô em? Vậy mà cứ thánh tượng. Tốt, đã biết sợ thì tha, sẽ chuyển sang giai đoạn hai êm đềm hơn. Tôi kéo khẽ ả lại, dẫn nhẹ xuống, hai bàn tay, đầu lưỡi bắt đầu một cuộc mơn man thám hiểm vào tất cả các góc ngách nhạy cảm nhất của một người đàn bà. Á lịm đi, duỗi dài, thịt da uốn sóng, hơi thở đứt nối:

"Thôi, chết em rồi, em chết đây... anh làm em... chết mất... Mạnh nữa đi anh... thật mạnh vào..."

Một tiếng xạt phía sau. Bỏ mẹ, thằng Khánh? Tôi ngoái lại, không phải, con mắt như mắt thú của con hầu gái đang xanh lét nhìn vào. Lại một con cái động dục, mà sao trên cái bãi đầy tử khí này lại có nhiều kẻ động dục đến thế, tôi nghĩ và thực hiện cú rướn căng cuối cùng vào thân thể con cái nằm dưới rồi đứng dậy:

- Con hầu nó vừa nhìn vào đó. Nhớ bảo nó câm miệng chứ không lại rắc rối.

- Nó mà dám, anh yên tâm đi, nó do chính em nhận về.

- Thôi, về đi!

- Đừng... đừng bỏ em nhé! Chưa... chưa bao giờ em thấy sung sướng thế này.

Với vẻ mãn nguyện tột cùng, ả quỳ xuống hôn vào cái của tôi như con chiên hôn vào thánh giá một lần nữa rồi vơ quần áo lủi nhanh. Đời rõ đều! Chung một bản chất xác thịt, xong chuyện, bà trạm trưởng thì dạn coi như chuyện đâu bỏ đó, còn ả này lại bịn rịn xin đừng bỏ em. Tuy vậy, ngay lúc đó tôi biết rằng đây là lần đầu cũng lần cuối tôi làm tình với ả. Sao ư? Không biết. Thế giới đực cái giao thoa có những điều chịu, chả làm sao mà biết được cho nên phải chăng vì thế nó mới luôn hấp dẫn, thì tôi cũng nói lại cái câu của ông nhà văn già phố núi vậy thôi.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 13

Hôm sau tôi báo với thằng Khánh là muốn về nhà mấy ngày, nghe tin bà mẹ đang ốm. Lý do đó là chính nhưng còn một lý do nữa, tôi muốn được yên tĩnh nghĩ ngơi tất cả lại một chút chứ tiếp tục kéo lê cuộc sống thế này quả không ổn. Tất nhiên có cả lý do tôi muốn tránh mặt ả Disgan.

Sau chuyện đêm qua, dù chả phải là người tử tế thích giằng xé tâm can gì nhưng rõ ràng là sáng ra tôi không dám nhìn thẳng vào mắt thằng Khánh. Như lúc này đây đôi mắt cá chày của nó cứ nhìn xoáy vào tôi còn tôi lại nhìn tránh đi nơi khác. Có cảm giác như từ cái miệng thâm xì kia sắp phụt ra một câu: "Sao, mày ngủ với con bồ tao có thấy... sần sật không hay lại rộng rãi như hang cua?" May mà nó lại nói sang ý khác:

- Ba ngày. Cho mày ba ngày. Tình hình này chính ra mày không nên vắng mặt. Đi đi!

Nói xong, nó xây lưng lại ngủ tiếp giấc ngủ gần sáng. Tôi sững lại một giây nhìn trừng trừng vào cái hình nhân ọp ẹp và chắc là rất tanh tươi kia. Mẹ mày! Mày còn dám mở mồm nói đến tình hình à? Một lời hỏi thăm mày không hỏi, một chút gửi cho mẹ tao để chăm sóc thuốc thang mày cũng im re trong khi mấy tháng qua tao đã đổ sức làm lãi cho mày bao nhiêu? Bao nhiêu để mày có thể vùi đầu vào những cuộc đò đen trâu sáng?

Tôi ngoắt người đi ra trong một tâm trạng hết sức nặng nề. Càng nặng nề hơn khi cái bóng cong vênh của ả Disgan đã có ý đón đợi tôi ở cửa lán. Mắt cô nàng vờ vờ khác lạ:

- Nghe tin bác ốm, em có cái này anh mang về mài ra cho bác uống, hiệu nghiệm lắm!

Ả đưa cho tôi một mẫu sừng tê màu trắng ngà dài chừng đốt ngón tay gói kỹ trong một mảnh nilon mà tôi biết là quý lắm, ít nhất cũng phải tiền triệu. Không muốn mang nợ nhất là lại nợ một người như ả, tôi định gạt đi nhưng nhìn vào mắt ả thấy rõ sự xa xót chân tình quá nên không đành, bèn khiên cưỡng cảm ơn, cầm lấy. Đi một đoạn xa rồi mà rõ ràng tôi vẫn cảm thấy cái nhìn của ả bám nhằng sau lưng, sục sạo.

Xuống tới chân dốc, bất ngờ có một đám người lối nhỏ đi cùng chiều vừa thoáng nhìn thấy tôi đã thoát vùng bỏ chạy. Nhanh như một chú ngựa hoang, biệt danh mà dân bãi ở đây đã kinh sợ gán cho tôi, chỉ vài bước nhảy tôi đã tóm gọn một thằng. Thì ra nó là lính tổ 2, cái tổ đang làm ăn kém nhất. Hỏi đi đâu? Nó mếu máo trả lời khổ quá, cực quá, làm ăn thất bát quá nên chuồn về quê thôi. Hỏi tiếp, có vàng ăn cắp giắt trong người không? Càng mếu máo: Có... có... có một tị để mang về cho mẹ đi hỏi vợ... xin anh tha cho em lần này. Đã trốn chạy mà lại còn lần nào nữa? Tôi cười hắc hừng tha. Biết đâu nó chạy trước rồi cũng đến lượt mình chạy sau, chạy sạch, chơi khó nhau làm gì. Cút! Tôi nói. Nó quỳ mọp xuống tế như tế sao rồi lủi nhanh vào đường mòn theo đồng bọn.

o

Thay vì ba ngày tôi ở lại nhà cả tuần. Bệnh của mẹ tôi chỉ là thứ bệnh của người già lao lực cộng thêm nỗi nhớ thương con. Tôi về là mẹ đã khoẻ được phân nửa. Buồn cười, dưới mắt mẹ, một gã trai cao lớn dềnh dàng, râu ria lông lá bặm trợn như tôi cũng chỉ là một đứa trẻ sơ sinh như ngày nào. Đi đâu thì thôi chứ đã về đến nhà là mẹ lại bắt tôi ăn đủ thứ, bắt tôi cởi áo ra cho mẹ vá, bắt cắt tóc gội đầu chải bằng lược bí, tối đến, mẹ cứ ngồi quanh quẩn bên giường sờ nắn chân tay tôi, chạm vết sẹo mẹ lại thở dài. Ngày nào tôi cũng đưa mẹ ra mộ con Nết, loay hoay rầy cỏ, trồng tia, thắp hương cả buổi, có đêm tôi ở lại với nó đến gần sáng. Thương mẹ, không muốn làm mẹ khổ hai lần nên tôi vẫn giấu nhẹm cái chuyện vì tôi mà con Nết bị rò tuỷ. Vì giấu nên càng nhọc lòng, chỉ thăm

hứa với nó sẽ làm mọi cách đổi đời để phụng dưỡng mẹ tốt hơn, tốt nhiều lần hơn. Còn làm cách nào thì cho đến lúc ấy tôi vẫn vô cùng hoang mang.

Ở nhà đến ngày thứ sáu thì tôi quyết định ra đi sau khi để lại cho mẹ toàn bộ số vàng 5 cây đã tích cóp và cả xà xẻo được. Một phần do thái độ bố tôi vẫn nặng nề như không hề biết có tôi trong nhà, đến bữa cơm là lúc có nhiều điều kiện để trò chuyện nhất, bố cũng không nói, vậy là bố vẫn giận tôi, vẫn không quên tôi là một đứa nghịch tử tù đày khiến cho ông phải cảm mặt với xóm làng. Tôi không giận bố mà chỉ thấy thương, cả đời bố tuân theo lời dạy các cụ giấy rách giữ lấy lề, giờ có một thằng con bỗng dưng vò nhàu, xé toạc ra thì làm sao có thể bỏ qua được. Phần nữa, tôi cũng muốn nhân dịp này tìm lại Thôn một lần. Đáng lẽ tôi chưa tìm và cũng có khi chả bao giờ tìm nếu như cái đêm quần thảo với ả Disgan ấy không đánh thức dậy cơn căm căo trong tôi nỗi khát thèm và cả nhung nhớ hình ảnh huyền hoặc, ma quỷ trong nhà tắm ven đồi kia. Ma quỷ đến nỗi không ít đêm tôi mộng mị y sì lại cái cảnh đó, hơn cả cảnh đó, sáng dậy đũng quần ướt nhoét.

Chợt nhớ câu triết lý sặc mùi rượu của lão nhà văn già phố huyện suốt đời không có một mảnh tình vắt vai hôm nào mà thấy quả là đúng: "Mỗi một con đàn bà có một giá trị riêng hoàn toàn độc lập nhưng cái độc lập của con này nhiều khi chỉ gợi nhớ đến cái độc lập của con kia. Vậy mới bí hiểm."

o

Yên Bình đối với tôi không lạ. Hồi còn là lính tôi đã từng đưa quân xuống đây làm lúa giúp dân và tối nào cha con chả ra thị trấn đập phá bia rượu chút đỉnh nên mấy cái hàng quán ở đây tôi thuộc làm lòng. Để cho kín đáo và thực lòng cũng chưa muốn lộ diện trước em với mọi thứ còn đang quá chùng chàng dở như thế này, tôi đã có ý khoác bộ quân phục cũ vào người, tất nhiên là không quân hàm quân hiệu, chụp thêm cái nón cối, tạt vào hiệu cắt tóc xiên đi bộ ria mà chỉ cần ba ngày không đụng dao kéo là nó thò ra như thổ phi, thế là cái thằng đào vàng là tôi bỗng

biến thành một quân nhân chân chất, to cao. To cao đến nỗi khi đi qua chỗ mấy bà bán hoa quả đang mặc cả chao chát, tôi còn nghe được tiếng một bà hay một cô gì đó hít hà:

"Bộ đội ở đâu mà đẹp, mà oai thế nhỉ? Ngỡ này cho ra trận, phí, cứ để ở đội tiêu binh danh dự chuyên đứng đón các nguyên thủ quốc gia là hợp"

Tôi tí nữa phì cười. May mà các mẹ không nhìn thấy cái kia của tôi, nếu không thì lại:

"Làm tiêu binh, phí, cứ để phục vụ chị em trên giường là hợp lẽ nhất".

Đi qua một vài quán tiệm nhìn vào không thấy có bóng nào quen, chả lẽ cứ lang thang, cứ soi mói nhìn vào nữa người ta lại cho mình là thằng buôn ma tuý giả danh bộ đội thì phiền, tôi quyết định dừng lại hỏi:

- Thím ơi, cháu muốn hỏi một chị tên là Thôn, chừng gần ba mươi tuổi, người tầm thước, đẹp, nước da trắng làm nghề bán giải khát hay đại lý hoa quả gì đó có ở gần đây không ạ?

- Cậu là ai mà hỏi cô ấy?

- Dạ, cháu là... cháu ở trên tỉnh đội có chút việc ạ.

Một cái nhìn như một nhát chổi quét suốt từ đầu đến

chân. Có vẻ tin nhưng giọng thật chua:

- Cô Thôn bán đại lý chừng tuổi ba mươi thì có nhưng Thôn trắng, đẹp thì tôi không biết.

- Dạ không sao ạ, có thể bây giờ cô ấy xấu đi, đen đi, vâng!

- Cái nhà cậu này lảm chuyện! Xấu là xấu, đẹp là đẹp chứ sao lại vừa xấu vừa đẹp. Kia kia, nhà cô ấy ở gần quán thịt thú rừng có tấm biển

màu đỏ kia kìa. Thôn trại giam phải không?

- Dạ vâng, trước cô ấy làm ở trại giam ạ.

- Lại trước với sau, rồi chuyện.

Để mặc cho bà hoa quả đứng đấy với cái lối thích vắn vẹo câu chữ của bà, tôi quay người đi chếch qua phía bên kia đường, nơi có tấm biển kẻ chữ to tướng:

"Đại lý bia, rượu, thuốc lá".

Nhưng tôi chỉ đi qua chứ không vào vì, như trên đã nói, chủ trương của tôi là không lộ diện kia mà. Tôi sẽ lộ nhưng lộ với một bộ dạng, một phong thái hoàn toàn khác, phong thái của một ông chủ doanh nghiệp vận Comlé, Cravat, đầu xúc nước hoa đắt tiền, có xe con đưa đến tận cửa hàng hoàng. Chọn một quán chè chén kín đáo gần đó, tôi ngồi xuống, đôi mắt nhìn vào. Nhà cửa có vẻ khang trang, bia rượu xếp tầng trên tầng dưới, xếp tràn ra cả vỉa hè, nhưng sao tối thế? Chả nhận ra cái gì bên trong cả. Hay là em đi vắng? Hay là đây chỉ là chỗ em cho thuê hoặc là một chân rết của em còn chính em lại ngự tại một nhà hàng sang trọng, tân kỳ nào đó ở trung tâm? Có thể lắm chứ. Bỏ một vị trí làm việc khá danh giá chả lẽ chỉ để đổi lấy một lô xích xông những chai lọ, thùng hộp xộc xệch xếp chồng lên nhau kia thôi sao?

Đang tỉ mỉ phân tích nọ kia như thế thì chợt từ trong nhà có một tiếng đàn bà thét the thé như còi tàu vào ga:

"Mày có nhanh vào rửa chõng bát cho tao không, không bố mày về lại chết đòn bây giờ!"

Liên đó một cô bé chừng bảy, tám tuổi từ trong nhà chạy ào ra, vừa chạy vừa nước mắt nước mũi đến khổ. Chả lẽ đây lại là con của em và cái tiếng còi tàu vỡ ống kia là bà nội hay bà ngoại? Cái phán đoán ấy chưa có lời giải thì một người đàn bà chạy ra tiếp. Phớp pháp, béo tốt, áo hoa, quần xắn đến khoeo, mắt mũi trợn ngược. Như có cả một xe đá đổ

loảng xoảng trong đầu, tôi nhắm chặt mắt lại. Em đây. Em đây ư? Sao lại có thể là em? Nhưng đúng là em rồi. Tuy hình hài đã quá chừng thay đổi nhưng khuôn mặt, đôi mắt, cái miệng, mái tóc... vẫn là của em. Trời ạ! Mới có gần hai năm mà cái gì đã khiến em thay đổi hãi hùng thế này? Tôi lại mở mắt và nguyện cầu cho cái hình ảnh kia chỉ là một ảo ảnh. Không! Không ảo iếc gì hết, nó hoàn toàn là thật, vì từ miệng em, cái tiếng the thé kia lại tiếp tục vang lên:

"Mày có giỏi thì đi luôn như thằng bố mày đi, nhà này không phí cơm nuôi cái ngữ chảy thây chảy xác như thế!"

Tôi lại nhắm mắt và nếu không ngồi giữa đường thì tôi đã lấy cái nón cối úp chặt vào tai rồi. Vang lên tiếng tặc lưỡi của cô hàng chè chén:

"Khổ! Con bé nó có tội gì mà cái nhà chị Thôn ấy không ngày nào là không tìm được cách hành hạ nó".

Tiếng tặc lưỡi đó đẩy bản tôi sang bên kia đường và đẩy tiếp ra khỏi cái phố huyện Yên Bình đó. Cách xa hẳn rồi tôi mới tìm một chỗ khuất hạ người ngồi phệt xuống. Có một cái gì đó đổ vỡ loảng xoảng trong đầu. Vậy là hết Hết đủ chiều. Trước đây cố vươn lên vì bệnh tình con Nết, con Nết mất rồi, lại cắn răng cắn lợi gồng lên để được bình đẳng với em, trên em, giờ sự thế ra thế này rồi, còn gồng còn vươn lên làm cái mẹ gì nữa, vô ích, vô vị và vô nghĩa hết.

Giống con thuyền đã bị bong hết bến đậu, tôi quyết định trở lại bãi vàng trước một ngày so với ý định. Không còn bến đỗ thì ở đó, giữa mùi vị kim tiền nồng khí tử thần, tôi chỉ còn những lọn sóng dữ cần phải vượt qua, cười đập để qua. Lờn sóng đó chính là thằng Khánh.

Nhưng, lạ chưa, giống như sự sắp đặt của số phận, trước thằng Khánh lại là một thằng đàn ông khác: Hói đầu, kính trắng, áo quần bảnh choẹ, thịt da đỏ dãn, chẳng ra trẻ chẳng ra già, mặt mũi khó dăm dăm trông rất hãm, điển hình của một viên chức hay quan chức gì đó thời bao cấp. Hẳn đang cưỡi một chiếc xe máy màu cánh chả loại đắt tiền về về đỗ sát cửa nhà. Linh tính báo cho tôi biết đó chính là hẳn, thằng chồng đốn mạt của

em, hung thủ của mọi sự đổi thay buồn tẻ trong em. Bụng bỗng sôi lên ùng ục như cả tuần nay bị táo bón. Kể ra cái sự táo bón vô lý này sẽ chỉ quần đảo trong đầu rồi tự tan đi nếu như cái đầu hói kia không bắt nắng sáng bóng lên. Không hiểu sao tôi rất ác cảm với bọn ít tóc, phải chăng vì có một lần đến uỷ ban xin giấy tuyển quân, tôi đã chứng kiến một lão hói huyền thuyên đủ điều về đạo đức, về lý tưởng, về khát vọng cho thanh niên nhưng ngay sau đó, có việc đi ra sau nhà, tôi đã bắt quả tang lão đang gù lưng, ghé mắt nhìn trộm một cô nhân viên trong buồng đá, cái trán cũng đỏ ánh lên như thế này. Thế là, thật vô phúc cho hẳn, trong phút chốc cái đầu hói không có tội tình gì kia bỗng trở thành mục tiêu cho tôi dồn đổ hết mọi u uất, khổ sở bấy lâu vào.

Chỉ cần ba bước nhảy, tôi đã đến sát trước mặt hẳn.

- Ông là chồng cô Thôn?

Một cái nhìn khinh thị, một giọng nói cũng khinh thị:

- Thì sao? Cậu hỏi có chuyện gì?

- Chuyện này...

Tôi giáng một quả đấm khá nặng vào cái trán hói đó làm cho nó méo lệch đi rất tức cười. Chưa đủ, tôi văng tiếp một cú đá vào giữa lằn bụng đã có chiều phụ phệ. Thằng cha ngã quay cu lơ, mắt trắng dã, miệng định ú ớ kêu lên điều gì nhưng không ra tiếng nên chỉ nghe như tiếng lợn ỉn. Tôi chỉ thẳng tay vào mặt hẳn, phun ra một câu mà có lẽ cả đời, dù có vắt óc ra đến mấy, hẳn cũng không hiểu và chính tôi, tôi cũng có hiểu đâu:

- Mà biết mà có tội gì không? Tội nặng hơn mọi tội. Đó là tội mà đã dám huỷ hoại một nhan sắc, huỷ hoại đi một người đàn bà mà cái đầu lợn của mà không bao giờ hiểu hết được giá trị của người ấy, mà không đáng được hưởng. Mẹ mà!

Dứt lời, tôi nhảy lên chiếc xe máy đang còn nổ của hắn phóng một mạch xuống dốc trước con mắt sững sờ, kinh ngạc của mọi người. Câu cuối cùng lọt vào tai tôi, trời ạ, lại là tiếng rú như xé vải diềm bầu của em:

- Cướp! Bớ bà con, cướp cướp! Nó cướp xe của chồng tôi, bớ bà con...

Chồng tôi à? Vậy mà vẫn cứ là chồng à? Cướp ư? Ai cướp ai? Nó cướp hay tôi cướp. Thì chồng đây, cướp đây! Mẹ cô!

Bật lên một tiếng chửi, tôi quăng đánh rầm chiếc xe vào vệ đường rồi phóng lên sườn đồi tút thẳng.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 14

Chúc mừng anh bạn trở về, tuy hơi hỗn một chút. Thăng Khánh chào tôi ở tư thế nửa nằm nửa ngồi mãn tính bằng một câu trích thượng như thế. Và câu thứ hai là:

- Sao? Đưa về cho nhà được bao nhiêu?

- Nhiều gì?

- Anh bạn cứ hay vui tính. Nhiều vàng chứ nhiều gì nữa. Mấy chục cây? Hay hơn? Chắc cũng đủ sang tên được mấy miếng đất miếng vườn?

- Cậu đùa hay thật đấy? - Một cục than đã bén lửa sau lưng, tôi nghiêm mặt.

- Thăng Hùng, mà thấy tao thích đùa lắm à?

- VẬY theo mà (Đã đến lúc không còn xử lý được nữa) tao mang về bao nhiêu?

- Bao nhiêu tự mà biết.

- Tức là mà bảo tao ăn cắp, tao biển thủ, tao xà xẻo của chung?

- Không hẳn như thế nhưng, chắc, cũng đại loại như thế. Bụng thăng nào chả cứt.

Cục lửa đã chạy lên đến đỉnh đầu, bao nhiêu u uất dồn về một lượt, không tìm chế nổi nữa và cũng không thèm kiểm chế, tôi nắm ngực áo dựng nó dậy, nói thốc vào mặt:

- Khánh! Nể tình bạn bè, chịu ơn mày cứu mang, tao nhịn mày bao lâu nay thế là đủ lắm rồi, bây giờ ngồi thẳng người lên, nói chuyện người lớn. Ngồi lên!

Hắn ngồi nhưng lại ngoẹo đầu ra cười, cười rất đều như đang cười một trò chơi con nít. Chát! Tôi giáng mạnh một cái bạt tai vào giữa mặt hắn. Bốp! Thêm một cú nữa. Hắn hết cười, mắt long lên sòng sọc:

- Thăng Hùng! Mày dám đánh tao à?

Hắn mở ngăn kéo chắc là định lấy khẩu súng nhưng tôi kịp hất tay sập trở lại:

- Tao không đánh. Tao đánh, mày không còn ngồi được như thế này đâu. Tao muốn cho mày tỉnh lại để nói chuyện.

Thoáng nhìn vào năm tay to tướng đang nổi gân nổi guốc của tôi có thể sẵn sàng bổ xuống bất cứ lúc nào, hắn lại cười, nhưng là cái cười héo quắt:

- Chuyện gì, nói! Ngăn gọn thôi, tao không có thì giờ.

- Mày chỉ có thì giờ hút xách, bài bạc, đi điếm chứ gì. Thôi được, nghe đây, tao cũng không nhiều thì giờ lắm đâu. Thứ nhất, phải cải cách, sắp xếp lại toàn bộ và triệt để cung cách làm ăn.

- Như nghị quyết thị uỷ, nghe kinh bỏ mẹ!

- Phải thưởng phạt phân minh, phạt cái đáng phạt, thưởng cái đáng thưởng. Bãi bỏ đồng lương bình quân chết đói, từ nay áp dụng lương hai nấc: Làm tốt, ba chỉ, làm không tốt, hai chỉ để khuyến khích năng suất và cũng để lính khỏi bỏ đi chỗ khác. Phải lập vành đai bảo vệ tầm xa để tránh thất thoát và lực lượng bên ngoài thâm nhập, phải...

- Phải! Phải! Ông đang bàn hay ông đang ra tối hậu thư cho tôi đấy?

Tốt! Đang từ mà xuống cậu giờ xuống ông là tốt rồi. Coi như chuyển động ngược chiều. Tôi càng đánh giọng:

- Bàn. Nhưng cũng là tối hậu thư. Vì đây là lần đầu nhưng cũng là lần cuối tao bàn với mà. Muốn có năng suất, phải cho người về Hà Nội mua máy phát điện công suất lớn đưa vào hang để tăng cường độ sáng thay cho đất đèn và làm đèn chiếu sáng luôn cho các lán, phải có đường goòng, đường ống dẫn nước trong hang, phải có bể lọc thay vì vác nước. Cuối cùng, muốn bền, việc thu phục nhân công các nơi là bằng nhân tâm, bằng cuộc sống chứ không chỉ bằng vũ lực. Hết! Tạm thế đã.

- Còn cái thứ hai?

- Cái thứ hai là dành cho mà. Tao nói vậy là cặn lời, vì mà vì tao và vì hết thầy anh em, nếu mà vẫn không nghe, mà cứ lấy hút xách, cờ bạc làm đầu, bỏ bê công việc thì tao sẽ dẫn cho mà một trận cắn thận rồi đường ai nấy đi và lúc ấy, nếu mọi người có theo tao thì cũng là chuyện đương nhiên. Sao?

Lần này nó không nhìn vào năm đấm đang rung tit của tôi nữa mà nhìn xuống đất, lại nhìn những ngón tay gầy guộc, trắng bệch của mình. Hồi lâu nó ngẩng lên, cả cái nhìn cả giọng nói đều dường như không phải của nó, rưng rưng, mềm oặt:

- Hùng! Nhìn trong mắt mà, đôi mắt chó chết, tao biết rồi nhất định sẽ có buổi hôm nay và tao cũng đang có ý chờ chỉ hiềm nó đến sớm quá, tao chưa kịp chuẩn bị. Tao... tao đang ốm, tao mệt, tao không muốn làm gì nữa, không thiết gì nữa, tao có lỗi với mà, có lỗi với anh em. Tao muốn nhờ mà một việc, một việc thôi...

- Nói đi!

- Tuần sau có khi tao phải sang Sing chữa bệnh có thể lâu có thể mau, nhân tiện nếu thuận thì chữa cai luôn. Nhờ mà ở lại trông coi Bường giúp tao. Phải là mà và chỉ có mà nhận lời thì tao mới yên tâm để đi.

Dù sao cũng là mồ hôi nước mắt và cả xương máu, tao không thể ngồi nhìn nó rơi xuống vực. Giúp tao, tao ơn mày...

Đầu óc tôi bỗng chảy bệt ra. Cứ tưởng là nó sẽ quật trở lại, sẽ găm lên, rít rầm, sẽ điên loạn, sẽ hô hoán vệ sĩ vào دنب tôi ra bã, thậm chí sẽ cho tôi sang ngay bờ bên kia cuộc đời nếu không biết cách tự vệ, vậy mà nó lại bất ngờ xuống nước đến không thể xuống hơn được nữa thế này thì tôi chỉ còn biết đứng trơ khấc. Sóng dữ đã thành sóng lặng. Quả đấm đình làm cú huỷ diệt nếu cần đã bay vút vào thình không bẽ bàng. Nó thật bụng hay lại một ngón đòn ma muội để vận kế hoãn binh? Nhưng có điều hiển nhiên là nó đang bệnh thật, bệnh nặng nữa là khác, bàn tay nhớp ướt, hơi thở hầm hập, khăn mùi, da dẻ bạc phếch, thân thể khăng khiu, mắt nhìn đờ đụt. Đôi mắt, đúng, đôi mắt có chút ngấn nước ấy làm đầu óc tôi dịu lại, bất giác như hai thằng trẻ trâu năm xưa, tôi ngồi xuống, khẽ ghì nó vào người, nước mắt cũng muốn rịn ra:

- Khánh... tao xin lỗi. Cũng chỉ tại tao quá lo cho anh em, lo cho công sức của mày sắp tiêu tan. Bỏ qua đi! Thôi được rồi, đáng lẽ tao sẽ tách, sẽ không ở đây nữa nhưng vì mày, vì bệnh tật của mày, tao sẽ ở lại trông coi. Đi nhanh mà về.

Nó cũng nắm chặt lấy tay tôi, khẽ cười, cái cười thật thơ trẻ:

- Ủ, có thể chứ. Tao biết mày không bao giờ bỏ tao, trước kia vậy mà bây giờ cũng vậy - Rút trong túi ngực ra một chiếc chìa khoá - đây là khoá két, tao giao luôn cho mày. Trong đó còn khoảng trên dưới năm chục cây, tất cả chỉ có thế, mày liệu mà sử dụng sao cho có lợi nhất, kể cả cái dự án cải cách cải tổ nghe như rầm thối kia.

Cầm chiếc chìa khoá tanh mùi hôi nách mà bỗng thấy đắng trong miệng. Vàng đang rẻ như bèo, năm chục cây đến nuôi ăn từng ấy con người một tháng cũng chẳng đủ thử hỏi còn làm được việc gì. Tôi định bật hỏi, thế số tiền, vàng trăm cây, ngàn cây mày đem gửi ở các ngân hàng đâu, nhưng rồi lại thôi. Nhìn cái bộ dạng kia, chán, chả buồn hỏi nữa mà có hỏi thì chắc cũng lại là một câu trả lời lấp liếm, trơn truội,

ngựa ruột. Thôi thì bao nhiêu cũng được miễn là hăn mau cút đi để mình rảnh tay làm lại từ đầu.

Liên Disgan từ ngoài bước vào, đến gần hăn, vẻ như đã nghe được toàn bộ câu chuyện, nét mặt thật nũng nịu:

- Anh... em có cần phải cùng đi không? Nghe nói anh đã thuê riêng một bác sĩ phục dịch bên đó rồi?

Khánh quay lại, cái nhìn thoát trở nên uy quyền:

- Vậy theo cô thì cô có nên đi không?

- Em... không biết nên mới phải hỏi anh. Em nghĩ ở đây còn có nhiều việc cần em có mặt nên...

- Đủ rồi đấy! - Hăn trừng mắt - Đi! Bổn phận của cô là phải đi, phải ở cạnh tôi đến tận cùng trời đất. Bằng không, ngay từ bây giờ cô có thể biến, biến ngay khỏi đây.

Ả xị mặt, chém cái nhìn sang tôi như thể muốn nói:

"Đấy, anh biết rồi đấy, em rất muốn ở lại với anh, cùng anh vục lại bãi vàng nhưng..."

Tôi nhìn đi nơi khác. Cô mà ở lại thì tôi chỉ có nước bán sỏi. Sau đêm đó tôi hãi lắm rồi. Thằng đàn ông trong tôi nó thụt lại rồi, ấy vậy mà khi ả cầm khăn ướt lau trán, lau tay cho nó, nói với nó bằng một chất giọng thuần túy vợ chồng thì tôi lại không thể không nhói lên một chút ghen tuông. Câu đó là thế này:

"Anh ăn gì để em bảo nó nấu? Gà hầm thuốc bắc hay cháo chim câu?"

Con tim đàn bà đúng là loảng ngoảng, bí hiểm, góc ngách. Bí hiểm, loảng ngoảng hơn cả cái hang cổ có trầm tích vàng kia. Căm ghét, hận thù, thậm chí cả khinh miệt nhưng rồi vẫn cứ xa xót, vẫn cứ yêu thương, cả thằng kia nữa, phách lối, gia trưởng, tàn nhẫn, thậm chí đều giả nhưng

rồi vẫn không thể thiếu vắng được mùi hơi của nó. Thì ra, đạo này tôi hay sinh tật triết lý linh tinh, với nhau bắt đầu chỉ là phương tiện, thẳng này là tình dục, con kia là tài chính, miết rồi thành quen, thành ngấm, thành chỗ dựa tâm hồn. Ha ha...

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 15

Quốc vương" và "Hoàng hậu" đi rồi, vương triều màu đỏ tiết trâu này bỗng thuộc trọn về tôi, do tôi, không còn ai áp chế, không còn lực cản, không còn ai ở trên đầu, không phải thăm dò, chẳng cần nhìn ngó trước sau, nghĩ gì làm nấy, cả một khu hang mênh mông, thăm thẳm mặc sức tung hoành. Giống một chú rắn vừa lột vỏ, một con hổ vừa sống cũi, một chàng chim ưng vừa ra khỏi chốn cung tên, chỉ bằng mấy chục cây vàng cùng một ý chí sắt nguội, tôi liên tiếp tung ra hàng loạt những cải tiến, cải cách vừa rắn vừa mềm như đã trao đổi thẳng thừng với thẳng Khánh hôm rồi. Máy phát điện ư? Đường goòng ư? Hay ống dẫn nước? Hay bể lọc?... Dễ thôi, dầu gì nó cũng vẫn là vật vô tri có thể mua bằng tiền, chỉ cần xĩa tiền ra là có. Và của đáng tội, có nó mọi sự bỗng trở nên nhẹ nhàng, dễ chịu đi nhiều lắm.

Chuyện còn lại, chuyện hệ trọng, quan thiết nhất là con người, dùng người, trị người. Đối với tính cách hoang dã của dân đào vàng một khi đã là... hai khi, chỉ có thể áp dụng đòn phép vừa nhu vừa cương. Nhu quá, chúng coi thường. Cương quá, chúng dễ bật trở lại. Phải luôn luôn biết dung hoà ở khoảng giữa. Làm cho chúng nể chứ đừng làm cho chúng sợ. Từ sợ đến phản trắc, đến bạo loạn cách nhau chỉ bằng sợi tóc. Cái chết của thẳng Khánh là chỉ chăm chút cho cái uy của riêng hắn mà không ngó ngàng gì đến cái uy chung của kỷ cương. Càng những chỗ hỗn mang, bừa bộn như thế này, kỷ cương càng phải chặt ních, nếu cần có thể trả bằng máu. Kinh nghiệm điều hành cái đội gạch ở trại T đã cho tôi những bài học quý giá.

Nếu hôm nay, nhờ có vành đai bảo vệ vòng ngoài mà bắt được một kẻ giấu vàng trong bụng, nào, giữa trưa nắng, trước mặt mọi người mà

phải ỉa ra, ỉa bằng hết, không ỉa được thì cho mày được chọn một trong hai cách, cứ ngồi tiếp, một ngày hai ngày, kể cả tuần kỳ đến khi nào mày ỉa ra vàng mới thôi. Còn không, đó, con dao đó, mày có thể rạch bụng ra để chứng minh lòng ngay của mày, đừng sợ, rạch xong, mọi người sẽ căng mày đi viện coi như một tai nạn. Nhưng hôm sau, cũng thẳng khốn đó tỏ ra cần mẫn, tìm được một nẹp đất có nhiều vàng thì, a lê hấp, thủ quỹ đâu, mở ngay két thưởng cho nó hẳn 5 chỉ và đêm nay nó được hưởng trọn vẹn con bé thơm thịt nhất vừa ở dưới xuôi lên...

Trên đà trốn đó, tôi cho thăm dò thẳng nào chưa vợ thẳng nào có vợ, đứa nào gia cảnh khó khăn, đứa nào hay ốm đau bệnh tật để tùy từng trường hợp mà trợ cấp thêm ít hay nhiều. Còn những đứa có tiền án tiền sự trốn chạy xã hội lên đây, tôi cho chúng ở rải đều các tổ chứ không có cụm để tránh cái xấu cái ác có điều kiện vón cục, tựa lưng vào nhau mà ngựa quen đường cũ. Đặc biệt vị trí tổ trưởng tôi thường chọn một ông bạn cựu chiến binh do cơ nhờ hay do một nguyên cơ gì đó phải lên đây. Các vị này thường điều hành tổ rất có kỷ luật, công tâm và nếu gã tổ viên nào có ý định giở trò côn đồ, bố láo là các vị ấy cũng thừa bản lĩnh để đập cái bẹt. Tất nhiên, nếu tổ nào xảy ra chuyện, trước hết vị tổ trưởng đó phải chịu trận một cách không khoan nhượng trước tôi.

Một lần cái hàm của tổ 3 bị sập chết người do sự tắc trách của vị tổ trưởng đã gần 50 tuổi, vốn là một trung đoàn phó pháo binh về nghỉ, tôi gọi vị ấy ra trước hàng quân và tuyên bố:

"Đáng lẽ chết người phải đền mạng theo đúng luật nhưng vì là không chủ ý nên tôi quyết định trừ ông đúng một năm lương để lấy tiền đó bồi thường cho vợ con người ta."

Ông ta khóc và cúi đầu chấp nhận. Nhưng nói thì nói dữ thế cho nghiêm chứ tháng tháng tôi vẫn lén lấy tiền túi của mình kín đáo đưa riêng cho ông ta.

Lần khác chính tôi lại tự trừng phạt tôi. Vì nóng vội và ngu ngốc, tôi đã sơ xảy để một khu đất có trữ lượng vàng rất cao lọt vào tay Bường

khác gây một sự thất thoát không thể tha thứ được. Trước mặt toàn bường, tôi tự treo ngược mình lên cọc rào đúng ba ngày ba đêm đến nổi ỉa đái ra cả quần, mặt sưng vù, tím bịt, chết đi sống lại. Tôi sẵn sàng treo đến chết nếu như toàn Bường không quỳ xuống xin tôi tha tội cho... tôi. Sau lần đó tôi nằm bẹp cả tuần, gầy rộc đi 5 kilogram thịt nhưng uy tín và sự kiêng nể lại lên đến trời xanh.

Tức là cái uy của một thủ lĩnh phải dựa hoàn toàn trên sự mẫu mực. Mẫu mực trong công việc, mẫu mực trong sinh hoạt, trong từng động thái và càng mẫu mực trong hưởng thụ. Cô hầu gái tôi đã cho chuyển xuống tổ nấu cơm. Không phải Bường Trưởng không có quyền được dùng hầu gái nhưng loại công hầu chỉ thích nhìn xéo, thân thể nóng nức, sốt soạt, tưởng chỉ cần chìa tay véo nhẹ là nước nôi đã lênh láng, nhìn đâu cũng thấy ngấn vú, khe mông khe đít cứ lồ lộ, nhóp nhép thì đến sự cụ cũng phải nhều nước miếng hưởng hồ là...

Mấy năm quân ngũ đã dạy tôi rằng, súng đạn không sợ, chết chóc không sợ, chỉ sợ nhá nhem, không công bằng. Vì vậy, tôi công khai mức lương của tôi và mức lương ấy không được quá ba lần tổ trưởng, tổ trưởng không được quá một lần rưỡi tổ viên, tất cả lấy năng suất để định giá và định mức thu nhập. Ổn. Bắt đầu có trục trặc, chất cỏ giả, quân hồi vô phèng đã ăn vào máu làm sao không trục trặc, về sau quen dần. Không khí làm ăn và tiến độ làm ăn phát lên trông thấy. Đồng lương đảm bảo, nạn trộm cắp thưa dần, nạn sập hầm bít hang lâu lâu mới có một vụ, nạn đánh lộn chửi lộn không còn là đại dịch. Ban ngày vào hang có ánh sáng, có thức ăn ca chuyên đến tận nơi, đêm về lán cũng có ánh sáng để sinh hoạt, bài bạc, tất nhiên vẫn phải bài bạc nhưng mỗi canh không được chơi quá hai lai, thoát khỏi cảnh chuột chui hũ nút, chập tối đã đập chân lên sạp đi ngủ trước gà.

o

Đối nội vậy là xong. Giờ sang đối ngoại. Cộng đồng nào, quốc gia nào, diệt vong hay hưng thịnh lại chả phụ thuộc vào hai cái nội, ngoại như thế. Chính sách của tôi là thu phục nhân tâm, là nhường nhịn, là lấy

nhu thẳng cương. Nhưng một khi đã không nhu được nữa là tức thời chuyển sang cương ngay, cương tàn bạo, cương quyết liệt nhưng không để lại dấu vết.

Lần ấy có một bường trưởng khét tiếng thứ dữ từ miền Trung ra, cậy đông cậy tiền tha hồ tác yêu tác quái.

Bãi không có thì chiếm bãi, quân không có thì bắt quân, thiết bị không có thì ngang nhiên chặn đường cướp thiết bị. Nếu có đòi có hỏi là bị đánh phủ đầu ngay. Chỉ mấy tháng mà không ít quân cán các bường xa gần đã bị đánh tơi tả, chỉ còn cách ôm đầu máu trở về, răng nghiến ken két mà không làm gì được, ù Mé! Đất ông bà ông vải để lại chứ đất của tổ cha tụi bay à? Gã đầu gấu mang trong người hai dòng máu Việt-Hoa từ đời nào không biết ken két lý luận như vậy. Nghe nói gã có một đội bảo vệ giỏi võ, được trang bị đến tận răng những tạc đạn, súng ngắn, tiểu liên, mã tấu, cả hơi cay... Bản thân gã cũng là một cao thủ võ lâm đầu như nhất đẳng hay nhì đẳng huyền đai gì gì đó, đánh một phát đối phương đau âm ỉ một tuần sau mới chết. Lại liều nữa, ba tiền án một tiền sự, không liều mới là lạ. Người ta bắt đầu tránh xa gã. Người nhát thì bảo tránh voi chẳng xấu mặt nào. Người ít nhát hơn thì lại: không dây bản! Chỉ một thời gian không lâu sau, gã đã nghiễm nhiên tồn tại như một ông vua bãi vàng, cái biệt danh giành riêng cho thằng Khánh ngày nào.

Và cái lưỡi tham lam của con bạch tuộc ấy đang liếm dần đến địa... không, kim chứ, đến kim giới của chúng tôi.

Bắt đầu bằng sự việc một lính của tôi lơ ngơ thế nào đi qua địa phận hấn bị bắt, bị đánh đập dã man rồi bị trói giật cánh khuỷu vào cây cọc cắm giữa bãi trống với lời thách: Bảo thằng bường trưởng của mày đến đây chui qua háng thủ lĩnh của chúng tao thì sẽ tha. Tức là nó muốn si nhục tôi. Muốn qua cái việc vớ vẩn này để châm ngòi cho một cuộc chiến tranh chắc chắn là vô cùng khốc liệt sẽ diễn ra. Tôi ra đình đòi đốt thuốc ngói nghĩ một đêm và cuối cùng khi mặt trời lên đỏ lừ, chín mọng như món phở áp chảo nơi phố huyện nghèo của tôi, tôi đã tìm ra một

giải pháp đúng theo tinh thần khổ nhục kế, lùi một tiến hai như cái ông Câu Tiễn bên Trung Hoa sẵn sàng ăn phân kẻ thù để mưu đại sự. Phải, tôi sẽ ru ngủ nó, sẽ tạm thời đánh tuột cái uy danh của mình ra sau đấy, sẽ cắm mặt chui qua cái háng hôi rình của nó, chuyện vặt, để rảnh tay thực hiện những bước tiếp theo.

Và thế là, sáng hôm sau, giữa thanh thiên bạch nhật, giữa những bộ mặt tò mò, háo hức của cả hai bên, tôi, người được mệnh danh là hung thần, là vua bãi, là niềm tự hào và kiêu hãnh của trên ba trăm nhân mạng đã hạ lưng, quỳ gối làm một cú chui lịch sử ngon ơ qua cái háng hôi hám của thằng đầu trỏ khiến cho ngay cả cái thằng được chui cũng ngơ ngác không hiểu điều vừa xảy ra có thật không? Còn tôi, sau cú tự trát cứt vào mặt đó cũng có thêm một chút tiếng thơm về cái sự sẵn sàng chịu nhục vì sự sống của đồng loại. Họ vẫn coi tôi là người hùng, thậm chí là một người hùng tuần nạn còn danh giá hơn một người hùng thông thường. Thế là một mũi tên trúng cả hai mục tiêu: uy thế tăng lên, đối phương xem thường, quá đạt ý đồ.

Riêng cái thằng bị bắt sau khi được thả đã ôm lấy chân tôi khóc như mưa, bảo rằng ơn cứu tử này nó sẽ sống để dạ chết mang đi, bảo rằng bố nó sinh ra nó một lần, tôi sinh ra nó lần thứ hai. Thú thực lúc ấy, quân cán đông quá, lại làm ăn phân tán nên tôi không biết tên nó là gì, quê quán ở đâu, chỉ thoáng nhận ra một thân hình xương xẩu, tóc húi cua, mặt đầy mụn và mắt lồi như mắt cá chày.

Sau lần ấy cái lưỡi của con bạch tuộc kia được thể càng lê liếm, chọc ngoáy mạnh. Vậy thì chỉ có cách là chặt phăng cái lưỡi ấy đi. Nhưng chặt thế nào trong khi lính tôi ít, vũ khí tôi còm, chỉ dùng để trẻ con chơi trận giả là vừa? Mặc dù lính của tôi đồng loạt xin cho được dàn quân đánh một trận chết bỏ rồi muốn ra sao thì ra, để thế này nhục lắm nhưng với tương quan thế và lực quá ư chênh lệch này, nếu đánh trực diện là coi như đút đầu vào miệng sư tử cho nó nhai cái rộp, đó là chưa nói đến chuyện máu me ầm ỉ, tổn người hao của rồi chính quyền họ nóng mắt họ đại xa, súng ống họ nhảy vào thì hết hơi.

Tôi đã nghĩ đến chuyện liên danh lực lượng với ông Khâm nhưng một mặt tôi biết ông đặc công này bây giờ chỉ còn lại cái nghĩa là đông, cặc, cầu an, cốt được yên thân nên chắc sẽ không chủ trương bạo lực. Mặt khác tự trong thâm tâm tôi cũng không muốn có hỗn chiến, vừa mở mào mở mặt, chỉ cần đánh nhau một trận là mọi sự lại giật về như cũ, uống phí lắm. Vậy sao đây? Hòa đàm, thương thuyết nói phải quấy thiệt hơn ư? Chắc vớ vẩn rồi. Chính thằng này đã dương dương tuyên bố:

"Mở đây đã kinh qua chục bãi vàng, vài chục bãi đá đỏ, giàu rồi, chán thây bà rồi, giờ về đây để coi đám sơn cước thổ mù này xưng hùng xưng bá ra sao, dẹp bậy một cái rồi zìa "

Đầu óc đang bùng bùng chưa loé lên được một đốm sáng nào gọi là thì người lính già chạy xe ôm nhân chở khách lên bãi ghé chơi. Nhìn thần sắc tôi chắc có vẻ khó coi, ông đốp luôn:

- Đụng ác nhân rồi phải không?

- Bác biết thằng này?

- Chưa. Lần đầu nó xuất hiện. Nhưng dù xuất xứ từ đâu, vo ve, tàn độc thế nào thì vẫn chung một bản chất là côn đồ thôi. Đối với côn đồ thì không bao giờ nên côn đồ lại vì nó chỉ chờ mình có thể để côn đồ hơn.

- Bác nói gì mà mấy chữ côn đồ cứ chuyển qua chuyển lại mãi à?

- Tức là các cậu phải dùng mưu. Mưu để chống lại võ. Võ chống lại võ là cái tối kỵ trừ trường hợp mình cao hơn nó một đầu.

- Vẫn chữ nghĩa - Tôi bắt đầu phát cáu - Cái đầu củ chuối của cháu không chứa nổi đâu.

- Cậu có vẻ an vị và tự hào về cái củ chuối đó lắm nhỉ? Bỏ đi! Đã dấn thân vào cõi giang hồ, không có cơ mưu, không có mách khéo thì đừng dấn, tốn gạo.

- Thôi được rồi, cháu nghe đây, bác nói nôm na ra một chút.

- Thằng côn đồ nào cũng giấu một cái yếu huyệt cốt tử bên trong, thằng này đàn bà, thằng kia tiền bạc, thằng kia nữa là gia đình hoặc thánh thần, hoặc gia đình, hoặc... chả là cái gì trớt.

- Bác nói thế có mà bằng đánh đố thằng cháu.

- Vốn đã là một gã bường, tôi cứ thuận mồm liệt kê ra thế, còn cậu lại phải động não, phải dò tìm ra cái huyệt mạch của riêng nó mà chọc ngoáy vào chứ. Chọc thật mạnh, thật nhanh, thật bất ngờ không cho nó kịp trở tay. Thôi, tôi về. Nói chuyện với cậu cứ tức anh ách.

Ông về thật. Còn tôi thì cứ đứng trơ ra.

Huyệt mạch? Huyệt mạch gì nhỉ? Dân Ba Tàu tôi biết lơ mơ là hay tén vào số phận, vào tâm linh thần thánh, vào ba cái thứ yếm bùa yếm ngải linh tình, cho nên tính đi tính lại mãi, cuối cùng chỉ còn cách chơi trò ú tim mà thuật ngữ nhà binh thường gọi là chiến tranh du kích bí mật, bất ngờ, cái chiến thuật mà ngày trước đại đội tôi chuyển đem ra sử dụng trước biển người hùng hậu của đối phương.

Tức là dùng mẹo trước dùng vũ sau. Mẹo làm cho nó nhũn ra, hoảng loạn rồi bất thần vũ ập xuống một cú mang yếu tố quyết định.

Tóm lại với đối tượng này là phải hình thành một vở diễn thật nhuần mà kịch bản do tôi viết và cũng chính tôi dàn dựng.

Tôi kêu tay đội trưởng bảo vệ người dân tộc Thổ nổi tiếng là trung thành, lì lợm và rất giỏi về các chủng loại thú dữ vốn đã được chính tay tôi cứu khỏi một cú sập hầm lên:

- Ê, cái tổ rắn độc hôm rồi đớp một thằng tý chết còn ở đó không?

- Còn, còn chứ.

- Khoảng bao nhiêu con?

- Một nùi, nhiều, nhiều lắm đấy.

- Tốt rồi. Đêm nay chài thuốc bắt hết về đây cho anh.

- Nhậu à? - Gã Thổ toét miệng cười - ừ mà, nhậu cái con đó khoẻ cái con cặc lăm, chơi cả đêm không xuống đâu.

- Cặc dái tính sau - Tôi chau mày - Cứ bắt về đã nhưng phải bí mật, sau đó có nhiệm vụ nặng nề cho chú đó.

- Nặng à? Có nặng bằng cái ơn cứu tử của đại ca đối với thằng em này không? Nặng bằng quả núi cũng làm được à.

Tôi cười, rót cho gã một ly rượu đế đầy tràn. Gã ngửa cổ làm cái ực rồi đi ra.

o

Làm thì lâu, kể thì nhanh, đại khái màn khai tử cũng là màn mở đầu là thế này.

Ổ cạp nông hơn chục con gồm cả rắn bố mẹ, rắn con rắn cháu được búng gọn về rồi, tôi cho chọn ba con tướng tác hiệu chiến, dữ dằn nhất đem ém ở đầu hang, nơi sáng mai nhất định cánh của thằng người Việt gốc Hoa kia sẽ dẫn lính đến lấn chiếm. Đám thứ nhất tiến đến lén lút đóng mố chủ quyền chưa xảy ra chuyện gì. Đám thứ hai hùng hổ hơn bắt đầu đào bới, đào sát cạnh ổ rắn, mới được vài xéng xúc miệng thì một chú cạp nông to bằng cổ tay lập tức nhào ra, vươn cái cổ vàng ánh khè một tiếng rùng rợn rồi há cái miệng đỏ lòm tấp luôn, tấp một phát chí tử vào giữa háng thằng cời trần to như hộ pháp đi đầu. Thằng này đứng sững một giây như không hiểu gì cả rồi liền đó ngã vật ra, sùi bọt mép, ôm cứng lấy đũng quần lăn qua lăn lại. Thằng đứng sau nhỏ con hơn nhưng mặt mũi cô hồn hơn vừa định lao đến cứu đồng bọn thì chú cạp nông thứ hai quăng mình lao đến. Nhoảnh một cái, thằng này cũng nằm ềnh ra, chân tay giãy đạp loạn xạ như đứa trẻ tập lẫy, một bàn tay búi chặt lấy cần cổ, nơi có một chấm máu nâu đen đang rỉ ra. Chưa hết. Trong khi cả đám còn đang nhón nhác vừa muốn nhao lên vừa muốn lùi lại thì chú rắn thứ ba xuất hiện, không chủ đích mố vào thằng nào cả, chỉ

oản mình, quăng quật, uốn lượn, văng lên hạ xuống như một tiết mục xiếc thú, cái lưỡi nhọn hoắt nhoay nhoáy phóng ra thút vào như một tia lửa đất đèn màu xanh xám. Thế là chạy. Chạy bán sống bán chết, vừa chạy vừa thét lạt giọng:

"Đụng ồ rắn thần rồi tụi bay ơi!", chạy quên cả đồng bọn đang vật mình rên la đau đớn. Phải đến hơn nửa tiếng sau, chính thằng đầu trò dẫn quân tay dao tay gậy ầm ào chạy đến, hai thằng kia mới được vác về, đưa nhanh vào bản cứu chữa. Rất may còn cứu kịp chứ để lâu hơn, hai thằng bây giờ đã mồ yên mả đẹp rồi. Và đó cũng chính là chủ đích của tôi, chủ đích chơi dẫn mặt chứ không chơi cho chết. Rắn thần xuất hiện để trừng phạt lòng tham của con người kia mà, hôm sau cả khu bãi đồn ầm lên như thế, đã Thần thì làm sao có thể thất đức?

Nhưng câu chuyện đâu có dễ dàng chịu dừng lại ở đó.

Thằng đầu trò nhất quyết không tin có cái chuyện ma mị kia. Hắn còn cười nhạt:

"Thần cái con tườu! Để mai tao ra tao cho thần vào nồi lẩu luôn coi thần có biến thành cứt không!"

Và sáng hôm sau hắn dẫn quân ra thật. Gớm thôi, cứ như là một thế trận mê hồn của lão thiền sư Gia Cát. Rất lớp lang bài bản. Tốp này ròng dây, móc gậy làm động tác nhử. Tốp kia tập trung tất cả súng ống, chai xăng, tạc đạn cay, tạc đạn miếng găm thẳng vào chỗ nhử đó, sẵn sàng phát dương tối đa hoá khí, hoá lực. Và tốp thứ ba lo vòng ngoài với đủ các loại gậy gộc, giáo mác, móc sắt làm nhiệm vụ vây bủa, chặn bắt nếu các thần tháo chạy.

Nhưng ráo trời đã trở thành công cốc. Nơi các thần ngự chỉ còn là một cái hố nông choèn, tô hô và giữa hố, có tin được không, chình ình một bãi cứt chả hiểu là của thần hay của người mà vàng tươi như cốm, có cả chóp.

Cút của tôi đấy. Nhờ giời bụng dạ tôi đến tốt, dù quăng vào hoàn cảnh nào cũng hết sức nhuận tràng, một chóp chứ hai chóp cũng có ngay. Còn ba chú rắn kia, sau khi lập công hiển hách, tôi đã cho sơ tán về sum họp với gia đình để tránh một ngón đòn huỷ diệt mà dứt khoát sẽ xảy ra.

Thằng Bường Trưởng mặt dếp đình, lúc ấy mới phát hiện mặt nó rõ chẳng rõ chịt, còn thân hình thì dài ngoẵng, xương xẩu cũng chẳng khác gì một chú rắn đỏi, phun một búng nước bọt vào bãi cút đó rồi khoát tay: "ù mè! (Lại ù mè) Bị lừa rồi. Tao ra lệnh, từ mai, kể cả có rồng chứ đừng nói rắn, cũng bắt đầu khai thác. Zìa!"

Đã dự phòng trước tình huống này, vận dụng phương châm tác chiến, là nói cho oai thế, về yếu tố bất ngờ của ông già xe ôm, tôi lại kêu thằng đội trưởng bảo vệ lên, thì thà thì thụt vào tai nó một chập rồi lại rút đầu vào mồm nó một ly rượu sủi tăm.

Tổng kết lại thì thấy, màn một kết thúc như vậy nhìn chung là ổn, đã tạo được một hiệu ứng ngoài mong đợi. Vấn đề bây giờ, theo đúng binh pháp Tôn Tử, cần nhanh chóng chuyển cảnh sang màn hai ngay, màn mặt tập.

Đêm đó là một đêm mưa gió, quá trời thuận lợi cho cái việc tiền nhập vào hang ổ đối phương. Tổ tiền nhập gồm có tay đội trưởng thân tín và hai tổ trưởng cựu chiến binh có tiền sử lính trinh sát cũng thân tín không kém. Hai tổ trưởng có nhiệm vụ khống chế, nghi binh đánh lạc hướng bọn vệ sĩ trấn giữ bên ngoài, còn thằng đội trưởng thừa cơ lẻn vào bên trong, đi thẳng đến chính chiếc giường ngủ của thằng mặt rõ, và tất nhiên trên tay là một bọc đựng hai chú rắn tinh quái và nhanh nhẹn nhất. Chỉ biết rằng sau đó, theo như bọn vệ sĩ của hãn kể lại, lúc ấy trong lán bỗng ré lên một tiếng hét khủng khiếp, chúng chạy xô vào thì bủn rủn cả chân tay khi chứng kiến hai con rắn đang dườn cái thân mình đen nhẫy, tròn căng mỡ những cú mổ vun vút vào đầu, vào cổ, vào ngực, vào cả bụng chủ của chúng. Đến khi hoàn hồn, lóng ngóng xua đuổi được hai con rắn đi thì gã chủ đã ngất lịm. Thế là giữa đêm bất kể mưa gió, cha con rùng rùng khênh cáng nạn nhân xuống trạm xá.

Màn hai kết thúc. Tốt. Quá suất sắc, cảm ơn anh em, cảm ơn những chú rắn đã biết thuận theo tiếng lòng người quân tử mà hành động như có hồn có khí thổi vào. Bây giờ là màn ba, màn quyết định.

Màn này không ai khác mà do chính tôi và ông Khâm rừng Sác xuất tướng. Mới đầu rủ ông, ông lắc đầu, bảo thôi, tao già rồi, rốn thêm ít tháng nữa rồi hạ sơn về làm bạn với vườn tược cho thân nhàn. Nhưng sau khi kể lại mọi chuyện, lại nhấn thêm đây là vì cuộc sống, sự bình an của những con người cần lao khổ khổ đang bị đe dọa chứ nếu cả như tôi với anh thì kệ mẹ, ông lắc lắc cái đầu đã bạc từng đám, gật đầu.

Điểm đến của chúng tôi chính là cái trạm xá kia. Thời bao cấp ảm đạm, trạm xá ở một huyện chân núi buồn như trấu cấn. Cả hai mặc quân phục bạc phếch bước vào. Lại quân phục, khổ thế, chiến tranh đã lùi xa rồi, giá trị thăng lính đang giật cấp thê thảm vậy mà khi cần phải thực hiện một hành vi trang nghiêm hay quan trọng nào đó, người ta vẫn cứ thích khoác nó vào như một mảnh giáp chở che, một tấm giấy thông hành về độ tử tế, tin cậy.

Trước cửa phòng Hồi sức cấp cứu, một thằng đầu trọc, hai thằng tóc tốt gườm gườm ngăn lại:

- Đi đâu?

- Đi thăm sếp của các anh em chứ đi đâu. Cùng là Bường trưởng với nhau cả - Tôi cũng gườm gườm - Sao, tình hình thế nào, đã tỉnh chưa? Khổ, ngủ nghê thế nào mà để đến nỗi thế?

- Khắc vào khắc biết, khỏi hỏi nhiều!

Gã đầu trọc cắn nhẩn.

Mẹ mày, tôi lại chửi thầm trong bụng, với cái kiểu ăn nói cục kịch như thế, mày mà dưới tay ông, ông trị cho bỏ mẹ! Nhưng tôi lại cố rặn ra một cái cười thật mềm, cái kiểu cười mà thiên hạ thường ngoa ngôn bảo

rằng đó là cái cười của đười ươi sắp nhai thịt con mồi, ngấm ra cũng có phần đúng.

Với cái tuổi gần bốn mươi, khuôn mặt khá đẹp nếu bớt đi những nốt rỗ, gã dếp đình đang nằm một cục thẳng đừ trên chiếc giường sắt sơn xanh gỉ sét. Vất từ mũi qua miệng rồi lại từ miệng qua mũi là một mớ những dây truyền dây dẫn lằng nhằng. Hãn giương đôi mắt lơ lơ như kẻ sắp vĩnh biệt dương gian thật nhìn chúng tôi. Lớn tuổi hơn và cũng chững chạc hơn, tôi để ông Khâm lên tiếng làm màn chào hỏi trước. Hãn gật đầu chào lại, cái chào cũng hết cái chào của người sắp viên tịch.

- Anh Hai thấy trong người thế nào? - Đến lượt tôi hỏi để khỏi phá lên cười.

- Chắc.. chắc không qua khỏi, ù mề, trạm xá cặc gì mà từ đêm qua tới giờ nó chả tiêm cho mũi tiêu độc chó chết nào hết, rất kháng sinh rẻ tiền với đủ các loại Vitamin quá đắt lâu ngày, ù mề! Đến trưa mà vẫn thế, phải kêu xe đi Hà Nội thôi.

Kêu sắp chết thì làm sao còn có thể chửi tục xoe xoe được, thẳng ngu! Giọng tôi vẫn giữ ở khu vực thao thiết:

- Anh Hai có nghĩ rằng đó đúng là rắn thần được người Tàu yếm lại để canh của cách đây hai trăm năm từ thời Cao Biền hay Cao Bật gì đó không?

Gã không trả lời, chỉ thấy bộ xương khô khẽ rùng mình một cái rồi lại thẳng đơ. Vậy là hãn bắt đầu tin rồi, hoảng loạn rồi, đã đến thời điểm ra đòn tối hậu rồi, bất thần tôi vung tay giật phắt tất cả dây nhợ trong mũi trong miệng hãn ra, vất một nùi dưới đất. Hãn trợn mắt định vùng dậy:-

"Thằng kia, mà làm gì zậy hả?"

Với cánh tay cứng như thép và to như trăn đất, thì cũng là người ta bảo thế, tôi ghì cứng người hãn xuống giường, đánh bài ngựa luôn:

- Làm con mẹ mày! Nằm im! Nói cho mà biết, ù mẹ, (Cũng ù mẹ) không có thánh thần, không có yểm bùa yểm ngải mẹ gì hết. Chúng tao làm đấy.

Còn kinh hoàng hơn cả răn cấm, thẳng dép đình há mồm, trợn mắt, kêu éc một tiếng như lợn bị chọc tiết rồi vận hết sức quấy cửa vung ra khỏi tay tôi nhưng sao được, mất thế, càng quấy càng bị xiết chặt. Bọt mép trong miệng hăn sùi ra đến kinh:

- Quân độc ác... chúng mày là quân độc ác. Tao mà dậy được thì tao... tao sẽ giết... giết hết.

Trong khi tôi tìm cách tọng cái áo gối hôi xì vào tận cổ họng gã thì ông Khâm rút phắt sợi dây thừng đã chuẩn bị sẵn chạy quanh giường trói nghiêng hẳn lại. Hẳn lại quấy và một trong những cú quấy đó đã đập cái phích nước đặt gần đó lăn xuống đất vỡ tan. Tiếng nổ thủy tinh đã đẩy ba thằng vệ sĩ bay vút vào. Và sừng cứng trước hình ảnh ông chủ nhất đẳng vô địch đang nằm bất động như một cây giò bị bó lạt. Quá kiêu ngạo hoặc giả không muốn gây ồn ào, cả ba không thềm rút dao rút súng mà chỉ tay không lao vào. Đã tiên liệu trước, tôi ra hiệu cho ông Khâm đảm trách thẳng năm còn tôi lo chuyện thẳng đứng. Chỉ liếc qua mấy động tác là biết ba thằng này thuộc thứ dừ trong khi tôi một miếng võ bẻ đôi không biết. Nhưng lại dư thừa cơ bắp và một chút khôn khéo đủ để vô hiệu hoá được mọi thế võ chân truyền bài bản của chúng theo lối mà cụ Kim Dung gọi là vô chiêu thẳng hữu chiêu hay các cụ nhà ta kêu bằng miếng thui dân gian cổ truyền. Vậy là, bằng sức vóc trâu mộng đang vào mùa động dục, tôi chuyển động ráo riết tất cả chân tay, bụng đầu, tóm lại là toàn thân cùng một lúc để tạo thành một cỗ máy quay vu vu. Thằng thứ nhất dính một cú đá gập bụng, thằng thứ hai chưa kịp hiểu gì đã bị hất bắn vào tường và thằng thứ ba thì hự một tiếng rồi rơi vèo qua cửa sổ ra hố phân bên ngoài. Đấy, toàn là đá, hất, hự... cả nhé chứ có thế võ nào được gọi là võ dêu nhưng kết quả lại hết sức thượng thừa.

Xong thẳng đứng tôi lại quay lại thẳng năm:

- Sao? Còn gì nữa giờ ra nốt đi, đấm đá nửa chừng, ngứa ngứa thấy mẹ!

Gã dèp đĩnh trớn mắt nhìn lộn tròn lên tôi, trớn vì bản chất câu chuyện hay trớn vì những miếng đánh lạ đời không giống ai của tôi vừa diễn ra trước mắt, không biết, nhưng cái trớn đó đã từ từ sệ xuống và bất ngờ chưa, từ đó một giọt nước mắt đục ngầu như nước tinh dịch chảy ra:

- Các người muốn gì sao không nói thẳng mà phải dùng kế sách tàn độc này. Chết... tôi chết không nhắm được mắt.

Đến lúc đó ông Khâm rùng Sác mới chậm rãi hắng giọng, tháo bỏ cái chốt quan trọng nhất của màn kịch:

- Anh Lâm (tên gã) ạ! Cực chẳng đã chúng tôi mới phải dùng đến kế sách hạ cấp này, thực chất cũng chỉ vì sự bình yên và cuộc sống của tất cả cư dân trong khu bãi này thôi. Nếu anh chịu tháo cởi ân oán thì chúng tôi cũng hứa tháo cởi cái chết cho anh ngay tại đây.

Một tàn lửa bay trong khoé mắt gã:

- Các người... các người có mang theo thuốc giải à? Đâu? Nó đâu?

- Thuốc nằm ngay trong người anh.

Tôi nói và đi đến cởi trói cho gã, dựng gã dậy, đưa hắn đến ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ.

- Anh có thấy mát không? - Tôi hỏi tiếp.

- Mát, mát...

- Có thấy dễ chịu không?

- Có... có.

- Có thấy đói bụng không?

- Đói... có.

Tôi vỗ vai gã cười vang:

- Như vậy vừa rồi anh Hai chỉ mắc bệnh tự kỷ thôi chứ trong máu của anh chả có tý nọc độc nào hết.

- Tức là...

- Tức là mấy cái con rắn đó chúng tôi đã lấy hết nọc đi rồi.

Đến đây không chỉ đôi mắt của gã mà mắt của cả mấy thằng vệ sĩ cũng chỉ còn biết trợn lên, trợn lên...

Phần đối ngoại như thế coi như tạm xong.

o

Riêng tôi lại có thêm một niềm vui nữa, rất vui, đó là một buổi sáng ông già xe ôm đột ngột chở lên cho tôi một thanh niên mảnh khảnh, thư sinh, nước da xanh như tàu lá, chỉ có đôi mắt nhìn là cứ vời vợi xa xăm. Đó là thằng Thư. Nó bảo nó mới ra trại tuần trước, có ghé qua nhà nhưng nhà cửa buồn quá, ông anh cả vẫn không có chuyện gì để nói ngoài cái giọng xoe xoe độc khẩu của bà chị dâu nên nó lại đi. Đi đâu? Nó bảo với tấm bằng cử nhân văn khoa rất vô tích sự trong thời buổi người ta coi đồng tiền và sự tráo trở nặng hơn học vấn, bằng cấp lại thêm cái tiền án tiền sự cứ đóng ngay trên trán, thật lòng là nó không biết đi đâu cả, nên đành lang thang đi tìm tôi và rồi dòng người đi kiếm sống đã ùn ùn đẩy nó trôi dạt đến đây.

Tôi hỏi còn cái gia đình cậu bạn mà chẳng may nó làm chết giờ thế nào? Nó chỉ lắc đầu cười buồn, nói một câu theo đúng cái ngữ văn cử nhân của nó:

"Có những nỗi đau không nên gặp lại".

Tôi đã định hỏi vậy quan hệ giữa nó với cậu bạn kia là thế nào mà lại dẫn đến việc ghen tuông, chết chóc ấy nhưng rồi lại thôi, có những câu hỏi không nên hỏi, bất giác tôi cũng lặp lại cái câu nói rắc rối của nó ở một dạng khác mà không tự biết. Tin nó, và cũng vì thể tạng yếu ớt của nó, tôi giữ nó ở lại bên tôi làm chân thư ký kiêm kế toán ghi chép mặc dầu nó cứ muốn xuống bãi để được đào bới như mọi người.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 16

Tôi bắt đầu để râu.

Có hai lý do. Một, râu tôi mọc nhanh quá, rậm quá, chả biết theo zen ai, chỉ ba ngày không cạo là nó đâm ra kín cằm kín mặt nhìn như con khi Tôn Ngộ Không, mà ở đây có phải văn phòng, bàn giấy sáng choang đâu để sáng nào cũng có thể đứng trước gương cạo sửa hàng giờ? Vậy là để. Hai, cánh đào vàng bảo, đại ca cao to như thế, tướng tác dữ dằn, oai phong như thế, như thế... không để râu nó phí đi. Sáng sáng vận bộ đồ rằn ri nhãn hiệu Cu Bà nhảy lên con ngựa trắng Khánh để lại ngất ngưỡng đi một vòng quanh bãi, cũng ba toong, cũng mũ phớt rộng vành, cũng tạc đạn USD láng cóng giắt lưng, tóm lại là y hệt thằng tiền nhiệm, ấy, còn hơn thằng tiền nhiệm ở chỗ hai tay hai súng, tay trái K54, tay phải K59, như vậy không có bộ râu điểm vào coi cũng kỳ, nó cứ chống chĩnh thế nào.

Song có một nguyên do khác, nguyên do chính yếu mà bây giờ tôi mới nói ra, đó là một lần thấy háo, bèn nháy thẳng đệ tử tìm một con bé nào bắt mắt, biết chiều một tý đưa vào lều. Con bé này vừa ở dưới xuôi lên, cao ráo, ngực nở, đùi dài, hơi thở thơm tho, thân hình vừa đầy một vòng ôm, tóm lại là bắt mắt và biết chiều thật nhưng đúng vào lúc cao trào nhất, lúc con đực chuẩn bị dươn căng người thoát dương thì nó lại nằm trơ khấc: ra, thậm chí còn che tay ngáp khẽ. Với tôi thì đây là một trường hợp lạ, một sự xúc phạm sâu sắc tôi chưa từng trải qua nên phát cáu:

- Cô làm cái gì thế? Lên cơn nghiện à? Nếu nghiện thì còn vác l... đi làm cái nghề này làm cái đ... gì, rách việc!

Thav vì phải khóc mếu như mọi con cái khác khi gặp tình huống này, con bé lại cong cớn đối gia đối giả:

- Tại anh ý!

- Tại gì? Tại kích 'thước tao quá kích quá khổ hả?

- Ăn thua gì với mấy thằng Thụy Điển ở khu Bãi Bằng dưới kia. Cái khác cơ...

Nghe cái chán luôn. Mẹ, thì ra tôi chỉ là cái đứa ăn sái của mấy thằng Tây to như bò mộng kia thôi, thảo nào... Tôi chồm dậy, chỉ thẳng tay ra cửa:

- Vậy thì lần sau mày đi tìm mấy thằng Tây hôi hám mà ngủ, đây không có đất cho mày, cút!

Lần này thì con bé bật khóc:

- Không... không phải em nói cái ý đó đâu, đừng đuổi, tội em. Em chỉ muốn nói... muốn nói... nhưng anh phải cho phép em mới dám nói cơ.

- Nói mẹ nó ra đi, còn điệu.

- Không phải cái kia của họ ấy hơn anh đâu, có khi còn nhỏ hơn ý, mà tại vì bộ... bộ râu của họ. Râu mềm ơ là mềm. Mỗi khi họ ấy vào những chỗ ấy à... là... ối trời ơi, người như phát điên phát rồ lên. Thôi bây giờ anh ấy lại đi, em sẽ cố gắng...

Ấy, ấy cái con mẹ mày! Ngủ với Tây nhiều, mày quên hết mẹ nó tiếng ta rồi à? Sư cô! Hết hứng, tôi quăng cho nó mấy trăm bạc rồi bảo nó về. Mẹ, nghe mà nhục. Con đàn bà Việt Nam lại đi chê đàn ông Việt Nam chỉ vì nó không có cái ấy thì còn ra cái thống ná mẹ gì nữa, nhục, vậy thì ông để. Để kiểu đặc biệt, để không giống ai, không giống thằng Tây cũng không giống thằng ta chết tiệt nào hết. Tóm lại ông cũng phải có cái ấy cho chúng mày phát điên phát rồ lên.

Thì để. Nhưng để kiểu gì đây chứ để như thằng Khánh hav lão mặt dếp đình thì nhàm lắm, chán lắm, rất hãm.

Một lần vô tình nhìn cổ bài tú lơ khơ nhẩy mờ quăng vương vãi trên bàn thấy thằng cha Ka rô có bộ ria ngô ngô, cong vút, nhọn hoắt, rất tay chơi, rất vua chúa, khoái, tôi lập tức photo luôn, photo nguyên dạng. Thế là cùng với bộ ria mép rậm rạp, đen nhưóc, đuôi vênh lên hai bên, cong vút, mặc nhiên tôi có biệt danh là Hùng Ka Rô bên cạnh cái biệt danh Hùng Manbro, Hùng hung thần, Hùng sát thủ, Hùng vua bãi vàng...

Riêng cái tên Vua bãi được xuất hiện bắt đầu từ cái vụ răn rết ngoạn mục kia. Sau vụ đó, mọi việc bỗng trở nên dễ chịu hẳn. Lão Dếp Đình, đúng theo tinh thần thượng võ quân tử Tàu, vì không muốn bẽ bàng thêm đã lặng lẽ kéo quân cuốn gói về một vùng sơn địa khác ở ven biển miền Trung sau khi để lại một câu nói mang khẩu khí nghe cũng được:

"Cho chuyển lời tạ lỗi đến tất cả anh em vùng Na Rì. Bài học về chuyện Đất có thổ công sông có hà bá, mỗi nàv sẽ mang theo làm hành trang ứng xử suốt quãng đời còn lại. Chào anh em!"

Đồng thời một đại hội Bường Trưởng được nhóm họp tức thì. Trong đại hội đó người ta bàn về đủ các thứ việc liên quan đến vàng, đến mối đồng tâm hiệp lực cứu hộ cứu nạn, đến quan hệ bang giao, đến chủ quyền, đến cách thức ứng xử với công an, với các cấp chính quyền, đến thúê má, đến khoanh vùng quản lý, đến khả năng và nguyên tắc trao đổi, tăng cường các trang thiết bị, đến cả sứ liên danh theo kiểu Intecpone trước các vụ thất thoát, trộm cắp, chết người... nhiều lắm, miên man, là người cao niên nhất, ông Khâm phải đứng lên đọc hết gần chục trang A4, vừa đọc vừa ho sù sụ vừa uống nước ừng ực vì có lẽ đời ông chưa phải đọc một nghị quyết nào dài và lổn nhổn như thế bao giờ.

Đại hội cũng bầu ra một ban quản trị kiểu như hội đồng trọng tài để phân xử mọi khúc mắc to nhỏ giữa các Bường nếu xảy ra. Và ban quản trị chọn ra một người có vẻ, có vó thôi, uy tín nhất để đứng đầu tất cả,

kiểu như một già làng ở cao nguyên trung phần gì đó chẳng hạn. Người ấy là tôi.

o

Như thế, mọi sự đang tiến triển tương đối nhịp nhàng, lượng vàng trong lòng đất tuy đã có chiều cạn đi nhưng

lượng vàng anh em khai thác được vẫn giữ ở mức ổn định thì một buổi sáng thẳng Khánh đột ngột trở về. Tý nữa nhận không ra. Nó như em út của cái thẳng Khánh cách đây mấy tháng. Béo trắng, lực lưỡng, nói cười to tát, dáng đi dáng đứng đã ra cái vẻ sẫm xăn, đường bệ. Nó trở về một mình.

Nó khoanh tay đứng trên mô đất cao nhìn bao quát khắp lượt bãi vàng như tổng tư lệnh quan sát toàn mặt trận, gật gù nói được, được, khá khá rồi ra sau nhà vỗ vỗ ôm hôn chun chút con ngựa đang gõ móng loạn xạ mừng chủ cũ. Hồi lâu hẳn theo tôi vào lán.

- Sao? Đã Vua rồi đấy, chúc mừng!

Vẫn cách hỏi xác lắc bễ trên chả thay đổi chút nào.

- Nhìn câu cũng khá nhiều, tiên dưng nào vậy? - Tôi hỏi lại.

- Cú đánh vào huyết mạch thẳng Lâm mặt rồ hay lắm, vang đến tận Sài Gòn.

- Sao lại Sài Gòn? Cậu có ở đó à?

- Không những có mà còn đối tửu với nó nữa, nó bảo cậu là thang cừ nhất trong những thang cừ của dân bãi.

- Tức là cậu không đi đâu cả mà vẫn ở trong nước?

- Tất nhiên.

- Và chữa bệnh cũng ở trong nước luôn.

- Tất nhiên.

- Thế là thế nào?

- Là cũng như cậu, dựng một màn khổ nhục kế để cậu có dịp chứng tỏ được nội công. Hai nữa, hất được con đàn bà rắn nước kia ra khỏi cuộc đời.

Im lặng. Đây hoàn toàn là một điều bất ngờ tôi không lường tới. Vậy sau đây là cái gì, tôi đã lờ mờ nhận ra, đớp thẳng luôn:

- Cậu muốn tôi chứng tỏ nội công hay cậu muốn mượn tay tôi để cứu cái hang vàng đang bị sa lầy này? Và khi cứu được rồi thì cậu trở về tọa hưởng kỳ thành?

Hắn cười, chưa bao giờ tôi thấy hắn cười đều như thế mặc dù điệu cười của hắn luôn luôn đều.

- Sao? Công việc vẫn tiến đều chứ ông Bường Trưởng?

- Không hỏi, có gì nói trắng mẹ nó ra.

- Thì ông vừa nói hộ rồi. Tôi trở về để nhận lại cơ ngơi.

- Và cả thành quả nữa chứ?

- Nếu ông cự bường trưởng có lòng.

- Lòng cái con mẹ mày! - Tôi tóm lấy ngực áo hắn, đè dí hắn vào góc lều - Mà thích thì tao giả nhưng chỗ bạn bè mày chẳng nên làm cái trò mèo đó. Cái trò đó chỉ áp dụng cho cánh lưu manh bản thiu phố chợ thôi, hiểu chưa?

Hắn vùng ra. Lần này thì hắn vùng ra và vùng được, cười khô một tiếng, giọng như có bôi mỡ bên trong:

- Có bản thiu bằng cái chuyện đang đêm mà dẫn ngựa con bò tao để đến nỗi sau này cứ mỗi lần tao nằm lên bụng nó, nó lại hỗn hển nhắc đến

tên mày, đến cái dương vật khốn nạn của mày, hử?

Tôi buông xuôi. Thì ra đây mới là lý do chính để nó hành động như vậy. Nó ghen, ghen theo kiểu của nó, kiểu một thằng đàn ông không bao giờ đáp ứng được cho sự hứng khoái của con đàn bà nên sự độc địa của nó là không lường được. Vì ghen, nó có thể đẩy con đàn bà kia ra vệ đường và nó sẽ cướp trắng công sức của tôi. Tôi chợt nhớ đến đôi mắt nhìn xéo xanh như mắt mèo của con bé hầu gái nấp ở cửa lán đêm ấy.

- Thôi được rồi - Tôi bỗng rơi vào trạng thái yếu thế Tao sẽ đi, sẽ trả lại cho mày tất cả vì dù sao cái hang này cũng do mày tìm ra, cái hang của dân tộc mày. Nghe đây, lúc đi mà để lại quỹ cho tao năm chục cây, bây giờ nó là hơn trăm, chia đôi, mày một nửa, tao một nửa, đó là chưa kể những cơ sở vật chất tao đã cho trang bị cũng tương đương như thế.

- Cám ơn!

- Chưa hết, nếu muốn, tao chỉ hô một tiếng thôi là gần ba trăm con người ở đây sẽ theo tao bằng hết, và mày sẽ trắng tay nhưng tao chưa đến nỗi hèn hạ như thế nên tao chỉ lấy đi một phần mười, tức là ba mươi người.

- Cám ơn!

Một tý nữa thì tôi đá vỡ cái lỗ đang phun ra những lời cám ơn tâng tện ấy.

- Chỉ khuyên mày, làm gì thì làm, làm thằng ăn cướp giết người cũng được nhưng cũng phải giành một góc để tích đức.

Nó không cám ơn nữa mà quay người đi ra cửa, châm thuốc hút. Hồi lâu nó quay lại, câu nói không hiểu là giả hay thật:

- Mày đi hay ở, tùy! Nhưng tao vẫn muốn mày ở lại. Khoan, đừng vội nhếch mép, mày ở lại không phải vì mày cần cho tao, cho cái Bường này mà ở lại để có thể tới đây hai thằng cùng đi luôn.

- Mà nói cái gì?

- Vì theo một nguồn tin lấv từ cánh làm khoa học đáng tin cậy, trữ lượng vàng ở cái vùng này đã đến hồi cạn kiệt và điều này quan trọng hơn, chính vì sắp cạn kiệt nên ông nhà nước mới vội giật mình để chỉ cuối năm hay đầu năm sau là nhảy vào dưới danh nghĩa những công ty khai thác

hợp pháp.

Đúng là cái thông tin không hiểu hư hay thực này, dù đã được phong phanh nghe từ trước nhưng nó cũng giáng cho tôi một đòn chí tử đến ngơ ngẩn cả người.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 17

Lòng người hoá ra ghập ghềnh hơn tôi tưởng. Cứ chắc mẫm trong bụng rằng, nếu mình chọn ba chục thì rất có thể phải đến năm, sáu chục hay nhiều hơn nữa số anh em sẵn sàng đi theo nhưng rốt cục chỉ còn có nhõn hai mươi thằng, trong đó tất nhiên có thằng Thư và thằng đội trưởng bảo vệ người dân tộc. Thì cũng phải thôi, người ta phò thịnh chứ ai phò suy, sự bất ngờ cuốn gói ra đi của mình đã chả là suy ư. Giấu một cái cười chua chát, tôi tạm biệt tất cả anh em ở lại, những anh em đã cùng tôi vượt qua được những ngày gian khổ, u ám nhất, tạm biệt con bé hay nhìn xéo mặc dù vừa nhắc thấy tôi nó đã chạy bắn ra sau nhà bếp buộc tôi phải gọi lại. Gọi lại nhưng không nói gì, chỉ nhìn, khiến con bé cuống lên chỉ thiếu đường quỳ xuống lạy tôi. Lúc đó tôi mới vỗ vai nó, nói độc một câu:

- Lần sau muốn nhìn thì đi sát vào mà nhìn, nhìn cho đã, còn nhìn trộm, mách trộm, cái kia nó khô đi không ra nước được nữa đâu.

Chẳng biết nó có hiểu không, chỉ thấy cái đầu có những sợi tóc cháy nắng gật gật còn con mắt lại bắt đầu nhìn xéo lên.

o

Coi như làm lại từ đầu.

Chọn một ngách hang có lẽ bị bỏ quên ở tận cuối chân đồi cách xa chỗ thằng Khánh độ chừng non chục cây số, tôi cho hạ trại và bắt đầu làm động tác thám thính với triết lý quân sự sơ đẳng đã học được: chỗ bất ngờ nhiều khi lại là chỗ chắc ăn nhất. Nhưng chắc ăn đâu chả thấy,

dò tìm đã đi tong hai ngày rồi mà hang vẫn chỉ là hang, tắm tối, bít bùng cỏ lậu và hôi nồng mùi cứt chồn cứt chuột...

Một sáng ông Khâm rừng Sác tìm đến mời tôi đưa quân về nhập vào đội hình của ông với lý do:

"Về tao, ít ngày quen việc quen địa hình rồi tao sẽ bàn giao luôn, tao nghỉ. Mấy đứa con ở nhà không có bố bắt đầu có dấu hiệu nghiện hút".

Tôi cảm ơn ông và khéo léo khước từ. Tôi sợ và tôi không muốn giẫm lại bước chân ấy nữa mặc dù tôi biết ông không phải là thứ người đó.

Đến ngày thứ ba thì cánh lính của tôi reo ầm lên. Reo như bắt được của! Bắt được của... Phải tới lúc ấy tôi mới hiểu thấm được câu nói dân gian đó. Dưới ánh đèn pin những nẹp đất có vun vàng sáng ánh lên đẹp như dải ngân hà mọc trong lòng đất.

Về sau tôi mới biết người có công phát hiện được nẹp via quý giá này lại chính là thằng Thư, cái thằng có lẽ là đứa duy nhất có bằng đại học trong cả vùng bãi mênh mông gồm hàng chục ngàn con người này và chắc là nó đã

âm thầm vận dụng cái mớ kiến thức tưởng chừng như đã bị thối rỗng ấy vào đất đai, thổ nhượng mà không bao giờ để lộ ra.

Bắt đầu đào xới cật lực. Tuy chưa có máy phát điện, chưa có đường nước, đường goòng, bế lọc nhưng hai chục con người là hai chục ý chí, hai chục năng lực, gọn, dễ quản lý, dễ bảo nhau, dễ chia phần, không sợ thất thoát, không sợ tai nạn cũng chẳng sợ ai lấn chiếm. Có cái ngách hoang này, ai lấn chiếm làm gì, không bỏ.

Lượng vàng đãi được, mỗi ngày một khá hơn. Lương trả tăng dần. Tháng đầu là hai chỉ, tháng sau tăng hẳn lên ba chỉ rưỡi một người. Anh em phấn chấn ra mặt, sức đào đãi càng hăng. Đã tính đến chuyện thu thập thêm nhân công và lắp đặt các loại thiết bị tối thiểu. Tối thiểu thôi

chứ lấp công phu, cái bóng ma doanh nghiệp họ đổ bộ vào thì có mà ăn cám.

Nhưng bóng ma doanh nghiệp đâu chưa thấy, cái bóng ma mưa lũ đã xối sả tràn về. Mưa dầm dề, lũ bất chợt, cả một vùng đồi mù mịt mưa bay. Khấp thung lũng không chỗ nào không có nước. Nước ở đâu ra mà nhiều thế? Như nước cả hành tinh đều dồn đổ về đây. Nước không có vật cản, không có cây chắn, nước mặc sức réo gào, mặc sức chui luồn vào tất cả các góc ngách, các hang hẻm. Chỉ sau vài ngày cái ngách hang của chúng tôi đã trở thành suối thành rạch gần như không chui luồn được nữa. Dưới sự công phá bèn bỉ và tinh quái của nước, thỉnh thoảng lại một căn hầm đổ ụp, nát nhoét do đá lở. Thỉnh thoảng lại một người bị tắc cứng trong hang không ra được, cũng không đào bới được. Chỉ còn biết thăm lặng đứng trước hang thấp một nén nhang cầu khẩn cho vong

linh người bất hạnh được siêu tịnh ra đi khỏi cõi dương gian trong tư thế thủy táng.

Trong số chết có cả tay đội trưởng bảo vệ giỏi về các loại thú rừng của tôi. Khốn khổ! Không hiểu có phải cái câu sinh ư nghệ tử ư nghệ ác nghiệt đã vận đúng vào nó không mà khi lòi được nó ra khỏi hang, toàn thân nó chỉ chút những vết cắn tím đen của răng rắn!

Vẫn mưa. Khi nặng hạt khi thưa thớt. Nặng hạt thì nghỉ, lầy phây thì lại chui ra khỏi lán bò vào hang. Thôi thì vớt vát được tý nào hay tý đó còn hơn cứ ngồi bó gối nhìn nhau chán lại ngán ngẫm nhìn những vụn vàng trôi theo những dòng đục tan vào hư vô, còn hơn ngày ngày cứ gục đầu ngoạm vào vốn. Vốn! Vốn sắp cạn rồi. Năm chục cây vàng cho một khai mở cơ ngơi đào đãi, ăn ở, chả là cái gì. Róp róp như voi hít bã mía, hùn hục như xoáy nước giạt. Vận mà vẫn phải ăn phải sống phải thuốc men cho bệnh tật, phải chi mỗi ngày vài chỉ cho 15 kilogram hàng họ người ta vẫn đều đều gánh vào. Bí. Bí rị. Kiểu này dù mưa có ngớt, dù nắng có về chứa chan đi chăng nữa thì cái ngách hang này cũng coi như là tê liệt. Hang chết thì vàng cũng chết theo.

Nhưng con người lại không thể ngồi chờ chết.

Con người phải cựa quậy. Quậy đi đâu? Quậy thế nào? Các hang các bường khác cũng đang cùng chung cảnh ngộ, đôi khi còn bí bách hơn, giờ có lôi quân xê dịch tìm tòi hoặc muối mặt làm hành vi lấn chiếm đi chẳng nữa thì vẫn có khác gì gà què ăn quần cối xay.

Lác đác đã có bường không trụ được đành phải bỏ cuộc. Nuôi không hàng trăm con người một ngày khả dĩ còn chịu được nhưng nuôi mười ngày, hai mươi ngày, cả tháng thì đứt. Trong đó có bường của ông Khâm. Ông đã có ý muốn nghỉ từ trước, giờ nhân sự kiện này, ông quyết định già từ luôn. Trước khi hạ sơn, ông có đến tôi ngủ một đêm. Anh em nói đủ thứ chuyện trời trăng mây nước rồi lại quav qua chuyện đời lính. Ông bảo:

"Đáng lẽ tụi mình chết cha nó rồi, chết như bao thằng không may khát đã chết vậy mà còn sống, thế là cái phúc nhà mình nó to như cái đình rồi, còn muốn gì nữa? Chú còn trẻ, có thể chú chưa nghiệm ra điều này: làm thằng người được sống tự do giữa nắng gió, giữa ruộng đồng, đến bữa có bát cơm nóng và vào mồm thế là đủ, còn đòi hỏi gì hơn nữa"

Tôi không tranh luận. Già trẻ, hai thế hệ, hai cách nghĩ, hai lối sống, càng tranh luận càng xa ra, tốt nhất là kính lão đắc tràng. Ông dặn: "Địa chỉ của tôi chú cầm rồi, sau này có gì cơ nhờ hay buồn bực, cứ ghé chơi, tâm sự. Tôi quý cái tình của chú đối với mọi người nhưng cũng khuyên chú đừng phũ quá với những cái dở của con người, dễ mua thù chuốc oán"

Rồi ông đi. Tấm lưng còng xuống trước gánh nặng cuộc đời, gánh nặng thời gian. Nhìn theo ông, không muốn đi lại quãng đường thẳng ít bại nhiều của ông, trong tôi một suy nghĩ bỗng loé lên: Vậy thì thu vén tiền bạc cử một tổ đi đến các vùng vàng khác thăm dò, sục sạo xem sao. Non nước mênh mông, rừng núi dậm dài, thiếu mẹ gì chỗ có vàng có bạc mà cứ phải đua nhau chúi mũi mãi vào cái xó nà nà rì rì như cối u ty này.

Đêm mưa nằm đợi tin, đêm mưa nằm nghe nước chảy buồn đứt ruột. Buồn đến nỗi người có đầu óc quá ư cạn cợt như tôi cũng bất giác trầm ngâm tổng kết lại một chặng đời mờ mịt đã đi qua của mình. Mẹ! Mờ mịt quá!

Xung quanh mờ mịt quá khứ mờ mịt, hiện tại mờ mịt và những tháng ngày trước mắt chắc cũng mờ mịt nốt. Con người sống trong một cõi mờ mịt thì dĩ nhiên đầu óc, tâm can, suy nghĩ cũng mờ mịt theo. Bao nhiêu khát vọng, hoài bão về cái thứ kêu là lật đời, đổi đời, sang trang giờ đây đều theo mưa cả gió ngàn mà trôi tuột đi hết. Phía trước chỉ còn con đường độc đạo là mưu sinh bưng chài, mưu sinh bằng mọi giá, bưng chài bằng bất cứ cách nào, kể cả cái cách... Thoáng rùng mình, nhưng những ngày tháng phải nghiền răng gồng mình để tồn tại trước vực xoáy cuộc đời nơi đây đã khiến cho cái rùng mình mang chút ít lương thiện ấy trong tôi qua cái rọt. Cuộc sống quá chùng tàn nhẫn này không cho phép con người được rùng mình, được dẫn đo trước sau gì hết, chỉ có căn xé cào cấu ngoi lên hay buông tay rơi tòm xuống vực.

Nhưng chưa cào cấu, căn xé được ai, được cái gì, tôi chỉ còn cách cào cấu khổ khổ vào chính tâm hồn đã sừng tấy của mình. Những lúc tưởng như phát đại ấy, may mà có thằng Thư lúc nào cũng ở bên, nó không nói gì, không an ủi, không nhiều lời khuyên can mà chỉ nhìn. Chính cái nhìn vừa tình khiết vừa khắc khoải, vừa là của đàn ông vừa là của đàn bà đó không hiểu sao đã làm đầu óc tôi vơi thoáng lại rất nhiều. Như toàn thân đang nóng nảy nổi rôm nổi sảy lại bỗng được hưởng một làn gió mát từ đâu rười rượi thổi về.

Trong tâm trạng như thế, sáng hôm sau tôi bình thản đón tổ trình sát đi thực địa trở về. Hốc hồm và phờ phạc, họ phấn chấn thông báo tại Võ Nhai có một vỉa vàng trữ lượng khá lắm, tuổi vàng cũng cao lắm nhưng chưa có nhiều người khai thác vì trấn giữ tại đây là một cánh đầu trộm đuôi cướp dữ tợn không cho một ai bén mảng đến. Có dữ tợn bằng cánh thẳng mặt Dép Đình không? Tôi nhếch mép hỏi lại. Đạo này tôi đã bắt đầu có cái nhếch mép lạnh lùng chắc nhìn vào là rất đều như thế.

- Thăng nào cũng chơi hết. Cướp hang!

Tôi chém mạnh tay vào mưa gió như lời thề Kinh Kha

đi hạ thủ Tần Vương, lời thề một đi không trở lại.

Sáng hôm sau, quần áo chỉnh tề, súng lục giặt lừng, tạc đạn nhét trong bọc, mũ cối, giày đinh, tề chỉnh y hệt những lần xuất kích đi nện quân bành trướng ngày nào, tôi quyết định nhổ trại, trực chỉ vùng rừng Võ Nhai, a lê thăng tiến!

Trước khi nhả lên xe ôm thả dốc, tôi còn đứng bần thần nhìn bao quát lại cả khu bãi một lần. Thời gian mới đó với đó mà đã ba năm trôi qua rồi. Ba năm chứa đựng biết bao kỷ niệm nhưng nhức, ba năm vui ít buồn nhiều, ba năm có thù có bạn, ba năm dọc ngang sống kiếp giang hồ, ba năm nửa người nửa ngợm, nửa thánh thần nửa ma quỷ, ba năm... không biết còn có dịp trở lại không nhưng quãng đời này chắc sẽ còn hằn sâu trong đầu óc lâu lắm, giống như quãng đời ở lính, cũng có bao nhiêu chật vật, điên đầu nhưng khi xa vẫn cứ chông chênh, bịn rịn làm sao.

Tôi quay nhìn về khu hang của thằng Khánh đang chìm trong mưa và, lạ chưa kìa, hận thù biến hết đi đâu, chỉ chột nhói lên một chút chạnh lòng thương nó như thương sự long đong của chính mình, của kiếp người phàm đã sinh ra đời là phải khốn khổ mưu sinh, phải nhọc nhằn tồn tại. Tôi thầm mong cho nó gặp được nhiều may mắn vì suy đến cùng nó cũng là tôi và tôi cũng là nó, kiếp người, bèo bọt, chung nhau.

Xuống tới phố, ghé thăm nhà người lính già xe ôm nhưng bà vợ bảo ông đang nằm liệt ở nhà thương vì cái chất độc chết tiệt gì đó nhiễm từ hồi ở rừng giờ nó mới phá bét ra. Tôi vét túi đưa cho bà mấy phân vàng gọi là chút ít để bà thêm vào chăm sóc thuốc thang cho chồng rồi cả đám đi ra chỗ đón xe.

Và tất nhiên, cũng giống như một thủ lĩnh biết yêu thương kẻ dưới trướng, tôi cho mười sáu anh em tranh thủ về thăm nhà, mỗi anh em được nhận một phân vàng trích từ túi riêng của tôi cũng gọi là có chút

quà cho gia đình, còn lại ba tháng, tất nhiên có cả tháng Thử, nhanh nhẹn, dũng cảm có đầu óc nhất cùng với tôi đi nắm tình hình, lên phương án trước, ba ngày sau tất cả sẽ tập kết tại khu Đình cả để bắt đầu vào cuộc.

Tại khoảnh khắc nhuộm chút màu hào hứng Lương Sơn Bạc ấy, cả tôi, cả cánh lính nhỏ nhoi đói khát của tôi đâu có hay rằng, phía trước là một bước ngoặt thê lương, một bước ngoặt thay đổi hẳn cuộc đời, một bước ngoặt không dính dáng gì tới vàng tới bạc cả.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Phần II - Chương 18

Chuyện xảy ra ngay trên chuyến xe về xuôi.

Đáng lẽ mọi sự sẽ hết sức suôn sẻ nếu như sắp đến địa phận Bạch Thông, chiếc xe chật ních khách không dừng lại nghỉ ăn cơm để chủ xe làm động tác kiểm tra, thu vé đi tiếp. Ở bữa cơm dọc đường ấy, một vài cảnh đời trái ngược đã khiến cho cái đầu đang căng chằng của tôi rơi thõm vào vòng xoáy trầm uất. Góc này là một người mẹ trẻ cho con bú bằng cặp vú tong teo không có sữa, trước chị là một nắm cơm cản dở lấm chấm mắm hạt muối vừng, góc kia là một mu béo tốt dấn vế con buôn đang xé một cái đùi gà vàng nhả đưa lên miệng nhai trể nải như nhai rơm nhai trấu, nhai chưa hết một nửa, mẹ ta đã vất xuống đất cho con chó của chủ quán xõ ra ngoạm lấy nhai tiếp. Cái dáng vẻ như thế, kiểu ăn hỏn như thế trên chuyến xe đa phần là con buôn này có hàng tá. Lại nữa, cạnh tôi là một người đàn ông trung tuổi, mặt mày hốc hác, da sạm đen, đeo chân giả, chỉ ngồi lặng im không ăn gì hay không có gì mà ăn bởi trên vai ông chỉ thấy có mỗi chiếc túi vải lép kẹp và xa hơn một chút là đôi vợ chồng chủ xe đang ngồi trước những đĩa thức ăn đầy tú ụ, bốc mùi thơm ngào ngạt. Dẫu biết rằng chủ xe vốn có tiêu chuẩn ăn chùa như thế nếu đưa được khách vào hàng nhưng có nhất thiết cứ phải... tú ụ thế không? Nhất là đôi mắt con mẹ vợ, cứ đảo điên nhìn ngó hết người này đến người khác như sợ thiên hạ đều là quân trộm cướp cả. Lại còn cái đám đàn ông khệnh khạng ngồi ở cạnh quàn kia nữa, chả biết là cán bộ hay dân buôn trúng quả gì mà gọi bia cả két, vệt cả con, thuốc ba số xé rền rẹt, đớp hít cười nói om xòm, hoa chân múa tay phờn phơ như đang ngồi chễm chệ ngay chính trong căn nhà của chúng.

Chán, chả muốn ăn gì và có muốn cũng chả lấy đâu ra tiền mặt nên, để giết thì giờ và bản tính cũng thích trẻ con, tôi đi đến chỗ người mẹ trẻ lân la hỏi chuyện:

- Nhà chị đưa thằng nhỏ xuống Thái chữa bệnh?

- Không - Chị ta ngược mắt nhìn tôi, một đôi mắt khá đẹp nhưng buồn và mệt - Em đi thăm nhà em.

- Chắc anh ấy cũng là dân... đào vàng?

- Không ạ, nhà em là bộ đội biên phòng đóng ở Cao Bằng. Lâu quá không thấy anh ấy có tin gì về, sốt ruột, hai mẹ con lặn lội đi thăm.

- Gặp không?

- Không gặp mới tức chứ ạ. Các anh trên ấy bảo nhà em đã chuyển đi đồn khác cách đó gần trăm cây ròi, phải đi hai ngày hai đêm mới đến nơi, có đoạn phải đi bộ, thế là em đành bế con về.

Khoé mắt chị ta rưng rưng. Chắc là suốt những ngày qua cái khoé mắt này đã rưng rưng nhiều lắm rồi! Tôi vuốt cái má nóng nóng của thằng bé chắc mới được mấy tháng, khẽ giật mình:

- Hình như thằng bé có vẻ sốt rồi đây này?

- Vâng, cháu trở bệnh hai hôm nay. Tại trên đó khí hậu độc quá.

- Chết thật! Con còn nhỏ thế mà đã tha lòi đường xa. Đi đứng kiểu này chắc hết tiền rồi phải không?

Người mẹ không trả lời chỉ hơi cúi xuống. Một tình cảm sâu nặng gì đó tưởng như đã hoàn toàn chôn vùi trong tôi chợt nhen lên. Vợ bộ đội! Vợ bộ đội sao thời nào cũng khổ! Tôi quay ra lục túi, lục cả túi trên túi dưới mới được chừng dăm ngàn định đưa hết cho chị ta nhưng rồi nghĩ sao lại thôi, tôi vẫy tay gọi ba thằng đàn em lại, nói thằng nào còn tiền đưa hết đây tao mượn, tiền chẵn hay tiền lẻ cũng được. Ba thằng ngoan

ngoãn làm ngay. Cũng được khoảng trên một chục. Trên chục là tốt rồi khi một hộp sữa cũng chỉ hai ngàn tư, vì thuốc chùng...

Sợ không muốn nhìn lại cái khoé mắt ghen đặng ấy một lần nữa, đưa tiền xong, tôi đứng dậy tìm chỗ đi vệ sinh, cũng là để tránh cái bầu không khí chẳng mấy dễ chịu này. Vậy mà lại phải đập mặt vào một thứ còn nhiều lần không dễ chịu hơn. Đó là một chiếc xe con gắn biển số xanh cuốn bụi đi vào quán. Ra khỏi xe là ba vị không rõ là quan chức hay doanh nghiệp thấy đều đỏ đần, sạch sẽ, bóng bẩy. Họ chưa kịp đi vào thì chủ quán, một gã đàn ông có cái cười thường trực nhạt thếch đã chạy vội ra, khúm núm mời cả ba đến một căn phòng hình như có máy lạnh vì tất cả các cánh cửa đều đóng kín. Lập tức mấy đứa loong toong cả trai lẫn gái cứ chạy cuống lên như nhà có việc.

Một cái xe mà như một xã hội thu nhỏ thế này! Giàu và nghèo, phê phờn và tiêu tụy, rùng mỡ và ốm đau, hãnh tiến và im lìm, trường giả và cô quạnh... Két bia, con gà, phòng lạnh nằm cạnh cặp vú tong teo, đứa bé đang sốt, chiếc chân giả thương binh sao có thể cùng chung đụng trong một khoảng không gian bé tí, chật chội dường này!?! Và mình, và ba đứa đàn em kia nữa, rồi tất cả sẽ trôi về đâu? Về đâu? Hay cứ mãi mãi là đất cát, là sập hầm, là chết chóc, là đánh nhau giết nhau và cuối cùng là lại trắng tay, trắng phớ như lúc này đây, khốn nạn, không còn một cắc bạc để kiếm cái gì nhét bụng.

Trong ngực như có hòn đá tảng đè nặng, tôi thất thểu bước lên xe mà có cảm giác đầu mình cũng đang lên cơn sốt. Xe rùng mình chuyển bánh.

Đúng lúc ấy thì một tình huống xảy ra khi tiếng mụ chủ xe như còn vương cả những sợi thịt gà giắt kẽ răng the thé lên:

- Nào, bác nào chưa có vé mua vé nào? Ai mua rồi cho kiểm tra.

Tiếng the thé đã sát bên. Ba đứa như đồng loạt đưa mắt nhìn về phía tôi ngằm xin ý kiến. Lúc ấy không hiểu sao tý nữa tôi lại bật cười. Trừ thằng Thư nhìn còn chưa đến nỗi ra, hai thằng kia trông chẳng giống ai,

đen như củ súng, chân tay sần sượng, tóc tai tua tủa, vàng cháy, nhìn cái biết ngay là dân bãi vàng. Một thằng tên là Hoà, Hoà Trư Bát Giới hay là Hoà lợn vì cái mặt của nó lúc thiếu đói hay no đủ cũng đều húp híp như mặt lợn nhưng được cái thông minh, xông xáo và đã giao việc gì là có thể hoàn toàn yên tâm. Thằng thứ hai ngược lại, gầy như que củi, mắt trắng dã, môi thâm, xấu trai, tính tình trầm lặng, gan lì, đã vào cuộc là trở thành nỗi kinh sợ của bất cứ đối thủ nào, gọi là Phong mắt, hay Phong sát thủ.

Trước những cái nhìn mang đầy tính tin cậy và ý thức tuân thủ kỷ luật đó, tôi ra hiệu cứ để mặc tao xử lý. Xử lý gì khi một chúa bường, một ông vua bãi vàng, một hung thần khét tiếng như tôi mà không có tiền đi xe khách, loại xe hạng bét. Ai ngờ thời hậu giam của tôi, mới có ít tháng mà đã hai lần lâm vào cảnh khổ nạn tàu xe vì không có tiền rồi. Lần trước cầm mặt chỉ trả có một góc, còn lần này?

- Anh kia, vé?

Cái tiếng nói vương mùi thịt gà xé vào tai tôi. Chờ cho mục hỏi đến lần thứ hai tôi mới lừ lừ quay lại. Cứ nghĩ với bộ râu Ka rô kinh dị, với dáng dấp hộ pháp, với nước da đồng hun của mình, con mẹ sẽ giật mình lùi lại và rồi rất có thể sẽ cho qua luôn. Vậy mà không. Mục thậm chí còn hơi dướn người lên, mắt nhìn lạnh lùng như cô chủ nhiệm nhìn học trò cá biệt, hai ngón tay còn nhẩy mỡ vê vê vào giữa mặt tôi. Cũng là dân thứ dữ hoặc đã quá quen ứng xử với thứ dữ trên đoạn đường này đây. Càng tốt, dễ nói chuyện.

- Bao nhiêu? - Tôi hỏi chiếu lệ.

- Bảy mươi năm ngàn.

- Tiền không có, chỉ có vàng, được không?

- Được, 5 phân.

Năm phân cái mà nhà mụ! Cút chó đấy mà 5 phân! Có lẽ dân đào vàng thường qua lại tuyến đường này và chắc cũng mua vé theo kiểu dùng vàng thay tiền này nên con mụ có vẻ biết cách chơi chẹt lắm. Thôi thì qua sông lụy đò, cho qua cái tiêu tiết này đi. Tôi hạ túi xuống để lấy ra

phần vàng cuối cùng còn dành dụm được. Vàng để ở đáy túi, phải móc máy mới lôi ra được. Nhưng trước khi sờ được vào vàng thì bàn tay tôi đã chạm phải cái vỏ lạnh khí tử thần của trái tạc đạn mang nhãn hiệu USA. Trái tim tôi cũng bất thần lạnh lại. Rồi lại nóng phùng lên. Nó đây rồi. Cái chết đây rồi. Cuộc đời chó đẻ đây những bất công này cũng đáng chết lắm. Lương thiện làm gì, tử tế làm gì, đảng nào chả chết. Tại sao cứ phải nai lưng ra để rồi chả được cái gì trong khi đó còn có biết bao nẻo đường đi tắt, đi nhanh như cái đám rượu thịt, xe con, máy lạnh, đùi gà kia. Trái tạc đạn nổ một tiếng nổ vô thanh trong đầu tôi. Sự tỉnh táo hoàn toàn vỡ toác, có đám sương mù mù mịt ở đâu tràn đến, hòn đá tảng nghiêng đè vào ngực từ lâu đòi hỏi được văng bật, không kịp nghĩ thêm gì nữa, tôi lôi phắt nó ra, rút chốt cái reng, giơ cao lên khỏi đầu, lừ lừ quét mắt vào tất cả các khuôn mặt tái dại trên xe:

- Nghe đây! Khôn hồn thì bỏ tất cả của cải, tiền bạc ra trước mặt, ai ngoan cố giấu giếm sẽ tan xác cùng với trái tạc đạn này. Bỏ!

Mọi người vẫn ngồi im, ngơ ngác, cả ba thằng đàn em của tôi cũng ngơ ngác. Đã quá quen tính cách bất thường của chủ nhưng cả ba chắc không ngờ tôi lại có hành động táo tợn này. Chợt phát hiện ra tốc độ xe có phần chậm lại, tôi ra hiệu cho Hoà lượn đứng gần đấy nhảy lên không chế thẳng lái. Con dao lá lúa mỏng tang từ tay nó được rút ra kề sát cái cần cổ đỏ lửng. Chiếc xe nhanh chóng trở lại tốc ban đầu, nhưng tiền bạc thì vẫn chưa thấy moi ra. Chúng vẫn chưa đủ sợ đây, hay chúng cho trái tạc đạn này là giả. Tốt thôi! Gì chứ để sợ thì quá dễ. Tôi rút cây K54 dấu trong người bắn nát tất cả các cửa hai bên thành xe.

Những vụn kính bay lên, những con mắt sụp xuống, trong đó có cả đôi mắt của con mụ thịt gà. Mụ nhìn khắp lượt như van nài mọi người

hãy làm theo không thì chết hết các bác ơi, mà xe của cháu cũng tan. Cái nhìn thống khổ ấy quả có tác dụng. Tiền bạc bắt đầu được moi ra từ túi từ ví từ bọc, từ đủ các góc ngách trên thân thể người. Tôi hất cảm ra hiệu cho hai thằng còn lại nhanh chóng đi dọc xe vừa thu gom vừa sẵn sàng xử lý những ai có hành động kháng cự. Trong những ánh mắt bạc phếch đang nhìn lên, tôi thoáng thấy có một đôi mắt hơi lạ, đôi mắt lồi lồi, đôi mắt của một gã trai tóc húi cua có thân hình xương xẩu, mặt đầy mụn. Đôi mắt ấy nhìn tôi vừa gần vừa xa, vừa lạnh vừa nóng, vừa như hãi sợ lại vừa như muốn tỏ ý thân thiện. Thấy tôi nhìn lại, gã vội cụp mắt xuống rồi cũng như mọi người, gã bắt đầu lục túi.

Xe đang đi giữa đường rừng, xa xa phía trước đã thấp thoáng hiện lên những mái nhà, cột điện. Hiểu rằng đây là thời điểm rút lui, không cần bắt xe phải dừng lại, tôi ra hiệu cho đám đệ tử nhảy nhanh ra khỏi xe. Tôi nhảy cuối cùng, sau khi đã kín đáo nhét vào tay người mẹ trẻ và ông thương binh già cụt chân một nắm tiền không biết bao nhiêu.

o

Vượt qua một cánh ruộng nước, thêm hai quả đồi nữa, cả bốn dừng lại ở một con suối nhỏ nằm kín đáo trong rừng rậm, thờ dốc. Trong khi thằng Thư tách ra ngồi im một chỗ như làm bốn phận canh gác, còn hai thằng kia sột soạt đếm chiến lợi phẩm thì tôi nằm dài ra, khoanh tay

dưới gáy, mắt nhìn lên trời, đầu óc chán chường, tan rã đến tột độ. Thế là chỉ sau một buổi sáng, tôi, từ một thằng còn nuôi trong người biết bao ý định, bao ý tưởng của sự gắng gỏi muốn vươn tới điều thiện đã bị đập tan, đã từ đấy mình sang cực bên kia của xã hội, của luật pháp, đã trở thành một tên cướp. Luật pháp! Tôi đã từng là kẻ phạm pháp, đã từng tù đầy nhưng lần này nó khác xa nhiều lắm. Một tên cướp, hơn thế, một tướng cướp. Sao nhanh thế nhỉ? Nhưng suy cho cùng thực chất đây là nhanh hay là muộn? Biết thế nào là muộn thế nào là nhanh khi cái việc cần đến nó cứ phải đến thôi. Cướp!

Tôi nhắm mắt lại. Hình ảnh chuyển xe hiện lên trong đầu tôi như một cuộn phim quay chậm, rõ mồn một, rõ từng khuôn mặt, từng cái nhìn, từng tiêu tiết, từng... cái đầu húi cua, cặp mắt lồi vừa lạ vừa quen, vừa xa vừa gần... Cuộn phim chững lại, xoay xoáy vào đôi mắt ấy. Một cú rùng mình khiến tôi bất chợt lạnh buốt sống lưng.

- Đại ca! - Thằng Hoà đi đến, cái mồm lợn tru ra cười tý tưng, rồi chìa ra trước mặt tôi một nắm tiền - Tất cả là hai mươi chín triệu năm trăm sáu một ngàn, của đại ca một nửa, còn ba thằng em một nửa. Không ngờ chỉ nhoáng một cái mình đã có nhiều tiền thế này, bằng cả một năm đào đãi mà có khi còn...

- Cầm mồm! - Tôi quát nhưng không thể không có chút chũnh choáng trong đầu, mẹ, hai mươi chín, sao lắm thế, có thể mua được cả toà nhà chứ chơi à - cầm cả lấy, chia bôi gì. Có đứa nào còn nhớ cái thằng đầu húi cua, mắt trố, mặc áo ca rô xanh, mặt mụn ngồi ở hàng ghế cuối không?

- Mụn... húi cua... mắt trố... Em... em không nhớ - Thằng Phong mồm trả lời - Sao hả anh? Quen à?

- Hỏi mày, hỏi con c... còn hơn.

- Giờ sao, anh Hùng? - Lúc này thằng Thư mới đi đến lên tiếng, không giấu được vẻ bồn chồn - cắt rừng đi bộ hay năm đây chờ tối ra đường đón xe đi tiếp?

Không trả lời, tôi bước xuống suối, vục mặt vào nước lạnh. Vục lúc lâu, vục thật sâu, như thể tôi muốn tìm trong dòng nước nguyên sơ ngai ngái mùi lá mục này một câu trả lời cụ thể. Nhưng nước vẫn im lặng như ngàn năm nó vẫn cứ im lặng vô tình với mọi trở trăn, khổ đau của con người như thế. Tôi bước lên, bất giác chạm mắt phải cục tiền nhẵn nheo mấy đứa còn để trên cỏ mà chưa dám cất đi. Và đột ngột tìm ra câu trả lời ở cái đồng xét đến cùng cũng là đồng giấy lợn ấy. Giấy lợn nhưng nó lại có thể thay đổi được toàn bộ số phận một đời người, thậm chí một quốc gia. Vì nó là tiền. Tiền. Gần ba mươi triệu đồng tiền. Tiền ăn cướp.

Ít cũng là ăn cướp, nhiều cũng là ăn cướp, là trọng tội, là không thể bôi xoá được nữa. Vậy thì tại sao không làm tiếp đi để cùng mang một tội danh là cướp luôn thể.

Tôi vậy ba đưa lại:

- Tao hỏi thật, chúng mày, trong đó có thằng Hoà đã trực tiếp đi, Võ Nhai có thật là làm ăn được không?

Ngộ ngậy hồi lâu như để thăm dò thái độ tôi, thằng mặt lợn mới gượng nhẹ:

- Em thấy... khó là khó chung. Võ Nhai lúc này còn ít người nhưng tới đây chưa biết thế nào khi dân bãi từ các nơi đánh hơi thấy lại nườm nượp đổ về, cũng thế.

- Tóm lại ý mày là sao? -Tôi gất - Nói năng đéo gì mà cứ như ông già đẽ ra mày. Sao, hai thằng kia?

Tất nhiên là thằng Phong mắt im tịt. Với một đứa chỉ chuyên đánh dấm, hỏi câu này là ngoài tầm suy nghĩ của nó.

- Em nói điều này nếu không đúng xin anh bỏ quá - Thằng Thư lên tiếng bằng cái giọng cầu kỳ theo đúng kiểu thư sinh con nhà của nó - Đẳng nào mình cũng lỡ rồi, tại sao không làm tiếp? Nhưng mình không làm chuyên nghiệp, mình chỉ cần tạo được đồng vốn tạm đủ là sau đó thôi ngay.

- Vốn gì? Vốn để nhét vào lỗ nào? Lại vàng, lại Võ Nhai à?

Tôi hỏi vặn ngược nhưng trong lòng lại thầm mát ruột khi suy nghĩ của nó đã trùng với suy nghĩ của mình. Đúng thôi nhưng chưa mới. Tôi cần nghe trong cái đầu của nó có cái gì thật mới kia.

- Nói đi, thằng em! -Tôi ghé sát vào mặt nó - cần vốn để làm gì?

- Ta sẽ chuyển sang đá đỏ. Cái giếng đá này ở Việt Nam mình sẵn, lại chưa nhiều người để tâm nên ta có thể nhảy vào được. Theo em biết qua một ông anh họ thì đào đá nhàn và có lời hơn vàng.

Tôi đâm mạnh vào vai nó:

- Được. Nhất trí tạo vốn, tạo thật nhanh, thật nhiều. Cám ơn thằng em.

- Nhưng còn... còn - Thằng Phong mắt nói - Còn số anh em mình ngày mai sẽ tập kết cả ở Võ Nhai thì sao ạ?

- Tao đã định cho một thằng trong ba thằng mày đi liên lạc với chúng nó nhưng lộ mặt hết rồi, nguy hiểm. Cứ để chúng đến, không thấy ta, chúng sẽ tự biết phải làm gì. Mai một có vốn rồi sẽ đến kéo hết chúng đi cũng chưa muộn.

Bây giờ là 12 giờ, trưa rồi, thằng Phong đi vào bản đưa tiền bảo chủ nhà nào đó làm cho một bữa ăn, làm kha khá vào, có gà có rượu, coi như ăn mừng trận đấu ra quân thắng lợi, chiều tối nay tiếp tục xuống đường chặn xe, cướp!

Vậy là băng cướp chuyên nghiệp có vũ trang trên tuyến đường Thái Nguyên - Bắc Kạn do Hùng Ka Rô cầm đầu đã được hình thành.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 19

Đã gọi chuyên nghiệp thì phải chuyên nghiệp từ cái nhỏ nhất đến cái lớn nhất, từ phương án hành động cho đến các động tác chuẩn bị, trinh sát nắm tình hình, rút lui, các tình huống lộ mật, công tác đảm bảo, công tác dân vận, kể cả trường hợp xấu nhất là bị bắt, bị khai báo thì sẽ nói gì, làm gì... Tóm lại là phải y sì một trận đánh giao thông chiến có kết hợp đặc nhiệm. Chỉ khác, với trận đánh kia, cái giá phải trả cao nhất là hy sinh, là danh hiệu vẻ vang tử sĩ, còn trận đánh này, cái giá phải trả là nhà tù và cũng có thể là hy sinh nhưng hy sinh tử nhục tại cây cọc giữa pháp trường.

Kệ xử nó, trong bữa rượu mang ý nghĩa ăn thề ở giữa rừng ấy, tôi nói với cả bọn, đã đâm lao phải theo lao, đã cưỡi lưng cọp là phải cưỡi đến cùng, dừng lại vãn vi nghĩ ngợi vinh nhục nọ kia có mà ăn cám. Mà vinh nhục cái mẹ gì, quăng đời đã qua chúng ta không nếm đủ mùi vinh nhục tận cùng rồi sao, bây giờ có thêm vinh hay nhục nữa cũng vậy. Tôi lại nói, bốn thằng thì có hai thằng đã từng là lính, tao và thằng Phong, mà đã là lính thì điều đầu tiên phải xác định coi cái chết tựa lông hồng, đối với tội mình bây giờ cũng vậy, chết sống như không, tất nhiên càng kéo cái chết chậm được ngày nào càng hay ngày ấy.

- Có ba nguyên tắc tối thiểu nhất quyết phải theo đến cùng - Tôi nâng bát rượu sẵn đấng ghét lên, nói như nói trước tổ ba người trước khi đi trinh sát vào đội hình đối phương ngày nào - Một, sướng cùng hưởng khổ cùng chịu, không nản lòng, không rã đám, không phản bội phản trắc trong bất cứ tình huống nào. Hai, cướp nhưng cấm không được để chết người, nếu chẳng may xảy ra và rất có thể xảy ra, sẽ bồi thường thoả

đáng. Và ba, cố gắng chỉ cướp của bọn có máu mặt, bọn nhà giàu, tuyệt đối không cướp của người nghèo. Có đứa nào bổ sung thêm gì không?

Im phắc. Còn bổ sung gì nữa khi để nói được những điều coi là ruột gan tâm huyết ấy, tôi đã phải nghĩ nát óc. Để chắc ăn, tôi hỏi câu cuối cùng:

- Lúc này vẫn còn kịp. Thằng nào tự thấy không theo được hay không muốn theo thì mở mồm, tao sẽ giải phóng ngay. Thằng nào? - Vẫn im lặng. Tôi nhìn sâu vào mắt từng đứa, bắt đầu là thằng Hoà - Mà sao?

- Ông anh coi thường thằng em này quá đấy! - Hoà cười khột khột.

- Còn mà? - Tôi chuyển mắt sang thằng Phong.

- Mọi người sao em vậy - Nó càu nhàu - Đã chích máu ăn thề kết nghĩa vườn Đào rồi lại còn hỏi.

Thằng Hoà lại cười khờ khợt như bị kéo dờm. Tôi vỗ nhẹ vai thằng Thư, giọng mềm xuống, cũng tự nhiên mềm thôi chứ không cố ý:

- Còn thằng em này, sao? Mà có văn hoá, lại là gia đình cán bộ nòi, nhà cũng có của ăn của để.

Thằng Thư đưa mắt nhìn vượt lên đỉnh rừng như nhà hiền triết dõi tìm ý nghĩa bất di bất dịch của cuộc đời một lát rồi mới quay lại, cái nhìn thật buồn, chính cái nhìn đó thỉnh thoảng vẫn soi rọi vào tôi, như tò mò, như ngờ ngác lại như vô cùng dịu dàng, yếu đuối, cái nhìn của một chú nai rừng bị rong về phố:

- Văn hoá hay dòng dõi con nhà nòi như anh nói lúc này chả có nghĩa gì sất. Tất cả đều thua đứa gian manh, giả danh, khôn khéo ăn người hại người.

Đó đã là câu trả lời. Tôi hiểu nó muốn nói đến ông già nó, cán bộ cấp vụ của một ngành quan trọng trên Trung ương có tiếng là liêm khiết, trung thực, tay sạch nhưng vì không ăn cánh, không chịu được những

khuất tất trong các hợp đồng làm ăn béo bở của sếp nên bị trù úm, bị chụp lên đầu cái tội tà y trời là kẻ quá khích, kẻ phá hoại đoàn kết, kẻ cố tình ngăn cản con đường đi lên tất yếu của chủ nghĩa xã hội... đến nỗi phải thổ huyết ra mà chết. Bố chết, còn lại hai anh em, người anh cả vốn ích kỷ và nhu nhược chỉ biết nghe theo vợ dần dần ghẻ lạnh với nó rồi đến khi nó phạm tội dù là ngộ sát thì quan hệ hai anh em coi như xong, hoàn toàn người dưng nước lã. Hoàn cảnh của nó thật khác xa với gia cảnh thằng Hoà và thằng Phong. Thằng Hoà có bố bị án tù chung thân vì tội giết mẹ nó nên nó thoải mái quăng thân vào đời gió bụi âu là lẽ đương nhiên. Còn thằng Phong, bố suốt ngày say xỉn, mẹ công khai dặt giai về nhà nên chán quá, bỏ đi, cũng là điều dễ hiểu. Tôi lại chợt nhớ đến ông tiểu đoàn trưởng cũ của tôi, bố là địa chủ có nợ máu, học ở đâu cũng bị đuổi, thi kiểu gì cũng không đỗ, cuối cùng ông phải chui vào bộ đội, xin đi chiến đấu để rửa lý lịch, thế rồi rửa kỹ quá, kỹ đến thành anh hùng quân đội, thành hạt nhân ưu tú của sư đoàn. Cuộc đời đến lạ! Người bản lo đi rửa, kẻ sạch lại đi bôi. Mà biết ai bản ai sạch bây giờ để so đo, chắc lép mọi góc tối sáng nhân tình.

o

Phi vụ làm ăn đêm thứ hai mọi sự diễn ra vẫn tương đối trót lọt. Chuyến xe chạy lủi thủi một mình vào lúc hai giờ ba mươi sáng ấy đã cho chúng tôi được hơn chục triệu cộng thêm mấy cái vòng vàng, nhẫn, dây chuyền mà thằng Hoà bảo bỏ rỏ cũng phải trên chục triệu nữa. Chỉ có điều đêm ấy thằng Phong đã buộc phải làm đổ khá nhiều máu của một hành khách ăn vận có vẻ sang trọng, suốt đoạn đường chỉ ngậm một thứ thuốc ba số đắt tiền khi người này giở trò quyết liệt chống cự. Và nếu tôi không nhanh tay can thiệp thì rất có thể có một án mạng nhờn tiền đã xảy ra.

Trở lại rừng, tôi điên tiết túm ngực áo nó gần như nhấc khỏi mặt đất:

- Mày thích giết người lắm à? Mày muốn đưa cả bọn ra đứng dựa cọc hả?

- Nhưng nó phang cái cặp da vào giữa mắt em muốn nổ con người.

Sao không nổ mẹ mày đi! Chán, tôi chả muốn nói gì nữa. Đã ăn cướp mà lại còn giết người thì sẽ được gọi là cái gì đây? Cái gì đây? Mà cái sự giết chóc ấy rất có thể sẽ xảy ra khi hai động thái nó chỉ cách nhau một nháy mắt.

o

Rất may là đêm thứ ba cái chuyện đó vẫn chưa xảy ra. Nhưng lại xảy ra một chuyện khác khiến cho phi vụ làm ăn không thành. Nói đúng hơn, một chút đa tình yếu đuối còn sót lại trong góc con tim tăm tối của tôi đã ngăn tôi lại. Đó là câu nói rất không đâu vào đâu của một cô gái khá đẹp, còn trẻ, nét mặt nèn nã, thanh thoát và đặc biệt nổi lên đôi mắt lá dăm vừa đáo để vừa hiền dịu khi thằng Hoà lộn chơi một cú móc hàm rất ác vào giữa mặt gã con trai đeo kính trắng, bụng đã có chiều phình phình ngời cạnh cô vì cái tội lùn khân không chịu móc chiếc ví trong túi áo Vets ra.

- Anh ấy là kỹ sư mới đi học ở nước ngoài về, có biết gì đâu mà mấy người đánh người ta dã man thế?

- Vậy thì tao đánh mày nhé, con đĩ kia!

Thằng Hoà gầm lên, định vung tay thì cô gái đã đứng phắt dậy, quắc đôi mắt lá dăm nhìn thẳng vào mặt hắn, giọng nói vẫn điềm tĩnh không hề có chút run sợ như bất kỳ ai một khi rơi vào tình cảnh này:

- Đĩ điếm và cướp đường cùng một giuộc, có gì đâu mà mấy người phải cao giọng.

- Á à! Con này láo!

Bàn tay chuối mẩn của nó định hạ xuống thì tôi bước lên, giữ lại, nhìn sâu vào đôi mắt lá dăm của cô. Cô ta cũng nhìn trở lại tôi, căng chẳng, chả có vẻ hãi sợ gì. Tôi nói:

- Cô gái! Nếu ở vào trường hợp cô tôi sẽ không bao giờ nói thế mà tốt nhất nên khuyên anh bạn du học đẹp trai của cô nộp tiền ra.

- Còn tôi, nếu ở vào trường hợp anh, tôi sẽ không bao giờ đi làm ăn cái kiểu cò con vô bổ thế này.

- Cái gì?

- Thì anh thử nhìn đi! Một khi đã phải ngồi vào cái xe khách chạy đường trường cũ rích này mấy ai đã có tiền bạc rủng rinh, phong lưu đáng để các anh đo công đo sức, đổ cả tính mạng vào không?

Thằng Phong mồm từ giữa xe lên tiếng chói lói:

- Đại ca, mất thì giờ với nó làm gì. Xe sắp đến ngã ba rồi đó.

Tôi quay lại lờ mắt ra ý bảo nó câm mồm rồi quay lại cô:

- Cô là ai?

- Tôi dạy học, tranh thủ nghỉ phép đi buôn một chuyến, tôi là con buôn duy nhất trên chuyến xe này. Tôi sẽ nộp tiền thay cho tất cả.

Cô lặng lẽ lôi cái túi xách màu đen dưới gầm ghế ra, đưa lên trước mặt tôi, giọng nói thật buồn:

- Đây là toàn bộ vốn liếng của tôi, mười lăm triệu, coi như mất trắng, mà đăng nào cũng mất, không mất cho mấy người thì cũng mất trên cửa khâu.

Thằng Hoà lộn rên lên một tiếng khoái cảm như đang phóng tinh định cầm lấy cái túi thì, lần này không phải tôi mà lại là thằng Thư ngăn lại:

- Thôi đi! Chúng ta chưa khốn khổ đến nỗi phải đi nhận của bố thí của một người phụ nữ đâu.

Một cảm giác rỗng rỗng ở đâu toàn vào, mọi sự bỗng trở nên vô vị không chịu được, tôi ra hiệu cho mấy đứa trả lại hết những gì vừa cướp

được rồi hét cho xe dừng lại. Đúng là trên xe chả có khuôn mặt nào tỏ ra là phủ phê giàu có cả ngoài chính khuôn mặt của cô ta. Đốn mặt! Tôi đang

làm cái gì đây? Chó cắn áo rách ư? Trước khi bước xuống, tôi còn quay lại nhìn vào mặt cô gái nói một câu vô nghĩa:

- May cho cô đó cô gái ạ! Nếu gặp toán khác thì không chỉ tiền bạc mà ngay cả cái tấm thân trẻ trung của cô cũng không giữ được đâu.

Chiếc lá dăm vẫn nhìn lên tôi, không sợ hãi, không biết ơn, lãnh cảm, thậm chí còn ánh lên một chút ngăm thách thức như thể Thì cứ thử xem!

o

Khi trở lại khúc rừng vắng, cái nhìn con gái đó đã phá ra thành một cuộc cãi vã dữ dội giữa mấy thằng đàn em. Nhắm vào giữa mặt thằng Thư, thằng Hoà lộn bấn trước:

- Đ. mẹ mày, thằng giả dối! Đã mang thân đi ăn cướp mà lại còn tính chơi trò quân tử à?

Thằng Thư không nói lại, vẫn quay đi nhìn mơ hồ lên một khoảng trống sáng trên tán cây. Thằng Phong mắt quắt một cú đá đánh chát vào một khúc gỗ mục, phun nước bọt bay ẹt qua mặt nó:

- Thế là mất bố nó cả đồng tiền vì cái bệnh sỷ ngu xuẩn của mày. Tốt nhất là mày nên cút mẹ nó về nhà mà làm thằng công tử con nhà giàu èo ẹo đi!

Đến đây vẻ không còn chịu nổi nữa, thằng Thư lẳng lặng đứng dậy, móc năm tiền trong túi quần ra ném thẳng vào mặt hai đứa, tiếng nói căng như dây cung:

- Tiền phần tôi được chia hôm qua, các người tọng tất cả vào cái họng bẩn thỉu của các người đi! Và ngay bây giờ, nếu tôi còn được nghe thêm

một lời nói vô học, mắt dạy nào nữa thì đừng trách. Nào, nói đi! Ai? Nói!

Mặt nó xanh tái, hai nắm tay mảnh mai rung mạnh, hai hốc mắt hàng ngày toàn ẩn giấu sự suy tư lành hiền lúc này đang bắn ra những tia lạnh buốt như lửa hàn. Hai thằng kia bất giác nhìn nhau, lùi dần lại. Thằng Thư nhếch mép, một cái nhếch mép cũng lạnh buốt:

- Cướp để tạo vốn là một giải pháp tình thế cực chẳng đã, khác hẳn với cướp chuyên nghiệp, cướp bằng bất cứ giá nào, cướp bản, chính chúng ta đã thống nhất thế rồi. Thật xấu hổ! Thật nhục nhã phải sống chung với những cái đầu không cao hơn bãi phân lợn bao nhiêu.

Bị hạ nhục, hai thằng nhìn nhau định nhao lên chơi sát ván nhưng đụng cái nhìn dữ tợn của tôi, chúng đành dừng lại, đầu cúi xuống, thờ hồng học.

- Thằng Thư nhặt tiền lên! - Tôi sầm mặt - Máu đấy. Còn hai thằng kia, ngậm mồm, cút mỗi thằng ra một xó, im lặng! Tao cần im lặng.

Đúng là tôi cần im lặng thật. Im lặng để nghĩ về tất cả, im lặng để nghĩ về cái nhìn cũng im lặng của đứa con gái trên xe hồi chiều kia. Con người có thể bị hận thù, bị căm ghét thậm chí bị nguyên rủa nhưng bị khinh, bị coi thường, bị thương hại thì đúng là không chịu nổi. Từ nhỏ tôi là thế, bây giờ vẫn thế và chắc mãi sau này cũng thế. Nên mới khổ, mới khốn nạn. Nhưng đã trót ăn sâu vào tim gan phổi phèo rồi, có móc ra vứt đi, chôn xuống nó lại ngóc lên bò về. Nhất là một khi cái thương hại đó lại phọt ra từ một đứa con gái thập thành, chả đại diện cho ai, cho cái gì cả.

o

Gần tối,tôi vẫy tất cả lại, quyết định:

- Phấn!

- O, làm ăn đang được, sao lại phẫn ạ? - Thăng Phong

hỏi.

- Ngu! Mà ý tưởng sau hai vụ vừa rồi, bọn chúng nó lại để cho mà được yên mà nhảy thốc lên bất cứ chiếc xe nào chắc. Phẫn! Có thể tiếp tục cướp, có thể không. Nhưng trước hết về Hà Nội đập phá một chập cho quên đi tất cả mọi chuyện đã, sau đó mọi việc tính sau.

Chờ cho tối hẳn, sau khi đã xuống suối tắm rửa kỹ càng, cạo râu, cắt tóc, thay quần thay áo hần hoi, cả bọn mò ra cửa rừng, nghe ngóng quan sát một chập rồi phóc sang bên kia đường, nhắm một nơi có nhiều tiệm quán đang hắt ra những vệt ánh sáng đủ màu băng tới.

Chọn một cái quán vắng nhất có lối thoát phía cửa hậu đang toả ra mùi xào nấu thơm điếc mũi, lặng lẽ bước vào, bốn thằng ngồi nhìn về bốn hướng, bắt đầu gọi món ăn. Đói cồn cào, từ sáng chưa có gì nhét bụng, tôi cho chúng nó gọi thả dàn, muốn ăn gì thì ăn, muốn chơi rượu gì thì chơi, thoải mái, tiền cả đồng trong hầu bao cơ mà. Chủ quán là một vị trung niên, đầu húi cua, mắt gián nhấm, tất cả đều nhẩy mỡ, mỡ trên mặt, mỡ trên bụng, mỡ trên từng ngón tay, mỡ ngay cả trong hàm răng khắp khềnh khi cười, một cái cười vừa nhầy vừa lẳng vừa hết sức cầu tài. Đúng là điển hình cho một gã chủ quán ven đường nơi luôn có đủ các loại dân giang hồ tứ chiếng ghé vào.

Khốn nạn! Chính vì cái nhận xét tưởng như từng trải ấy mà tôi đã bỏ qua cái kiểu nhìn của gã. Toàn nhìn xéo, cấm có nhìn thẳng. Và nếu có nhìn thẳng, đụng cái nhìn ngược lại, hẳn lại chuyển sang xéo rất nhanh. Thăng Thư nói nhỏ vào tai tôi:

- Em thấy đôi mắt lão này gian lắm, hay là...

- Mắt thằng bán quán nào chẳng thế, hay là cái gì? Vợ vẫn!

Tôi nói và, trong khi thằng Thư theo thói quen thận trọng đi một vòng quanh nhà làm động tác quan sát, khoan khoái vươn ngực hít vào một

hơi dài khi chính lão sấm sấn mang từng đĩa đồ ăn lên. Ngon! Chỉ nhìn cũng đã thấy ngon đến nhức nhối cả gan ruột. Một đĩa gà luộc vàng ươm, loại gà đồi răn thịt, một chú cá quả hàm to tổ chẳng có rắc hành, răm, thì là xanh biếc lên trên, một đĩa thịt heo rừng được thái cắt mỏng như lá lúa hai phần mỡ nạc chia đều nhau, lại có cả đĩa dôi trường đang còn bốc khói mà những miếng dôi mang sắc nâu dịu dàng kia đã là nỗi ám ảnh khôn nguôi của tất cả lũ chúng tôi trong những đêm nằm co nghe mưa tuôn xối xả trên bãi vàng. Chưa hết, bàn bên cạnh là một cái lẩu thập cẩm gồm đủ các thứ bò bê, tôm cá tươi rói chỉ chờ bén lửa. Một chai Hennessy loại lớn do chính tay cô vợ hay con gái của lão chẳng biết nữa thoãn thoãn mang từ ngoài vào, cười lúng liếng đặt cái cách lên bàn như đặt cả một quả tim đàn bà phập phồng, óng ả, nòng nài lên đó. Mắt sáng rực, thằng Hoà vội vợ lấy chai rượu, không cần đồ mở, nó dùng luôn mấy chiếc răng nanh lợn nòi của nó bật nắp cái bộp, xóc xóc mấy cái, đưa cổ chai lên liếm nhẹ, chếp chếp mấy cái nữa, lim dim mắt rồi cười ngoác:

- Rượu xịn, đại ca. Giả là em biết ngay, chân tay lập tức dị ứng nổi rôm nổi sảy liền.

- Thôi, ít mồm! Rót đi!

Tôi nói và chỉ chờ có thế, nó vội rót ra bốn ly, rót rất khéo, rất chậm, rót thành dây thành dòng mỏng mảnh như rót chính máu huyết trong người nó ra.

Tôi đưa ly của mình lên:

- Nào! Không vì một lý do con mẹ nào hết, cạn!

Nhưng chưa kịp cạn thì thằng Thư từ ngoài bước vội

vào, nói nhanh:

- Cảnh sát!

Tôi đảo nhanh mắt ra đường. Từ đầu phố đang có tiếng còi ừ rú rít lên thật. Một tia chớp xẹt ngang đầu: Mẹ, thẳng mặt mụn, mắt trố trên xe hôm ấy bán đứng mình rồi. Chỉ có nó chứ không thể ai khác. Chỉ có nó đi báo cánh công an mới biết mà giăng bẫy khắp nơi, giăng cả vào cái mồm lão chủ quán này. Điên tiết, tôi co chân đạp văng chiếc bàn đầy đồ ăn xuống đất, tiện chân đá luôn vào giữa mặt gã chủ quán một đá nghe cái rắc rồi hô:

- Tung cửa sau, chạy!

Tất cả làm theo. Riêng thằng Phong còn nán lại động thêm một mũi giày vào cái miệng đầm đìa máu đang há hốc của gã chủ quán, rít giọng:

- Đ. mẹ mày! Đồ chó săn. Bỏ mày mà quay lại sẽ cho cả nhà mày ra cứt.

o

Chạy qua ba quả đồi, hai cánh ruộng, đến một bãi tha ma hoang vắng thì cả tốp dừng lại. Mệt! Mệt kinh khủng! Cả cuộc đời có lẽ chưa bao giờ mệt thế này. Ruột gan lồng vào nhau, tiếng thở thoát ra bằng tất cả những gì gọi là lỗ trên người, khè khè, rin rít. Thẳng thì gập người nôn thốc nôn tháo, thẳng thì nằm ịch ra, chân tay co giật như đang vào cơn động kinh, thẳng lại ho rũ rượi, vừa ho vừa rụi đầu rụi cổ xuống đất ướt như con đà điểu lên cơn động dục. Nói chung là khốn nạn! Trừ tôi. Thời kỳ đi buôn trâu đã chạy, thời kỳ đi lính còn chạy nhiều hơn, cho nên ba cái sự chạy này chỉ là chuyện vặt. Nhưng lại buồn. Buồn tê dại. Thế là cuộc đời từ nay sẽ chỉ còn chạy và chạy nữa thôi ư? Tôi không giận gã chủ quán mà chỉ điên giận thẳng chỉ điểm. Đứng vào lúc tiếng còi xe cảnh sát rú lên, không hiểu sao khuôn mặt của thằng Hoán, cái thẳng đã phản bội tôi và đã được tôi tha hồi còn ở cùng trung đội lại bật loé lên. Khuôn mặt ấy nhập với khuôn mặt thẳng đầu húi cua, mặt mụn trên xe làm một. Trời ơi, chính là nó, chỉ có thể là nó mà sao mãi tôi không nhận ra. Chẳng lẽ cuộc đời làm cho nó thay đổi ghê gớm thế kia à? Mày, thẳng khốn! Biết vậy ngay từ lần ấy tao đã chặt đứt cái nọc độc của mày rồi, đứt hẳn để

bây giờ mày không còn có dịp thúc vào đầu tao cái ý nghĩa khốn nạn của cái sự ở đời thường làm ơn nên oán ấy nữa. Thề có giời, nếu ngay lúc này vợ được mày thì... Hai hàm răng tôi nghiền vào nhau kêu to đến nỗi khiến thằng Thư ngồi bên cạnh thoát giật nảy cả người.

Góc kia, thằng Hoà đã hồi lại. Nó cười cười lôi trong túi quần túi áo túi ba lô ra gần như đủ các món ăn trên bàn lúc nãy, chỉ phải nó bèo nhèo, be bét, nhầy nhụa như một thứ cám thiu và cả chai rượu gần như còn nguyên. Tất cả trở mắt. Hoá ra cái thói tham, cái nết phàm ăn tục uống của nó lúc này lại được việc. Nhưng tôi không ăn được. Đêm tối mông lung. Cuộc đời mông lung. Trước mắt đi đâu, làm gì, sống ra sao cũng hoàn toàn mông lung, tăm tối. Thằng Thư cũng không ăn, nó chỉ trầm ngâm nhấp nhấp từng chút rượu, mắt buồn như chó ốm.

Chờ cho hai thằng kia ăn xong, tôi nói cái điều khó nói nhưng lại không thể không nói, nói mà không nhìn vào mặt một đứa nào:

- Tình hình này là đen rồi. Chắc đã có lệnh truy nã chúng ta, một toán cướp có vũ trang ở khắp nơi, tất nhiên chúng nhắm chủ yếu vào thằng cầm đầu là tao. Vậy quyết định giải tán, thằng nào về nhà thằng ấy, tao không muốn vì tao mà chúng mày bị liên lụy.

Im phắc. Chỉ nghe tiếng ợ trong căn cổ thằng Hoà. Mặt thằng Phong sắt lại, vẫn kiểu nói làu nhàu:

- Hầy, đã ăn thề sống cùng sống chết cùng chết, chả lẽ mới thế này mà đại ca đã bỏ tụi em?

- Đúng đấy - Thằng Hoà ợ một phát nữa bay ra cả cái mùi thum thum rất khó chịu - Cứ làm vài vụ nữa khá khá một chút rồi tính, đại ca.

Tôi gằn giọng để nuốt đi một chút mùi lòng không hiểu sao cứ dùn lên:

- Quyết rồi, không bàn nữa! Đi đi! Sau này nếu có duyên thì còn gặp lại. Số tiền kia ba đứa chia nhau về làm vốn, tao không cần.

- Nhưng đại ca cũng cầm một ít làm độ đường chứ ạ?- Thăng Hoà
nhăn nhó.

- Đi ngay đi, không lại rơi vào ổ mai phục của chúng nó bây giờ.

Tôi phẩy mạnh tay và quay mặt đi ra ý không muốn nói thêm gì nữa.
Thăng Hoà với thăng Phong, y như tuồng Tàu, quỳ xuống vái tôi ba vái
rồi gần như đồng thanh:

- Xin đại ca bảo trọng!

Tôi không trả lời và khi quay lại thì bóng hai đứa đã biến rồi. Một
chút chua chát thoáng gợn lên: Thì ra tình

cảm của chúng mày cũng không vượt qua nổi ba cái triệu bạc kia.
Chợt tôi giật mình khi cái bóng của thăng Thư vẫn còn đó, đen xì, bất
động.

- Sao, chú em vẫn chưa đi à? - Tôi hỏi.

- Em ở lại với anh - Nó trả lời.

- Không sợ liên lụy ư?

- Nếu sợ thì ngay từ đầu em đã không đi theo anh.

- Thư! - Tôi vỗ nhẹ vào má nó - Thành thực khuyên chú nên trở về
nhà, đi làm hay đi học tiếp, tùy. Tay chú mới dính chàm, rửa còn kịp.
Không nên đi theo anh, đời sẽ đen tối lắm!

- Tiếp theo đây mình sẽ làm gì, anh?

- Tức là thăng em vẫn dứt khoát?

- Em trọng cái đức tính quân tử, khí khái của anh.

Số phận rồi, tôi thâm nghĩ, thôi thì đành, vả lại tôi cũng không muốn
xa nó. Và biết đâu trong các chặng đường gió bụi trước mắt chưa hiểu

lành dữ thế nào, có nó, những hành vi rồ dại thú hoang trong tôi sẽ được phần nào kìm giữ lại.

- Chuyên làn lên mạn ngược!

Tôi nói như một trác thủ pháo binh chuẩn bị lâm trận.

Và nói thầm trong bụng thêm một câu:

"Nhưng trước hết tao có chút việc riêng cần giải quyết cái đã. Ở yên đây chờ tao."

o

Nhà thẳng Hoán tôi còn nhớ, nếu không lầm thì nó ở trong một xóm nhỏ bên dòng Bằng Giang. Chỉ một cuộc xe ôm là tôi đã có mặt ở đó vào lúc trời vừa sập tối. Tất nhiên là tôi không ngu gì mà xộc vào nhà, vào rồi chạm mắt với cả đồng những cha mẹ, vợ con của nó, chắc chắn là tôi sẽ không làm được cái gì ra hồn cả. Cho nên tôi mới đứng ngoài chờ. Nhưng chờ đến bao giờ và biết nó có ra không mà chờ, mà để mặc cho muỗi cắn khắp người. Xung quanh lại không có đứa trẻ nít nào để thuê gọi thành thử tôi buộc phải tiến sát đến cái cánh cổng tre, giả giọng con nít vậy, mà cái trò giả giọng này thì lại là sở trường của tôi hồi còn đi học ở nhà:

"Chú Hoán cứ... Bố cháu bảo mời chú sang uống nước, có chè ngon ạ..."

Nghe, nếu chính nó vác xác ra thì tốt rồi, còn không, coi như là kẻ qua đường bước vội, ai để ý. Lát sau, đúng là nghĩ ngợi không thừa, không phải nó mà hình như con vợ nó lạch bạch đi ra, nhìn quanh quất một chập, hỏi to:

"Đứa nào léo nhéo đấy? Không nghe tiếng trả lời, ả ta nhìn ngó một chập nữa rồi lại lạch bạch đi vào. Chờ cho yên ắng một chút, tôi lại từ bóng tối bước ra, tiến sát đến cái cánh cổng ấy, lại cất tiếng hét như lúc

này. Lần này thì chính nó đi ra, dáng đi rõ ra cái vẻ cáu kính và sẵn sàng quát tháo. Nhưng nó chưa kịp mở miệng thì cái bóng to tướng của tôi đã đứng sừng sững ngay trước mũi nó cùng với tiếng nói thật nhỏ nhưng đủ uy lực: "Hoán! Tao muốn nói chuyện với mày, ra chỗ kia, nếu mày kêu lên một tiếng là mày chỉ còn cái xác nằm trước cổng, đi!

Hoàn toàn cóng lạnh, nó chỉ kịp ớ lên một tiếng rồi ngu ngơ bước theo tôi như cái đĩa bị bỏ bùa bỏ ngải. Đi cách nhà nó chừng trăm mét, chạm cái bóng tối bờ ao có vài chấm sáng đom đóm đan đan lại, tôi mới chờ nó dừng lại, nói luôn: "Mày biết tội của mày chưa?" Toàn thân nó run bắn, hai đầu gối gần như muốn gãy gập:

"Em biết... Xin anh tha cho em... em không cố ý... chỉ tại... tại..?"

"Tao tha cho mày một lần rồi, đúng không, nhưng lần này thì không tha nữa, tha, mày sẽ còn làm hại nhiều người khác" Nói rồi tôi cầm lấy một bên tay hấn bẻ mạnh. Trong tiếng quả vối rơi lộp độp xuống mặt ao, chỉ nghe cái rắc! Ôi, gãy... chết em rồi anh Hùng ơi! Nó kêu một tiếng đau thấu ruột nhưng lại không dám kêu to. Tôi bảo, chưa hết đâu, cánh tay này là cho cái tội phản bội lần trước, còn tội phản bội lần này... Tôi nhấc một chân nó lên, đánh mạnh xống tay vào đầu gối. Lần này thì nghe cái cục! Ôi giờ ơi... Toàn thân nó nhủi xuống trong tiếng kêu còn thấu ruột thấu gan hơn. Để mặc nó nằm đó lăn qua lăn lại và tẹo nữa lăn cả xuống ao nếu tôi không kịp dùng chân khều lại, tôi bỏ đi sau khi không quên nói vào sát tai nó câu cuối cùng:

"Để cho mày sau này mỗi lần định chơi xấu ai thì hãy nhớ đến cái cẳng chân cẳng tay bị bẻ gãy này. Bây giờ cố mà lết cái thân chó của mày về nhà và sáng mai cho mày tha hồ đi báo rằng chửi tao, chửi thằng trung đội trưởng ngày xưa của mày đã bẻ đó. Đồ dòi bọ bẩn thỉu.

Chợt có bàn tay mát lạnh như bàn tay con gái đặt lên trán tôi, sau đó là một tiếng nói cũng mát lạnh không kém:

- Anh Hùng, sáng rồi dậy đi... Gớm, đêm qua anh mơ những gì mà nói năng nghe sợ quá...

Tôi vụt tỉnh. Thì ra, chao ôi, tất cả chỉ là một giấc mơ và trước mặt là con mắt của thằng Thư thả rơi xuống tôi lo âu, dịu dàng như mắt của con Nết. Tôi ngồi dậy, tỉnh hẳn nhưng giấc mơ đêm qua đã trở thành nóng nhức không chịu được. Không còn cách nào khác, tôi buộc phải giải tỏa cái nóng nhức từ trong tâm can sâu thẳm này.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 20

Tôi vẫn hoá xằng xịt nhưng trí nhớ lại dai nhách nhưng là thứ dai lệt, tức là, chán chưa, tên đàn bà con gái tôi chả quên đứa nào nhưng tên đàn ông, dù là loại đàn ông làm đến ông gì đi nữa tôi lại thường lú lẫn, các nhà tâm lý học bảo đó là giàu nam tính chả biết có đúng không. Ví như cái tên ông trưởng buồng tại trại giam phải mất cả buổi tôi mới nhớ ra, ông Khâm đặc công rừng Sác, mà cũng phải nhớ rừng Sác trước rồi mới lần ra cái tên Khâm sau.

Nhưng địa chỉ nhà ông tôi lại nhớ làm lòng để mở đầu cuộc hành trình lên ngược.

Chỉ cần tia gọn, tia chứ không cạo, bộ ria Ka rô, móc bộ quân phục cũ ra, chụp chiếc mũ cối vào đầu là cái thằng tôi đã hoàn toàn trở thành khác hẳn: đẹp trai, cao lớn, hơi tài tử, hiền lành, mắt nhìn lương thiện. Còn thằng Thư, với vẻ con gái của nó thì nó có hét tướng lên giữa đường rằng tôi là cướp, là tên trấn lột khét tiếng đây thì chi tổ cho thiên hạ phì cười.

Với bộ dạng như thế, còn xe khách chở hai thằng đi Bắc Kạn coi như êm. Nhưng những câu bàn tán của hành khách trên xe lại chẳng êm chút nào. Họ coi như chúng tôi là một băng cướp khét tiếng hung tợn, nào là chúng ghê lắm, thằng nào cũng cao to, bặm trợn, râu tóc, xăm xoi đầy mình, nào là chúng đã làm mưa làm gió trên tất cả các tuyến đường cả ban đêm lẫn ban ngày, nóng mắt cái là rút súng bắn ngay không coi các lực lượng công an ra cái đinh gì cả, nào là thằng cầm đầu võ nghệ siêu quần, đã từng bị kết án tử hình rồi trốn trại ra được, nghe đâu thằng này đang mang trong người căn bệnh ếch nhái gì đó, cùng đường là nó cắt tay cho chảy máu rồi vung vãi vào mặt bất cứ ai đến gần, nào là một khi

đã vét sạch của cải rồi, hẳn sẽ chọn một cô gái đẹp nhất vác vào rừng, nào là... Nghe một chập ù cả tai, đến nỗi mình cũng phát sợ cái hình ảnh ghê rợn do chính mình tạo ra. Song cũng khoái. Hung thần đào vàng, giờ lại hung thần xa lộ, nghe cũng oách đấy chứ. Nhưng làm gì có cái chuyện vác gái vào rừng, vớ vẩn, chả lẽ thiên hạ lại bắt thộp được cả cái tật đa tình, háo dâm háo sắc của tôi. Vác gái... chà, nghe cũng hấp dẫn đấy chứ nhỉ! Nhìn sang thẳng Thư, nó đã ngủ gà gật từ lúc nào, vẻ như không thèm quan tâm đến ba cái lời thêu dệt tầm phào đăng đầy rẫy trên các tờ báo lá cải đó. Thì ra đằng sau vẻ tưởng như yếu mềm kia lại là một cốt cách thủ lĩnh đáng nể.

Và chính vì cái chút đáng nể đó mà tôi thôi không nói ra cái câu mà chắc chắn nghe xong nó sẽ đáp trả tôi một cái cười mỉm khinh thị, câu nói về cái cô giáo đi buôn chuyến mắt lá dăm kia sao không thấy xuất hiện ở những chuyến xe sau nữa nhỉ và liệu trong cả cuộc đời này rồi có lần nào thấy lại không, ời lá dăm ời?

o

Cái thị xã miền núi này vẫn buồn muôn thuở. Xuống xe, bụng đói sôi ùng ục mà thẳng Thư ngăn không cho ghé bất cứ một hàng quán nào. Cứ tháo chạy khỏi cái quán của lão chủ khốn nạn hôm rồi có lẽ đã thành nỗi ám ảnh không dễ xoá trong nó. Đang định hỏi đường đến địa chỉ nhà ông Khâm thì một cú đập vai rất mạnh từ phía sau khiến cả tôi lẫn thẳng Thư đều giật nảy, ngồi thụp xuống, chân tay đồng loạt giơ lên trong một tư thế chống chọi thụ động. Nhưng khuôn mặt gờm gờm rất khó coi của anh Khâm đã hiện ngay trước mặt. Cái cười thoát biến thành cái cau mày:

- Đi nhanh theo tao và cấm có vác mặt lên!

Nói rồi anh sai chân bước vù vù. Đúng là bước chân của lính đặc công khi thọc sâu vào tung thâm căn cứ. Chúng tôi nhìn nhau rồi bước theo. Qua hai cái đèn đỏ, qua thêm một cái đèn xanh, một cái đèn xanh nữa, qua một đường xe lửa, một nhánh xe bò, theo tiếp một ngõ nhỏ tối

thủm, chúng tôi đã đứng trước ngôi nhà hai tầng xinh xắn có vườn cây ăn trái bao quanh. Căn hộ của anh đó.

Chưa kịp ngồi ấm chỗ, anh nạt luôn:

- Ngu lắm! Đã đi cướp mà còn mang theo vũ khí, lại còn không thèm bịt mặt bịt mày nữa chứ, muốn thách thức, muốn chơi đời, muốn chết hả? Hai chú có biết mình đã bị phát lệnh truy nã trên hầu khắp các tuyến đường không hả? Có vẽ cả hình hài, tên tuổi nữa. Ngu!

Tôi bỗng thấy nóng mắt:

- Và tự dưng dẫn xác đến đây mới là một cái ngu nhất. Tôi nghĩ về anh khá hơn kia.

- Cái gì?

- Anh cũng tầm thường, cũng nhát sợ như bất kỳ thằng nào khác. Chào anh!

- Khoan đã! - Anh ấn tôi ngồi trở lại ghế - Nên nhớ đây là pháp luật, là hình sự chứ không phải bãi vàng bãi đá mà định giở trò yêng hùng.

- Anh muốn gì? Chắc ông đặc công bường trưởng không định bốc điện thoại gọi cho đồn công an gần nhất chứ?

- Gọi. Tao sẽ gọi nếu chúng mày vẫn cứ thích nói cái giọng mất dạy này. Nghe tao hỏi đây: tới đây hai đứa tính đi đâu, làm gì?

Nhận biết được sự chân thành trong đôi mắt đã có chiều dùng đục của anh, tôi chùng giọng:

- Chưa biết. Chính vì vậy nên mới phải tìm đến đây.

- Tốt! Nói thế có phải nghe được không? Bây giờ hai đứa đi tắm, có con suối sau nhà kia, sau đó làm một bụng cơm rồi lên giường ngủ một giấc, mọi việc mai tính. Giờ tao chạy ù ra chợ một tý.

Suối chảy nhẹ, hai thằng ngâm chìm người trong nước khoan khoái để mặc cho tiếng róc rách mơn man lên da thịt, lên đầu óc xua tan mọi mệt mỏi, nhức nhối vừa trải qua. Chợt tôi thoáng giật mình:

- Này Thư, liệu lão ta có chơi đố mình không?

- Không! Nhìn trong mắt ông ấy em thấy tin.

Tôi im lặng. Thằng này tuy ít tuổi, trường đời còn mỏng tang nhưng vào những khoảnh khắc nhạy cảm nó đều biết đưa ra được những nhận xét xác đáng.

Trong bữa cơm do chủ nhà tự nấu, tôi hỏi:

- Bà chị đâu để ông anh phải tự vào bếp thế này?

- Chị nào?

- Bà hai, bà mới ấy.

- Đi theo giai rồi. Đi theo một thằng vô công rồi nghề kém nó năm tuổi. Tiên sư đời! - Ông chiêu một hùm rượu to, động cái ly đánh chát xuống mâm, giọng nói bồng trở nên u uất - Tao ngu! Cứ tưởng quần quật trên bãi, nai lưng hàng tháng mang về cho nó một cục vàng là xong, là giữ được hạnh phúc, ai dè vàng càng nhiều nó càng giậm giật chân tay.

- Còn nguyên cơ nào khác nữa không? - Tôi hỏi ồm ờ.

- Mà muốn nói đến cái chuyện chần gối chứ gì? Tất nhiên, tất nhiên cái của tao sau mấy năm quây quã tận cùng trên bãi, nó hỏng mẹ nó rồi, cứ bèo nhèo như miếng dôi lợn nằm bên ngoài, lấy cái dũa cả tọng vào, tọng một lúc chỉ có dũa cả vào mà cái của tao vẫn cứ bèo nhèo bên ngoài. Kha kha...

Biết là ông nói tếu sao nghe vẫn thấy đau. Giây lâu, sau một hùm rượu nữa, ông mới nghiêm mặt:

- Cho nên tao khuyên chúng mày đừng lo tối mắt làm giàu. Luật bù trừ, được mất chia đôi, chả được cả cái gì bao giờ, nghèo thì hèn nhưng giàu còn hèn hơn. Tiên sư đời!

Chửi xong, ông gục đầu xuống ngực ngủ nhọc nhằn như vừa bị ai phang một cú vào giữa thóp. Đỡ ông lên giường, tôi bỗng thấy cổ họng mình đắng nghét như vừa nhai phải cứt chuột. Vậy rồi cuộc đời cuối cùng là cái gì nhỉ? Đến ngay như con người có cuộc sống đậm đặc những buồn vui, oanh liệt nhiều mà tủi nhục cũng lắm đang nằm kia để rồi cuối cùng về già cũng tay trắng hoàn tay trắng thì thử hỏi mọi sự gồng mình, bươn chải của kiếp người rút cục là được cái gì, hay vẫn chỉ là một con số KHÔNG to tướng, bốc mùi nhạt thếch?

Sáng hôm sau ông dậy rất sớm, tập một bài võ nặng, xuống suối tắm, nét mặt trở nên phấn chấn, linh lợi thật khác với một ông Khâm ủ dột tối qua. Bằng sự phấn chấn đó, thêm một chút uy, ông gom hai đứa lại, đúng là ra cái giọng chỉ huy:

- Một, tao không khuyên chúng mày tiếp tục gây án nữa hay không, cái đó thuộc quyền của chúng mày, có khuyên cũng bằng thừa nhưng nhất quyết chúng mày phải để vũ khí lại, tao cất hoặc huỷ đi cho, để nếu có bị bắt cũng đỡ được nửa tội. Hai, tìm đường bán xối cho xa, càng xa càng tốt, chờ đến khi mọi việc nguội hẵn hầy trở về. Và ba, tao biết hiện giờ hai đứa đều trên răng dưới dái, tao vẫn còn mấy cây vàng đây, cầm cả lấy mà xài.

Tôi cảm ơn ông ba điều trên, riêng điều cuối xin được khước từ bởi ông già rồi, sống thác chưa biết lúc nào còn chúng tôi vẫn có ối dịp kiếm ra đồng tiền. Ông bảo tùy, rồi lạng lẽ rót rượu ra ba chén cùng uống cạn coi như làm cú tổng biệt hành. Tất nhiên, theo lý thuyết quân tử phòng thân, tôi vẫn lén giấu khẩu súng ngắn mang theo.

o

Muốn đến Cao Bằng chúng tôi phải xuống xe ở Thái Nguyên rồi nhảy tiếp xe đi Cao Bằng. Đoạn đường này xấu kinh khủng, toàn cua tay áo,

lại triền miên ồ trâu ồ gà, khoẻ như tôi mà bụng cứ thấy nôn nao như gái ăn dở còn thẳng Thư thì chốc chốc lại nôn òng ọc ra ngoài cửa xe. Hết nôn, nó ghé vào tai tôi nói nhỏ, miệng phả hơi chua loét:

- Anh vẫn muốn đi tìm cái gã mặt mụn tên là Hoán?

- Tìm.

- Có thật cần thiết không?

- Có thể không cần cho cuộc đời nhưng cần cho chính tao.

- Để yên ổn linh hồn hay để trừ cho xã hội một một tên phản trắc chuyên nghiệp?

- Cả hai.

- Nhưng có khi nào anh nghĩ, những kẻ như thế đang đầy rẫy trong xã hội, loại thẳng này còn thẳng khác nhiều khi còn tồi tệ hơn, chả lẽ loại cả đời?

Tôi im lặng. Nó nói có phần đúng, lúc nào cũng đúng, nói chung phải sống canh một thẳng người nói cái gì cũng không sai thì quả là mệt. Trời nắng, oi ả, trong xe hầu hết hành khách đã rơi vào trạng thái gà gật. Bất giác tôi đảo mắt nhìn lướt một vòng với ý nghĩ vu vơ biết đâu chả gặp lại mắt lá dăm. Nhưng không, không có. Cảnh sắc trung du ngan ngát xanh lướt qua cửa xe. Thoáng băng khuâng. Người đâu gặp gỡ làm chi... Câu thơ nhớ lồm bồm từ thuở còn đi học ấy chập chờn hiện về. Hiện về, không, hiện ra cả cái cặp đen căng phòng của một người đàn ông trung tuổi đang thiu thiu ngồi cách tôi một hàng ghế phía trước. Căng phòng... Trong ấy là gì? Tài liệu hay tiền bạc? Tài liệu chắc không phải rồi. Người đã có sổ tài liệu căng phòng ấy mấy khi phải ngồi xe chợ, chỗ của họ phải là ở trong xe con láng bóng và bên cạnh thế nào chả có một nữ thư ký hay nữ trợ lý ngực đùi căng mẩy kia. Vậy thì chỉ còn là tiền. Một cặp tiền. Phòng phọt, căng chằng. Và hời ôi, biết đâu có cả vàng bạc, đá quý, đô la? Thiu thiu... Sao tất cả bọn có máu mặt đều thiu thiu cả như

vậy nhỉ? Một cục nóng nhảy bắt đầu bò trườn trong sống lưng tôi lên đến đỉnh óc. Chỉ cần ngoắt nhẹ tay một cái thôi là cả cái căng phồng mang ý nghĩa lật đời, đổi đời sâu thẳm kia sẽ thuộc về tôi và... Và bàn tay mảnh mai của thằng Thư lại đã đặt lên tay tôi, bóp nhẹ, ra hiệu cho tôi nhìn về hàng ghế phía sau. Tôi nhìn và nhận ra hai khuôn mặt đàn ông đang làm ra vẻ lơ đãng nhìn về phía mình. Hai khuôn mặt hình sự, đúng là hình sự, chỉ có dân hình sự mới có nét mặt nhạt nhoà, không cá tính, không biểu lộ buồn vui, vô cảm, vô tình để dễ hoà trộn vào nhân quần như thế.

Hít vào một hơi dài lại thở ra một hơi dài không kém theo đúng thuật thở Yoga mà ông Khâm đã dạy trong trại, tôi cố đẩy cho cục nóng nhảy tụt xuống. Và chính lúc đó, khi xe dừng nhả khách, tôi nhận ra Mắt lá dăm đang bước lên cùng với một cô nữa vẻ như là bạn gái. Một trạng thái sinh học trái chiều vừa đông lạnh vừa nóng bừng cùng lúc xảy ra trong thân thể tôi, hay nói đúng hơn một tâm lý vừa xúc động vừa sợ hãi đồng thời ập đến. Cái tôi còn cào mong đợi bấy lâu đã nhõn tiền xuất hiện nhưng cái nhõn tiền ấy mà ngoác miệng khi nhận ra tôi thì bỏ mẹ. Và không hiểu ma quỷ xui khiến thế nào mà cô lại ghé người ngồi xuống ngay cạnh tôi, chỗ một bà già vừa bước xuống. Bất giác tôi hơi nghiêng mặt, đưa một bàn tay lên che miệng. May quá, cái miệng mà đám đàn bà con gái năng tình hay bảo rằng rất đều, rất dâm dê của tôi lúc này mà còn bộ ria cong vênh ngồi chồm chồm trên đó thì coi như xong.

Thằng Thư cũng đã nhận ra tình huống trở trêu này, nó ghé tai tôi, lại ghé tai, sao lúc nào nó cũng ghé tai như một thứ quân sư bất đắc dĩ không bằng:

- Mình sẽ xuống ngay bên tới!

Tôi không gạt cũng không lắc. Xuống là hợp lý nhưng ở lại là hợp tình. Xuống, an ninh bảo toàn đấy nhưng xuống rồi, biết đâu cả đời này, kiếp này tôi không còn được gặp nàng nữa thì sao? Mà không còn được gặp thì thử hỏi mọi cố gắng khát vọng, mọi giàu nghèo vinh nhục, mọi nhọc nhằn khổ đốn để làm gì? Vô nghĩa hết! Hư vô hết! Hư vô... Khốn khổ, mới ngoài ba chục tuổi đầu mà đạo này tôi lại sinh bệnh thích triết

lý, thích rút tỉa, cứ y như một tên cướp khoác áo hiền sĩ ẩn danh. Và đầu óc gã hiền sĩ nửa mùa đó lúc này đang bay lên là là nóc xe bởi có một cái gì đó như có cả một mùa màng màu mỡ, một rừng hoa ngát hương, một dòng sông ánh ỏi sắc phù sa từ thân hình cô gái bên cạnh tôi toả ra, toát ra, len lách, chồm ngợp. Đến nỗi xe vượt qua bên đờ một đoạn rồi mà mặt mũi tôi vẫn ngậy ra, đuồn đuột.

Tôi chỉ thực sự tỉnh lại khi Lá dăm cất tiếng nói vỗng lên, tiếng nói sao ngọt thế, nồng thế, ấm ướt thế, cái tiếng chỉ cần nghe đã muốn nôn nao, dậy tình:

- Đến ngã ba cho xuống nhé, bác tài!

Tôi ngồi im nín thở. sắp mất rồi! Lại sắp mất nữa rồi! Vậy thì chỉ còn cá cược sinh mệnh mình bằng một câu hỏi để níu kéo một chút thông tin về tên tuổi, về địa danh địa chỉ vậy. Nhưng chưa kịp cá cược thì cái nồng nàn, ấm ướt kia đã bất ngờ lan toả vào chính tôi:

- Cám ơn ông anh vì chuyện trên chuyến xe lần trước nhé! Và nếu được khuyên thì chỉ khuyên ông anh một câu thế này: để ria đẹp hơn.

Nói xong, hình như có cả một tiếng cười trong vắt, cô đứng dậy cùng cô bạn nhanh chân bước xuống để mặc tôi ngồi lại, ngậy ra như ngỗng bột.

o

Không rõ có phải do cái hình ảnh và câu nói đầy vị tha, nữ tính ấy không hoặc do cả câu can ngăn tinh tảo của thằng Thư lúc sáng mà ý muôn dẫn mặt thẳng phản bội một cách khốc liệt trong tôi bỗng nhẹ hều hẳn đi. Nhẹ đến nỗi tôi hầu như không còn nghĩ gì đến nó nữa. Nhưng việc cần làm vẫn phải làm. Làm không hẳn vì bản chất sự việc mà làm vì sự thanh thản trong đầu tôi. Tôi muốn xoá tan một ám ảnh có tính nhân tình thế thái, muốn cứu rỗi linh hồn, một sự cứu rỗi mang tính cực đoan mà trong suốt các chặng đường sau này chính vì nó mà tôi đã gặp không ít các rầy rà, có khi đến sém mất mạng.

Hạ Lang là một vùng đồi núi âm u, nghèo kiệt của Cao Bằng. Nhà cửa lưa thưa, dân cư lác đác, đi cả giờ mới đặng một mái lá chênh vênh trên sườn dốc cho nên việc tìm đến nhà thằng Hoán không khó. Một gian nhà chịt Dậu tuềnh toàng, vách thủng lỗ chỗ nằm trong vườn mít khô xác, con mực nằm ngoài sân gầy trơ xương, lở lác, chán đời đến mức người lạ đi vào nó vẫn không thèm mở đôi mắt ghĩ quèn ghĩ quẹt ra. Ý định của tôi là gọi nó ra, nếu không phải là nó làm hay cố tình làm việc đó thì thôi, coi như xoá được cái ám ảnh như một lời nguyện truyền kiếp, còn đúng là nó thì sẽ nện cho nó một trận lên bờ xuống ruộng, bắt nó khấu đầu tạ tội, cam kết nọ kia theo đúng luật giang hồ rồi tha thay vì trước đó, trước lúc gặp em Lá dăm biết không, giống như trong giấc mơ, tôi quyết định sẽ bẻ đi một tay hoặc một chân, bẻ thêm vài cái răng hoặc cả hàm răng của nó nữa cũng theo đúng luật giang hồ.

Trong nhà không có bóng người. Nhìn qua cửa chỉ thấy có tấm màn rách đã chuyển màu vàng khè đang buông rủ. Và từ đó hình như có tiếng rên yếu ớt của một người đàn bà vang ra. Vậy là thằng khốn không có ở nhà. Chiều muộn. Trời tối dần. cảnh sắc xứ núi về chiều sao buồn thế! Như hoang mạc, như nơi tận cùng thế giới. Đầu óc bỗng lênh loang, chìm chìm trong những suy nghĩ vô định về cõi đời, về kiếp sống.

Đúng lúc đó thì nó đi từ ngoài vào, trên tay xách một bọc gì đó. Vẫn thân hình xương xẩu, vẫn dáng đi còm cùi, mắt cá chày, mặt nổi mần nhưng cái đầu húi cua lúc này đã thay bằng một mái tóc dài cợt gáy, rũ rượi, trông như người tiền cổ. Tôi bấm thẳng Thư linh ra sau nhà nhìn vào qua kẽ vách. Từ trong màn, tiếng người đàn bà vang lên âm u như vọng lên từ dưới mồ:

- Hoán đấy hả con? Sao về muộn thế?

Nó trả lời, vẫn cái giọng hèn hèn khô khô như cái bữa nó quỳ dưới chân tôi hôm nào:

- Con phải xuống tận Thái Nguyên mới cắt được thuốc.

- Khổ! Mế đã bảo cắt làm gì, bệnh của mế không chữa được đâu.

Thằng Hoán không trả lời, đi vào bếp lúi húi nhóm lửa, bỏ thuốc vào ấm đặt lên kiềng rồi ngồi bó gối nhìn đăm đăm vào những đầu củi đang cháy. Bóng tối phủ dày, tiếng lách tách của lửa, tiếng gió rùng thổi qua kẽ liếp ngào vào tiếng rên khe khẽ của người mẹ đã thúc nhói vào đầu tôi. Tôi bỗng nhớ đến mẹ tôi ở nhà, đến con Nết đang nằm giá lạnh trong lòng đất, nhớ đến tất cả... và bất giác thấy kiệt sức, rã rời trong một cảm giác trống rỗng, hư vô tê dại tràn về. Mọi buồn vui, mọi giang hồ ân oán, mọi diên giận hận thù bỗng chốc tan ra, châng lảng, bẽ bàng như khói như sương. Tôi thở phè một tiếng ra đằng mũi như tháo hết sinh khí ra khỏi ruột, móc túi còn bao nhiêu tiền đặt hết xuống bậu cửa, lấy hòn đá chẹn lên. Thằng Thư cũng làm theo tôi rồi hai thằng lặng lẽ rời ngôi nhà côicút đi xuống chân đồi.

- Anh Hùng... - Thằng Thư tiến sát tôi.

- Cái gì?

- Em biết anh sẽ làm như thế.

- Biết! Biết gì mà biết, vớ vẩn!

Tôi bước rảo chân.

o

Tôi đi như mộng du, đi như hồn ma bóng quế, đi mà không hiểu đi đâu và sẽ cứ lang mang đi như thế trong bóng tối thăm thẳm, trong tiếng gió rùng than khóc nếu như đến một chỗ thoáng rộng thằng Thư không lên tiếng:

- Nửa đêm rồi, đi nữa lạc mất, mình nghỉ lại đây, sáng mai đi tiếp.

-Tuỳ!

Như một chú lính ngoan ngoãn, tôi thả rơi người xuống, nằm dài ra, nhắm mắt lại. Chân tay ê ẩm, bụng dạ cồn cào, từ sáng đến giờ chưa có cái gì nhét ruột nhưng không ngủ được. Lạnh! Giờ mới thấy lạnh. Không

hiểu cái lạnh phá từ ngoài vào hay cái lạnh thổi từ ruột ra khiến tôi co quắp người lại. Thằng Thư chắc nhận thấy điều đó, nó lồm cồm bò dậy vợ ít củi cành, lá khô chụm một ngọn lửa cháy lom dom giữa hai thằng. Xong, nó còn lôi trong ba lô ra một chiếc mền mỏng nhón chân đi đến kín đáo đắp nhẹ lên người tôi. Càng lạnh. Chưa bao giờ lại lạnh thế này. Giống như cái lạnh của sự chết. Tôi vẫn nhắm mắt nằm im. Bên kia đồng lửa, thằng Thư chắc đã ngủ, chỉ thấy từ nó vang lên tiếng ngáy nhẹ. Ánh lửa hắt vào khuôn mặt thanh thoát rất đẹp của nó. Đáng lẽ tôi không nên cho nó đi theo, không nên để nó dẫn sau thêm vào con đường đen thui thế này, đáng lẽ... Thư ơi, tội nghiệp em! Còn trẻ măng như thế mà cuộc đời đã bị cuốn vào dòng cát bụi trần ai. Tự dưng tôi thấy cay nơi sống mũi. Tôi thương nó, thương cả cho tôi. Thôi thì đêm nay anh sẽ giải thoát cho em, em không đáng phải sống cái cõi sống chỉ dành cho kiếp lục lâm thảo khấu thế này, giải thoát cho cả anh, một quá khứ ngổn ngang, một tương lai mù mịt, giải thoát nhẹ tênh, không vợ con, không tiền đồ, chẳng tài sản. Sáng mai nếu không còn anh, Thư ơi, em hãy xuống núi về nhà nhé và mai này nếu may mắn có gặp được đôi mắt lá dăm ấy, em hãy nói rằng hình ảnh cuối cùng trước khi anh đi vĩnh viễn vào lòng đất hư vô là hình ảnh của nàng...

Đêm đã vào khuya. Gió thổi xào xạc. Tôi khẽ khàng ngồi dậy, chêm thêm củi vào lửa, đắp trở lại cho thằng Thư tấm mền của nó, rút cây súng trong bọc ra rồi lạng lẽ đi ngược lên một đoạn. Đến một chỗ nhiều gió, thoáng đặng nhất, tôi ngồi xuống, ngửa mắt nhìn trời đêm, miệng lầm rầm:

- Vĩnh biệt cuộc sống, vĩnh biệt bố mẹ, vĩnh biệt tất cả, Nết ơi, anh xuống với em đây...

Tôi đặt nòng súng lạnh buốt vào thái dương. Chao ôi, chả lẽ cái sống và cái chết lại chỉ cách nhau một lần sọ mỏng như thế này thôi sao? Sống thì nhọc nhằn mà sao chết lại giản đơn đến thế, chỉ cần một tiếng cạch. Và tôi bóp cò...

Vang lên một tiếng cạch thật nhưng là tiếng cạch của sắt thép va nhau. Súng không nổ. Tôi ngỡ ngàng kéo quy lát... Trong nòng chỉ còn một viên đạn nào. Ở hay, rõ ràng tôi nhớ trong băng tôi còn nhét đủ sáu viên kia mà! Hay là...

- Em tháo hết đạn ra rồi.

Tiếng thẳng Thư vang lên ngay sau lưng tôi. Tự nhiên nổi điên, tôi quát:

- Ai cho phép mày làm thế?

- Thì cũng ai cho phép anh có cái quyền được trốn khỏi cuộc đời một cách tầm thường như thế?

- Im mồm! Đó là việc của tao.

- Giữ anh lại là việc của em - Nó đi đến cạnh tôi, cầm lấy tay tôi, tiếng nói trở nên tha thiết khác lạ - Anh Hùng, mọi việc chưa đến nỗi thế đâu. Anh trở lại ngủ tiếp đi, hy vọng sáng mai mọi sự sẽ sáng sủa hơn.

Không hiểu sao tôi lại ngoan ngoãn nghe theo nó lần bước đi trở lại đồng lửa, đầu óc vẫn lênh loang, nhẹ bẫng, như phần xác còn đây nhưng phần hồn đã phiêu diêu cõi nào.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 21

Tôi quyết định cắt cầu thẳng Thư.

Dự cảm chặng đường trước mắt chắc chắn sẽ có rất nhiều gian truân, bất trắc, có nó cùng đi sẽ vướng, tất nhiên là cái vướng về tình cảm. Nhưng trước khi cắt, tôi quyết định sẽ làm một vụ kha khá để tạo cho nó đồng vốn về nhà làm ăn và tất nhiên cả cho tôi có chút hầu bao lên đường đi xa. Làm một mình thôi, làm không cho nó biết, tôi muốn nó được vô can nếu tình huống xấu xảy ra.

Tất nhiên làm lần cuối cùng để rồi sau đó là, cướp trộm ời, vĩnh biệt!

Lộ rồi, đã bị phát lệnh truy nã rồi, không thể xuất hiện trên các tuyến đường được nữa, tôi quyết định bày ra trước mắt ba mục tiêu để cân nhắc lựa chọn: Một, công sở, khách sạn. Hai, tư gia giàu có và ba, các tiệm vàng, các đại lý thu đổi ngoại tệ. Thế thôi chứ còn cái đám ngân hàng, nhà băng như trong các phim hành động của Mỹ, của Hồng Kông thì tôi không dám nghĩ tới và biết gì mà nghĩ, nó chỉ có thể nằm trong sức tưởng tượng nghèo nàn của con người. Công sở, khách sạn nhanh chóng bị loại. Công sở chỉ sẵn giấy tờ và các thiết bị văn phòng mốc thối chẳng đáng giá, còn khách sạn lại thường được canh phòng khó chịu mà nếu có lọt được vào thì chắc gì đã vớ được khách sộp, khách ngoại quốc hay lại chỉ toàn là loại khách du lịch nghèo kiết lố đít hoặc ba cái đôi tình nhân trốn chúa lộn chồng gian phu dâm phụ rất nhiều Capot nhưng lại rất ít tiền bạc. Tiệm vàng tiệm bạc cũng không nằm trong toạ độ. Thời buổi hỗn mang, tiệm nào cũng lổn nhổn bọn bảo kê, bọn vệ sĩ được đào tạo bài bản, lại thường ở phố đông, lơ mơ không phải là bọn đánh đấm nhà nghề này mà lại chính là nhân dân xúm vào đập chết như đập một con chó, thôi. Vậy chỉ còn lại khu vực tư gia. Nhưng phải là loại tư gia có

máu mặt, không tham nhũng thì cũng phải doanh thương, không đi buôn bán ở nước ngoài về thì cũng phải là dân kinh doanh bất động sản hoặc cánh sếp sòng bãi vàng bãi đá. Loại này thì không thể có được ở các vùng sâu vùng xa nghèo kiệt mà chỉ có thể có ở các thành phố lớn hoặc đô thị loại trung. Thành phố lớn xa lạ lắm, bỏ! Liệu cơm gạo nếp, đô thị loại trung vừa sức mình hơn nhưng là đô thị nào? Thái Nguyên, Cao Bằng, Bắc Ninh, Bắc Cạn hay Lạng Sơn? Nơi nào cũng được, nơi nào cũng có bọn tỷ phú, đại tỷ phú phát lên bằng những hành vi nhá nhem, phi pháp hết. Nhưng phải có thổ công, không có thổ công mọi việc sẽ trở nên hết sức mù mờ và vô cùng nguy hiểm. Thăng nào? Thăng Hoàn, thăng Trí, thăng Hoà, thăng Phong, thăng Cơn, thăng Lâm, thăng... Tôi cố lục lọi trí nhớ của mình để lọc ra những tên tuổi trong tù, trên bãi vàng, trong mọi mối quan hệ làm ăn, nhiều lắm, tứ tung lắm và rồi cuối cùng đọng lại ở khuôn mặt thăng Cộ, chính là cái thăng đã lén đốt cháy lò gạch ở trại T và đã bị tôi nện cho một trận nhớ đời. Nghe nói nó cũng đã ra tù và lúc này đang làm ăn khá lắm ở Thái Nguyên. Vậy thì Thái Nguyên, ô kê, càng quen thuộc.

o

Tất cả mọi mưu toan này tôi giữ cho riêng mình cố không để lộ ra một tín hiệu nào cho thăng Thư có thể đoán biết. Trước khi hành động tôi nói:

- Có khi phải bán sơi vào trong kia một chuyến, ngoài này chật chội bí bách lắm!

- Em cũng nghĩ thế. Mình có thể lên Tây Nguyên, đất rộng người thưa, kiếm một miếng đất trồng cà phê, tiêu, điều hoặc đi sâu vào rừng khai thác gỗ. Em thấy nhiều người lên đó làm ăn được lắm.

Trời đất, chú em lành hiền gồm nhỉ, toàn những nghề lương thiện cả mà ở đời một khi đã lương thiện thì sẽ chấp nhận cái nghèo truyền kiếp. Tốt thôi, cái mã của chú chỉ là vậy, nếu mọi việc tới đây trót lọt, tôi sẽ

giúp chú thực hiện được hướng nghiệp này, ít nhất là về chuyện tài chính.

- Thư! Trước khi đi tao muốn về thăm nhà một tý. Lâu quá tao chưa gặp bà già rồi.

- Cho em về với.

- Được. Sau đó sẽ về thăm nhà mày.

- Không cần đâu. Về, buồn thêm.

Buồn thêm. Tâm trạng nó giống tôi. Chắc những ngày này cái lệnh truy nã đã bay về tới tận quê và không cần dùng trí tưởng tượng nhiều tôi cũng thừa biết bố tôi điên giận lắm, nhất định sẽ đòi từ tôi, còn mẹ... Thực lòng tôi chỉ muốn về để được nhìn lại mẹ một lần rồi đi, một lần thôi, bởi điều gì đang chờ tôi ở phía trước chính tôi cũng không lường được.

o

Tôi về vào lúc nửa đêm. Đây là thời điểm tương đối gọi là an toàn cho những kẻ trốn chạy. Trời lại mưa lác rắc, các ông công an, chính quyền dù có trách nhiệm cần cù đến mấy thì giờ này cũng phải chuồn về nhà ôm vợ rồi. Từ đường cái quan, phải lội bộ qua ba cánh đồng nữa mới đến xóm tôi. Thăng Thư nói:

- Em đi trước, anh đi sau, cách xa xa vào, nếu có chuyện gì thì người ta cũng không biết em là ai.

Tôi cười. Một cái cười chát đặng. Trời ạ! Sao giống những ngày đi trinh sát vào hậu phương quân địch ở mặt trận biên cương hồi nào đến thế! Cũng giãn cách cự ly, cũng kẻ đi trước người đi sau, cũng dò dẫm từng bước, nhón nhọn gan chân. Mới đó với đó mà thân phận đã từ non cao loá nắng rơi thẳng xuống đáy vực ê chề, từ dáng đứng biên thủy kiêu hãnh lọt thủng xuống làm kẻ chui lủi ngoài rìa xã hội.

Và cái kẻ ê chề chui lủi đó giờ đây đang đứng trước cửa nhà mình. Tối thui. Một ngọn đèn dầu vắn nhỏ liu riu đang hắt lên vách đất một quầng sáng ồm yếu, vàng vọt. Mẹ tôi đang nằm ở đó, trong màn, mỏng dẹt, không rõ hình hài, đêm nào cũng để đèn như chờ đợi... Con đã trở về đây mẹ ơi! về mà không dám bước chân qua bậc cửa, về mà không dám đánh tiếng cho mẹ đi ra, về mà không dám đến bên giường mẹ hỏi xem bệnh tình của mẹ giờ đây thế nào. Tôi cứ đứng đó mặc cho nước mắt chảy ra. Thằng Thư đứng bên tôi, hiểu lòng tôi nên nó cũng chỉ nắm nhẹ lấy tay tôi, im lặng. Gió thổi qua sân. Cây xoan đầu hồi rung nhẹ. Con gà xóm trên cát tiếng gáy cô độc. Tiếng gà khuya về như đã làm mẹ tôi thức giấc, bà ngồi dậy thả chân xuống đất rồi lệt quệt đi ra. Bước chân mẹ vẫn thế, bên nặng bên nhẹ, đôi khi vấp vấp, bước chân của một cô gái Hà Nội lên làm dâu xứ nghèo để suốt một đời đi bên thẳng bên nghiêng. Ra đến cửa mẹ dừng lại, ngay bên tôi, ho khẽ, đứng lặng, âm thầm dõi mắt nhìn về phía bên kia cánh đồng, nơi có con đường cái chạy qua. Toàn thân tôi nóng bừng, lồng ngực co thắt, một chút nữa thì tôi đã buột kêu lên mẹ ơi nhưng lại kìm được. Tôi không thể nhìn mẹ khóc, nhìn mẹ đau lòng và rồi sau đó là những tiếng quát tháo, chì chiết tàn tệ của bố khi thằng con bất hảo của ông đã ra đi. Vậy mẹ sẽ khổ hơn. Thôi thì cứ để mẹ nhẹ thoảng trong nỗi chờ đợi, một ngày nào đó tôi sẽ về, nhất định sẽ về trên một tư thế khác chứ không phải khốn khổ khốn nạn như thế này. Một ngọn gió lạnh thổi từ ngoài đồng vào mang theo mùi cỏ cháy. Mẹ khẽ thở dài một tiếng rồi đi trở lại, vẫn dáng đi bên lệch bên nghiêng, hương bồ kết nồng nàn quen thuộc trên tóc mẹ còn vương lại quẩn quýt lấy tâm hồn tôi.

Đứng nán lại thêm một chút nữa như thu hết cảnh vật, mùi vị ngôi nhà tuổi thơ vào người, tôi khẽ bấm thẳng Thư ra hiệu chuẩn bị đi. Thằng Thư, có lẽ biết trong người tôi chả còn một đồng cắc nào, nó nhẹ móc trong túi ra một tệp tiền không biết bao nhiêu, trang trọng đặt lại trong bậc cửa rồi hai thằng nhón chân bước nhanh qua sân ra ngõ nhỏ nơi có tiếng tre già cọ lưng vào nhau như tiếng than van muôn thuở của kiếp người.

Còn thời gian, tôi kéo thẳng Thư đi ngược lên sườn đồi đầy sim mua, tìm đến mồ con Nết thả cho nó một nén hương, cầu mong hương hồn nó linh thiêng hãy phù hộ cho sức khoẻ của mẹ, thỉnh thoảng trở về với mẹ trong giấc mơ để mẹ đỡ cô quanh...

o

Ra khỏi vùng từ trường tuổi thơ lam lũ, tôi thoát trở thành một con người hoàn toàn khác. Sự yếu đuối bịn rịn biến mất, thay vào đó là cái lạnh lùng độc địa thường xuất hiện trước khi bước vào một tình huống hiểm nghèo.

Với sự lạnh lùng đó, cách Thái Nguyên chừng ba chục cây số, đến một thị tứ yên tĩnh, thưa dân, tôi nói:

- Thư! Mà ở lại đây, chờ, hai ngày sau tao sẽ quay lại.
- Anh đi đâu? - Nó ngược đôi mắt trong vắt như mắt bê con nhìn lên tôi thăm dò.
- Có mấy việc cần giải quyết trước lúc đi.
- Cho em đi với. Biết đâu em có thể giúp anh được cái gì.
- Ở lại - Tôi gật - Nằm im, ăn ngủ, kiểm sách mà đọc, cấm không được ra khỏi cửa.

Nó cúi nhìn xuống không nói gì nữa nhưng trong mắt nó rõ ràng vẫn vẫn lên một cái gì đó không yên ổn, hoài nghi và khắc khoải.

o

Nhà thẳng Cộ ở một khu dân nghèo ngoại vi thị xã. Cái thị xã cách Hà Nội có bảy mươi cây số này đang chứa trong lòng nó những sự trái ngược đến gay gắt. Rất nhiều sinh viên nhưng cũng rất lấm bụi bặm. Vào những buổi chiều nghẹt bụi, dân đào vàng từ các bãi vỉa trở về ăn nhậu đập phá ngồi trà trộn vào cánh sinh viên lặng thầm bên xuất cơm bụi lèo

tèo mấy lát rau, quả cà. Một bên tiêu pha bằng vàng, bên này tiêu pha từng đồng từng cắc. Giang hồ và học vấn, dữ tợn và trinh nguyên, dường như ở đây con người càng nhiều chữ càng nghèo, dân ít học lại nhiều khí phách xông pha.

Thằng Cộ nằm ở khoảng giữa, tức là không nghèo không giàu, không nhiều chữ cũng không ít chữ. Được biết nó là chủ một cái lò gạch có nửa tá thợ thường xuyên túc trực năm chình ình bên dòng sông Công. Tốt rồi, vậy là cái nghề đóng gạch khổ sai trong tù cũng đã giúp cho nó một nghiệp sinh nhai, còn hơn chán vạ lẫn cái nghiệp đi trộm cướp vặt rồi một lần lau cây súng săn mác Đức trộm được của ai đó không biết đã cướp cò giết chết mẹ, nguyên cơ để nó phải vào tù sáu năm.

Gặp tôi nó mừng như... mẹ sống lại. Mới có hơn năm không gặp mà nó đã ra dáng ông chủ lắm: đồ đản, béo tốt, ria mép tĩa gọn, đầu chải gôm, áo ca rô, quần bò Levis bạc mông bạc gối... thật không còn nhận ra cái thằng Cộ ăn đất năm cát, mặt mày nhàu nhĩ, da da dác dác như cái đũa chuyên nhìn trộm đàn bà đái ngày nào nữa.

- Đi, đi đại ca! - Nó xởi lời.
- Đi đâu?
- Nhậ. Nhậ đàng hoàng, nhậ suốt đêm để mừng gặp lại.
- Lò đang đun, khách hàng đang ngồi chờ, sao đi được?
- Bỏ hết! Tiền làm sao so với tình được ông anh? Cái tình của anh em mình nặng lắm!
- Nhưng mày chưa biết gì à?
- Không biết và cũng không cần biết.
- Tao đang bị truy nã.

- Ai chả bị truy nã. Người thì đàn bà, người thì pháp luật, người thì cả hai.

- Tao không muốn giơ mặt ra chỗ đông người.

- Vậy thì ta xuống đò. Đấy mới đích thực là cõi bồng lai xí sồn. Mời, đại ca!

Con đò dọc trôi đêm này do một cô gái điều khiển. Dòng sông vắng lặng. Đồi bờ vắng lặng. Thân hình dẻo mềm, tròn mẩy của cô gái nổi hẳn ướp thơm da thịt vào mênh mông cũng vắng lặng. Một chai rượu quê nút lá chuối, mấy con cá nướng ròn, đĩa lạc luộc sẵn se... thế là đủ cho một đêm chên chao chén tạc chén thù.

- Mà sống thế nào? - Tôi hỏi.

- Ổn. Nhưng chán. Đôi lúc vẫn nhớ cồn cào những ngày ở trại khổ mà vui. Còn anh, sao?

- Bại. Như con chó đang chờ xích cổ.

- Vụ đó thằng em biết. Hơi tiếc. Đáng lẽ người như anh có thể làm được những điều to tát hơn mà vẫn vô can.

- Biết thế nào là tiếc thế nào là không. Lên cơn là làm, chả kịp nghĩ sâu nông gì nữa.

Ngửa cổ chiêu cạn không biết là ly thứ mấy, khà một tiếng như rần hổ, nó lia vào tôi cái nhìn thật ranh mãnh:

- Chắc ông anh không phải vô cơ mà bỏ công đến tìm thằng em?

- Tao cần một khoản tiền.

- Bao nhiêu?

- Lớn. Càng lớn càng tốt. Tất nhiên là không vay mày.

- Thế thì chịu - Nghe như có cả tiếng thờ phào.

- Trong phố có mục tiêu nào đáng giá không? Một đại gia có máu mặt chẳng hạn?

- Anh định làm một cú đột nhập?

- Nói đột nhập làm mẹ gì cho sang! Nói trắng ra là trộm, cướp, trấn.

Nó lại ngửa cổ chiêu cạn một ly nữa, mắt nhìn ra sông đang mờ mịt hơi sương rồi quay lại, cười một cái rõ chán.

- Anh có thích không?

- Thích gì?

- Con bé đang chèo đò kia. Mười tám tuổi, Thái trắng, sạch sẽ, thơm, bốc lửa, biết chiều, ngực đẹp, đùi căng, máy móc chặt ních, làm hai nghề, nghề thứ hai chỉ là nghiệp dư, chỉ tiếp khách đặc biệt. Nói chung là rất sơn cước pha một tý thuỷ thần, phiêu lăm!

Nó miêu tả như khẩu ngữ của một thằng ma cô dẫn gái chuyên nghiệp, miêu tả mà như nghe có cả tiếng nuốt nước bọt nhóp nhép bên trong. Tôi quay đi:

- Tao đang cần câu trả lời.

- Sẽ có câu trả lời nhưng trước hết vui cái đã. Đờ người mấy nả, đại ca.

- Giờ tao không có hứng.

- Không hứng thì tạo hứng. Thân thể con người như một hệ thống thuỷ lợi, cứ coi đây như là một động tác thông mạch, mạch không thông, đầu óc bí bách, tắc nghẽn, chả làm được gì đâu.

Bất giác tôi nhìn sang con bé đứng ở đầu mũi. Cong! Cong quá! Tất cả đều cong, cong đùi, cong hông, cong ngực, cong lưng và... chắc cũng

cong múp cả cái kia nữa. Rượu cháy sần sật ở chỗ bụng dưới, tôi đặt cách ly rượu xuống mâm:

- Xong!

- Ô kê! Thăng em ra đầu mũi cầm chèo, trong này ông anh cứ tự nhiên, làm cú đúp, làm cả đêm cũng được.

Nó vỗ vai tôi một cách rất bình đẳng, thậm chí còn hơi có vẻ bề trên rồi khật khừ bước ra, vỗ vào hông cô gái cái bạch:

- Đại ca của anh đấy, chiều hết ý vào, sẽ có thưởng.

Cô gái rụt rè bước vào khoang. Mùi con cái ngầy ngậy

sực lên. Có cả mùi sữa non, mùi tôm cá, mùi cây cỏ, mùi lá ủ oà ập. Có lẽ đã xa cái mùi này cũng khá lâu, lại đang bí bách, căng chằng trong đầu, tất nhiên có cả hơi men Sán Lùng đùn đẩy nữa, như chó đói vớ được xương, không hỏi han, không nói năng nửa lời, tôi gần như dẫn ngựa con mồi xuống, xé tung áo ngực, vùi mặt vào bầu vú rắn căng, ngọam hít vào thành bụng mịn mây, kê răng vào cặp quần kéo xuống. Lại vùi mặt, lại ngọam hít, lại nhay nhưa, cuống cuống, tham lam, rồi rít. Rồi rít... Không hiểu sao câu nói đều đều của lão nhà văn già phố huyện lại chọt bay đến đậu ngay xuống lỗ tai lưng búng của tôi: "Âm hưởng vĩ đại nhất của loài người là tiếng Fac-mơ-tuya kéo xuống rồi rít, vấp vấp rồi kéo lên trể nải, chán chường" Dưới tôi, con mồi bị vò như vò một cái xơ mướp rồi khi cái xơ đó vừa chạm đến cái phần nhạy cảm nhất trên thân thể tôi thì bỗng giật nảy, kêu lên một tiếng kinh hãi: "Ôi giời!" Và nếu tôi không nhanh chân, nhắc lại là nhanh chân, ghì cứng thì cô bé đã chạy bắn ra khỏi khoang... Rồi cái gì cần xảy ra đã xảy ra, chỉ biết sau những âm thanh rên rỉ của nửa người nửa thú, khi hai cánh tay thép của tôi rã xuống thì nữ thủy thần chỉ còn giống như một vật thể được lôi từ lòng nước trời lên nhưng đôi mắt nai con lại ngược nhìn lên tôi, kẻ vừa hành hạ cô với cái nhìn vừa lạ lẫm vừa rùng mình lại vừa nồng nàn say đắm.

Thăng Cộ khom lưng bước vào, cười toét:

- Nó bảo cuộc đời nó chưa gặp ai có cái của nợ khủng khiếp như thế. Tuyệt vời, vẫn thế, xin chúc mừng đại ca. Khà khà, xét đến cùng, nhĩ đại ca nhĩ, đó cũng là toàn bộ giá trị của một thằng đàn ông, là thằng em cũng nói theo cách nói của mấy nhà tâm dục học. Thảo nào mà bà trạm trưởng trên trại lại...

- Mục tiêu nào? - Bỗng dừng giọng ngắt lời của tôi cất lên một cách êm nhẹ, hệ quả tất yếu của sự thông mạch như nó nói.

- Có rồi. Lúc ông anh quần thảo xác thịt trong này thì thằng em cũng quần thảo trí nhớ ngoài kia. Đó là một gã

Soái vừa ôm cả đồng tiền mới từ Đức về. Hắn đang định đầu tư vào một khu du lịch sinh thái có cả sân Gôn quy mô vào cỡ nhất nước, tổng kinh phí ban đầu ước tính một ngàn năm trăm tỷ.

- Nếu vậy thì đại gì hắn để của trong nhà.

- Tất nhiên nhưng không phải gửi cả vào ngân hàng, nơi mà hắn không mấy tin. Em có thằng bạn ruột làm ngân hàng đã cho biết điều này.

- Năm chắc nhĩ? Hay là cậu cũng đang... định đấy?

- Ấy, đâu dám. Ngồi bóc lịch một lần tởn đến già rồi. Nhưng nếu ông anh định chơi thì thằng em sẽ cung cấp thông tin.

- Phần trăm bao nhiêu?

- Đại ca cho bao nhiêu được bấy nhiêu, đâu dám đòi.

- Bao nhiêu?

- Khoảng... ba mươi. Được không ạ?

- Chỉ mất ít nước bọt thôi mà ba mươi phần trăm là hơi nhiều đấy, nhưng không sao, mai nắm lại cho tao tất cả từ quy luật đi lại của hắn và

những người trong nhà đến sơ đồ chi tiết nhà cửa, sân sướng, phòng khách, phòng ngủ, chỗ để két, gác thượng, số bảo kê, vệ sĩ, có chó không, loại chó gì, xác định lối thoát ra cửa hậu, ngoài cổng có camera hay các thiết bị báo động không?...

- Kinh quá! Bằng tiến công bảy lăm. Nhưng sếp yên tâm, tối mai sẽ có đủ.

- Thăng Soái là người thế nào? Bao tuổi?

- To cao, đẹp trai, thay tình nhân như thay... quần sịp. Và đặc biệt toàn chơi với các quan đầu tỉnh, đầu huyện, cả mấy vị ở trung ương.

- Nó không vợ con gì à?

- Vợ hẵn như ngôi sao điện ảnh! Nghe đâu mọi đường đi nước bước đều do cô vợ giật dây cả.

- Tốt rồi.

- Cái gì tốt? của cải hay cô vợ?

- Cả hai. Giờ tao cần ngủ. Cứ neo đò lại, mày dắt con bé kia đi đâu thì đi đi!

- Rất cảm ơn sếp, thằng em này tuy cục kịch thật nhưng từ khi biết mùi đời đã không biết ăn sái của ai. Chúc sếp ngủ ngon!

Ba mươi phần trăm! Mẹ mày, tôi nghĩ khi nó buộc đò xong, cầm tay con bé nhảy lên bờ, được thôi miễn là mày đừng có giở mặt như cái thằng Hoán mặt mụn kia và chắc là mày sẽ không dám giở mặt một khi mày đã hiểu thằng anh mày là ai và cái tỷ lệ phần trăm béo bở kia sẽ là một cái dây chắc bền nhất buộc chết vào linh hồn mừng tấy vì tham của mày. Nhưng khốn khổ, mọi sự đã biết thế nào đâu mà cứ làm như mình đã cầm trong tay cả két tiền của nó không bằng. Vợ vẫn, ngủ đi!

o

Sau khi nắm chắc được những điều cần nắm, đến đêm thứ ba tôi quyết định hành động không sớm hơn và cũng không thể muộn hơn. Hành động theo đúng, thực lòng xin lỗi những đồng đội một thuở chiến hào, chiến thuật mật tập mà tôi đã có nhiều lần trải qua khi còn là lính. Chỉ khác lính đánh nhau có tổ có đội còn trận này tôi chỉ có một mình.

Mưa rích rích. Trời hơi lạnh. Trước mắt, bên kia đường là một toà nhà ba tầng xây theo lối cô khang trang đang đứng im lìm, bí hiểm giữa những khóm cây và khu hàng rào sắt kiên cố bao quanh. Bây giờ là gần một giờ, còn những hơn một giờ nữa, đúng cái thời khắc đêm vào sâu nhất, thời khắc con người ngủ say nhất, mới đến giờ hành động. Trời vẫn mưa. Hơi lạnh. Cái lạnh dịu dịu làm cho con mắt tôi muốn thiu thiu díp lại... Thoáng nhớ ngày nào xa lắm, cũng mưa cũng gió thế này, tôi và Cái nhìn đã lần đầu tiên nằm cạnh nhau trong một cái điểm canh để... Mà ơ hay, hết chuyện để nhớ rồi hay sao mà lại đi nhớ đến cái điểm và con đàn bà mất nết ấy vào đúng lúc này kia chứ? Tôi cố vùng thoát nhưng đầu óc cứ tối dần lại..... Đã đến giờ Hoàng đạo. Từ vùng tối vĩnh viễn muôi bay ngoài mép cổng, tôi quăng một miếng thịt bò dán Biptet thơm phức có nhét cả bả chuột loại mạnh vào sân. Lập tức hai con chó Becgie màu nâu xám giống chính Đức to bằng hai con bê xồ ra, gầm gừ tranh nhau nhai xé ngọn ngấu. Chưa ăn xong, thân thể cả hai đã giần giật, mồm sùi bọt, từ từ khuyu xuống rồi lăn ra nằm ịch. Mẹ! Bả nội quái chó ngoại hiệu nghiệm thật! Xong chó, giờ đến người. Tôi, mặt che, đầu chụp, ăn vận bắt chước y hệt một Ninja trong phim Nhật Bản quăng người theo đúng tư thế lá vàng rơi đã học lỏm được từ cái thời đi buôn trâu qua bức tường cao đến ba thước có cắm chi chít những mảnh chai mảnh sành sắc buốt và một lớp giầy thép gai ken san sát chỉ đưa lọt một bàn tay. Im lìm. Cửa vào nhà đóng chặt, tất nhiên và đằng sau cửa chắc chắn là hai gã vệ sĩ người dân tộc đang ngồi thù lù, cũng tất nhiên. Vậy thì tôi phải chơi trò ngẫu nhiên bằng cách ném sợi giầy thừng có móc sắt đã chuẩn bị trước vào lan can tầng hai rồi đu

người leo lên theo đúng cái bài đánh thành phố ngày trước đã học được trên thao trường. Quá gọn. Bây giờ mới là cái điều khó nhất: Làm

sao mở được cửa vào phòng mà lại là hai lần cửa, một sắt một gỗ như sơ đồ thẳng Cộ cung cấp. Đây chính là phòng ngủ của đôi vợ chồng gã tỷ phú và cái két sắt nặng 150 kilogram chắc chắn cũng nằm ở đây.

Dùng chìa vạn năng để mở khoá theo kiểu thông thường ư? Không ăn thua. Bên trong chắc chắn có gài chốt ngang chốt dọc, có mở được cũng bằng không. Dùng xà beng mini hay đèn khò Nhật có sức nung nóng 500 độ ư? Cũng không ăn thua nốt. Chỉ cần một tiếng động khác lạ là cũng đủ đánh thức cả nhà dậy rồi, đó là chưa kể rất có thể cánh cửa này có gài thiết bị báo động loại nhạy nhất kiểu made in America hay made in gì gì đó. Tôi nhìn lên phía cửa sổ, cũng thế, có khi còn chắc nịch hơn. Mẹ! Nhà có cửa cũng khác, im im, xù xì, kiên cố như cái lô cốt! Tốt thôi, không nằm ngoài tình huống đã được lường trước vậy chỉ có cách là để cho chúng tự mở, hai đứa, vợ hoặc chồng theo đúng phương án đã dự kiến.

Nhà giàu, đàn ông hay sợ trộm, đàn bà hay sợ ma. Kinh nghiệm dân gian thường truyền tụng như thế. Mà ma lại thường nhập vào lúc thì tiếng chim lợn, lúc thì tiếng quạ kêu và cả tiếng mèo quào trong đêm. Tôi chọn Mèo. Bởi hồi đi học tôi nổi tiếng là thằng lỏi con bắt chước tiếng súc vật rất cừ, cừ đến nỗi có lần tôi giả tiếng răn hổ khè khiến cả lớp nhảy dựng lên, bỏ chạy toán loạn và tất nhiên sau đó tôi được bà hiệu phó chân đi chăm phẩy cho nghỉ một tuần.

Bắt đầu tôi giả tiếng mèo văng vẳng Ở xa rồi gần dần, gần nữa, gần sát ngay khung cửa, càng gần càng ma quái,

ngào nghẹn, ai oán, nức nở như tiếng người chết oan, như tiếng trẻ khóc mà vẫn là tiếng mèo, rền rĩ, thao thiết, rút ruột, rút linh hồn. Rồi sau đó mới quào. Vừa quào vừa rên vừa vãnh tai nghe ngóng...: Trong phòng khe khẽ văng ra một giọng đàn bà thảng thốt, đứt đoạn nghe quen quá mà cũng xa lạ quá, như tiếng nói từ chính tâm tưởng tôi vọng lên:

- Anh... con mèo nhà ai kêu ngoài cửa nghe thương quá!

- Thương gì - Một giọng đàn ông khê nong - Nó động tình đi tìm được chứ gì mà thương.

- Thế mới thương...

- Ngủ đi, vớ vẩn!

Ngủ thế chó nào được mà ngủ! Ngu! Tôi rửa thềm và tiếp tục quào mạnh hơn, uốn hết mồm miệng rên thảm thiết, nã nê hơn, nã nê đến nỗi chính tôi cũng muôn nhận da gà bởi tiếng rên liêu trai của mình.

- Anh... - Vẫn giọng đàn bà nhưng lần này lại chuyển sang sợ hãi - Người ta bảo đất này độc, thỉnh thoảng lại có con ma hiện về đòi... đòi... Hay là... anh ơi...

Trời! Giọng đàn bà con gái nằm trong chăn nghe nôn nao, bứt rứt quá thế! Ấm nong, nũng nịu, mơn trớn, như ở trường, như mặc đồ rất mỏng, như cạo xiết, như tròn trịa, như ẩm ướt, như luồn lách, như... Bỗng dưng, lạ thế, tôi thấy đầu óc mình nhão ra, lưng bùng, tan chảy như bay lên, như thoát ra ngoài mọi chuyện mà nếu không tự dấm mạnh vào giữa đỉnh đầu một cái ra trò thì rồi không biết điều gì sẽ xảy ra trước cái cảm giác đột xuất về sự khát thèm được nhìn, được áp đè không đúng lúc cứ ùng ục sủi lên.

- Ma quái gì! Nó cút rồi! Thôi, chẳng nào cũng đã thức, cho thức luôn, nằm xích lại một chút đi... Gớm! Đòi gì mà nóng hỉm thế này?

- Đừng... anh! Hôm nay em mệt

- Lại mệt! Tôi thấy độ này cô khác lắm rồi đấy. Hễ động vào người là... Hay là lại có thằng nào rồi?

- Không... đừng nghĩ oan cho em, chỉ tại gần đây không hiểu sao em thấy trong người không được khoẻ.

- Không khoẻ với thằng này nhưng lại rất khoẻ với thằng khác, con đàn bà nào chả thế.

-Kìa anh...

- Thôi được rồi, đã thế nếu tới đây có chuyện gì thì không phải tại tôi, nhé!

Chỉ có tiếng thở dài đáp lại. Tiếng thở dài đàn bà trong đêm nghe buồn nẫu ruột. Khốn nạn! Thì ra có tiền tấn tiền tỷ vẫn nhọc nhằn. Ngoài trời vẫn mưa lay phay. Bối tiên sư khi, mưa thế này, ẩm thế này mà phải tay tôi thì con đàn bà kia có chạy đặng trời. Một thế chứ một nữa tôi cũng thừa sức làm cho nó phát điên phát rồ lên chứ lại bõn.

Chắc lại một thằng chồng bia rượu chả làm nên trò trống gì nên con vợ nó chán đấy thôi. Chết nỗi! Chút cảnh đời trái ngang hiện qua âm thanh chần gối kia đã lại khiến cho tôi rơi thỏm vào một vùng cảm xúc khác mất rồi. Lại tự cốc vào đầu. Lại tru miệng hoá thân làm kiếp mèo. Lần này chỉ độc tôn cái âm thanh động tình rút xương rút tủy. Và lại quào, cũng là tiếng quào rối rít của con vật đang lên cơn khát dục.

Trong kia, có lẽ thằng chồng đang điên tiết vì dục lại phải nghe con vật khác gào thét cũng về dục nên nó hất văng chân xuống đất rồi cứ thế thình thịch đi ra. Tốt rồi!

Đi ra là tốt rồi. Đúng ý đồ. Nào, mở ra đi con, bố mày đang chờ rét cứng cả... chim cò đây. Một tiếng cạch, một tiếng cạch nữa của chìa tra vào ổ, rồi liền đó là tiếng rẹt của then rút ra khỏi chốt vang lên. Cánh cửa vụt mở. Một vệt sáng đèn ngủ mờ nhoà vút ra theo. Tôi nép ngay người vào mặt trong cái cánh cửa vừa mở ra đó. Vừa khít. Vệt sáng ngầy ngựa mùi chần gối soi rõ một thân hình đàn ông to cao, núng nính mặc Pizama có sọc xanh như quần áo tù và phía trên là một khuôn mặt cũng núng nính không kém đang cúi kính tột độ. Nhứ nhứ trên tay một con dao Thái dài sáng loáng, gã đảo mắt ra xung quanh, miệng rít lên, phả ra một cái mùi như cóc chết:

- Đâu, mày đâu, con khốn nạn! Có giỏi mày thử kêu thử cào nữa cho tao xem nào? Đâu?...

Đây! Bỏ mày đây! Tôi kêu thầm trong miệng rồi lách nhẹ người ra, đưa nhanh cánh tay ghì xiết lấy cái cổ béo múp, nóng hổi của gã, y xì cái cách xiết cổ một thằng lính đến từ phía bên kia biên giới ngày nào. Thằng nhà giàu kêu ặc lên một tiếng cổ vùng mình chòi đập, cào cấu vuột ra nhưng vuột cái đéch một khi cái cánh tay thừng chảo của tôi đã từng có thời bẻ gập cả sừng trâu. Nhưng đây không phải là trâu mà cũng không thể để cho nó chết, ngàn lần không muốn mình là kẻ giết người, do thế, chỉ bằng một động tác chém xống tay vừa phải vào gáy, ai dè chính cái vừa phải chết giẫm này đã suýt nữa thì làm hại tôi, tôi đã biến nó thành một xúc thịt thiu mềm oặt, nhầy mỡ, bất động và bất tỉnh nằm rụi vào một góc lan can.

Xong thằng chồng. Giờ đến con vợ. Hơi rắc rối đây. Tiếng con cái phả ra từ chăn ấm:

- Đóng cửa vào anh, em lạnh...

Tôi đóng cửa.

- Mèo nhà ai đẩy anh? - Rõ ra cái giọng muốn làm lành.

Tất nhiên là tôi cảm mồm. Qua vạt sáng huyền hoặc nhạt thếch như ánh trăng hạ tuần, tôi thoánq nhận ra cái dáng đàn bà năm nghiêng, quay mặt vào tường mờ mờ tròn ấm, căng mọng trong màn. Bùng lên ba ý nghĩ cháy bỏng: một, bỏ hết, chả tiền nong vàng bạc gì nữa, trèo lên giường quần cho nhàu nát cái thân hình chắc chắn là rất tuyệt kia rồi phẫn; hai, vừa quần nát vừa thực hiện mục tiêu, hoàn toàn có thể lắm chứ và ba, không quần kiếc gì cả, rách việc, còn thiếu cha gì dịp, có tiền là có cả hoa hậu, tiến thẳng đến mục đích luôn. Cuối cùng tôi quyết định chọn hình thái trung dung, cái này một chút, cái kia một chút, tức là im như thóc, tạm thời đẩy tấm khăn che mặt xuống cổ, nhón chân, vén màn luôn lên giường như một chú trăn đất, hạ lưng nằm xuống, nằm rất yên, chỉ nằm thôi mà không ngo nguậy chân tay gì cả. Tôi muốn tận hưởng cái hơi ấm, cái khônq khí gia đình mà tôi khát thèm lắm mà chưa bao giờ có được. Một cánh tay đàn bà mềm mịn, mát rượi như lụa thơm quàng lên

ngực tôi, vò vò vào vai tôi như thế bảo tối hãy ngủ đi, ngủ đi, trời sắp sáng rồi. Một xíu nữa, nếu tôi không kịp hít vào một hơi thật sâu để kiểm chế thì tôi đã xiết cứng lấy cái giải lụa ấy quấn vào lòng mình, quấn luôn cả tấm thân chắc là đang nóng hừng hực, thơm tho đến chết người kia.

Nhưng cũng đúng lúc đó, có lẽ đã mơ hồ nhận ra được một điều gì đó như là mùi vị là kích cỡ chẳng hạn, ả rùng mạnh người một cái rồi định vùng dậy há mồm tru lên như chó hoang bị xiết cổ và sẽ tru được nếu như tôi không nhanh tay kịp tọng sâu vào miệng ả cả một cái góc

chăn vừa thơm vừa ngái. Tiện tay tôi phủ luôn cả tấm chăn lên toàn bộ thân thể ả rồi dùng sợi dây dù mang theo trói ghì chân tay ả vào hai cạnh giường. Từ sau tấm chăn chỉ có một thứ tiếng rên nửa người nửa thú phát ra lưng bùng, ư ử. Tôi kéo khăn trùm lại mặt.

Vậy là xong về nhân sự, bây giờ đến hạ tầng cơ Sở. Chẳng khó gì khi chỉ cần đảo đũa vài cái là con mắt vốn quen nhìn bóng tôi như mắt thú hoang của tôi đã phát hiện ra ngay cái kết to tổ chẳng kê sừng sừng ở góc phòng. Tốt rồi. Đây là nội dung công việc hệ trọng nhất nhưng cũng là đơn giản nhất. Kéo chiếc khăn che mặt trở lại vị trí. Cái đèn nhỏ xíu được móc ra. Một tia lửa xanh lét liếm ngoay ngoáy như lưỡi rắn vào ổ khoá số. Một giây... hai giây... Đúng là tư bản, ngay đến cái đồ vật dùng để trộm cắp cũng quá chừng văn minh, chỉ cần đến giây thứ mười là miệng két đã mở ra toang hoác. Nhưng trời ạ, toang hoác luôn cả cái đầu đang khấp khểnh đến run người của tôi khi khoảng tay vào chỉ thấy một khoảng trống không đen thùi lạnh lẽo. Mẹ khi? Chẳng lẽ nó đem đi gửi ngân hàng sạch bách rồi à? Hay nó đã đem đi đặt cọc cho bên đối tác? Vô lý! Chẳng thằng Cộ đã đoán chắc một nửa số tiền bạc nó vẫn chưa mang đi đâu kia mà.

Điên giặc, tôi định dựng con đàn bà dậy, dí dao vào cổ bắt nó khai ra nhưng chột kìm lại. Chỉ cần một tiếng kêu ú ớ vu vơ của nó là đủ đánh động tất cả. Chột nhớ câu nói của các bậc đàn anh từng trải trong giới giang hồ bảo rằng vào những lúc nguy nan nhất chó vợi vãi hành động ngay mà phải ngồi im, nhắm mắt lại, thở ra đằng mồm hít vào đằng mũi

thật sâu mấy phát, tĩnh lặng, lập tức cửa thoát sẽ mở. Tôi làm theo. Và một chấm sáng đã chập chờn hiện ra thật.

Cánh trọc phú thường khôn lọc lõi, biết mình luôn là đối tượng nhòm ngó ráo riết của các loại đao chích nên chúng chả dại gì mà nhét hết của nả vào két để lạy ông tôi ở bụi này mà thường là cất giấu ở những chỗ bất ngờ, nhếch nhác nhất như thùng gạo, đệm rách, bít tất bẩn, giày thối, giá sách, bát hương, bình gốm, thậm chí là nồi niêu xoong chảo cũ nát. Với loại nhà sang trọng xây theo kiểu Đức cổ thế kỷ XIX này thì không có chuyện cũ nát, thối rách rồi, nó chỉ có thể được nhét trong đồng sách xếp dày đặc, ngổn ngang, lộn xộn trong cái tủ kính kê giáp tường hoặc phía sau mấy bức ảnh phong cảnh khổ to treo sát trần nhà kia thôi. Tôi nhảy ba bước đến tủ sách nhưng chợt dừng lại. Thằng càng giàu thì đầu óc càng nghèo, sách vở con mẹ gì bọn này, xếp làm cảnh cho oai đấy thôi mà đã là cảnh thì chắc không có gì rồi. Mặc cho con đàn bà trên giường quày qua quẩy lại, ưỡn lên oằn xuống như đang bị hiếp dâm cũng lại như đang lên cơn cực khoái, tôi chuyển chân đến cái khung ảnh to tướng vẽ con mẹ gì bên trong chả biết treo ở góc phòng, kê cái đôn gỗ bước lên, với tay tháo xuống, vẫn trống trơn. Nhưng trống một cách giả tạo so với nền tường nhẵn mịn xung quanh. Giơ tay ấn nhẹ. Im lìm. Ấn mạnh hơn... vẫn im lìm. Mạnh nữa và, ối trời ơi, mảng tường nhỏ chuyển động để rồi lộ ra một cái hốc đen ngòm, lạnh buốt. Vội thọc tay vào. Những ngón tay bồng bồng buốt như sờ trúng ổ rắn độc. Mỗi con rắn là một tệp tiền. Có trất nhiều tệp, ngay ngắn, dằm nặng, toàn loại tiền ngoại tệ nhãn danh, thơm phức thoát sờ là biết ngay. Chóng mặt, tôi vội lùa vét tất cả vào chiếc túi cổ tích ba gang mang theo sẵn. Túi đầy lên đến tận miệng rồi mà tiền trong hộc vẫn còn. Nhét tiếp vào túi quần túi áo. Vẫn còn. Thôi, thế thôi, chả hiểu sao một ý tưởng nhân đạo không đâu chợt thối tới, bớt lại một chút gọi là lấy lộc cho vợ chồng nó còn sống. Cám ơn! Tạm biệt!

Đúng lúc tôi định quay ra thì hồi trời, một cái gì sáng bạc đã chém vèo qua mặt và cái bản mặt tôi chắc chắn sẽ vạt đi mất một nửa, cái nửa bên phải, nếu như theo phản xạ tôi không kịp cúi nhanh đầu xuống. Lại

một nhát chém nửa kèm theo tiếng gầm lên không hiểu là của thú hay của người. "Mẹ mày, mày chết rồi con ạ! Tiếng gầm của gã chồng hộ pháp. Sướng chưa! Cái vừa phải thối háo dâm háo gái đang bị trả giá đây. Đáng lẽ tôi đừng vui mặt xuống cái thân thể nóng như nham thạch sắp phun hào kia thì làm gì có đủ thời gian để cho thằng nhà giàu chó chết tỉnh lại. Làm nhanh hơn nghĩ, đã quá quen với những tình huống hiểm nghèo kiểu như thế này, đến nhát chém thứ tư thì tôi chụp được cổ tay nhầy mỡ của gã, bẻ quặt, nghe cái rộp, thêm một cú thúc gối, cả thân hình áo ngủ Pizama nặng chừng tám chục ký đổ kèn. Thúc tiếp phát nữa. Hăn oản người, hộc lên một tiếng Tôi nằm im, máu từ miệng ộc ra. Nhưng chính cái tiếng động thuần mùi phồn thức ấy, khốn nạn, đã tức thì đánh thức hai thằng vệ sĩ người máy từ dưới nhà phóng lên như đã được gài phần mềm mặc định sẵn. Chúng phóng nhanh đến nỗi tôi chưa kịp nhào người ra lan can để thực hiện động tác tẩu thoát thì một cánh tay gân guốc hôi xì đã thít chặt lấy cổ.

Chuyện vặt! Cuộc đời nó đã thít cổ tao ối ra tời, bây giờ chú mày có thít thêm chút nữa đã là cái gì. Quá đơn giản. Chỉ cần một cú cùi tay thọc ngược vào hạ bộ một cái là

xong và, hự, xong thật! Nó ôm cứng lấy háng vặt ra, rên oai oái như bị vợ thiến sau một chuyện dâm gian. Nhưng đến thằng thứ hai thì không đùa được. Trên tay hăn có súng và cái nòng súng đen như cái cạc ngựa đang chĩa thẳng vào ngực tôi bên trái. Mẹ, thằng này biết chơi đấy, biết chọn đúng tim để nhét đạn đây, nhưng mà, mẹ nó, ai cho phép nó dùng súng thời buổi này cơ chứ? Tôi bước tới, chỉ vào ngực mình, nhìn xoáy vào khuôn mặt khá điển trai của nó, cất giọng cô hồn sau tấm khăn đã có vẻ muốn tuột xuống:

- Thằng chó, nếu mày muốn cả hai đều chết hay đều rũ tù thì bắn đi! Bắn đi!

Dọa chơi không ngờ nó lại bắn thật! Cũng may, viên đạn chỉ găm cháy vai chứ chưa vào tim. Tuy vậy sức công phá của nó cũng khiến tôi loạng choạng ngã ngồi xuống ghế. Cái cạc ngựa đã lại rung rung trước

mặt. Lần này thì găm thẳng vào sọ. Trong một thoáng tôi đã nhìn thấy, người thấy óc của mình văng ra bắn ra trắng nhờn như đậu hũ. Cha trời! Chả lẽ cuộc đời lại kết thúc ở đây? Đang tê tái chưa biết tính sao và còn tính cái gì nữa khi nòng súng kia chắc chắn sẽ khạc đạn tiếp, thì, như có một bà tiên đột ngột xuất hiện bên cô Tấm trước giờ lễ hội thử giầy, tiếng cô chủ từ trên giường, vẫn ở trong chăn chột vang lên ngọt ngào:

- Thôi, Tèo, tha cho người ta, giết người phải nhận tội chết đấy.

Tên sát thủ có bộ mặt trẻ thơ thoáng sửng lại:

- Nhưng thưa cô...

- Bảo rồi, không nhưng gì nữa! Xuống nhà gọi bác sĩ đến xem ông chủ ra sao.

- Thế còn...

- Cứ để mặc tôi. Xuống đi và im miệng lại.

- Có cần gọi 113 không ạ?

- Không!

Tiếng trả lời mệt mỏi nhưng đanh lạnh. Gã điển trai vẻ như không hiểu gì cả, hết nhìn thân xác ông chủ lại nhìn bà chủ giấu mặt trên giường rồi lại nhìn sang tôi. Trước khi càu có bước xuống, hấn còn như nòng súng vào giữa mặt tôi:

- Đ... me mày! May cho mày chứ không bố mày đã cho mày về châu ông bà ông vải rồi. Ở yên đó, tao lên ngay bây giờ, định giở trò gì là chết với tao. Nghe rõ chưa?

-Rõ!

Nó thành thịch bước xuống cầu thang. Trời ạ! Không hiểu sao lúc ấy tôi lại "rồ" ngon lành như vậy? Rõ không phải vì uy lực của thẳng choai

con mà rõ vì câu nói, không, đúng hơn là tiếng nói phát ra từ đồng mền mền kia. Quen lắm, rất quen, như đã nghe ở đâu rồi, không phải chỉ một lần. Có phải là...

Tiếng nói ấy lại cất lên, nhẹ hơn, chậm hơn:

- Đi đi! Vào đảng nào ra đảng ấy, đi nhanh đi!

Một tiếng nổ vỡ toác trong ngực. Tôi đã nhận ra cái tiếng nói ấy là của ai. Lừ lừ bước đến, tôi hất tung tấm mền và dừng sững, mắt lờ ra. Cái nhìn! Đúng là Cái nhìn, là Hiền chứ không phải ai khác. Hiền đang nhìn lên tôi, một thứ nhìn đa chiều đa thanh đa sắc, có cái gì vừa thương hại vừa khinh bỉ vừa vô cảm và lại vừa như... khó tả lắm chỉ biết rằng cái nhìn đó đã lột trần tôi ra, bao nhiêu gan thận phổi phèo bị lôi ra hết, nhúng sâu xuống chuồng trồ hôi thối, đẩy văng tôi ra khỏi cái tình thế hiểm nghèo ngàn cân treo sợi tóc.

Cái nhìn đó đã làm tôi lộn tiết. Lộn đến nỗi trong một hành động tư phát tôi đã quăng cái túi ba gang đầy oạp đô la xuống sàn, quăng tiếp những đồng đô la khác moi từ túi áo túi quần ra, trắng trơn, sạch bách, không thềm giữ lại đồng xu mề mề nào. Tất cả cái đồng hồ lốn có thể làm đổi thay được cuộc đời của một kiếp người, cái đồng mà vì nó tôi đã tự trát cứt vào mặt này phút chốc đã trở nên vô nghĩa vô cùng.

Và đáng lẽ vứt xong, tôi sẽ lập tức thoát hiểm ngay theo bản năng tự vệ, tôi lại chỉ thẳng tay vào giữa mặt người vừa cứu nứnh, nói một câu rất mất dạy:

- Sướng nhỉ? Tưởng cô đã ở tận chân trời nào với một con đực ra đực chứ ai ngờ đêm đêm cô lại phải nằm canh một tảng thịt mỡ hôi mù như thê'.

Cái nhìn vẫn nằm im nhìn lên, lần này là một cái nhìn tui tui, xa xót, thì tôi cứ học theo mấy bác nhà văn mà phỏng đoán như thê' và chính cái nhìn ấy đã khiến tôi cúi xuống, bê xốc nàng lên, ghì xiết, nghe rõ được cả tiếng xương hông xương chậu xương sườn nàng kêu lên răng rắc, rồi

đặt lên môi nàng một cú hôn như nhai như nuốt, bông rớt, ngẫu nhiên. Khẽ rên lên một tiếng nảo nuốt, nàng cũng hôn lại tôi, bông buốt không kém và hình như có cả cái gì mẩn mẩn trộn vào đó. Vậy là nàng vẫn còn có lòng với tôi và hình như tôi cũng vẫn chưa quên được mối tình đầu này. Nhưng cũng chỉ thế thôi. Màn kịch cải lương có mùi máu lập tức được kết thúc khi nàng bừng tỉnh, đẩy mạnh tôi ra, nói như khóc:

- Anh nhạt lại ít tiền và đi ngay đi. Nêu thiếu thốn cái gì cứ nhắn cho em, đừng bao giờ đại dột làm thế này nữa.

Tất nhiên là tôi không nhạt. Thiếu thốn! Một gáo nước lạnh giội vào giữa tim. Tôi thiếu tất cả những gì cần có trên đời này, thiếu cả cô nữa, cô trợ phứ đang sống cuộc sống trường giả ạ. Chào!

Một tiếng chó sủa như sấm nổ làm tôi tỉnh lại. Tiếng chó từ ngôi nhà u tịch kia. Bỗng toát mồ hôi lạnh. Trời ơi! Thì ra cả cái đoạn lòng nhùng nhảm đó, máu me, xác thịt vừa rồi chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng bệnh hoạn mà gần đây đã bắt đầu có dấu hiệu nảy mầm mọc rễ trong tôi. Nó nảy mầm hay chính hình ảnh hoang tưởng về Cái nhìn đã tìm tôi lại, không cho tôi biến thành một tên đục tường khoét vách hèn hạ, điều mà dù có chết tôi cũng không bao giờ thèm làm. Có thể một mà cũng có thể cả hai hoặc thực ra cũng chẳng có cái quái gì cả, biết đâu chỉ là một chút tự trọng còn sót lại trong hố tim đen tối của tôi nó thoi thóp lên tiếng, kệ nó, chỉ biết rằng tôi đã kịp dừng lại.

Tôi quyết định rời chỗ nấp để trở về nhà trọ với ý định sẽ chọn một cơ hội khác như tìm thời điểm thích hợp bắt cóc con tin hay cùng lắm là chặn cướp xe tiền của vợ chồng thằng tỷ phú kia chẳng hạn. Làm vậy vừa đúng cái thể tạng của tôi hơn lại tương đối an toàn. Tất nhiên vẫn phải trông nhờ vào tin tức dò la khá chuyên nghiệp của thằng Cộ.

Nhưng vừa ra khỏi chỗ tối thì bất thần một tiếng còi hụ rú lên cùng vệt đèn pha sáng loà từ đầu đường bên phải chém tới. Cả phía đường bên trái nữa. Inh tai nhức óc. Cảnh sát! Bị chặn cả hai đầu rồi. Bị phục rồi! Họ đã biết mình lảng vảng ở đây mấy ngày nay để rồi bây giờ mới làm

cú giăng lưới đây. Lần này thì mới thật là hết, hết hẳn, đến con chuột cũng không thoát nổi. Hình ảnh phòng giam thối khắm cùng với những hình nhân vật vờ cũng thối khắm vệt hiện trong đầu. Đang thế, từ vũng tối bên kia đường bỗng một chiếc xe máy lao vọt sang. Chắc hẳn đó là một gã hình sự muốn lập công đầu, một quyết định loé lên: Quá hay, cứ tinh đây rồi, sẽ hạ thằng này thật gọn rồi dùng ngay chiếc xe của nó mà phẫn. Nhưng tôi chưa kịp hạ thì một tiếng nói từ trên chiếc xe vừa phanh kết đã rơi xuống:

- Lên! Lên xe đi anh Hùng!

Tiếng thằng Thư! Sao lại thằng Thư? Tôi vội nhảy phóc lên phía sau nó. Hai chiếc xe cảnh sát cũng vừa chồm tới. Dường như chỉ chờ có thế, chiếc xe Win xé một đường cháy bánh lên vỉa hè rồi cứ thế nó lao vun vút qua rãnh nước, bãi cỏ, khu đất trống, khu nhà đang xây... toàn những địa hình địa vật học hoắm mà chỉ có loại hai bánh mới qua nổi. Hai xe cảnh sát đuổi theo được một đoạn buộc phải dừng lại, thở hồng hộc, bản theo mấy phát vu vơ rồi thôi. Ai dè một trong những cái vu vơ đó lại đã găm trúng bả vai tôi, chỉ thấy nhói một cái rất ngọt rồi thôi. Không muốn để cho thằng Thư biết, tôi im lặng xé gấu áo chịt cứng lại để cầm máu.

Chiếc Win vẫn không giảm tốc độ, có lúc vấp vật cản đã tưởng lộn nhào hất văng tất cả nhưng rồi vẫn gượng được, phóng tiếp, nhanh hơn, thực mạng hơn. Chạm bánh vào một con đường đá rậm nhỏ tối, nó hơi chựng lại như để dò dẫm rồi lại băng đi, lại bãi cỏ, lại đất trống và cuối cùng, sau hai giờ mở hết tốc lực, chừng như đoán biết không còn gì đe dọa ở phía sau nữa, nó từ từ dừng lại. Hai thằng nắm vật ra. Xe thở người thở. Tôi hỏi:

- Giải thích đi! Thế này là thế nào? Ai cho chú bỏ chỗ?

- Nhìn trong mắt anh, em thấy có chuyện không lành.

- Và mò theo?

- Em theo anh ngay từ lúc đầu, đã nhìn thấy anh gặp ai, xuống thuyền làm gì rồi tối nay...

- Thôi, hiểu rồi, không cần làm nhảm nữa. Chú láo và liều quá đấy. Tối nay chú đã cứu tôi, tôi ghi vào lòng nhưng nhớ xảy ra điều gì cho chú thì tôi biết nói sao? Mà nói cho cùng tôi cũng đã có điều không phải với chú. Đúng vào lúc quan trọng nhất, tôi đã tỏ ra một thằng chả ra gì, dở hơi, nhốt nhát, đầu óc cứ để đi đâu.

- Em biết anh Hùng thương em, không muốn để em liên lụy, em còn biết anh định lo liệu tương lai cho em nữa nhưng em không cần, em không thích anh lo kiểu này.

Tiếng nói nó méo xẹo. Tôi tự nhiên cũng thấy mũi lòng. Hai thằng ngồi im lặng trong mênh mông gió đời. Tôi hỏi nó cái xe máy này lấy ở đâu ra? Nó bảo chính anh Cộ cho mượn, anh ấy còn bảo em phải bí mật đi theo anh để đề phòng những tình huống xấu nhất vì lần này gặp lại anh ấy cứ thấy anh thế nào ấy, không còn sắc sảo, dũng mãnh, tinh táo như ngày trước nữa. Anh ấy sợ... Tôi chợt thấy nhẹ người. Ít nhất là ở đời vẫn còn có thằng biết giữ chữ tín, biết trọng luật giang hồ, huynh đệ.

Rồi nó phát hiện ra vết thương của tôi, cuống quýt xé lần áo ở bả vai tôi, sờ lên trán tôi, xót xa vô cùng:

- Ôi, anh bị thương lúc nào thế này?... Máu ra nhiều quá, đầu nóng như than.

- May mà viên đạn chỉ xước qua phần mềm, tất nhiên cũng hơi sâu một chút. Bỏ qua đi!

- Để tìm một trạm xá em đưa anh vào.

- Bậy nào! Đang không định chui vào rọ cho nó lóc thịt à?

- Vậy thì đi! Đi kiếm một cái nhà trọ nào đó, em sẽ tự chữa trị cho anh, để thế này, nhiễm trùng chết...

Giọng nó quá khỗ sở, vả lại máu ra nhiều, thực sự tôi cũng cảm thấy chệnh choáng nên đành miễn cưỡng nghe theo.

o

Đi thêm được chừng ba chục cây số nữa, ra xa khỏi địa phận thị xã, hai thằng lặng lẽ chui vào một căn phòng ổ chuột mà bên ngoài có treo tấm biển đề Nhà trọ. Đỡ tôi nằm xuống, đắp nhẹ lên mình tôi một tấm mền màu nước dừa thoang thoang mùi cứt dán, nó khép cửa đi ra ngoài. Lát sau, trong khi tôi vừa thiếp đi, nó trở lại với một cái chậu nhôm và phích nước nóng trên tay. Nó đánh thức tôi ngồi dậy và liền đó, như một người lính cứu thương thành thạo, nó lau rửa, sát trùng, bôi thuốc đỏ thuốc mỡ vào vết thương cho tôi. Bàn tay nó êm dịu đến nỗi tôi lại định thiếp đi nếu như nó không bảo tôi đừng ngủ, nó sẽ ra phố mua bánh mì, bánh giò nóng hoặc bún phở về cho tôi ăn lấy sức. Tôi ngoan ngoãn gật đầu. Nhưng khi lần thứ hai nó trở về thì tôi đã không còn dậy nổi nữa. Cơ sốt đã chuyển sang mê man. Bên tai chỉ mang máng nghe tiếng nó gọi, hai lỗ mũi đã thoáng ngửi được cái mùi ngầy ngậy thơm thơm của hành tỏi của nước dùng mà mắt không tài nào mở ra được.

Tuy vậy trong giấc ngủ nặng nhọc, chập chờn tôi cũng lơ mơ nhận biết được tất cả những cử chỉ chăm sóc dịu dàng của nó. Nó lấy khăn ấm lau mặt, lau ngực cho tôi rồi lại dùng khăn lạnh chườm nhẹ lên trán tôi. Một cảm giác ngọt ngào tuổi thơ được mẹ chăm chút mỗi khi sốt ốm ngày nào khe khẽ trở dậy. Chỉ khác có lúc tôi cảm nhận rõ ràng được khuôn mặt thanh tú của nó áp nhẹ xuống ngực tôi, mặt tôi, đôi môi mềm ướm của nó chuyển dịch trên da thịt tôi, lên trán, lên má, lên cả đôi môi khô xác của tôi. Và hình như có cả nước mắt chảy theo những làn sóng mơn man đó. Nếu khoẻ mạnh, giây phút đó không hiểu tôi sẽ hành xử như thế nào, có thể tôi sẽ nằm im giả vờ như không biết để tránh cho cả hai khỏi rơi vào một trạng thái bẽ bàng hoặc cũng có thể tôi sẽ trở dậy ghì chặt lấy thân hình mảnh mai của nó, sẽ đắm mê hôn lại nó cũng nên. Nhưng lúc đó tôi chỉ còn biết thụ động hưởng thụ và hứng trọn lấy tất cả mang vào giấc ngủ. Gần sáng, người đã thấy khoẻ hơn, vết thương cũng không còn nhức nhối nữa, tôi chuyển mình trở dậy. Bên tôi, thằng Thư

nằm nghiêng, đút hai tay vào đùi, đúng cái dáng nằm ngủ của đàn bà con gái, mặt quay về phía tôi, đôi môi thơ trẻ hé mở, thỉnh thoảng lại mỉm cười. Một cảm hứng thánh thiện nhen lên, tôi cúi xuống hôn nhẹ vào trán nó rồi thả chân xuống đất đi ra ngoài, bước đến con suối đang chảy róc rách phía sau nhà. Trời còn mờ tối, sương đêm ướt đầm trên cỏ, suối chưa có người, tôi vui cả đầu cả mặt xuống làn nước mát lạnh thoảng thơm mùi lá cơm xôi. Có con chim nào tần tảo hót sớm ở bên kia rặng cây. Đầu óc bỗng nhẹ tênh, trong thoáng chốc mọi chuyện xảy ra trước đó, xảy ra tối qua dường như không có thật, dường như chỉ là một cơn ác mộng.

Hít thở thật sâu mấy chục cái cho thấm thía vào tận đáy phổi, tôi khoác áo lần trở lại phòng. Phòng ăng lạng.

Trên giường, cái dáng nằm nghiêng con gái của thằng Thư không còn nữa. Tin rằng nó cũng lần ra chỗ nào đó thoáng rộng giống tôi nếu như ngay trên mặt gối cóc bản, nhãn nhúm không có một mảnh giấy được chặn bằng cái nắp phích đập chói vào mắt. Ngờ ngợ hiểu ra điều gì, tôi cầm lên. Những dòng chữ mềm mại được viết bằng bút bi hiện ra xiên xiên:

Hùng ơi! Đừng buồn em đã im lặng bỏ đi nhé! Bởi vì nếu gặp anh, em sẽ không đủ sức đi được nữa. Trong những chặng đường bụi bặm trước mắt, biết tính Hùng ngang tàng, bất cần đời, em chỉ khuyên Hùng hãy hết sức cẩn thận, cái gì có thể làm được thì làm, cái gì không làm được thì thôi; đừng cố. Còn em, em cũng không biết đi đâu, làm gì nữa, thôi cứ để mặc cho số phận xui khiến. Chỉ biết rằng, những ngày được kiếm sống bên Hùng là những ngày đẹp nhất của em. Thực lòng em muốn được sống nối tiếp những ngày đó bằng cách xin Hùng cho em đi theo, vui buồn, sướng khổ có anh có em nhưng em biết chắc Hùng sẽ không bao giờ đồng ý, Hùng sẽ mắng em, nặng lời với em như vừa rồi, chỉ buồn thêm.

Em đi đây. Chiếc xe máy này thực ra là của anh Cộ cho em, Hùng đừng đi mà tìm chỗ bán lại. Ở đâu đó kiếm chút tiền đi đường. Nếu còn

cơ duyên, mình chắc chắn sẽ gặp lại nhau. Nếu không, Hùng cứ nghĩ rằng ở bất kỳ nơi nào cũng có một đứa em luôn cầu mong cho anh trai gặp được mọi điều may mắn.

Tôi vùng chạy ra cửa, nhìn nhanh sang hai bên đầu đường. Vắng tanh. Nhìn trở lại, chiếc xe máy cà khô vẫn còn đó, nằm im lìm một góc. Tự dưng nước mắt muốn trào ra. Vậy là suốt đêm qua nó đã không ngủ để chăm sóc cho tôi và lúc tôi trở dậy, nó vẫn chưa ngủ để thực hiện cái hành vi chia tay tức tưởi thế này. Thử ơi! Sao em tốt thế và cũng cơ khổ thế. Còn bao nhiêu điều chưa nói được với em vậy mà em đã đi rồi, đi đâu, gầm trời ác nghiệt này mong manh thế em sẽ đi đâu? Thôi đành vậy, em cứ đi đi, anh cũng đi, hy vọng rồi tới đây sẽ có dịp gặp lại nhau, em trai nhé, nhất định sẽ có dịp.

Trời vừa sáng, tôi chụp sâu cái mũ cối lên đầu, móc cây kính dâm gãy cọng ra đeo, gột sạch những vết máu còn vương lại trên vai áo, dắt chiếc xe ra đường nổ máy ngược về mạn Bắc Kạn. Đi được vài chục cây, thấy phía trước là một bến xe liên tỉnh, chọn một hàng sửa xe máy có cái tên khá nhộn: " Vá 9" tôi rẽ vào, dọn một cái giọng rất ư là quê kệch, lành hiền:

- Thưa bác, nhà cháu ở gần đây, thằng bé nhà cháu không may phải đi bệnh viện mổ ruột thừa mà nhà lại hết sạch tiền, còn mỗi chiếc xe này, cháu xin cầm cố ít ngày rồi sẽ xin chuộc lại.

- Bao nhiêu? - Đôi mắt ông chủ hàng gườm gườm nhìn tôi qua cặp kính lão như nhìn kẻ trộm.

- Thôi thì tùy bác. Chỉ cần đủ viện phí bước đầu trả cho người ta thôi ạ!

- Biết thế nào là đủ?

- Bác cho con tạm... hai triệu.

- Cả cái xe ghi nát này liệu có được từng ấy không mà cậu đòi cao thế?

- Triệu rưỡi vậy.

- Một triệu. Là tôi cũng thương hoàn cảnh cậu, không thuận thì thôi.

- Bác làm ơn nói ra một tí, đã dính vào dao kéo là nhiều khoản phải chi lắm, cháu sợ...

- Triệu hai. Không được thì đi đi, mới sáng ra đã ám!

- Vâng, thôi thì đành vậy.

- Mà không phải đồ ăn trộm đấy chứ?

- Bác nói thế phải tội chết. Cháu cả đời làm nghề nông có bao giờ...

- Nghề nông! Thằng trộm nào mà không bắt đầu từ nghề nông. Chờ đó!

Lão quay lưng đi vào. Trong khoảnh khắc tôi đã định lao vào theo nhưng chính chiếc xe nằm im lìm, tôi tả kia đã giữ tôi lại. Chiếc xe của thằng Thư, chiếc xe được mua bằng tất cả số tiền nó có được, chiếc xe đã cứu tôi khỏi một cảnh đời tù ngục, chiếc xe như có mắt của thằng Thư đau đáu ẩn vào hai bên chá đèn.

Cầm món tiền sặc mùi dầu máy trên tay đi ra, dưới ánh nắng sớm vàng khè, tôi thấy đắng hết cả mồm miệng. Mẹ lão! Chiếc xe đáng giá gần chục triệu mà lão chỉ nôn ra có triệu hai thì quá đều, phải như lúc khác tao đã cho cả nhà lão đi ăn mày rồi. Vả lại, cái này mới là nguyên cố sâu xa hơn, sau này, có thể sớm có thể muộn, nhất định tôi sẽ chuộc lại nó, như chuộc lại một kỷ vật đón đau, túi nhục nhưng vô giá mà không phải ai cũng có được.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 22

Tôi quyết định xa xứ.

Hay chính tấm tình và đôi mắt của thằng Thư đã cho tôi quyết định xa xứ. Chỉ có đi xa, đi thật xa, đi ra khỏi hẳn cái vùng bán sơn địa dăng dặc núi non, dăng dặc nổi buồn này, thậm chí đi cả sang bên kia biên giới thì mới mong làm lại cuộc đời. Tôi muốn thật sự tự tẩy trắng tôi.

Nhưng tẩy trắng cả cuộc đời một con người với chỉ bằng một triệu hai thì ít quá! Phải một trăm, một ngàn lần hơn hoạ hoãn mới may ra. Mà lại không thể dẫn sâu vào chuyện trấn cướp được nữa. Dẫn thử thế là đủ rồi, thừa thãi rồi, ê chề nhục nhã quá xá rồi. Dẫn thêm chỉ có nhúng đầu vào cỏi tăm tối không cùng. Vậy chỉ còn cách dựa vào hảo tâm, nếu cuộc đời này vẫn còn có sự hảo tâm của bạn bè, những thằng bạn đã cùng chui nhủi vào lòng đất nhão nhột, chết chóc trên bãi vàng Na Rì ngày nào.

Đường quá xấu, đoạn đường tám chục cây số xe khách phải chạy hết ba tiếng đồng hồ long xòng xọc mới đến nơi. Một giọng nói đàn bà không hiểu cất lên từ hàng ghế nào:

- Mọi người nên cẩn thận! Đoạn đường này hỗn hào lắm, coi chừng có bọn xấu trà trộn vào cũng nên.

- Đúng đấy! - Một giọng đàn ông - Thời buổi bây giờ trộm cướp như rươi. Thì đó, mới đêm qua công an người ta suýt bắt được một tên đang rình mò trước một căn biệt thự giàu có chứ nếu không, chưa chừng đã xảy ra án mạng.

Bất giác tôi cúi gằm mặt xuống vờ như đang say ngủ để tránh những ánh mắt soi mói, hãi sợ nhìn qua nhìn lại như đang sục tìm một tên cướp nào đó đang có mặt trên xe thật. Khi tiếng bàn tán dứt, sự chua chát trong tôi mới ứa lên. Thế là xong. Thế là chính thức đặt một chân ra khỏi

xã hội người. Khốn kiếp chữa! Chỉ trong vòng nửa tháng mà đã hai lần lên mặt báo, lần sau nặng nề hơn lần trước, hết một tên cướp man rợ mang trong người những hành vi bí ẩn kinh hoàng. Chạnh nhớ ngày nào cũng nhảy lên ngòi xôm ở báo nhưng là ngòi một cách đường hoàng, kiêu hãnh với tư cách một chiến sĩ can tràng, một đảng viên ưu tú trong công cuộc bảo vệ biên cương, cõi bờ.

Xuống xe, tôi tìm đến một cái quán ăn lụp xụp kiếm đồ lót dạ. Những lời bàn tán vô tình hay độc địa trên xe khiến bụng dạ tôi no ngang rồi mặc dù tôi là một thằng rất háu đói. Vào quán là cốt để ẩn mình, để quan sát, để nghe động tĩnh, để thử nhân tình thế thái ra sao. Ai dè lại chính là bà chủ quán nhận ra tôi trước. Bà dừng sững lại với bát bún ngan bốc khói thơm ngậy trên tay:

- Trời đất cha mẹ ơi! Chú Hùng! Hùng Ka Rô! Chú đi đâu biệt tăm biệt tích bây giờ mới trở lại thế này. Mà độ này nhìn chú gầy và già quá! Có bệnh tật gì không?

Câu nói nổ như một tràng liên thanh quét thẳng ấy đã đánh động tất cả các quán xá xung quanh. Phút chốc người kéo đến đông nghẹt. Nhìn lên thấy có cả khuôn mặt quen, hao hao quen và không hề quen. Những khuôn mặt đại diện cho sự vận hành lên xuống, qua lại của bãi vàng. Như vậy là cuộc sống nơi đây vẫn tồn tại. Họ bảo ngòi đây làm gì, lên bãi kiếm rượu thịt nhậu một chập để đón hung thần, lãnh chúa trở về. Tôi đi theo họ và họ, bằng đủ các loại phương tiện to nhỏ, xấu tốt áp tải tôi lên bãi như nghinh tiếp một vị vương triều lãnh chúa thật.

Đến khu hang cổ, nơi tôi bắt đầu đến và từ đây tôi đã ra đi, thật bất ngờ khi gặp lại hai thằng đàn em Hoà lợn và Phong mắt. Hai thằng tạo nên hai chiều nghịch đảo đến là vui mắt, thằng Hoà lợn đã có chiều đỡ

lợn hơn, gợn gàng thon thả đáo đẽ, còn thằng Phong khó có thể gọi nó là Phong lắm được nữa, đã có đùi có ngực hằn hoi. Vậy là cuộc sống nơi đây cũng ổn đấy chứ. Gặp tôi cả hai đứa đều tỏ ra mừng rỡ lắm. Chúng nó bảo sau khi đến Võ Nhai, ăn chục năm chờ cả nửa tháng không thấy tôi và thằng Thư đến, cũng không nghe tin tức gì, cả hai lại lợn trở lại đây, dầu sao cũng đã quen đất quen người, có khó thế nào chắc cũng không đến nỗi chết đói.

Bữa nhậu với các chiến hữu trên đỉnh bãi vàng mênh mang gió hú đêm ấy thật cảm động. Không cảm động vì rượu thịt ê hề, vì có cả gái non hầu rượu bên cạnh mà vì cái tình cái nghĩa những con người dưới đáy, những con người tận cùng khốn khổ đối xử với nhau. Uống hết, nói hết, cười khóc, hát hò thoả thuê không giữ lại cái gì trong người, như một bày trẻ thơ lại như một đoàn binh vừa đi qua cái chết hội tụ lại. Họ nói họ biết ơn tôi, kính trọng tôi, rằng nhờ có bàn tay thép của tôi ngày ấy mà trật tư bãi vàng cho đến hôm nay đã trở nên hoà dịu, rằng nhờ có mối quan hệ tốt của tôi với chính quyền với cánh công an nên dân bãi được đối xử tốt hơn, có đường nước, có bảo hộ, có an ninh nên ba cái vụ trấn cướp, thanh toán giết chóc gần như không còn nữa. Dòng rượu biến thành dòng bả chuột cháy trong cổ họng tôi. Chao ôi, thói đời đều thật, nơi đây giờ không còn nạn trấn cướp nữa, thì cứ tạm coi là thế đi nhưng tôi, cái thằng đang được tôn vinh là người hùng, là cứu tinh trước mặt họ lại hiện thân thành một tên cướp chuyên nghiệp có vũ trang.

Có lẽ lâu lắm rồi tôi mới có một bữa rượu, một trạng thái thoải mái, hưng phấn như thế này, hưng phấn đến nỗi tôi đã nghĩ đến chuyện hay là mình không cần phải thất thế đi đâu nữa, cứ dừng chân mẹ nó ở lại đây, giữa những con người trần trụi, hoang dã nhưng chân tình này để bắt đầu một trang khác của cuộc đời. Và ý nghĩ này rất có thể sẽ thành hiện thực nếu như lúc ấy, giữa lúc tâm trạng đang vui nhất thì có một ai đó bước vào, nhìn tôi, nhìn mọi người rồi lại nhìn tôi, sau đó cúi xuống nói cái gì với người ngồi ngoài cùng, người này nói với người kế tiếp, người kế tiếp thì thào vào tai người kế tiếp nữa... Tất cả mọi sự thì thào đó đều

được lồng vào những ánh mắt nhìn chéo về phía tôi. Thoáng chốc bữa rượu bỗng chùng xuống, nguội ngoặm.

Cái gì thế nhỉ? Báo động có kẻ cướp hang à? Hay có hầm sập? Hoặc có sắc lệnh mới của công an, chính quyền? Đang chưa hiểu gì, qua men rượu rung rinh, nhìn qua nhìn lại tôi bắt đầu thoáng thấy có người len lén đứng dậy bỏ đi, bỏ đi nữa, nhìn qua nhìn lại chỉ còn dăm người rồi cái dăm người đó cũng dần dần biến mất. Cuối cùng trước mặt tôi chỉ còn hai người, thằng Hoà và thằng Phong! Hai thằng hai hình dáng nhưng lại chung một ánh nhìn lên tôi, cái thứ nhìn áy náy, khổ tâm và chấp chới. Mang máng đoán biết ra chuyện gì, tôi nặng giọng:

- Cái gì? Cái gì vừa xảy ra đây?

Thằng Hoà nhìn thằng Phong, thằng Phong lại nhìn lại thằng Hoà, cuối cùng chính thằng Hoà lên tiếng:

- Anh Hùng... Anh đang bị truy nã cấp độ một vì tội cướp có vũ trang phải không?

Tôi lặng lẽ gật đầu và chột hiểu. Rốt cuộc dù giang hồ cỡ nào, dù con người tôi có ăn sâu vào tâm khảm họ cỡ nào thì tôi vẫn là một tên tội phạm và họ, họ chỉ muốn yên thân làm ăn. Cám ơn, cám ơn tất cả, kiếp sinh tồn nghiệt ngã này không có chỗ chứa cho lòng hào hiệp, đức hy sinh, chắc cả hai thằng đàn em kia cũng thế. Tôi đứng dậy.

- Anh định đi đâu bây giờ? - Thằng Phong mắt hỏi.

- Đi đến cái chỗ cần phải đi. Chào!

- Thì anh cứ để đến sáng đã - Thằng Hoà ái ngại.

- Rất có thể bọn cớm nghe tin bò lên đây bây giờ. Chỉ nhờ các cậu một việc, thỉnh thoảng dò hỏi xem thằng Thư hiện sống thế nào, đang trôi dạt về đâu, nếu có gì cần giúp thì cố mà giúp nó. Nó là thằng tốt

nhưng yếu đuối, chỉ sợ không chịu nổi áp lực cuộc sống, nó nghĩ đại làm liều. Giữ gìn nhé!

- Chờ tụi em một tý!

Gần như cả hai thẳng cùng đồng thanh rồi cùng bước nhanh vào trong lán. Lát sau chúng quay ra, trên tay mỗi đứa là một cốc vàng cốm li ti lấp lánh. Thăng Hoà mở miệng:

- Chúng em chỉ dành dụm được từng này, anh cầm đi mà lo liệu dọc đường.

Tôi lặng nhìn cốc vàng. Mỗi cốc ước chừng ba chục chỉ, mỗi chỉ thời giá lúc này là 200 ngàn, ba nhân với hai, vị chi cũng được sáu triệu, sáu cộng với triệu hai tiền bán xe là hơn bảy triệu... Cứ tạm thế đã.

- Tao chỉ lấy một nửa, mà vay thôi, sau này kiếm được sẽ trả cả gốc lẫn lãi. Nào chia tay!

Tôi ôm chặt từng đứa, dấn mạnh vào vai, đúng theo kiểu chia tay của phường rừng xanh thảo khấu rồi lao mình vào bóng đêm đen kịt vi vút gió.

Hú vía! Men theo bóng tối xuống được một đoạn thì tôi suýt đụng phải hai vệt đèn pha xe máy hồng hộc trườn lên nếu không kịp nhanh chân tránh vào bụi. Đó là hai vệt đèn xe công an.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 23

Ra khỏi huyện, tôi chui nhanh vào một hiệu cắt tóc bình dân nói bác phó cạo cắt phăng hộ bộ ria và cắt luôn cả bộ tóc bông bênh dài cượp gáy. Bác phó thoáng ngần ngừ:

- Bản mặt chú to, loại mặt đại quan, hợp với đám râu tóc này, cắt nó phí đi.

- Vâng, xin bác cứ mạnh tay, lúc này quan hay không lại thuộc về những cái khác kia chứ có liên quan gì đến cái râu cái tóc. Dạ!

Nói thì nói thế nhưng khi lưỡi kéo sáng bạc cứ mặt cứ đầu tôi mà lia xoèn xoẹt, mà lách ca lách cách cho lông lá rơi ra từng búi từng mảng thì của đáng tội cũng xót ruột thật! Vĩnh biệt Hùng Ka Rô, vĩnh biệt mái tóc bông bênh mà có lần "Cái nhìn" đã luôn sâu những ngón tay mềm mại vào đó mà thốt lên: " Tóc của anh như một khu rừng râm mát khiến cho không một con đàn bà nào không thèm khát được chui vào đó mà duỗi dài chân tay ngủ một giấc. Ắ nói năng cho có vẻ văn chương lãng mạn vậy thôi chứ đến khi dụi mái tóc vào ngực ả, ả lại toàn tham lam sờ sịt vào những chỗ khác chả liên quan gì đến râm mát hết. Chợt nghĩ đến ả, lồng ngực tự nhiên thắt bóp. Hoá ra cuộc đời chả cho không, cho hết ai cái gì bao giờ, cho cái này lại tước đi cái khác. Giá như ngày ấy mình đừng lặn khân nữa, đừng quá mê mải những khát vọng, lý tưởng không đâu mà về kịp để bế thốc ả lên chiếc giường cưới có lót vải trắng sẵn dưới mông thì chưa biết chừng số phận sẽ đi về đâu. Nhưng thôi, cái gì qua là cho qua, mấy thằng cha đào vàng người Nam Bộ nói đúng. Chỉ hơi tiếc đêm ấy, giá biết đúng là ả thì mình đã dứt khoát bỏ mục tiêu tiền bạc để chuyển làn sang mục tiêu xác thịt rồi.

- Xong! Nhìn thử đi, tôi đã bảo mà.

Nhìn lên, tí tẹo nữa thì phi cười. Đúng là tôi không còn ra cái thẳng tôi nữa, ngô nghê, đần hiền, nhẩn thín, như đứa con nít ăn quá nhiều chất đạm, vẻ mặt hầm hốt sắt vụn đã được thay bằng một vẻ mặt gần như là bạch diện thư sinh nữa mới chết chứ. Với cái mặt nửa tỉnh táo nửa tâm thần này, không nói cánh công an họ phát chán mà ngay đến con điếm thối chắc nó cũng còn quay lưng nguẩy đít bỏ đi. Tốt! Quá tốt! Cám ơn ông bác, xin trả ông bác gấp năm. Ông bác đúng là một nghệ sĩ tài ba mà cả gầm trời này không có ai hơn.

Cầm tiền, ông phó cạo đứng ngậy ra một lúc rồi nhìn theo tôi, lẩm bẩm:

- Diên! May mà nó không đập phá cái gì.

Xong một việc. Việc tiếp theo là mò ra chợ, đến hàng đồ cũ ở sát tường rào mua vài bộ quần áo, tất nhiên vẫn là quần áo bộ đội! Cái loại quần áo màu lá cỏ này bao giờ cũng có giá, có giá trong thời chiến, rõ rồi, có giá cả trong thời bình, trong một đám đánh nhau, đám đâm xe, người ta bao giờ cũng đứng về phía người mặc quân phục và, khốn nạn chưa, có giá ngay cả với bọn buôn lậu, bọn tội phạm, như tôi, để có được độ tin cậy tức thời trong mắt nhìn thiên vị, nhìn đâu cũng thấy tội phạm của các chàng cảnh sát.

Xong quần áo là đến kính, không phải loại kính râm dử dẩn mà chỉ nhắc nhìn đã ra cái thẳng có máu quấy rối tình dục tôi vẫn đeo mà là kính trắng, loại kính không số thanh cảnh, trí thức đảng hoàng.

Đâu đó, tôi tìm một chỗ vắng sau bãi tha ma thực hiện động tác hoá thân.

Từ bãi tha ma bước ra, lại một lần nữa rõ ràng là dáng đi, mặt mũi tôi trở nên tự tin hơn hẳn, tự tin đến nỗi tôi còn ngửa mặt tru miêng huýt gió một bài hành khúc biên cương réo rắt, xa vời nữa.

Gió se lạnh. Bầu trời màu chì. Mưa phùn rải nhẹ như sương lên cảnh vật. Chết thôi, sắp tết rồi còn gì nữa. Lại một cái tết xa nhà, một cái tết lưu vong cô độc.

Ghé vào một cái quán lá dựng trên vỉa hè, tôi làm một lúc bốn cái bánh chưng, năm chiếc bánh rán, chiêu thêm hai cốc nước trà rồi đứng dậy, thay vì ra tàu xuôi Nam, tôi lại tìm đường ra bến xe đi Tây Bắc. Ra với nắng gió, ngập trong hơi xuân, chìm chìm trong dòng người đang cuộn cuộn mưu sinh rồi tôi mới thấy mấy triệu bạc trong túi thật ít ỏi làm sao để làm cú vi hành phương Nam xa ngái. Đất lạ quê người, hành trình dang dặc, giá cả càng vào trong càng đắt đỏ, từng đây tiền chỉ có ăn ở tàu xe đi lại cũng chưa chắc đã đủ chứ nói gì kiếm sống, cho nên phải tranh thủ kiếm thêm một món kha khá cho chắc túi, chắc bụng. Tất nhiên là kiếm một cách tử tế rồi sau tết ngày rộng tháng dài sẽ lên đường.

o

Toạ độ đầu tiên tôi muốn đến là Điện Biên. Mảnh đất này lâu nay chỉ nằm trong kiến thức học trò, trong những câu chuyện gần xa của các bậc cha anh còn tôi lại chưa một lần đặt chân tới. Trời Điện Biên mây trắng... Đâu chả có mây trắng, các bố nhà thơ, nhạc sĩ có lẽ thiếu vốn sống, thiếu ngôn từ nên cứ hay vẽ chuyện. Các bố đâu có biết, hay biết mà khó đưa vào thơ vào nhạc nên cho qua, ngoài mây ra còn có một cái cửa khẩu sang Lào tấp nập nữa. Có cửa khẩu là có buôn bán, có cừ vạ, có ông chủ và người làm thuê... tóm lại là có việc làm.

Từ Hà Nội lên Điện Biên chỉ ngót nghét vài trăm cây số mà chiếc xe khách già nua, lèn chật ních những người là người phải hục hặc bò hết hai ngày hai đêm mới tới nơi. Đường lên Tây bắc xa xôi, nếp nhà sàn thấp thoáng... Cha nhạc sĩ này tài đáo để! Y sì đoạn đường tôi đang đi đây. Chênh vênh, uốn lượn, mênh mang, vắng lặng, mưa giăng đầy trời, buồn không chịu được. Như đang tiến thẳng vào nơi tận cùng thế giới, thăm sâu, hoang mạc. Nhà sàn! Biết đâu sau này tôi lại chả dính sâu vào cái loại nhà chông chênh người ở trên, trâu cọ sừng ở dưới này với một cô vợ người Thái áo trắng, váy đen, ngực nở, hông nở, bắp chân như

chân voi, nói ít cười nhiều, làm tình bão tố và sau đó là một đàn con trần truồng nhe răng sún cối truồng chạy nghịch trong mưa lạnh. Biết đâu, phải biết đâu, thế cũng coi như xong một kiếp người mà có khi thế lại hay, xa lánh đô thị, xa lánh nhà tù, xa mọi cám dỗ, đỉnh núi non ngàn, ngày tắm nắng đêm gội trăng, bông bênh siêu thoát, đóng khố ở trần, chả có thằng đếu thằng hèn nào ở xung quanh cả. Sướng. Phiêu linh.

- Chú ốm à?

Tiếng nói ân cần của bà khách có dáng vẻ buồn chuyển ngồi bên làm tôi tỉnh giấc mộng gió trăng.

- Không ạ! - Tôi lúng túng trả lời.

- Tại tôi thấy chú cả ngày không nói năng gì cả, lại cũng không chịu ăn uống gì nữa. Chắc chú lên đơn vị trả phép?

Tôi gật đầu và bất giác nhăn quắt mặt lại như cái thằng lòỉ trĩ nội trĩ ngoại. Đến khỗ, bà ta đang nhằm tôi, một tên cướp với một anh bộ đội Cụ Hồ rất mực dễ thương. Chợt thấy đầu óc lảng đọng. Thì ngày trước tôi cũng chả đã là một anh bộ đội dễ thương, thậm chí còn hơn cả dễ thương nữa sao. Sông có khúc người có lúc thật. Bà khách đưa tôi một chiếc bánh mỳ to tướng, vàng rộm có nhét chả bên trong, giọng như chị như mẹ:

- Chú ăn một miếng đi kéo đói. Khỗ! Bộ đội các chú thời nào cũng khỗ. Tôi cũng có một đứa con đi bộ đội nhưng đang học sĩ quan thông tin ở tận Nha Trang, thành thử cứ nhìn thấy màu áo bộ đội là thấy thương thấy quý. Nhà tôi ở ven đường, sắp đến rồi, nếu chú không vội tôi mời ghé nhà chơi. Nhà chả còn ai ngoài hai vợ chồng già với đứa con gái đang làm giáo viên.

- Dạ, con cảm ơn bác nhưng xin để dịp khác ạ. Con phải... về đơn vị ngay.

Rất may bà khách trở về im lặng chứ cứ tiếp tục đối thoại kiểu này thêm một chập nữa có khi chính tôi cũng tưởng mình đang là thằng lính biên thủy đi trả phép thật. Lại còn cái cô con gái đang làm giáo viên kia nữa, nhìn nét mặt mẹ cũng có thể đoán ra nhan sắc cô con, chắc là đẹp, nếu ghé vào, chưa biết chừng lại nảy sinh một mối tình chớp nhoáng theo kiểu sơn cước phiêu lãng mà cái thằng tôi vốn thô rám, tham lam, đố mà dẫn lòng được. Tôi lại nhìn mặt một lần nữa, lần này là một cú nhìn mang giá trị tinh thần, một cú vật vã tinh thần đàng hoàng. Một kẻ tốt bị nhầm là kẻ xấu đã cực, một thằng xấu lại bị nhầm là một thằng tốt, rất tốt còn cơ khổ ngàn lần hơn.

Sáng sớm. Xe vừa dừng bánh, để thoát ra khỏi cái trạng thái tâm lý ừ ê bẽ bàng đó, tôi nhảy xe ôm phóng một mạch ra cửa khẩu luôn.

Thị xã thì ngồn ngàng hiu hắt, cửa khẩu lại rộn ràng, tấp nập như vào mùa trảy hội. Người, xe hai bên qua lại như mắc cửi, tiếng Việt xen tiếng Lào, tiếng Kinh quyện vào tiếng dân tộc, chói lói, chao chát, găm gừ. Đã động đến tiền bạc, vật chất cái cổ họng nào chả găm gừ một chút như chó đói giữ xương. Và hàng họ thì ôi chao, sao mà nhiều thế, đủ loại, cái nằm trong bao cái thò ra ngoài, cái chất đống trong thùng xe, cái đè oằn xuống lưng người. Hình dáng con người bỗng thành hình dáng con lạc đà. Và sắc phục. Cũng chưa ở đâu lại có lắm loại sắc phục như ở cái lỗ yết hầu này. Sắc phục bên kia sắc phục bên này, sắc phục công an, sắc phục biên phòng, sắc phục hải quan, thuê vụ. Sắc phục nào cũng quân hàm quân hiệu chỉnh tề cả. Quái nhỉ, thời bình, còn oai phong qué gì cái sao cái vạch trên vai áo nửa mà thiên hạ ham thế? Nghe nói dưới Hà Nội, cánh trật tự chợ, cánh bảo vệ khách sạn cũng đeo ngù đeo vạch như nguyên soái, đại soái. Cứ đeo cho đã đi, làm phách làm lối đi, thử chiến tranh nổ ra một cái xem, chắc chắn chỉ còn mấy chú công an, bộ đội là quân hàm còn đọng lại. Thây kệ! Vốn dĩ cái nước đời nó là vậy, chỉ biết rằng giữa cơn hổ lớn kiếm sống mờ mờ kê kê này, chắc chả thằng cha nào chú ý đến mình mà dù có chẳng nữa thì chắc cũng chỉ chú ý đến bọn buôn lậu bọn trốn thuế. Tội phạm và tiền bạc để ươm hạt nảy nằm trong nhau.

Để ớt được một đêm tiền thuê trọ và cũng để thăm dò đường đi nước bước nơi đây thế nào, tôi quyết định xông thẳng vào trận ngay. Hít một hơi thở cho giãn xương cốt, tôi tiến lại một chiếc xe đò mang biển số Nam Bộ đang chất hàng, hạ một cái giọng rất ư là lễ độ với một gã quần áo bò, mũ Levis, mặt mày bặm trợn vẻ như là chủ xe:

- Thưa anh...

- Cái gì?

Một hơi thở nồng nặc mùi bia rượu, mùi thuốc lá nặng xộc thẳng vào mặt. Tôi càng hạ giọng:

- Em ở dưới quê lên, mùa màng năm nay thất bát quá nên...

- Dài quá! Muốn gì nói mẹ nó ra đi. Xin quá giang xe hay xin mần việc.

- Dạ! Mần việc ạ. Việc gì cũng được, càng nặng càng tốt.

Mần! Trời đất, tôi bắt đầu nói tiếng Nam từ lúc nào thế này? Mần nghe như mân. Có lẽ người tứ xứ đến đây xin mần việc nhiều quá nên gã chủ chỉ hất cái cục cầm râu ria lờm khờm:

- Zô đi! Nhưng phải cẩn thận, cấm không để đổ bể, bể đến đâu bắt thường đến đó.

Thì zô, mẹ, lại Nam Bộ rồi, chuyện vặt. Tiền nhét kín trong túi quần, áo cởi ra vắt trên cọc, tôi chui tọt vào đống hàng cao quá đầu. Thùng nhẹ hai tay cắp hai cái, thùng nặng đặt lên vai, chỉ loáng một cái, đống hàng cao chất ngất dưới đất đã lùn hấn xuống. Tôi càng tăng tốc độ.

Làm như tăng công, làm như chết khát, làm bằng ba thằng khác cộng lại. Nặng bắt đầu lên. Mồ hôi bắt đầu chảy. Khát khô họng nhưng vẫn không muốn nghỉ tay. Thế này đã thấm gì với hồi làm gạch trong trại, càng làm càng khoẻ, càng thấy đầu óc giãn nở ra. Khoảng hai tiếng sau hàng họ đã được chất gọn lên thùng xe. Đầu việc coi như xong. Lúc ấy

mới thấm mệt, mới thấy chân tay oải ra và đói, đói cồn cào, thì hai ngày trên đường tôi ăn uống có ra cái gì đâu. Giá lúc này có một mâm cơm, tôi có thể khoảng được chục bát chỉ với nước mắm dầm ớt.

Gã chủ quần bò đi tới, cả giọng nói cả mặt mũi đều toát ra vẻ trịch thượng:

- Tốt! Chú em làm rất tốt. Tiền công của chú đây! Mai mốt xe ra màn nữa nghen!

Gã móc túi sau xía ra bốn tờ năm ngàn nhàu nát, cẩu bấn lia vào mặt tôi. Hả, cái gì thế này? Tôi hơi lùì lại. Trời đất, bốc cả đồng hàng nặng vài tấn mà chỉ có hai chục đồng bạc, chỉ vừa đủ một bữa cơm thôi ư? Nó coi mình bằng con trâu con bò chứ đâu phải con người. Mà trâu bò cũng không đến nỗi bị đối xử quá tệ thế này.

- Sao? Chê ít à? Vậ là nhiều đó, người khác chỉ một nửa, qua thấy thằng em xốc vác lại ngay thật nên... Thôi, cầm đại đi, để lần sau qua bù cho, heng!

Tôi nhìn thẳng vào mặt gã, giọng chả còn chút lễ độ nào:

- Một, tao không phải là chú em của mày. Hai, không còn lần nào nữa. Mấy cái đồng bạc này mày giữ lấy mang về lau l... cho con điếm vợ mày, rõ chưa, thằng khốn ỉa ra cứt sắt!

Có lẽ quá bất ngờ trước phản ứng dữ dội của tôi, thằng khốn ngớ ra một chút rồi nhe răng cười vô nghĩa.

Cười xong, cái vô nghĩa lập tức chuyển thành có nghĩa khi gã muốn lấy le trước một vài con mắt đã bắt đầu tò mò chiêu lại:

- Mày nói cái gì điếm điếm? Có ngon nói lại lần nữa coi!

Đến lượt hấn tiến sát vào mặt tôi, cầm bạnh, mắt lồi như thể sẵn sàng chơi sát ván nếu tôi tiếp tục mở miệng. Mấy thằng đàn em của gã từ sau xe cũng bước đến, găm ghì. Cục nóng trong tủy tôi lại rần rật bay lên

đầu. Chao ôi, nếu không vì chút thân phận cần phải giấu kín lúc này thì tôi đã cho cả mấy cái mặt lợn kia be bét máu me rồi. Cười nhạt, nhổ phẹt một bãi nước bọt xuống đất, tôi quay lưng bỏ đi. Mẹ nó, thì ra ở đời càng biết điều, càng tỏ ra tử tế lại càng bị bố lão.

Chính lúc đó tôi phát hiện ra một ánh mắt bên kia bãi trống đáng đau đầu nhìn về phía mình. Ánh mắt của một người đàn bà đẹp nhưng không còn trẻ, cũng phải trên dưới bốn mươi rồi. Tôi, chưa đến ba mươi tuổi, tình trường chưa dày dặn nhưng mẫn cảm về tình trường lại có sẵn, chỉ một ánh nhìn thế thôi là tôi cũng đủ đọc được khá nhiều những cái ẩn ngầm bên trong. Và tôi cũng rất biết lợi thế của mình trước mắt những con cái: Cao lớn, thân xác cường tráng, phong trần, có thể gọi là đẹp trai, đẹp theo lối nam tính như cánh đàn bà con gái ít nhiều có dính dáng đến tôi đã hít hà nhận xét, nhất là lúc này tôi lại đang ở trần, bụng và ngực cuộn bắp cuộn múi, nhếch nháng mồ hôi, hiện nguyên hình là một con đực nhầy nhựa... Đàn ông càng bụi bặm, gồ ghề đàn bà càng thích, thích như thích cái phần ngược lại không có được của mình, họ làm sao có thể mê được một anh chàng mũm mĩm, nhẵn nhụi, ỏn ẻn như họ?... vẫn là đúc kết của vị nhà văn già tinh lẻ, một cây bút cũ kỹ cả đời chẳng có mảnh tình vắt vai nào, vậy cho nên mới thích triết lý, thích tuyên ngôn, thùng thiếc rỗng nào kêu chả to nhưng mà tài thật, rất đúng, hoàn toàn đúng, đúng với tất cả những gì tôi đã trải qua như một đối tượng thực nghiệm.

Cái nhìn ấy làm dịu đi trong tôi những nhức nhối đang muốn chửi rủa, muốn đánh nhau. Nhưng cũng chỉ làm dịu thôi chứ lúc này, quả thật là tôi chả có lòng dạ nào. Tìm một cái quán ăn đang bốc mùi hành tỏi điếc lỗ mũi, tôi tạt vào. Kệ, ăn cái đã, ăn thật no, tẩn tiện làm con mẹ gì, liệu cơm gắp mắm, đời đến đâu tính đến đấy. Nghĩ thế, tôi bèn gọi một tô phở to, nhúng nhiều hành củ vào, cho xin đĩa quẩy, thế, thái thêm năm ngàn thịt bạc nhạc nữa, cái thứ thịt mà trước đây, dù có đói rã họng tôi cũng không thèm động đến. Ngon quá, thơm quá! Nín nhịn trả thêm mắm thêm ớt, vắt một múi chanh xong, cầm đũa định và húp một cú vĩ đại thì bất ngờ cô chủ quán bưng ra đặt ngay ngăn trước mặt cả một đĩa

thịt bò tái tươi rói, chưa hết, đặt tiếp hai cái đùi gà tròn căng, óng mẩy nữa. Tôi giật thót:

- Ấy! Tôi có gọi đâu?

Cô chủ mỉm cười:

- Thì cứ ăn đi, có người mời đấy.

- Ai?

Rất ranh mãnh, cô ta liếc xéo về phía người đàn bà có cái nhìn hồi nãy cũng đang ngồi âm thầm ở một góc phòng, mặt quay nhìn hướng khác như không hề có liên quan gì đến ba cái bò cái gà này cả.

- Sướng nhé! Tự nhiên được người đẹp cửa khẩu chú ý thì còn gì bằng.

Cô chủ quán choắt cheo ném lại một câu chả chót rồi lại đung đưa bộ mông nhọn hoắt sang bàn khác. Tư dựng bụm phở trong miệng tôi trở nên chua loét. Tính tôi từ bé vẫn vậy, cực đoan, khó chịu, càng những lúc khó khăn càng không thích ai rủ lòng thương xót, nhất đó lại là một người xa lạ. Khốn nạn, tại cái dáng bộ của mình bệ rạc như sắp chết đói nên bà ta giở trò từ thiện, không, gọi mẹ nó là bố thí đi cho xong, đây mà. Còn lâu nhé, thừa phu nhân, cái thằng tôi chưa đến nỗi phải ngửa tay đi ăn mày của thiên hạ nhé!

Cổ nuốt cho xong tô phở tự gọi, tôi rút cây tăm định đứng dậy trả tiền thì cô chủ quán lại xà đến, cái miệng nhọn hoắt không thua gì cái mông còn ranh mãnh hơn:

- Người ấy bảo nếu anh không ăn nữa thì xin mời sang quán bên cạnh dùng cà phê, cũng có chuyện muốn nói. Tất cả chỗ này người ấy trả tiền xong rồi.

Chuyện gì? Tình tang tí tởn hay thuê cừu vượn? Thì sang, đằng nào mình cũng phải làm một ly cà phê buổi sáng kia mà. Gài lại khay áo cần

thận, tôi bước sang. Tiếng cô bán phở còn quết dính vào lưng một lần nữa:

- Lão này trúng sô độc đặc rồi. Bao nhiêu đàn ông trong vùng chỉ cần được một cái nhìn của bà ấy còn không xong mà đặng này... Hí! Hí!

Hí hí cái mộng nhà cô! Cô tưởng thằng nào cũng chó dái hèn hạ như thằng nào cả à?

o

Người đàn bà đã ngồi sẵn ở đó, bên cửa sổ, tóc vấn cao quý, ánh mắt đẹp và buồn vượt nhìn ra xa về phía những sườn đồi nhấp nhô, trùng điệp. Tôi ngồi xuống phía đối diện. Lúc ấy bà mới quay lại, giọng Huế hay Quảng Bình êm ái như không thể êm ái hơn:

- Đói, sao không ăn?

- Người ta bảo chị có chuyện muốn nói với tôi?

- Anh uống gì?

- Chị cho xin một cốc Cafe đá.

- Chắc anh chưa biết tôi là ai?

- Chưa. Chỉ nghe lỏm thấy họ bảo chị là... người đẹp cửa khâu.

Đôi môi hơi nhạt khẽ phác một nụ cười buồn. Rồi rút trong xác nhỏ ra một gói Ba Sô dẹt, bóc, rút một điếu đưa lên miệng, đẩy cả gói lại phía tôi, những ngón tay dài và trắng:

- Anh hút thuốc không?

- Tôi quen hút thuốc Lào, cái này dành cho phụ nữ.

- Thế bao giờ anh cũng nói thẳng tuột những suy nghĩ trong đầu ra cả à?

- Chả lẽ chuyện ăn uống, chuyện thuốc men mà cũng phải nói quanh co?

Lại khì cười. Hơi ngửa mặt nhả một làn khói ngơ ngơ, bâng lảng rồi bà ta nhìn thẳng vào mắt tôi, vẻ mặt thoát trở nên đầy uy lực:

- Tôi là chủ đoàn xe mười chiếc đang ăn hàng ngoài kia. Hồi nãy thấy anh bốc vác rồi lại thấy anh đối thoại với cái gã hợm hĩnh ấy, thực lòng tôi thấy quý.

- Đây là chị chưa nhìn thấy cái mặt nó nát vụn ra như thế nào nếu như tôi không kịp đề cơn điên xuống.

- Tốt! Tôi cũng đã hình dung ra và đó chính là điều tôi cần.

- Cần?

- Cần một người như anh để cai quản cả đoàn xe cho tôi. Đường dài nhiều chuyện, lái xe non nớt, hàng họ phức tạp, lần nào đi cũng vất vả.

- Thế... anh nhà đâu mà để chị đi một mình?

- Có nên hỏi những câu hỏi kiểu này khi gặp nhau mới lần đầu không nhỉ?

Tôi bỗng thấy bị lộ trần. Khốn khổ, trước người đàn bà quyền quý này tôi đã phơi ra tất cả cái vẻ cục kịch, thô rám của một gã trai miền núi của mình. Đã vậy thì cho quê kệch luôn. Tôi hỏi độp:

- Vậy chị đã biết gì, đã hiểu gì về tôi mà dám giao việc? Chị không sợ tôi là kẻ xấu à?

- Không quan trọng. Có những người cả đời ở cạnh cũng không hiểu gì, có người chỉ thoáng qua đã hiểu hết, như hành động của anh lúc nãy.

- Chị định trả lương cho tôi bao nhiêu?

- Tôi thích cách nói thẳng đó. Bước đầu ba trăm ngàn một tháng, không tính ăn ngủ, sau này quen việc sẽ tăng thêm.

Ba trăm ngàn là một chỉ rưỡi vàng, so với hồi ở bãi chỉ là muối nhưng ở hoàn cảnh tôi lúc này là được, quá được. Hơn thế, chui người vào đoàn xe luân rong ruổi sẽ dễ tránh được con mắt dòm ngó của cánh công an hơn.

- Được, tôi nhận lời.

- Khoan! Lát nữa tôi sẽ cho thảo hợp đồng đảng hoàng, có điều anh cần chú ý: Làm tốt, làm có trách nhiệm tôi sẽ không tiếc nhưng nếu để xảy ra cái gì, tôi sẽ không dễ tính đâu.

- Bao giờ tôi sẽ nhận việc?

- Ngay ngày mai hoặc có thể là ngay bây giờ. Tùy anh.

Chính lúc đó tôi bắt gặp ánh mắt kia chuyển nhanh từ

mặt xuống cặp đùi căng nhưc của tôi, thoáng dừng lại ở đó và khe một tiếng thở dài. Cái cách nhìn chớp nháy, nóng bỏng như rắn trườn này tôi đã từng nếm nấp nhưng riêng lần này tôi không thể không nổi gai người lên. Không phải rắn nữa mà là nham thạch trườn, vừa trườn vừa đông lạnh, một dòng nham thạch buồn.

Thế thôi, rồi lại nhìn lên, nghiêm lạnh. Bà ta đưa những ngón tay gầy xanh vồ nhẹ vào những ngón dùi đục sần sượng của tôi:

- Vậy nha! Đêm nay anh có thể tạm tìm chỗ nghỉ hoặc đến nhà nghỉ của đoàn xe, vẫn còn dư một phòng đơn, sáng mai gặp lại. À quên, anh tên gì?

- Phùng, Doãn Quang Phùng.

Tất nhiên tôi phải nói thác nhưng có ý nói thác cùng vẫn để khỏi quên.

- Còn tôi là Mai, Phạm Trần Song Mai.

o

Cái gọi là phòng đơn đó đúng là không chịu nổi. Dài rộng chừng bốn thước vuông nhưng ẩm mốc, muỗi mấm, hôi xì, vừa chớm đặt lưng xuống rạp mặt ở đâu đã không không bò ra căn nổi hòn nổi cục. Nhưng cái tệ hại hơn vẫn là mùi vị. Chỉ hôi xì không thôi đã khá, đằng này nó tanh tanh, ngai ngái, khăm khăm, đúng cái kiểu phòng trọ cho thuê giờ để bọn gái điếm tự do dắt khách vào. Mùi của những chiếc bao cao su vừa tác nghiệp chưa kịp vất đi. Núi rừng khoáng đạt đã quen, biết rằng kiểu này đêm nay

sẽ thành địa ngục, tôi trở dậy khoác áo ra bờ suối ngồi, nếu cần ngã lưng đánh một giấc luôn ngoài đó.

Dòng suối ngày giáp tết nghe chừng cũng có vẻ nôn nao khác lạ. Tiếng nước chảy trong hơn, mùi cây cỏ thơm thoảng hơn và bầu trời dường như cũng có cái gì xao xuyến hơn mà các bố thi sĩ nhà ta thường hay nhọn lưỡi ví von là mơ hồ đâu đây như có tiếng cựa mình khe khẽ của cỏ cây tình tự đón chúa xuân về. Tình tự! Hình như đã khá lâu rồi, kể từ cái đạn trên thuyền với con bé Thái trắng đó, cái cơ thể tràn căng nhục cảm của tôi chưa có dịp tình tự với một con cái nào thì phải. Vậy mà vẫn không thấy háo thấy thèm gì cả. Ví như lúc này ở trong phòng nghe tiếng những con cái con đực rên ư ử, thở hồng hộc, da thịt miết vào nhau sần sật, nhớp nhớp ở bên kia tấm liếp phòng kế bên mà tôi đâu có cảm thấy gì ngoài một chút tởm tởm dội ngược lên. Cứ đà này rồi không khéo tôi sẽ trở thành một gã vô sinh, bất lực mất.

Đang lẫn thẩn nghĩ suy, chút nữa tôi đã vấp phải một dáng người đang âm thầm ngồi nhìn ra mặt sông man man sương khói.

-Ai?

Tôi hỏi lấy lệ với hy vọng cái bóng kia sẽ biến đi để tôi được một mình độc quyền cái không gian hoang mạc này và cũng để suy nghĩ thêm

về cái hợp đồng mới mẹ tôi sắp nhận ngày mai. Nhưng cái bóng không trả lời và cũng không biến đi mà chỉ bất ngờ để bật ra một tiếng nói giọng Huế quen thuộc:

- Anh đấy à? Lạ chỗ không ngủ được phải không? Tôi cũng không ngủ được. Thời tiết trên này thế nào ấy. Ngồi xuống đi!

Tôi ngồi xuống, cách người đàn bà một đoạn. Bật lên một tiếng cười khẽ:

- Phùng đã có vợ hay người yêu gì chưa?

Tý nữa thì tôi đã không trả lời vì tưởng bà ta hỏi một người nào khác.

- Chưa.

- Cũng lạ nhỉ! Tưởng người như anh đàn bà con gái họ phải xếp hàng chứ.

Tôi im lặng, cả hai cùng im lặng. Gió từ mặt sông thổi lên lạnh buốt. Bất giác người đàn bà hơi co người lại:

- Lạnh quá...

Như một bản năng che chở, tôi cởi chiếc áo gió khoác ngoài ra choàng cho chị, khẽ kéo chị lại gần sát hơn:

- Đàn bà con gái như chị Mai đáng lẽ không nên làm cái việc trần ai chỉ dành cho đàn ông thế này.

Lại im lặng. Lát sau, một hơi thở ấm nồng phả đầy cổ tôi:

- Tôi đành trả lời cái câu hỏi lúc chiều Phùng hỏi mà không bao giờ muốn trả lời... Người ấy chết rồi, chết trong một chuyến xe cũng lên biên giới như thế này nhưng chết với một con đàn bà khác, chỉ bằng tuổi con... Đã được tròn bốn năm.

Câu nói đó làm đầu óc tôi se lại. Thảo nào mà đôi mắt lại buồn thế. Nhìn bề ngoài ai biết người đàn bà kiêu sa này lại có nỗi buồn không nói ra được như vậy. Niềm vui chóng quên, nỗi buồn dễ lây, tôi bất giác kéo chị lại sát người mình hơn. Chị ngoan ngoãn để mặc rồi từ từ áp mặt vào ngực tôi, áp nhẹ, mắt nhắm lại như ngủ, tin cậy, yếu đuối, bé bỏng, khuôn mặt nhìn nghiêng trong bóng đêm thật trẻ thật đẹp với cặp môi hé mở. Không kìm được và cần quái gì phải kìm, tôi cúi xuống đặt đôi môi khô nứt của mình lên cái hé mở thắm sâu và ẩm ướt đó với một suy nghĩ rất ư là chân tình rằng, đêm nay, ngay bây giờ, tôi một thằng cũng đang buồn, đang cô đơn sẽ bù trừ trở lại cho chị tất cả, bù dưng hiến. Bất ngờ người đàn bà vùng mặt ra khỏi ngực tôi, đứng dậy, nhìn tôi với cái nhìn của một cô giáo, lại như cái nhìn của một bà chủ, lạnh lùng, nghiêm khắc:

- Cậu hiểu lầm tôi rồi, chàng trai ạ! Thứ nhất, tôi không phải là loại người mà cậu vợ lúc nào cũng có như mấy con bé làm gái rẻ tiền trong kia. Hai, khi một người đàn bà cô đơn đang có nhiều tâm sự thì không có nghĩa là người đàn bà đó sẵn sàng nằm ngửa ra cho cậu muốn làm gì thì làm.

Say máu, đúng là say máu, lại nghĩ một cách võ đoán rằng, lòng và như lòng sung, con mụ này thêm chết người đi rồi mà còn sĩ, vợ vẫn, cứ phải đốt cháy rụi cái sĩ dở người ấy đi thì mụ sẽ lại nhũn như con chi chi ngay, thậm chí còn cuồng nộ hơn bất cứ con đàn bà đang đói khát nào khác. Nào, đốt tí nhé, nhanh thôi. Tôi nhào đến, ghì chặt lấy tấm thân mảnh gầy kia và định dẫn xuống cỏ nhưng lần thứ hai chị ta lại vùng ra được và tiếp liền là một cái tát khá mạnh vào giữa mặt tôi nổ cả đom đóm.

- Cậu lại nhầm nữa rồi. Tôi đang cần một trợ tá chứ không cần một người tình và nếu có cần thì chắc cũng không tới lượt cậu, cậu không thuộc cái gu của tôi. Xin lỗi nhé!

Câu nói này làm thân thể tôi nguội hăn. Nó đã chạm vào chỗ dễ bị tổn thương nhất của một thằng đàn ông xưa nay chỉ có chiến thẳng chứ

không hề nếm mùi chiến bại, và lúc này thẳng đàn ông tự cho mình là kiêu hãnh ấy chỉ còn biết đứng im, trơ mắt nhìn, thở. Bà ta bước đến gần, đặt bàn tay nhẹ như lá xuống vai tôi, giọng dỗ dành:

- Không sao đâu, tôi hiểu tuổi trẻ là thế nào. Tôi vẫn quý cậu, vẫn muốn cậu về làm việc với tôi, Mai mốt nếu cậu muốn, vô trong kia tôi sẽ giới thiệu cho cậu một cô bé còn trẻ đẹp hơn tôi nhiều. Tôi già rồi, đáng gì để cho cậu phải mất công. Vậy nhen!

Giá mà đừng nói câu này thì có khi tôi còn nghĩ lại nhưng một khi cái sự giả tạo, kịch cỡm, hoành tiền đã lên đến đỉnh điểm như thế thì...

- Xin lỗi! Bà chọn sai người rồi. Tôi không quen đi hầu hạ một kẻ có cái miệng lưỡi rắn rết như thế. Hơn nữa, nếu được khuyên bà một câu thì câu đó sẽ là: Tốt nhất bà đừng có tìm ra chỗ vắng ngồi một mình như thế nữa, vì rất may cho bà đêm nay là tôi chứ vợ phải đứa khác, nó sẽ không để yên cho bà thở ra cái giọng dạy đời giả dối ấy đâu. Chào!

Để mặc cho bà chủ đội xe hùng hậu đứng đó như một gốc cây im lìm, tôi bỏ đi một mạch về khu nhà trọ với tâm trạng thực sự chán ngán và có phần tủi hổ. Thì ra, rút cục lại tôi vẫn chưa hiểu quái gì về đàn bà, cứ tưởng mình có thể làm chủ hoàn toàn, có thể điều khiển được cảm xúc vui buồn của họ để rồi chính họ lại điều khiển mình như một con nôm rơm rách mướp trên cánh đồng khô hạn.

Tại khu nhà trọ nhưng nhúc bọn buôn lậu qua các hẻm núi, khe suối, tôi đã nhận được một vài lời rủ rê đi buôn cùng, hơi nguy hiểm song kiếm khá lắm. Tất nhiên là tôi lắc đầu. Buôn lậu giống như đánh bạc trước sau gì rồi cũng chết mà tôi lại chưa muốn chết, tôi thật sự muốn làm lại cuộc đời theo kiểu của tôi. Còn kiểu nào, giữa đồi núi biên cương ngày giáp tết đến chính tôi tôi cũng chưa biết nữa nhưng chắc chắn là không có tiểu tiết gì cả mà phải là đại cơ, và có lẽ cái đại đó trước sau gì rồi vẫn cứ phải dính líu đến vàng đến đá như một nghiệp chương, một tiền định.

Tuy vậy trong gian nhà trọ nhưng nhúc bọt tiêu gạch ấy tôi cũng vô tình thu lượm được một thông tin đáng để lọt vào sọt: Thiên hạ lúc này đang đổ xô lên mạn Mường La vì nghe nói ở đó có rất nhiều vàng. Thì đi. Không cần rất, chỉ cần nhiều thôi là đủ tạo cảm hứng để đi. Ghé chợ mua kim chỉ, kiếm một miếng vải dai, Y hệt cái ông Giăng gì trong tiểu thuyết Pháp khi ra khỏi tù mà ông nhà văn tình lẻ đã có lần cao hứng kể cho nghe, tôi lúi húi khâu một cái túi thật kín bên trong áo để nhét số vàng và tiền vào đó cho chắc rồi nhảy xe vượt 50 cây số đến toạ độ hy vọng. Nếu đúng như lời đồn thì sẽ hạ trại, hợp pháp hoá giấy tờ, chọn điểm, lập đội, sắm dụng cụ và a lê hấp, kiếp bường trưởng phu bãi lại bắt đầu.

Nhưng, sau một hồi trình sát nghe ngóng, thậm chí lặn lội lên tận bãi, lang thang, sục sạo chỗ này chỗ khác đến cả ba ngày, chao ôi, hy vọng đã thành thất vọng. Địa hình hiu hắt, via quặng mỏng tang, lại xâu nữa, bốt năm vàng cám vừa được đãi trên tay cứ xin xắn như màu cám gạo ẩm, bằng con mắt tạm gọi là tương đối có thâm niên nghiệp vụ, tôi biết chắc rằng vàng ở đây sẽ không tiêu thụ được ở bất kỳ thị trường khó tính nào, hoặc giả có tiêu được thì cũng chỉ là cái động thái vừa bán vừa cho, mất công.

Dân đào bãi lại kháo dọc sông Đà có nhiều vàng lắm, chỉ phải cái khai thác hơi khó thôi. Khó cũng đi. Đã mang xác đến đây rồi, khó thế chứ khó nữa cũng phải kịch mục sở thị một cú xem sao. Kể ra cũng là hoang khi dám bỏ ba chỉ vàng thuê riêng một chiếc Kole máy dầu để chạy thám thính dọc sông suốt một tuần. Thời buổi này muốn làm cái gì chả phải đầu tư, đến con điểm cũng phải đầu tư áo quần son phấn nghệ thuật làm tình huống chi là cái công việc liên quan trực tiếp đến kim tiền này, đầu tư một biết đâu sinh lợi được một trăm, một ngàn, còn nếu không, mất trắng, cũng không sao, coi như một kinh nghiệm.

Dòng sông hung dữ ngày cuối năm cũng bỗng trở nên hiền lành, xao xác khác lạ. Chả lẽ giống con người, cứ đến những thời khắc linh diệu mơ hồ này cảnh vật cũng có hồn có vía hơn như thềm thì nhắc nhở, rủ rê con người đang xô dạt kiếm sống ở mọi phương trời hãy mau mau trở về

với người thân, với mái nhà nông nàn mùi bánh chưng đêm trừ tịch của mình. Mà hôm nay đã là ngày 23, ngày ông Táo lên trời rồi chứ còn sớm sửa gì nữa.

Sông thượng nguồn chảy xiết, nước đoạn trong đoạn đục, hai bên bờ toàn một màu xanh hiu hắt, chiếc thuyền con như trôi ngược dòng sông Mê về nơi chín tầng địa ngục. Toàn thân như tan chảy nhưng đầu óc lại sột sệt. Giữa cảnh sắc hư vô và mẫu đời hữu hạn trong tôi sao lại trái chiều nhau như thế, như không hề dính líu ăn nhập gì hết đến mọi đa đoan, khổ đau, tủi nhục của thân phận con người. Đã có lúc chìm giữa màn sương hoang vu trên mặt nước, tôi thầm ước mình được tan ra, biến mất như một hạt bụi nước để ngày mai không còn lo lắng, trăn trở gì nữa về muôn vàn cái thống đau của kiếp người, của tôi, một kẻ có tiền án, đang bị đẩy ra ngoài lề xã hội ở đằng sau và quá sức mơ hồ chờ ở phía trước.

Có lẽ với tâm trạng chông lênh, bàng lảng như thế nên cả tuần trời, dù đã chú ý ghé lên hàng chục bãi vàng không chỉ bãi nhiều người mà cả bãi vắng người suốt dải Mường Tè, Sìn Hồ mà con mắt khá nhạy cảm của tôi vẫn chưa tìm được cái cần tìm. Vàng còn xấu hơn cả ở Mường La, mà lại toàn nằm ở trong nước, sát mép nước, múc cả trăm thùng cát lên cũng chả lọc nổi một bụm gọi là. Đây không phải là vùng vĩa của những bãi vàng mà thực chất chỉ là những làng Tòi ven sông, thứ làng du mục, manh mún, chiều tan sáng hợp, đâu đâu cũng chỉ có một màu vàng của cát, của da người, mắt người, của cây cỏ, cái màu vàng chết chóc trong một ngôi làng đang mang bệnh dịch hạch mà dân đãi chuyên nghiệp chưa bao giờ để mắt đến.

Tạm biệt Mường Tù, tạm biệt mảnh đất sơn cùng thủy tận mà có lẽ suốt cả cuộc đời này chắc sẽ không có dịp trở lại.

Một lần nữa lại phải chán ngán nhõ neo. Nhưng để bù trừ, cái tâm hồn căn cõi và lở lác của tôi xuân này lại được một cú vi hành phương Bắc phiêu bồng và không thể nói rằng không có một chút ý nghĩa mới mẻ, khác lạ, thăm thẳm về cuộc đời, về con người và thiên nhiên. Thiên

nhiên có thể xoa dịu, làm nhòa mòn đi tất cả và cũng có thể đánh thức dậy tất cả những gì ẩn chứa trong chiều sâu hóc hiểm của con người, ở tôi, có lẽ cả hai. Phải chăng, nói như cách nói của ông nhà văn già ở quê, đó có thể là một thứ hành trang phi vật thể nhưng vô cùng quý giá sẽ theo tôi đi hết quãng đời sau này, nếu còn có nó. Lạy trời!

Trên đường làm nước mã hồi thất thểu, đi qua khu vực Lai Châu, một cảnh sắc tang thương hiện ra trước mắt. Cơn lũ quét thế kỷ vừa liếm qua đây. Nó liếm kỹ càng, tỉ mỉ và cuồng nộ đến nỗi cả một vùng đất chỉ sau một đêm kinh hoàng đã biến thành bình địa, chỗ nào cũng thấy nhà đổ, đất dề, người chết, ruộng vườn tan hoang như có cả một đoàn voi rừng man rợ vừa kéo qua. Những bóng người vật vờ đi moi tìm người thân trong những tiếng khóc đặc nghẹn. Thấp thoáng đó đây có cả bóng dáng những bộ sắc phục bộ đội, công an lấm bùn đất. Rút cục, vẫn chỉ là những bộ sắc phục này xuất hiện bên cạnh nỗi đau trong những hoàn cảnh hiểm nghèo, chiến tranh hay địch họa. Một cái gì đó như bản năng hoặc cũng có thể những năm tháng làm lính biên cương đã ăn vào máu, bất chấp có thể gặp nguy hiểm nếu một khi đụng độ những bộ sắc phục kia, tôi quyết định rời thuyền đi lên, cởi áo xông vào đám đông, cũng moi tìm, bới móc, cũng hô hét, vận sức cùng mọi người lôi dỡ từ trong đồng đổ nát ra những thi thể đàn bà, trẻ con còn nóng hay đã lạnh. Người bị vùi nhiều quá, càng đào tìm càng phát hiện thêm. Mãi làm, mặt trời lặn xuống bên kia sông lúc nào không hay. Công việc tìm kiếm cũng đã vãn, tôi thả người ngồi xuống, lúc ấy mới thấy toàn thân rã rời, lỏng lẻo, chỉ muốn hạ lưng nằm giữa đất trời ngủ vùi một giấc.

Và tôi sẽ ngủ thật nếu như lúc ấy không có một tốp cả công an cả bộ đội quân hàm xanh lừ lừ đi tới. Bỏ mẹ rồi!

Chắc lộ rồi, chúng đến tóm mình đây. Ai bảo, đại chưa con, cá nằm trên thớt còn đua đòi làm hiệp sĩ. Tôi định trườn nhanh theo mô đất ướt linh ra phía sau rồi lao cắm ra sông thì tiếng nói của người đi đầu cất lên: "Anh kia, chờ một tý!" đã khiến tôi không thể không dừng lại và đầu có không dừng cũng không được, kiệt quệ sức lực rồi.

Người công an thấp đậm, có mái tóc húi cua đi đầu đeo hàm đại úy bước đến cùng với một trung tá biên phòng, cả hai nhìn tôi lạnh lẽo, đúng cái nhìn của giám quản phòng giam đặc biệt:

- Anh người vùng này hay ở đâu đến?

Bắt đầu rồi đây, tôi nghĩ, và tốt nhất là cứ nói thẳng rồi liệu cơm gắp mắm:

- Thưa cán bộ... (Chết cha rồi, sao lại Cán bộ như ở trong trại thế này) Thưa đồng chí, dạ báo cáo em... em là dân đi đai vàng ở xuôi lên ạ.

- Vàng ở Mường Tè, đây đâu có mà đai?

- Dạ, nhà có việc, em phải về nên mới đi qua đây

- Vợ đẻ à?

- Dạ, đẻ, đẻ ạ!

- Có giấy tờ gì không?

- Dạ, có... có chứ ạ, có đủ, có cả giấv của xã cấp nữa nhưng vừa rồi bị... bị sập hầm, trôi sạch ra sông rồi, em định kỳ này về xin xã cho làm lại.

- Vậy anh có biết chúng tôi đi tìm anh để làm gì không?

- Dạ, không!

- Được, đồng chí trung tá biên phòng đây sẽ nói với anh.

Ông trung tá bước lên, mặt mày trang trọng như sắp

thi hành án nhưng, bất ngờ làm sao, thay vì nòng súng đen xì lại là một miệng cười hiền khô, nẻ toác cùng một cái xiết tay khá chặt, thô rám:

- Thế này đồng chí ạ! (Tốt, đồng chí thì ổn rồi) Chúng tôi thay mặt nhân dân và chính quyền ở đây mời đồng chí về trụ sở đồn biên phòng để cho thân nhân, đại diện của hai mươi năm gia đình có người bị nạn được tỏ lòng cảm ơn.

- Về... về đồn ạ?

- Đáng lẽ sẽ về uỷ ban nhưng trụ sở uỷ ban cũng sập rồi. Đồng chí vừa rồi đã nêu một tấm gương quả cảm, hết lòng vì dân, xứng đáng phẩm chất của anh bộ đội Cụ Hồ, à mà đồng chí chắc đã từng là bộ đội chứ?

- Dạ...

- Đó, cậu thấy chưa - Ông trung tá quay sang vị công an - Mình nói có sai đâu.

- Thì em cũng nói cậu ấy chắc chắn không bộ đội thì cũng là công an. Cảm ơn chàng trai!

Lại một cái bắt tay nữa, tuy có mềm hơn, thì công an bao giờ chả mềm hơn bộ đội, nhưng chính sự va chạm này đã làm cho tôi tỉnh giấc vinh quang, một thứ cảm hứng rất dễ ru con người vào giấc ngủ. Về đồn bây giờ có khác gì tự chui đầu vào rọ nếu ở đó có một tay hình sự nào đó táy máy nhận ra. Tốt nhất là...

- Báo cáo các anh, thấy người bị nạn thì xông vào, chuyện đó là bình thường, đâu cứ phải là bộ đội hay công an mới làm, vâng, các anh cho phép em đi luôn, chậm, sợ con vợ nó đẻ khó, không có ai nhảy mái nhà, lội xuống ao lại mang oán suốt đời.

Ông trung tá cười to, để lộ cả một hàm răng ám thuốc vàng khè:

- Cậu nghĩ thế là phải, không có gì kinh khủng bằng vợ vượt cạn mà chồng lại vắng nhà, nó chì chiết suốt đời, tôi đã trải qua rồi. Thôi thế cậu đi đi, khi nào trở lại nhớ ghé đây nhé! Bộ đội Cụ Hồ mình phải thế chứ.

Còn người đại úy đầu húi cua lại vỗ vai tôi đến bóp một cái:

- Mình là Lãm, Lãm lùn, chỉ huy đường sông, đến cứ

hỏi, bắt cá nhậu đã đời một bữa nhé!

Tôi vâng dạ lấy lệ rồi quyết định phải co căng phóng luôn xuống bến chứ nếu không cứ đứng đây bắt tay bắt chân một chập nữa có khi đến chính tôi, tôi cũng nhầm tưởng mình là công an, bộ đội thật mất. Thoáng chạnh lòng, nếu cuộc đời dừng rẽ ngoặt thì giờ đây biết đâu mình cũng đại úy, thiếu tá ngẩng cao đầu giữa nắng trời như họ rồi. Số kiếp chết tiệt! Chợt thấy có cái gì thiêu thiêu trong lồng ngực, luồn tay sờ vào, chợt giật nẩy người. Cha mẹ ơi, toàn bộ tiền và vàng để ở túi trong đã biến sạch! Chắc trong khi tận lực đào bới, nó đã bứt khuy rơi ra rồi! Khốn nạn chưa! Đúng là làm phúc phải tội, có được một chút tôn vinh rôm mà cái giá phải trả đắt quá! Biết làm sao đây hở giời? ở lại tìm à? Biết chỗ nào mà tìm và liệu có còn không mà tìm khi từ trưa đến giờ đã có biết bao người đi qua đi lại?

Thôi, coi như của đi thay người, thì cứ nói an ủi theo kiểu nói của ông bà cho đỡ choáng chứ ở đời có ối đũa của vẫn vào như nước mà người vẫn khoẻ như vâm, dừng lại đây phút nào là nguy hiểm phút đó.

Nhưng xuống bến, vừa định đặt chân lên mạn chiếc Kole thì có một tiếng bé gái gọi giật đặng sau:

- Chú ơi...

Tôi nhìn lại. Một cô bé người Thái chừng 13, 14 tuổi đang xăng xái chạy xuống, trên tay cầm một vật gì. Chắc lại một mo xôi hay mấy củ khoai của thân nhân người bị nạn muốn biếu mình đây, tôi nghĩ và xoay người bước lên. Lại tiếng gọi:

- Chú ơi! Cái này có phải của chú không?

Tôi trở mắt nhìn... Cha trời, cái quỷ gì thế này, không thể tin được, trên tay cô bé là gói vàng và tiền bạc trong miếng giấy ni long màu xanh của tôi!

- Cháu... cháu tìm thấy trong đồng đất.

Cầm lại gói tiền, tôi bất giác nhóng mắt nhìn lên dốc: viên đại úy và ông trung tá cũng đang nhìn xuống, vẫy tay cười. Nhưng tôi lại không cười được. Không thể cười. Trước mắt tôi là một khuôn mặt bụi đất lấm lem nhưng đôi mắt lại rất trong như chứa cả bầu trời Lai Châu trong đó. Tôi nhảy xuống ôm lấy bé, dù không muốn nhưng giọng tự dưng cứ nghẹn lại:

- Cám... cám ơn cháu! Nhà cháu có ai bị sao không?

- Chị cháu chết rồi... Mẹ cháu được chú cứu thoát.

Tôi lấy trong gói ra một tệp tiền không biết là bao nhiêu đưa cho bé:

- Cháu cầm chỗ này về đưa cho mẹ.

- Không, mẹ cháu nói cháu chạy theo đưa cho chú, nhớ là không được lấy lại của chú một đồng nào cả.

- Nhưng cũng cần phải làm đám cho chị chứ?

- Cháu không biết. Cháu về đây. Cháu chào chú!

Không kịp để cho tôi nói thêm câu gì, cô bé quay người chạy luôn lên dốc. Nhìn theo tấm váy đen nhỏ xíu phớt phất ôm lấy đôi chân gầy ngang, xanh xao của em, tôi thấy tim mình thắt lại. Tôi chợt nhớ đến con Nết em tôi

ngày nào, cũng đôi mắt ấy, dáng chạy ấy, cái nhìn trong vắt ấy... Cũng như con Nết, tôi biết rằng hình ảnh cô bé người Thái có tâm hồn thiên sứ này sẽ còn nằm lại trong trí nhớ của tôi lâu lắm.

Chiếc Kole nổ máy lao ra giữa dòng để làm một đường cua về xuôi. Và tôi không biết sẽ trôi đi đâu trong dòng sông cuộc đời này nếu như lúc ấy bác chủ chiếc Kole suốt ngày chụp chiếc mũ lông Trung Quốc có tai che sùm sụp nhìn tôi ái ngại:

- Giờ cậu tính thế nào?

- Cháu cũng không biết nữa.

- Một tuần lên đênh sông nước với cậu, thấy cậu là người hiền lành, sống có nghĩa có tình, tôi cũng quý. Giờ tôi chỉ có thể khuyên cậu một câu: nên vào Nam mà tìm việc. Trong đó đất rộng người thưa, việc làm dễ kiếm, con người thật thà hơn ngoài này. Thì hàng ngàn năm nay ông bà ta chỉ có Nam tiến chứ có ai lợi ngược đâu. Tôi có một thằng cháu đang ở Tây Nguyên, mạn Đắc Lắc gì đó, cũng mới vào được đôi năm thôi mà nhắn tin ra nghe có vẻ ổn lắm.

Đắc Lắc! Một cái tên mới thoát nghe đã thấy xa tí mù khơi, một địa danh chỉ thấy trên sách báo, phim ảnh với những cánh rừng cà phê bạt ngàn và màu hoa dã quỳ nở vàng rực cả sườn đồi, thế thôi. Chẳng lẽ tôi, một thằng từ đồng đất đi ra bây giờ lại trở lại đồng đất làm cái kiếp lão nông tri điền ư? Như đọc được cái suy nghĩ u ám ấy, ông chủ thuyền nói thêm:

- Vùng ấy người ta không chỉ sống bằng trồng trọt đâu, nó còn là cái vựa của gỗ quý, thú quý nữa.

Thú quý à? Một tiếng nổ khẽ trong ngực. Vậy thì hợp tạng tôi. Cứ cái gì quý quý là được. Vàng quý, đá quý, thú

quý, gỗ quý, gái quý... đều là quý hết. A lê, xin cảm ơn ông bác, với thông tin cũng... quý này, cháu sẽ thử một phen lên đường, càng xa càng an toàn và biết đâu tại đó, đời cháu sẽ trộn sâu vào đất đỏ cao nguyên, cũng đóng khố, cũng cà răng, cũng ở trần để vĩnh viễn không bao giờ trở lại đồng bằng, trở lại đất Bắc nữa. Khố đau, vinh nhục thế đủ rồi.

Hôm ấy đã là ngày 27 tết.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 24

Cho chuyến xuất hành phương Nam được xuôi sẻ, tôi bỏ cả ngày 28 đi lần tìm mối quen cũ, cái gã thợ in đã bán đứng tôi ngày nào để đặt làm một cái giấy chứng minh thư giả. Thời nào cũng vậy, không có cái giấy hộ thân này là không có gì hết. Nhưng đâu có phải dễ đặt. Sắp tết, nhà nào cũng đóng cửa im im không muốn dính gì đến đồ nghề nhất lại là thứ đồ nghề làm giấy tờ giả. Đói cả năm no ba ngày tết. Giả cả năm thật đêm giao thừa. Cái triết lý tâm linh thuần Á Đông này đã quy định thái độ siêu thoát chốc nhát của họ chứ chả phải họ sợ luật pháp hay họ ghét sợ gì tôi. Thôi, em xin anh, anh tha cho để em còn nuôi vợ nuôi con, em sợ lắm rồi. Nó nản nì. Tôi cũng nản nì: Chỉ lần cuối cùng này thôi, mà chú làm cho tôi, chính cái mặt tôi chứ có làm cho ai khác đâu mà sợ. vẫn mếu máo lắc đầu. Bảo tôi đi kiếm địa chỉ khác đi, chỗ này nghỉ lâu rồi. Làm đi, tôi đã bắt đầu cáu, một tờ giấy mọn thôi, tao sẽ trả gấp mười lần. Ông anh trả một trăm lần, một ngàn lần bằng em cũng chịu. Tôi túm lấy ngược hăn, máu côn đồ trời dẫy găm gào: Một, nếu làm mà sẽ sống. Hai, nếu không, mà sẽ phải trả giá cho cái tội khốn nạn đã bán đứng tao bằng cách sẽ ra đi vĩnh viễn trước cái tết này. Mà biết rồi đó, tao không có thói quen nói chơi. Lời đe dọa ấy có lẽ nó đã nghe quen nên không tỏ ra quá hãi sợ nhưng khi nhìn lên mặt tôi, một con mắt sói đỏ nọc như đang vào cơn khát tình, nó bèn lập cập gật đầu. vẫn còn lấp bắp thêm: Một... một lần này nữa thôi đấy.

Hai tiếng sau quay lại tôi đã có một tờ thông hành thơm phức có dán ảnh, dấu chìm dấu nổi đàng hoàng. Tất nhiên cái tên cái họ đã khác đi một chút, chút thôi chứ khác quá coi chừng đến tôi cũng không nhớ nổi: Hùng thành Hưng, Trần Văn thành Trần Quang, tóm lại Trần Văn Hùng thành Trần Quang Hưng, có ria thành nhãn nhụi, tóc dài thành đầu đinh,

mắt cướp thành mắt nai, thêm chiếc kính trắng sinh viên nữa thì đến bố tôi cũng không nhận ra nổi. Nói chung Ồ!

o

Mùa đông ở đâu cũng buồn. Mùa đông Hà Nội càng buồn.

Vì nó vắng.

Hà Nội ngày 29 tết vắng lặng đến lạ thường. Đường xá như rộng ra, cây cối như cao hơn, nghe rõ được cả tiếng lá rơi xuống vỉa hè và bóng dáng những cư dân Hà Thành đi trên đường cũng khoan thai, dịu dàng hơn. Hà Nội bây

giờ dân gốc chỉ còn một nhóm cụm lại ở mấy dãy phố kiểu như Hàng Ngang, Hàng Đào còn ngoài ra là dân tứ chiếng hết mà đã tứ chiếng là có nghĩa hầu hết đều từ các vùng nông thôn ra. Hồi nhỏ nghe bố bảo: Ông nông thôn đẻ ra bố nông thôn, bố đẻ ra con, con đẻ ra cháu, cháu đẻ ra... đều nông thôn hết. Thế là Hà Nội thoát trở thành làng, làng thủ đô, đi ra đường, vào nhiệm sở cứ ong tai vì phải nghe giọng nói của đủ cả 65 tỉnh thành nhưng vẫn còn cái may là ba ngày tết ai về chỗ đó mà thắp hương cho ông bà ông vải nên Hà Nội mới có dịp trở lại vẻ thanh lịch, u trầm vốn có để rồi sau ba ngày lại chao chát chao chát đủ các loại giọng của cả 65 tỉnh thành.

Ga Hàng Cỏ cũng vắng. Cái vắng trên một sân ga càng tôn rõ vẻ chia ly. Tôi chia ly ai? Ai chia ly tôi? Một người đi tiễn một người đi... Thơ của ai mà một lần nghe ông nhà văn già đọc nghe tội tình đến thế? Mua một tấm vé hạng bét đi Nha Trang, vì nghe bảo từ đây lên Buôn Mê Thuột là tiện nhất, tôi bước vào toa. Toa rộng thênh thênh, thoáng mùi nước đá, từ đầu đến cuối toa chỉ có hai người, thêm tôi là ba. Người thứ nhất là một ông trung niên, mặt đỏ gay, đang gục đầu xuống ngực ngáy nhọc nhằn, bọt sùi ra cả hai bên mép. Người thứ hai là một ả nhếch nhác mà từ vẻ mặt đến đầu tóc, chân tay đều đầy vẻ giang hồ. Một lão già bị con cái đuổi đi hay bị xã hội ruồng bỏ và một ả điếm không còn khách đành phải lang bạt về quê chờ ngày? Có vẻ là thế và cứ cho là thế, còn

tôi? Một nỗi nhớ nhà, nhớ mẹ dội lên khiến cái cổ bò tót của tôi cũng từ từ gục xuống. Và ngủ, ngủ ngon lành, ngủ không mộng mị, ngủ bù cho những đêm đi tìm vàng không được ngủ trong tiếng tàu chạy đều đều về hướng Nam.

Tiếng còi vào ga khiến tôi tỉnh dậy. Ông già ngồi cuối toa vẫn ngủ, riêng ả nhếch nhác thì không còn ở đó nữa.

Thoáng giật thột, tôi lùa tay vào trong lần áo... May quá, gói tiền vàng vẫn còn. Phải chăng vào giờ phút linh diệu thiêng liêng của đất trời, đầu óc, tâm hồn như được tắm rửa từ cao xanh huyền bí, kẻ xấu nhất cũng trở thành thánh thiện.

Tìm một cái khách sạn bình dân kiểu như nhà trọ ở gần ga, tôi thuê một phòng đơn để ở hết ba ngày tết với giá chịu được: một trăm ngàn một ngày. Ngồi tàu thế đủ rồi, ngồi nữa có khi lại trở thành lập dị, thành dở hơi và như thế sẽ là miếng mồi ngon cho cánh an ninh đường sắt.

Ngày tết, đến cả khách sạn cũng vắng. Trước con mắt tò mò và lộ rõ vẻ nghi kỵ của cô chủ khá đẹp chỉ phái cái hơi mập, tôi chỉ còn cách cười mà giải bày như một thằng giả dối chuyên nghiệp: vợ chồng xích mích, chán, bỏ nhà đi cho nó biết mặt và xin cô cứ yên tâm, tôi sẽ là một người khách trọ dễ thương vào loại nhất quốc gia. Tưởng cười mà lại chau mày. Rõ ràng trước mắt cô, một gã đàn ông đang không ngày tết bỏ nhà đi hoang thế này chỉ có là phường du thủ du thực.

Vâng, du thủ du thực, nếu đúng là du thủ du thực thì ngay đêm nay cả cái thân hình mập mạp chắc là nóng him kia sẽ bị tôi làm cho be bét. Liếc nhanh vào vòng ngực có lộ ra một vệt trắng như mây non của cô, cười nhạt một tiếng, tôi cầm chìa khoá bước lên phòng.

Phòng khá đẹp, có máy lạnh có bình tắm nóng đàng hoàng nhưng tôi không ngủ được. Lại không có thói quen đọc sách báo, nếu muốn đọc thì trên nóc tủ ai đó đã

vất lại một đồng báo cũ, thiếu gì, càng không thích trò nghĩ ngợi vãn vợ, càng nghĩ càng rối tinh rối mù, nhức đầu lắm, tôi quyết định đi bách bộ ra bờ biển. Biển không đẹp, sâu hút, rác rưởi nổi dềnh nhưng con đường chạy ven bờ lại khá bắt mắt với những toà nhà cao tầng trát đầy nắng sớm, với những hàng cây râm mát được cắt tỉa đủ các hình thù tròn, méo. Nắng mỗi lúc mỗi gắt. Thật trái ngược với cái lạnh tê tái ngoài kia. Khổ! Có mỗi dải đất bằng cái lưỡi mèo so với thiên hạ mà lại chia ra hai, ba vùng khí hậu khác biệt thì thảo nào lòng người, tính cách con người cũng cứ tách ra, khó bề hoà hợp, như cái kiểu yêu đương vừa nóng vừa lạnh đến ghê rợn của người đàn bà xứ Huế kia.

Tôi cứ tha thần bước dọc mép sóng như một kẻ rối hơi, lại như một đứa sắp đâm đầu tự tử. Giữa bát ngát trùng khơi, tôi bỗng thành kẻ độc quyền đất trời, độc quyền cảnh vật, độc quyền nhưng không độc thoại, một mình thui thủi, vật vờ, phiêu lãng mà tịnh không có bóng một sinh vật nào khác ngoài con chó già nua râu xí thỉnh thoảng lại phóng qua phóng lại, mũi hình, lưỡi thò, hôi rình như để canh giữ mốc chủ quyền bất khả xâm phạm về biên giới biển.

Lang thang mãi cũng mệt, tôi tìm một quán cà phê hiếm hoi dưới một gốc cây ngòi xuống. Chắc đây là một quán nghèo, có nghèo mới bán rốn cả ngày 30 tết thế này. Ly cà phê đá pha đặc quẹo uống trong cô đơn thấy đắng nghét. Chợt nhận ra bên kia đường có một nhà hàng trưng biển Massage, tôi trả tiền bước sang với suy nghĩ xông cho ra hết mồ hôi độc cũng là để dọn mình đón tết rồi thấy kệ những ngón tay con cái mặc sức mơn trớn, xoa

bóp, cứ đuổi người làm một giấc thật sâu. Đó cũng là cái tật của tôi mỗi khi vào chỗ này là chỉ tranh thủ ngủ, còn cái khoản kia mà dân chơi thường hay gọi là zet zet gì đó là không bao giờ tôi dính tới. Cái gì ra cái đó, tắm là tắm, chơi là chơi, lồng hai thứ vào nhau có khác gì nhai món thịt giả cầy, nhờ nhợ, dặt răng. Cũng như tôi rất ghét cái đám Karaoke, vừa nhai xong, mồm miệng còn nhầy mỡ, kẽ răng giắt thịt, dính rau mà lại ngoác mồm ra gào bần cả nước dãi nước bọt thì có khác gì hiếp dâm âm nhạc của người ta, đến khổ!

Nhưng sang tới nơi, một gã có vẻ là bảo kê, mặt mũi lì lợm, cánh tay sẫm một con trăn đang bạnh cổ há mồm nuốt một thân hình đàn bà loã lồ từ chỗ nào không biết xõ ra, mồm sặc sụa mùi rượu:

- Đi đâu?

- Tắm hơi. Xoa bóp. Đủ chưa?

Tôi cũng từng từng đáp lại. Gã phảy tay:

- Đi đi! 30 tết ai còn bóp biếc gì. Dớ dẩn!

Cái này thì gã nói đúng. Tôi cười về biết sai, định quay lưng đi thì có một tiếng đàn bà the thé gọi lại:

- Cậu gì ơi! Cậu muốn xoa à?

Tôi chú mục nhìn: Cao chùng thước rưỡi nhưng nặng phải đến tám chục ki lô, mặc váy, bắp tay bắp chân thô là cứ nần nẫn.

- Vâng, chả lẽ vào đâv để khai hội?

- Được, muốn xoa có xoa nhưng ngày tết, giá hơi mắc đó.

- Mắc là bao nhiêu?

- Ngày thường bốn chục, ngày tết một trăm, mà cũng là nể lắm đó.

- Tám chục được không? - Tôi mặc cả đại.

- Thôi thì chiều cậu, ưu tiên người ở xa đến.

- Nhưng ai xoa?

- Tôi.

- Chị?

- Thì nhân viên về quê ăn tết hết rồi, còn ai nữa.

- Vậy thì, xin lỗi nhé, nhà chị phải trả ngược tiền lại cho tôi, chào!

Tôi bỏ đi như chạy. Cha trời, để cho con mụ ấy mà xoa mà bóp có khi cả đời không dám đụng đến thịt mỡ. Hú vía!

Trước khi về khách sạn, mà thôi, nói toác ra là về phòng trọ cho nó gọn, tôi ghé qua phiên chợ chiều ở đầu ngõ mua một thẻ hương, mấy đòn bánh tét, bó hoa, lạng giò, đĩa xôi, nửa con gà luộc sẵn, gói lạc rang, chai rượu nhỏ... mang tất lên phòng, bày cả ra bàn, đâu đó bật nước nóng tắm gội thật kỹ một cái, lên giường nằm coi kênh ca nhạc trên Ti vi chờ giờ giao thừa. Trời đất quý thần ơi! Hát gì mà nỉ non, mà nhào nhoét thế này? Như khóc như than như phèo như phọt, xì hơi, căng dướn, ngoác mồm ngoác miệng, vết hầu giờ ra, răng hàm giờ ra, cổ họng thụt ló, thỉnh thoảng lại nấc cụt giống hóc xương, thân hình thì gái cũng như trai, ẻo ợt, đồng tính, chật căng bó sát, nách hở, rốn hở, khe mông khe vú để ra cả đống, giậm chân giậm tay phong giật, kinh giật... kinh quá! Nhưng lại có tác dụng ru ngủ hoặc trốn vào giấc ngủ. Tôi ngủ một mạch bốn tiếng đến đúng 12 giờ, khi pháo hoa pháo bông nổ rầm rĩ trong truyền hình thì tỉnh dậy. Thoáng hụt hẫng. Giá như giờ khắc linh diệu này mà có tiếng pháo nổ râm ran tiễn đưa cái cũ, đón chào cái mới thì có phải xôm hơn

không. Ngàn năm nay pháo đã nổ, quen rồi, nhập vào hồn rồi, ma quỷ thánh thần chia tay nhau ở đó, niềm vui nỗi buồn, hy vọng tuyệt vọng cũng già từ nhau ở đó, một năm mới bắt đầu, nông nản, linh thiêng, bỗng một ngày không còn cái âm thanh thân thiết ấy nữa, tết cứ như cái tết giả, mùa xuân cứ như mùa xuân dối.

Tiếng xe máy đồng loạt rú lên như phải bong ngập tràn ngoài kia. Cơ khổ, không có pháo, chắc bọn choai con đàn dùm tiếng nổ bô xe để thay vào cho đỡ nhớ. Giao thừa, số người chết vì đua xe liệu có ít hơn số kẻ tử vong vì pháo? Không hiểu đã có nhà thông kế học nào lẩn mẩn tính thử một lần để đệ trình lên chót vót cao xanh chưa?

o

Nhưng dù sao cũng đến giờ giao thừa rồi. Bước sang năm mới rồi. Tôi thêm một tuổi rồi. Mẹ tôi cũng thêm một...

Tôi vội trở dậy, rửa qua mặt mày, đốt mấy nén hương cắm vào đèn bánh, mang bàn ra ban công, mặt hướng về phương Bắc, chấp tay lên ngực, rồi thực hiện cái động tác mà từ bỏ tôi đã rất ghét, thậm chí thấy người khác làm tôi còn phì cười, đó là lời khấn, khấn thầm:

"Mẹ ơi! Con đây! Con Hùng đây! Đứa con hư hỏng của mẹ đây! Con biết giờ này mẹ đang tựa cửa ngóng con trở về nhưng đứa con bất hiếu của mẹ lại chưa thể trở về. Người ta đang săn đuổi con và con đang tìm cách săn đuổi cuộc đời để mai này nếu được trở về với mẹ con sẽ trở về với tư thế hoàn toàn khác. Cầu mong cho bố mẹ năm mới có được sức khỏe, bố hết ho, mẹ không còn đau đầu gối. Sáng mai mừng một, nếu ra thăm mộ em Nết, mẹ nhớ thay con thắp cho em một nén hương... Nết ơi! ở

dưới ấy em hãy tha thứ cho anh và phù hộ sức khỏe và những điều may mắn cho bố mẹ. Anh hứa mai một sẽ trở về với em, sẽ xây cho em một khu mộ thật đẹp, mặt hướng ra sông, nơi em thường ao ước được tung tăng bơi lội..!

Trong đêm khuya xứ lạ, dường như con Nết đã nghe thấu hiểu được lòng tôi, mấy nén hương bỗng nhiên bùng cháy sáng rực. Và nó sẽ còn hoá đến gốc nếu như đúng lúc ấy tiếng cô chủ ở tầng dưới không hét vọng lên:

- Cái anh kia làm gì ở trên ấy? Muốn đốt cháy nhà tôi à? Dụi đi!

Thì dụi. Lửa tắt. Cả bóng đêm dày đặc và mệnh mang phủ chụp xuống toàn thân tôi, đầu óc tôi, cuộc đời tôi. Mùi mịt.

Luôn hai ngày sau đó tôi khoá trái cửa nằm tịt trong phòng, lơ mơ thức lơ mơ ngủ, đầu óc lúc trì nặng lúc lại chông lênh. Thức ăn đã có mấy đèn bánh tét, nước uống có sẵn trong vôi, chỉ cần phải vác mặt ra đường. Và vác làm gì khi phải chứng kiến những giây phút đoàn tụ của

thiên hạ, của những đôi trai gái dắt tay nhau đi dọc bờ bãi, miệng cười thăm thơi như thiên đồng ngọc nữ. Thế là tôi không có tuổi trẻ. Tuổi trẻ tôi đã bị đánh cắp, hoặc là tôi đã tự đánh cắp đi của chính mình? Nhóc con đã đi thủy lợi, biết thế nào là giá trị đồng tiền thì đi buôn, lớn lên đi lính, hết lính về vào tù, ra tù làm b trưởng, tối mắt tối mũi, chả lúc nào có chút thanh thoi để được nhâm nháp cái tuổi trẻ hồn nhiên, mơ mộng. Tôi là một thằng bé già trước tuổi. Chưa đến tuổi ba mươi mà đã sống cuộc đời dày dạn của người sáu mươi.

Thời gian trôi qua quá sức nặng nề. Tôi đang cầm tù chính tôi trong một khoảng tự do có thể. Cái tôi sợ nhất lúc này là tiếng gõ cửa kiểm tra giấy tờ khách trú của mấy ông mấy bà công an hộ khẩu thích hiểu diễn về mẫn cán trước cấp trên song thật may lại chẳng có tiếng gõ nào. Năm cùng tháng tận, đất nước sang xuân, phải chăng điều đó cũng đã làm cho những con mắt nhìn đâu cũng thấy tội phạm chột dậu mềm đi.

Nhưng rồi vẫn có tiếng gõ, một tiếng gõ rụt rè nghe như tiếng gió đập. Cửa mở, một đôi mắt trẻ thơ đen lay láy hiện ra cùng tiếng nói xứ biển không nhịu:

- Chú ơi!... Má cháu nói mời chú xuống ăn cơm.

Xúc động nhẹ nhàng, tôi xoa đầu bé gái có khuôn mặt giống mẹ như đúc:

- Cháu ngoan lắm, nói với má chú cảm ơn nhưng chú lại vừa ăn rồi.

Cô bé nhìn chăm chăm vào mặt tôi một chút rồi chạy xuống. Tiếng chân con trẻ trong gian nhà hoang lạnh nghe rộn ràng như một nét nhạc vui. Tưởng thế là xong, là lại được chìm trong lơ mơ ngủ lơ mơ thức mặc kệ sự đời thì lát sau lại tiếp một tiếng gõ cửa nữa, đỡ rụt rè hơn. Cửa mở, thay vì khuôn mặt đứa con lại là khuôn mặt người mẹ. Đôi mắt thiếu phụ đảo một vòng quanh phòng như thể xem có con dĩ nào ở cùng không rồi dừng lại ở cái đòn bánh tét đã được gặm nham nhở, giọng mắng mỏ vừa chát vừa ngọt:

- Anh tự hành hạ mình thế này đây à?

- Xin lỗi, tôi không hiểu ý cô nói.

- Cần gì hiểu. Nằm chết gí trong phòng, ăn uống lung tung, kêu xuống ăn cơm cũng không xuống, rồi nhờ anh nằm chết thối ra đây thì ai là người chịu trách nhiệm. Vợ chồng lục đục nhau là chuyện thường, việc gì mà anh phải dày đoạ mình như vậy?

Nghe mắng mà mát cả ruột. Thì ra tôi đâu có cô độc toàn phần, vẫn có người lo lắng cho mình đây chứ. Cả bốn tám tiếng đồng hồ không được nghe giọng phụ nữ, giờ được nghe như có cả dòng thác sơn lâm xô chảy vào người.

- Cười gì mà cười, tôi nói thiệt đó. Giờ anh có chịu xuống không?

Một chút lọc lõi nhén lên, tôi thả một câu thăm dò:

- Xuống đâu?

- Xuống ăn cơm ngày mồng hai với má con tôi.

- Thế anh nhà đâu?

Lần này không còn là thăm dò mà hỏi thẳng. Một bóng tối bay qua đôi mắt vốn dĩ sắc sảo.

- Nhà tôi mất rồi. Mất vì chất độc khi đi vô rừng kiếm trầm.

- Xin thành thật chia buồn với chị - Tôi tự lấy làm lạ với chính câu nói mang đầy chất lễ nghi bài bản xưa nay không hề có ở mình - Xin chị và cháu cứ tự nhiên, tôi ăn rồi thật mà. Lát nữa ăn xong, tôi sẽ xin phép được xuống ngồi chơi uống nước, tiện hơn. Xin lỗi, tôi cũng hiểu thế nào là cái tế nhị khi người phụ nữ ở một mình, nhất lại là một phụ nữ đẹp như chị.

Hình như có sắc hồng đậu vào má, đôi mắt dao cau nhìn tôi giây lát rồi nhìn xuống:

- Vậy cũng được. Tôi chỉ lo anh... Dù sao tôi cũng là chủ nhà và anh là khách của tôi. Lát nữa mời anh xuống dùng trà, có trà Thái con bạn nó mới gửi vô đây.

Thái ư? Đó chính là mảnh đất đã nảy nòi ra tôi mà tôi đang cố không nhớ đến, cô nàng biết không? Nghĩ vậy song tôi lại cười, gật đầu. Chừng 9 giờ, tôi định xuống để ít nhất là được đốt cháy một buổi tối lê thê hoặc giả... biết đâu, nhưng lại nghe dưới đó có tiếng nói cười rôm rả vọng lên nên lại thôi. Cô ta đang có khách, xuống làm gì. Ngủ!

Nửa đêm trời chuyển lạnh, tinh dậy, thoáng giật mình khi từ khung cửa một vệt sáng nhỏ hắt vào. Ở hay, rõ ràng mình khoá lại rồi kia mà, sao nó lại hé ra thế này. Hay là... bỏ mẹ! Tôi vội lùa tay xuống dưới gối... may quá, của nả vẫn còn nguyên, nóng hổi. Lùa tay cái nữa thì bất ngờ đụng vào một vật thể gì mềm mềm, mát như thạch. Tôi choàng dậy và... nhún cả người: Cô chủ đang ngồi cạnh, phía đầu giường, tóc buông xòa, như hồn ma bóng quế, bộ váy ngủ khoác trễ nải, thân thể đang toả ra mùi hoa hoàng lan thơm thoảng. Thật hay mơ đây? Tôi cấu mạnh vào đùi. Hình ảnh ấy không biến đi. Tôi định ngồi lên thì một lát thạch khác mát hơn đã ấn nhẹ tôi xuống và liền đó là một hơi thở thơm phức mùi bạc hà phả ngay vào mặt:

- Tôi... tôi đây. Chờ hoài... mà không thấy xuống? Khiếp, ngủ gì mà say vậy...

Thì ra cô nàng đã ngồi đây từ lâu nhưng chờ tôi tỉnh giấc mới lên tiếng. Thế là rõ rồi. Giờ tôi chỉ cần quờ tay ra là ôm trọn được cái thân thể nóng hổi đang khát thèm cháy bỏng kia nhưng lạ quá, rất lạ, đây có lẽ là một ca hy hữu mà một kẻ đa dâm đa tình vô độ như tôi chưa hề nếm trải: Tôi vẫn nằm im, bất động, ngửa mặt nhìn lên trần nhà, tay chân duỗi thẳng, mặc kệ cho những lát thạch trơn như răn kia bắt đầu trườn bò, mon men vào khắp các góc ngách thân thể. Trườn cả lên môi tôi bằng

một nụ hôn gượng nhẹ, vấp vấp. Tôi không hôn lại. Hình ảnh nhót nhầy của người đàn bà xứ Huế cách đây mấy ngàn đã chặn chặt vào giữa hai bờ môi. Xê ra! Tôi quay mặt đi. Tôi không thể cứ đi làm cái thẳng đi được, làm cái trò giải trí cho mấy con đàn bà no nê rừng mỡ các người mãi được.

Giọng đàn bà Nha Trang dạt dào như sóng:

- Tôi... tôi biết làm thế này là không phải nhưng... (Một tiếng nấc nhẹ) nhưng... ba năm nay rồi tôi không...

Ba năm hay ba mươi năm thì cùng kệ xác cô. Tôi còn cả cuộc đời khốn nạn chưa biết thế nào trước mắt kia kìa. Ba năm... Để rồi cô lại giờ trò dèn dứ như đười ươi nhử mồi và sau đó là một giọng dậy dỗ thối không người được hoặc sau khi thoả mãn, cô lại ráo hoảnh quay mặt đi coi tôi như một thiết bị giải quyết sinh lý không hơn không kém chứ gì? Còn lâu nhé! Nếu vậy thẳng này chỉ cần bỏ ra trăm bạc là có liền tấp lự, mà có khi còn hứng cảm hơn. Thì vẫn là độc thoại, vẫn là nghĩ trong đầu chứ nói ra lục cục lịch kịch lắm, không quen, nhiều khi cái lưỡi vụng về, thô kệch nó lại phản ngược lại mình. Mà đã không thoát ra được thì ắt nó sẽ thành táo bón, vón cục. Một ý nghĩ độc địa muốn trả thù bật lên. Ít nhất là trả thù cho suốt mấy ngày tết cứ phải tự giam lỏng mình một cách thống khổ thế này. Không trả thù được vào cuộc đời thì tôi sẽ trả thù vào chính thân xác của con đàn bà đang oằn oại đòi... trả thù kia!

Nghĩ thế tôi vùng người chuyển cô ta xuống phía dưới, không cời không tháo gi hết mà xé, xé rền rẹt từng

cái một, bắt đầu là váy, tiếp liền là nịt ngực và cuối cùng là chiếc sịp màu đen. Một bức tượng khoả thân bằng thạch cao trắng sấp lơ lơ trước mặt tôi. Bức tượng phập phồng, run rẩy, đùi cuộn, ngực cuộn, hai mắt nhắm nghiền, đôi chân hơi dạng ra, đón đợi... Bức tượng ngày xuân, bức tượng đêm mồng hai tết, ánh sáng ma trời, gió thổi lay rèm, dra giường ghì gọi. Chỉ chờ có thế, tất nhiên cũng phải nén chặt tiếng học thèm

thường của con thú trong mình, tôi ngồi dậy, ném lại một câu nói mà người đời thường gọi bằng đũa giả:

- Hết hứng rồi. Tôi cần ngủ mai còn đi.

Rồi đi ra cửa sổ đốt thuốc rít từng hơi như nuốt thềm. Phía sau, nhìn qua gương, tôi nhác thấy đôi mắt kia đang nhướng lên ngơ ngác, hăng hực và cả đau đớn, tủi nhục. Lặng phắc... Có tiếng sóng vỗ vô cảm vào bờ. Lát sau bật lên một tiếng nói như khóc:

- Đồ độc ác... Đồ khốn nạn...

Rồi bước chân đi như chạy xuống bậc cầu thang. Khôn nạn à? Thế vẫn còn là nhẹ! Đáng lẽ cô còn phải đập váy vào mặt tôi kia, xin lỗi. Nhưng cái này mới thật là khốn nạn này, khốn nạn ngoài sức tưởng tượng của cô chủ nhà nghỉ, đó là con người cô ta biến rồi nhưng tấm thân loã lồ của cô vẫn còn hiện nguyên si trên giường, chính chỗ cô vừa nằm, hai cặp đùi vẫn hơi hé dạng hiện rõ một khoảng âm u, hun hút. Nhắm mắt lại, cái loã lồ vẫn không mất đi, thậm chí còn căng nhứt hơn. Cuối cùng, để thoát khỏi sự ám ảnh rất không đúng lúc đó, cũng là để nhẹ người và cả nhẹ lòng, tôi đã tháo quần lẫn mấn làm một động tác mà nếu lúc này cô ta nhìn qua lỗ cửa phát hiện ra thì chắc chắn là sẽ phát điên, động tác của những thằng đàn ông xa nhà quá lâu mà không có đối tượng để giải toả...

Bởi không một con đàn bà nào có thể chịu nổi sự ê chề khi thằng đàn ông đã tàn nhẫn khước từ mình để rồi lại vay mượn chính thể xác ảo của mình mà chìm sâu vào sự hứng khoái tự sướng. Ôi chao, muốn giữ được cái giá của một con đực, dẫu cái giá đó là dưới âm, nhiều khi thằng đàn ông cũng phải khốn khổ, nhọc nhằn như thế đấy.

Sáng sau tôi khăn gói đi sớm. Cô chủ không xuất hiện, đứng ra thu tiền và kiểm tra phòng là một người đàn bà có cái nhìn càu cạu như thế: Vậy là thoát nợ!

Mồng ba tết, ngoài đường vẫn còn im vắng. Thành phố biển dường như vẫn còn say nồng trong giấc ngủ. Đi được một đoạn, bất giác nhìn lại, thoáng thấy sau một tấm rèm màu hồng trên tầng hai hình như có đôi mắt thật buồn đang nhìn theo... Bước chân tôi thoáng vấp.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 25

Ra bến, nhìn thấy chiếc xe có dòng chữ Nha Trang - Thành phố Hồ Chí Minh đầy ấn tượng đang nổ máy, tôi bỗng ngần ngừ một thoáng. Cái thành phố phương Nam rực nắng và có nhiều thú chơi hấp dẫn này tôi, một gã trai đồng rừng chính hiệu mới chỉ được nghe nói nghe đồn chứ chưa một lần được đặt chân đến. Rồi người ta bảo từ đó có thể đi Vũng Tàu, Đà Lạt, cần Thơ và một vài địa danh khác đều hay ho hết. Nhưng đây đâu phải lúc tôi cần cái hay ho, cái đó để sau, còn nhiều dịp nếu ông trời ông ấy không hại, cái tôi cần bây giờ là một nội dung tồn tại.

Và còn cả điều này nữa, nếu tôi đi Sài Gòn và cứ đà đó lang thang khắp nơi, gặp đủ các cảnh đời thì rồi không biết những dòng chữ mà giới cầm bút thường gọi là tự truyện này của tôi sẽ còn lôi thôi, lếch thếch làm khổ mắt người đọc, nếu may mắn có người đọc, đến bao giờ. Đó là còn chưa nói, vẫn là lời của ông nhà văn già phố núi suy gẫm, đã là tự truyện thì bao giờ cũng lảm chuyện, mặc sức thêu dệt, tha hồ tôn vinh mình nói xấu người khác, nói phét nói độc tới trời người ta cũng phải chịu, tự truyện tự kể, bố ai biết ma ăn cỗ chỗ nào mà lần.

Tốt nhất là nhắm hướng cao nguyên, một vùng đất hứa, a lê hấp, thẳng tiến!

Cũng là đường lên núi nhưng đường lên núi ở đây dễ chịu hơn đường lên núi ở ngoài kia nhiều. Ít quanh co, ít cua tay áo, van vát, mịn màng, rộng rãi hơn. Thành ra đường lên mái nhà Tổ quốc, thì nghe người ta ví von thế, lại như đường đi ngắm cảnh. Không phải nhà trồng trọt và cũng rất ghét nghề trồng trọt nhưng tôi cũng phải thừa nhận rằng đất đai ở đây trời ban cho quá nhiều ưu đãi. Đặc quánh, tươi xốp, vàng rộm, đỏ gan, có cảm giác chả cần chăm sóc gì, chỉ cần chôn hạt xuống là cây cối cứ tha

hồ náy mằm, lớn lên, vươn cao, xoè tán, xanh mướt, vâm vâm. Như những đồi cao su, cà phê, tiêu, điều... trải dài đến tận chân mây cuối trời kia. Rồi thông nữa, thông hai lá, thông ba lá, thông reo trên đầu, thông reo dưới thung lũng, vi vu vi vu... lao xao bất tận. Thị xã Buôn Mê Thuật, thủ phủ của Đắk Lắk, cũng có người gọi là Buôn Ma Thuật, hoặc chỉ gọi tắt là Buôn Mê nhưng đều có cái gì gọi nhắc đến chất thần giáo, u tỳ, bảng lảng, mong lung phả vào.

Vừa ra khỏi đám mây bao cấp âm đạm nên Buôn Mê còn ngổn ngang, bừa bộn và lèo tèo lăm. Nhưng để bù lại, Buôn Mê có những con phố thật êm đềm, mộng mơ với những quán cà phê xinh xắn, một đặc thù của thủ đô cà phê trong cả nước này. Bầu trời Buôn Mê xanh biếc như mặt hồ có rất ít mây. Gió thổi dào dạt. Nắng vừa đủ ấm, sóng sánh như mặt ong rùng, không rát bỏng cũng không oi nồng. Đàn ông thì vạm vỡ, đen mun, bộ đồ Kinh đan xen với những bộ đồ dân tộc đủ màu. Đàn bà con gái nơi đây không thật đẹp, ít nhất là so với Hà Nội, Nha Trang hay với cả Thái Nguyên nhưng hiền hoà, chân chất hơn. Má cô nào cũng hồng tươi, thân hình cô nào cũng mập mạp, không cao quá không thấp quá, rất vừa một vòng tay ôm. Thì là tôi cứ tưởng tượng ra thế.

Kiểm một quán vắng, tôi ghé vào gọi một cốc cà phê đá để được yên tĩnh nghĩ ngợi một chút. Cà phê ở đây pha ngon quá thế! Đặc quẹo, nâu sánh, có chao nghiêng vệt nâu ấy vẫn còn vương vít lại trên thành cốc. Mới uống vào thì đắng, để lâu nó lại ngọt, lâu chút nữa nó lại vừa ngọt vừa đắng, đang mệt, chỉ cần chạm đầu lưỡi vào cái màu nâu huyền diệu đó là toàn thân đã thấy châng lâng nhẹ bẫng.

Ra khỏi quán, chỉ cần một thông tin rất chi là ân cần của ông x

e ôm đàu gần đó là tôi đã có thể thuê được một căn phòng hai chục thước vuông trong ngõ nhỏ nhưng lại nhìn được ra phía quảng trường, nơi có một chiếc xe tăng. Phòng giá rẻ, có bảy chục ngàn một ngày đêm, nhưng một tháng cũng mất tới cả triệu rưỡi chứ đâu có ít ỏi gì. Không sao, đất lạ quê người, bước đầu thế là ổn.

Tắm tấp, giặt rũ xong, chợ mắt một lúc, trưa mò ra đầu ngõ làm đĩa cơm sườn năm ngàn cũng tạm gọi là ấm bụng, ấm thôi chứ muốn no, sức tôi phải chơi ít nhất là bốn đĩa, chiều mò ra chợ làm động tác trình sát thực địa bước đầu.

Chợ cao nguyên khác hẳn chợ đồng bằng. Ngoài những thứ đồng bằng thường có như cá thịt, rau quả, mắm muối... tất nhiên, nơi đây người ta còn bán mua đổi chác những con thú nhỏ như rùa, rắn, tê tê, ba ba, kỳ đà... Đây mới là mặt hàng cốt tử mà ở đó, các cuộc trả giá, cãi vã, cò kè, thậm chí cả nổi điên nổi đoá cũng nường theo mấv chú bò sát lành hiền nằm chen chúc, rộn rạo trong thùng, trong rọ, trong bao tải, lổm ngổm bò ra cả bên ngoài đó mà rộ lên.

Tôi xà xuống một chỗ như thế, cất cái giọng lành hiền nhất có thể hỏi một anh chàng mặc khố, áo ghi lê thổ cẩm màu đỏ:

- Anh bán hay mua?
- Bán chứ. Màv không có con mắt à?
- Bán cho ai mà nhiều thế?
- Bán cho người mua.
- Thế mua rồi họ mang đi đâu? Xuống Sài Gòn à?
- Mang ra Bắc, mang lên biên giới, bán sang Tàu.
- Sang Tàu?

Cậu chàng xếch đôi mắt như thú hoang nhìn ngược lên tôi:

- Màv có mua không màv hỏi nhiều thế, điếc cái lỗ tai tao.
- Mua chứ - Tôi cười, rút một điều thuốc lá cắm vào đôi môi thâm xỉ của anh ta - Nhưng trước khi mua phải hỏi cái đã.

- Thuốc mà nhạt thấy mẹ nhưng thơm. Hỏi gì thì hỏi đi, tao đang bận.

- Thế bên Tàu họ không có thứ này à?

- Có thì còn mua làm gì? Cái sọ mà sao ngu quá!

Đã quen với cách nói lố chộp nhưng lòng dạ lại lạnh hiền của người dân tộc dù là ở phương Bắc, tôi hạ giọng rủ rì:

- Này! Giá ở đây so với giá bên Tàu có chênh dữ không?

- Dữ chớ. Đây bán một, mang sang bên kia họ mua mười.

- Thế... sao không làm riêng (Tôi cũng bắt đầu dùng những từ trong này cho đỡ phải hả hờ mất thời gian) mang lên biên giới hoặc sang hẳn bên đó mà bán?

- Cái đầu mà ngu nên cái lưỡi mà cũng đần luôn. Mỗi người mỗi việc chớ, mình biết đường nào mà mang, mang không khéo có khi giá không bằng ở đây, có khi mất sạch bách à. Bọn buôn đường dài nó ghê lắm, nó bảo là luật đấy.

Rõ rồi. Vậy là cái đám người suốt đời thật thà này đã bị con buôn nó bóc đến tận xương tận tủy mà không biết, mà vẫn vui, vẫn bảo người khác là ngu, đầu ngu lưỡi ngu. Tôi cảm cho cậu chàng một mồi thuốc nữa:

- Hỏi câu nữa rồi đi heng: vùng này chỗ nào có nhiều những cái con này nhất?

- Mà ở đâu tới mà hỏi kỳ vậy? Công an à? Phòng thuế à? Vậy tao không trả lời đâu.

- Tao cũng như mà, muốn kiếm chút để cưới vợ.

- Khác chớ. Tao có vợ rồi. Mà kiếm chút để đi chơi gái thì có, tao biết cái bụng người Kinh mà.

Tốt nhất là không tranh luận, tranh luận với họ giằng co có khi mất cả ngày. Tôi làm bộ gãi đầu:

- Ủ, chơi gái. Gái trên này đẹp lắm!

- Không đẹp đâu, cái mồm mà nói ngược cái bụng mà, gái trên này chỉ làm đàn ông sướng nhiều nhiều thôi.

Lại cãi rồi. Tôi gật đầu phát nữa như một dấu chấm hết:

- Nào, ở đâu có nhiều cái con này nhất?

- Mà cứ tới Iasun, Acsup, Ajunha mà hỏi, có nhiều nhưng xa đấy mà chưa chắc họ đã bán cho bọn Kinh chúng mà đâu. Tao, tao cũng không bán đâu.

Cái thằng này, sao cứ mở miệng là Kinh với kọt thế nhỉ? Hồi chiến tranh, khi mấy cái vùng Súp, Sun xa xôi trở thành căn cứ địa cách mạng ấy chắc làm gì có kiểu nói đầy kỳ thị ác cảm thế này.

Rồi khu chợ thú quý, tôi ghé quán làm một ly cà phê nửa để định thần trước khi ra quết định hành động. Chao, thì ra đâu cứ phải chúi đầu vào vàng bạc, đá xanh đá đỏ mới hái ra tiền, ba cái con vật buôn một bán mười này mới thực sự là lãi mà lại lãi một cách nhàn thân, không chết chóc, không máu me, không lo thanh toán sát phạt, cũng chẳng phải trốn nhui trốn nhui. Ô kê! (Lại một từ thời thượng đang được dùng khắp nơi, dùng trong mọi trường hợp dính vào mồm từ lúc nào?) Tính nết tôi từ nhỏ đã quyết liệt, định làm cái gì là tìm hiểu đến nơi đến chốn, hiểu rồi là làm đến cạn nguồn căn nguyên,

không nửa chừng không nước lợ. Chính thế mà thấy bàn bên có một người đàn ông đứng tuổi vẻ trí thức hay đại loại như thế đang ngồi đọc báo bên ly cà phê chảy nhỏ giọt, tôi sán lại:

- Thưa chú...

- Có việc gì không? - Cặp kính trắng nhướng lên.

- Cháu ở xa đến thăm bà con, thấy ở đây người ta buôn bán các con thú sang Trung Quốc nhiều quá, chắc bên ấy họ mua để nuôi như ta nuôi chó cảnh của họ?

Ông có vẻ trí thức hạ hấn kính xuống nhìn tôi như nhìn một vật thể lạ:

- Nuôi gì, họ mua để ăn.

- Ăn? Ăn gì mà như ăn vàng thế ạ?

- Còn quý hơn vàng. Người Tàu họ ăn uống cầu kỳ lắm, tất nhiên là cánh có máu mặt, cánh quan chức, cứ cái gì mà bổ khí tráng dương, tăng cường tuổi thọ, kinh lạc điều hoà, cải lão hoàn đồng... là giá nào họ cũng chơi, kể cả gái còn trinh, lịch sử xa xưa của họ là vậy và bây giờ cũng vậy.

Thảo nào. Tôi cũng đã từng được nghe mấy thằng bạn làm nghề ma cô dẫn gái ở ngoài kia kháo, cánh đại gia Trung Hoa sang đấy, việc đầu tiên là họ bắt mối với người bản xứ quen biết để lòng sục gái trinh với giá cao gấp ba mươi đến năm mươi lần gái thường, không phải chỉ để tặng khoái lạc, được nhìn thấy con gái quần quai đau đớn trong cảm hứng khổ dâm mà hơn thế, họ muốn công việc làm ăn sẽ được may mắn, hanh thông hơn khi tiếp xúc với dòng tinh khí non trẻ, tinh khiết, đầu đời của con gái vị thành niên.

- Ngon ăn thế, chắc dân buôn cả nước đổ đến đây đánh quả?

Tôi hỏi tiếp. Ông kính trắng lắc đầu, cười, rõ ràng là cái cười của một người hiểu biết với một thằng trẻ ranh ngu ngơ:

- Đắt lẽ quê thói cậu ơi! Muốn có được hàng này phải qua hàng chục các thủ tục, các cửa ải, cạm bẫy mà non gan nhụt chí một chút là bỏ cuộc

ngay.

- Ví dụ?

Lần này thì đôi mắt kính trễ xuống:

- Cậu tính làm thử? Một lời khuyên của người đã từng trải qua và đã từng thất bại nhé: Bỏ đi! Nhìn tướng tác cậu bên ngoài tưởng hiền lành nhưng lại có sự quyết liệt, kiêu ngạo ngăm bên trong, cậu không chịu nổi sự ê chề mà cái công việc này nó đem lại đâu.

- Cám ơn chú!

Tôi trả tiền cho cả ông và đứng dậy. Không làm nổi đâu! Chính câu nói của ông ta đã đánh động vào thói hiếu thắng và trí tò mò của tôi. Gì mà không nổi? Khó đến như làm phu đãi vàng, làm bưởng trưởng còn chịu nổi huống chi là ba cái bán mua cò con, vật vãnh này.

Sáng hôm sau, kiểm lại vàng và tiền lần nữa cho chắc ăn, tôi thuê một chiếc xe gi sét có tiếng kêu ăng ăng như chó bị thiếu tại cửa hàng sửa chữa xe máy ở trước cửa nhà trọ rồi hỏi đường phóng đến Iasun. Đường xấu nhưng vắng, gió thổi như bão, cây xanh mướt mát trải dài hai bên đường nên chả mấy lúc cái xe đã nuốt trôi gần tám chục cây số.

Cảnh sắc Iasun nếu không có cái trạm kiểm lâm năm chình ình như cái mụn bọc ở đầu con đường dẫn vào bản và bóng những người cưỡi xe máy các loại đi thu mua thú qua lại gầm ghì trên những con đường uốn lượn, gập ghềnh, nhỏ hẹp thì có cảm giác như nơi đây đang bị cuộc đời bỏ quên, như hàng ngàn năm nay không có bước chân người đặt tới. Đi sâu vào, nhắc thấy chỗ này chỗ kia, dưới gốc cây, trên thềm nhà, dưới mái lá có những nhóm người cả đàn ông lẫn đàn bà đang lui cui làm động tác kiểm hàng, dồn hàng, trả tiền cho chủ nhà. Có vẻ như việc này đã quá quen nên mọi sự đều được tiến hành hết sức chóng vánh. Không cân kẹo, không xét nét ngó nghiêng, người mua chỉ nhìn qua, nhắc lên đặt xuống gọi là rồi vất tọt vào bọc buộc kùm theo xe. Các chú rùa, rắn, ba ba... trước khi chui vào bóng tối còn giương đôi mắt đen láy lên ngơ

ngác nhìn mà không hề biết rằng, ngày sau đây các chú sẽ phải vượt qua một cuộc hành trình dài hàng ngàn, hàng chục ngàn cây số đến một nơi hoàn toàn xa lạ để bị bằm chặt, sào nấu chui tọt vào bụng con người.

Thế thôi, người mua lác đác, người bán cũng lèo tèo, xe đi vào thẳng hoặc, xe đi ra cũng không hăm hở gì. Tóm lại đây là một điểm thu mua lờ mờ, không sôi nổi, một điểm thu mua phụ, có lẽ do nguồn hàng.

Nán lại một chút xem giá cả, tôi quyết định chuyển sang điểm Aesup với hy vọng nơi đó sẽ sôi động hơn. Đi qua trạm kiểm lâm, gặp một cái hắt đầu ra ý hỏi không mua được gì à? Tôi cũng hắt đầu trở lại ra ý nói hàng họ lột quẹt nửa sống nửa chết thế này mua không bỏ, chào nhé, bỏ cái kiểu hỏi khinh người như hỏi bọn lâm tặc ấy đi nhé, không diên tiết, bố mày lại cho cái đám kiểm ưa thì ít đồng loã thì nhiều như các chú mày lỗ mũi ăn trầu thấy mẹ bây giờ, hê!

Song rất may đến Aesup thì tình hình có khả dĩ hơn. Mật độ mua bán đã có chiều rộn ràng. Gần như mỗi nhà là một điểm giao dịch, cả bản là một trung tâm giao dịch, cân đo đong đếm nhíp nhàng, không đôi co, không gay gắt, kẻ mua tươi cười mà kẻ bán cũng sỏi sỏi. Ghé vào một chỗ như thế, tôi đưa mắt nhìn: Ôi chao là ba ba, kỳ đà, rùa rắn, tê tê ở đâu ra mà nhiều quá thế, như thú quý cả nước đổ về đây, con nào con nấy bụng tròn căng, lưng óng ả như vừa được tắm từ bể dầu thơm ra.

Tôi quyết định hạ trại.

Nhưng trước hết là phải có vốn. Ba cái triệu bạc mang theo, cùng lắm là chỉ làm được một chuyến cò con.

Quay trở về thị xã, tôi tìm đến ngay ông đeo kiếng tại quán cà phê quen.

- Sao, vẫn quyết tâm chứ? - Ông hỏi độp luôn.

- Vẫn. Nhưng nhờ chú giới thiệu cho một mối quen để cháu bắt đầu tập việc, tức là hùn vốn.

- Vốn được bao nhiêu?

- Dạ, cũng tạm, vừa làm vừa tạo thêm.

- Chờ đó!

Nói rồi ông đứng dậy ra chỗ bàn để điện thoại (Hồi ấy đã làm gì có di động) bấm máy, nói năng trẻ nãi cái gì đó ngắn gọn rồi đi trở lại:

- Thằng này thuộc loại tay tổ, trước là lính bị kỷ luật tước quân tịch đuổi về nhưng vẫn chưa mất hết chất, làm ăn cũng được, có chữ tín, không ăn chặn ăn bẩn nhưng nóng tính, làm phật y nó là ra ngoài đường ăn mày ngay. Mà cậu hình như trước cũng lính?

- Dạ, nhưng sao chú biết ạ?

- Đã là lính, đi qua chỉ cần ngửi mùi là thấy ngay.

- Mùi gì cơ? - Tôi hỏi đùa.

- Mùi gian khổ, mùi máu, mùi thua thiệt, mùi xa đàn bà, tanh tanh.

Đang nói, từ ngoài cửa bước vào một người nửa đàn ông nửa đàn bà trên tôi chừng năm, sáu tuổi, quần chấy, áo chim cò, da trắng nhầy, tiếng nói như đũa như ru, chỉ riêng đôi mắt là láo liêng hệt mắt rắn ráo, kiểu mắt của người không tin ai.

- Thằng em này đây hả?

- Giả đó - Kính trắng trả lời - Mới nhập cư, còn lạ nước lạ cái, cùng dân lính, ông kèm cặp giúp đỡ giả chút nha!

- Chuyện nhỏ, ông bác đã giới thiệu là thằng em đâu dám chối từ. Chỉ có điều - Đôi mắt rắn trườn sang tôi - Không lười nhác, không được trí trá, nếu cậu có điều gì khuất tất, tôi sẽ không tha.

- Rõ!

Gớm chưa kia, người ngợm bằng cái tẩy, cái đấm thì thiếu cái đá thì thừa mà cũng dám không tha! Không sao, qua sông lụy đò, cứ để cho con rắn ngóc cổ lên.

- Ngay ngày mai vào việc. Tiền có đến đâu, lãi hưởng đến đó, sòng phẳng.

Nói xong con rắn đi ra luôn. Người nhỏ, xe phân khối to, cả hai tạo thành một cặp hài hước phóng trên mặt lộ cao nguyên bụi mù đất đỏ.

Con rắn đúng là tay tổ. Gã thu mua bằng xe hòm chứ không phải bằng xe máy như người khác và đi theo hẵn ít nhất là luôn có ba thằng thường trực, thằng nào thằng ấy bặm trợn, chân tay như chèo, to con, đen đúa như được tuyển từ châu Phi sang. Phải nói quan hệ của hẵn với các điểm bán như người nhà, bao giờ cũng có quà cho con nít, áo quần cho phu nữ, thuốc men cho người già và họ, vô tâm không cần biết mình đang bị bóc lột đến tận xương tuỷ, trong nhà có con thú quý nào là mang ra bán bằng hết.

Mặc dù được coi là cổ động góp vốn nhưng tôi cũng lăn xả vào cân kẹo, bốc vác y xì một thằng cu ly thất nghiệp. Làm gạch, đào bãi đã quen, ba cái bao rắn bao rùa này đối với tôi chỉ là muối. Tối đến, chưa xong việc, mấy thằng Phi kia rủ nhau ra quán uống rượu, còn tôi, tôi tìm một góc vắng trên nhà sàn ngồi hút thuốc. Lúc sau mắt rắn bước tới, ngồi xuống cạnh, tiếng nói trở nên thân mật khác hẵn:

- Câu được đó.
- Có gì đâu anh.
- Cố lên, đi theo tôi ít chuyến là sẽ có đồng ra đồng vào.
- Cám ơn anh.
- Trước đóng quân ở đâu?
- Cao Bằng.

- Uýnh nhau với Tàu à? Còn tôi đánh Mèo, đoạn cuối trào. Nói chung đã làm lính thì trào nào cũng cực, cũng thường bị cuộc đời chó chết nó bỏ quên cho nên thằng nào khôn thì tự tìm cách mà cứu, cậu vào cuộc vậy là vừa, không sớm cũng không muộn.

Hắn ngời hơi xích lại, bất giác tôi hơi nghiêng người sang bên, chết mẹ, đang mệt, hẳn mà giờ trò Pede ra lúc này thì có khi nôn ra mật xanh mật vàng mất nhưng rất may, hẳn lại nháy mắt, giọng rất dâm:

- Chơi gái không? Gái S'Tiên thứ thiệt đằng hoàng, mười sáu, nước nôi nghiêm chỉnh, ngay bản bên thôi, tôi đi.

Tôi lắc đầu. Không phải tôi không bị cái nước nôi nghiêm chỉnh ấy quyến dụ nhưng có một cái gì như lời dặn dò của ông đại đội trưởng tốt bụng ngày nào còn đọng trong đầu tôi: "Đi đánh nhau cũng như buôn bán, phải cố mà tránh xa cái mùi đàn bà ra gở lắm!"

- Máy móc hỏng rồi à? Chiến tranh hay cuộc đời khốn nạn làm cho hỏng? Kiểm ra tiền mà cái kia hỏng thì kiểm làm cái chó gì. Tuy! Đi đây. Mỗi tuần cứ phải có vài ba cú thế này mới gọi là thông khí, ngon cơm.

Nhìn theo cái bóng gầy mảnh biến vào bóng tối cao nguyên sâu thẳm, tôi lắc đầu. Thì ra cái chuyện đực cái kia đâu có phụ thuộc gì vào tầm vóc thân hình. Mỗi tuần cứ phải vài ba cái... Chịu, ngay cả như tôi tôi cũng chịu.

Ngày hôm sau về thị xá đồ hàng xong, hẳn đưa cho tôi một tệp tiền không biết bao nhiêu. Đêm về kiểm lại bỗng giật mình: Một triệu rưỡi! Gì mà nhiều thế? Có hai ngày mà được những từng này kia à? Mà đấy chưa nói là đồng vốn còn hẻo đấy. Được, nói chung là được, tốt! Đêm ấy tôi ngủ một giấc đấy.

o

Cứ thế, ba ngày một chuyến, một tháng chục chuyến, chuyến sau do dồn vốn nên lãi nhiều hơn chuyến trước và chắc tôi sẽ hoàn toàn an vị

với nó nếu như trong một quán ăn tối tôi không gặp một gã lái xe tải để ria mép chờ hàng vừa từ biên giới về. Biết tôi là dân buôn thú quý từ trong bản ra, gã chẹp lưỡi:

- Người khác tôi không dám nhưng riêng ông, nhìn dáng ông phong trần, lãng tử, mạnh mẽ, tôi thấy ông buôn bán cò con thế này nó phí đi.

- Vậy thì tôi phải làm sao? Thành lập băng nhóm phá rừng chặt rừng à?

- Ông cứ đùa. Thế này nha: Ông đã có khi nào tính đến chuyện mang hần hàng lên biên giới chưa? Cũng một công mà tiền vào lại gấp năm gấp mười. Tất nhiên phải có gan, mà cái đó chắc ông có dư.

Buổi gặp qua nhanh nhưng cái nhớ lại nằm lại ngộ nguậy, đục khoét. Để đến khi được chừng ba chục chuyến, thấy lưng vốn đã hòm hòm, tôi tìm đến thẳng ngôi nhà hai tầng rất đẹp ngạ ngay trên mặt tiền một đường phố lớn của mắt rần.

- Sao? Muốn tách ra làm ăn riêng phải không?

Không cần tôi mở lời, gã hất cằm hỏi luôn.

- Đúng là chả cái gì giấu được ông anh cả.

- Giấu thế chó nào được. Thằng nào đủ lông đủ cánh chả thể chứ riêng gì cậu. Nhất là cậu. Ngay từ đầu nhìn trong mắt cậu tôi đã thấy một sự nén nhịn đến khổ sở là biết. Đồng ý! Tuy hơi sớm.

- Cũng là ơn anh đã chỉ bảo, đỡ đần lâu nay.

- Cái giọng nhót đó không hợp với cậu.

- Vâng, anh à... em muốn... Em định...

- Lấy vợ à? Con đĩ nào thế? Bốc lửa bốc khói không?

- Không! - Tý nữa thì tôi phì cười - Em định mua tận gốc bán tận ngọn. Tức là em sẽ mang hàng lên tận biên giới.

Một tràng cười ré lên:

- Ái chà! Định làm ăn lớn, định làm đại gia kia đấy. Chà, buôn đường dài, liệu có nổi không?

- Em nghĩ là nổi.

-Nghĩ! Nghĩ và làm khác nhau nhiều lắm đó, cậu bé. Tôi nói điều đó bởi vì tôi đã từng làm và đã từng bể đầu sút trán để rồi cuối cùng lại quay về đường ngắn, lối ngắn, nhàn thân mà chắc ăn.

- Em tính cứ thử một chuyến.

- Có cái thử chỉ được một lần mà không có lần thứ hai đâu.

- Em hiểu.

- Tức là cậu đã nghĩ, đã lường hết mọi chuyện rồi?

- Em học ở anh.

- Vậy thì còn hỏi tôi làm cái mẹ gì nữa?

- Em muốn xin anh...

- Vay vốn phải không?

Một lần nữa mắt rần lại đoán trước được. Càng tốt, đỡ phải dài dòng, im lặng. Gã đi đến phía cửa sổ nhìn ra vườn, bước chân nhẹ mềm như chân mèo. Lát sau gã quay lại, nét mặt thay đổi hẳn, lạnh tanh, cái lạnh của người khi bắt đầu va chạm đến đồng tiền:

- Bao nhiêu?

- Tùy anh. Nhưng nếu được chừng dăm chục thì tốt.

- Cho cậu vay năm chục.

- Dạ, em cảm ơn. Em hứa sẽ trả anh vào thời gian sớm nhất, trả cả vốn lẫn lãi.

- Hồn! Tôi lại thêm lấy lãi của cậu à? Tôi thực sự quý cậu, tin cậu, tôi cũng muốn cậu đi xa hơn tôi, cậu có thể làm thay những gì tôi đã không làm được. Phải hết sức cẩn trọng. Tiền tôi cũng cần nhưng mạng sống của cậu tôi còn cần hơn.

Giọng gã hơi nhột nhạt. Chợt nhớ có lần gã kể gã có một thằng em ruột khôi ngô lắm, nhưng rồi chỉ vì làm ăn sát phạt với cánh buôn gỗ ở Gia Lai mà thiệt mạng. Nỗi buồn dễ lây, lòng tốt dễ xúc động, tôi ôm lấy gã, lần đầu tiên tôi ôm cái thân hình như xăng pha nhớt của gã vào người giây lâu mà không thấy ghê ngại.

Chọn một ngày đẹp trời và đẹp cả số, tôi đóng tất cả hai trăm con rùa, cứ bắt đầu bằng rùa cái đã, vào ba cái thùng có lỗ thông hơi rồi quăng lên nóc xe khách trực chỉ Hà Nội thẳng tiến! Đường ọp ẹp, xe ọp ẹp, đoạn đường gần hai ngàn cây số bây giờ cùng lắm chỉ đi mất ba ngày thì dạo ấy phải cả tuần mới đến nơi. Cái lo nhất của tôi không phải là lo đựng công an, lo thuế má, lo trấn cướp xin đều mà là lo các em rùa không chịu nổi nắng mưa bỗng dưng lăn củ tử ra. Cái sống cái chết của các em là cái sống cái chết của tôi một khi tôi hầu như đã dốc toàn bộ hầu bao vốn liếng vào canh bạc... rùa này. Cho nên suốt chặng đường tôi luôn luôn chăm sóc, ngó ngàng đến chúng đúng như những đứa con bé bỏng vàng bạc của mình. Nắng một tý, tôi se ruột. Mưa một tý, tôi buốt đầu. Đi thì thôi, hễ có phút nghỉ nào là tôi lại tót lên với chúng. Để đáp lại, qua các lỗ thở, những đôi mắt đen láy, nhỏ xíu nhìn lên tôi như ra ý bảo cậu bạn cứ yên tâm đi, loài rùa chúng tôi sinh ra đời là sống dai lắm, thế này chứ thế nữa cũng nhằm nhò gì ba cái vụ... lẻ tẻ.

Đến Hà Nội là kịch đường. Chưa kịp ngó nhìn cái thành phố đối với tôi không mấy thiện cảm nhưng cũng có chút kỷ niệm tiền án tiền sự này, cha con đã phải công bỗng nhau lên xích lô vượt qua cầu Long Biên

ngược lên phía cầu chui Gia Lâm để đón xe đi Hải Phòng. Người nhiều xe ít, vẫy được một chiếc xe dừng lại, dầu có trả tiền gấp rưỡi gấp đôi, là cả một trần ai. Cuối cùng một chiếc xe khách mang nhãn hiệu Liva già nua cổ kính đã cho tôi thực hiện được cú đi ra thành phố cảng có trên trăm cây số nhưng phải mất cả ngày này.

Vì vậy mà khi đến nơi, ra bến Bính, chiếc tàu thủy cuối cùng đã rời bến. Đêm xuống. Gió lạnh hun hút. Bụng đói sôi sùng sục như nổi cám lợn nhưng chẳng thể bỏ rùa ở đó mà ra phố kiếm cái ăn. Cha con đành kiếm một cái mái che rách nát chui vào nằm qua đêm vậy. Bỗng có mùi gì thum thum xộc thẳng vào mũi. Chết cha rồi, chả lẽ có em rùa nào bị tử vong ư? Vội mở nắp thùng ngửi hít như chó đánh hơi... Không, không thấy gì, da thịt, mui mai của các em vẫn thơm lắm, chỉ khét đặng mùi nắng chút thôi. Một làn gió từ sông thổi vào dọc theo bến. Thở phào. Khốn khổ, mùi cá mà lại tưởng là rùa.

Rồi ngủ thiếp đi, cả người cả rùa đều ngủ li bì sau một chặng đường dài gió bụi. Li bì đến mức nửa đêm, nếu không có một cú đá đến ực một cái vào giữa ngực thì chưa chắc tôi đã choàng dậy. Trong ánh đèn bảo vệ vàng quạch, có ba cái bóng đen đang sừng sững đứng chạng háng trước mặt. Một bóng thấp, một bóng gầy và một bóng béo. Bóng thấp có lẽ là cái thẳng vừa đá tôi, lên tiếng rất oách:

- Buôn hả?
- Buôn - Tôi trả lời theo đúng nhịp điệu của nó.
- Sao còn nằm đây?
- Vì chẳng còn biết nằm đâu - Vẫn đúng.

Cái bóng gầy từ phía sau bước lên, giọng như vỡ ối:

- Có tiền không?
- Tiền gì? - Đến đây thì không thể đúng nhịp điệu được nữa.

- Tiền nộp cho các bố mày chứ còn tiền gì - Vẫn bóng gầy.

- Sao phải nộp? - Tôi từng từng.

Đến lượt cái bóng béo bước lên. Người béo nhưng giọng lại rất mỏng rất gầy:

- Không mất thì giờ với nó nữa. Nghe đây thằng kia! - Hấn rút trong lưng ra một cái rìu bắt đèn sáng loáng như như vào giữa mặt tôi - Trong người có gì thì nôn ra, nôn hết, đừng để bọn tao phải rờ rẫm, bần tay.

Biết bọn này không đùa, đã từng nghe danh dân đất cảng không thích đùa, tôi đành dọn một cái giọng ai oán như phường bát âm ở quê:

- Ôi giờ ời các anh ời là các anh ời... Có bao nhiêu con dồn vào rùa vào răn hết rồi con còn cái gì trong người nữa đâu... Trăm lạy nghìn lạy các anh tha cho để con còn trở về nuôi vợ nuôi con, hờ...

- Câm mồm! - Thằng thấp quát khê - Mày định đưa ma các bố mày đấy à?

- Ôi giờ ời là giờ... Con có dám đưa ai đâu - vẫn rên rĩ - Thôi thì có mấy thùng rùa này các anh lấy cả đi, chúng nó sắp nghèo củ tỏi cả rồi, em cũng chả muốn giữ làm gì nữa... hờ...

- Củ tỏi để tế thằng cha mày à? Láo! Lục soát, có gì lấy hết!

Thằng béo có vẻ là trưởng nhóm nói và huơ rìu lên cho hai thằng kia xông lại. Đùa thế là vừa, chỉ bằng một động tác rất bình thường học lỏm hồi còn đi buôn trâu, thoắt cái tôi đã chuên được cây rìu sang tay tôi và trở cán nện một cú ra nện vào giữa sọ hăn. Thằng này quay lơ, ôm đầu gục xuống giẫy đành đạch. Thằng cao xông lại, lần này tôi dùng chân, cũng là học được hồi còn ở quân ngũ phải thường xuyên đi trinh sát và thi thoảng sử dụng với đám lính biển người hay thối kèn sừng dê phía bên kia, hức một tiếng, đến lượt nó ôm chặt lấy háng nhảy lò cò ra phía sau. Còn thằng thứ ba, thằng nhỏ con, chả cần động chạm gì cũng tự

dưng lẩn đùng ngã ngửa, mồm miệng lắp bắp không ra tiếng người cũng không ra tiếng thú. Đến lượt tôi lục soát ngược lại từng thặng. Chán mớ, chả có gì ngoài cái mùi hôi khắm và những gói bột trắng đã hít được một nửa.

Tôi dựng cả ba dậy cho chúng ngồi tựa vào nhau, nhổ một bãi nước bọt xuống đất:

- Đã là nghiện thì hãy chọn con nghiện mà trấn cướp nhé! May cho chúng mày tao đang mệt chứ khi khác thì cả ba đứa đã xuống đáy sông nằm với Hà bá rồi.

Cả ba đều im thít như thế cho đến lúc này chúng vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra với mình. Vừa lúc có tiếng còi tàu vào bến. Sáng rồi, đã hiện ra lờ mờ ba cái mặt còn trẻ măng, chắc cũng chỉ mười bảy mười tám là cùng, tôi chỉ vào ba thùng rùa:

- Lần này tha. Bây giờ chúng mày chuyển mấy cái thùng này xuống tàu, nhanh!

Ba đứa líu ríu làm theo. Những em rùa của tôi sau một đêm ngủ yên giấc, bị động đến, vác lên cứ bò ầm ầm trong thùng, đến nổi thẳng béo không thể không ngoái lại nhìn tôi như muốn nói: Đâu, có thấy con nào sắp ngoẻo củ tỏi đâu. Tôi bật cười. Nó cũng méo xẹo cười theo như thần chết vớ được sọ người.

o

Tàu ọp ẹp, hàng ọp ẹp, người cũng không khá gì hơn. Cũng đường biển đáng lẽ chỉ chạy vài giờ đặng này phải mất hai lèo, gần cả ngày mới đến nơi. Được cái thoả sức phóng tầm mắt ngắm ra ngàn ngàn hòn đảo rêu phong, im lìm như những con quái vật vô tri bị giời đày xuống hạ giới trên mặt vịnh. Trời xanh, biển xanh, chỉ có thân phận con người là tối.

Chiều muộn. Huyện đường biên Hải Ninh hiện ra trong mờ mờ sương khói. Gió biên ải cũng khác, nắng biên ải càng khác, man man, bàng lảng, ảo hư thế nào. Trên nữa là Móng Cái, nhà cửa vẫn còn nguyên dấu vết một trận giặc hoang tàn tuy khu cửa khẩu chiều nay sao người ở đâu mà chui bò ra nhiều thế! Người trên bờ, người dưới nước, người thành thơi du lịch, người tất bật bán mua. Người và hàng chen chúc nhau chuyển động qua lại hối hả, lo âu, căng thẳng như nơi đây sắp có cơn động chấn khổng lồ sắp xảy ra. Người ta bán tất cả những gì có thể bán và mua tất cả những gì có thể mua. Hàng đoàn xe siêu trọng chở dưa hấu nằm chờ bên này, có xe dưa đã bắt đầu nhào nhoét. Hàng đoàn xe siêu tấn chở lê, táo, áo quần vải vóc nối đuôi từ bên kia sang. Giống sự chuyển quân âm ỉ, không dứt chuẩn bị cho một cuộc chiến tranh hủy diệt. Lợn Móng, Cái gái Tiên Yên... Lợn gái đâu chả thấy chỉ thấy những bãi chó thịt chuyển đi, bãi chó cảnh chuyển về, ăng ăng, rin rít, cứt đá văng vãi khắp nơi. Và dưới kia là dòng Ca Long đang trở thành đường biên, thành cửa khẩu, thành mốc chủ quyền tự nhiên giữa hai nước. Mấy ông khách trên tàu bảo, hồi đó vùng này buồn như bãi tha ma, không người không nhà, chỉ có tiếng mìn nổ rờn rợn và cây cầu đá vắt ngang sông như một vành khăn tang còn hiện nguyên dòng chữ khắc đậm: "Tính hữu nghị Việt Trung đời đời bền vững". Có tiếng sụt nhẹ của ai. Tất cả im. Con tàu chở cả chính trị lẫn cơm áo gạo tiền lên biên giới chiều nay sao nặng nề, ngọt ngào, cứ muốn tách rời nhưng lại không thể tách rời.

Tàu vừa cập bến, chưa kịp vãn hết các em rùa lên bờ, lập tức toàn thân tôi đã bị một màng lưới xe ôm bủa vây, xiết chặt. Lên xe chú ơi, đi đâu tôi chở cho, lấy rẻ thôi. Rùa hả thằng em, hàng này đang thịnh đấy, lên xe tôi đưa đến tận điểm bán được giá cho! Xê ra, khách này là của tao, nào, ông bạn đi đâu, ra sông hay cửa khẩu?... Thôi thì cứ là nặng cả lên, dịu ngọt pha lẫn thô bạo. Riêng có một tay xe ôm trông mặt mày có vẻ tử tế lại kéo xích tôi ra một chỗ, nói nhỏ vào tai:

- Anh đừng bán bên này, chịu khó chuyển sang bên kia sông, giá gấp đôi gấp ba, tôi mách mỗi cho.

- Thế à? Cám ơn! Nhưng chủ tôi bảo tôi chỉ đồ bên này, mỗi quen.

- Vậy thì - Trở mặt như chó - về bảo với thằng chủ của mày là ngu lắm, rất ngu! Cơm không ăn, muốn ăn cứ!

Tý nữa thì tôi đã cho hẳn một đấm văng xuống sông nếu không chột nghĩ đến thân phận đang bị săn đuổi của mình. Với triết lý sặc mùi phần thực, quán ăn hay buôn bán cũng vậy, cứ đông là được, là ngon, cười nhạt một tiếng, tôi nhắm một chỗ đông người xách rùa đi đến.

Để ý thấy một người phụ nữ trung tuổi, nước da đỏ đẵn, miệng nhai trầu, nét mặt phúc hậu đang mau mắn cân mớ kỳ đà cho khách, tôi xán lại:

- Thím ơi...

- Hàng gì, em? - Hỏi mà không nhìn lên.

- Dạ, rùa.

- Ở đâu?

- Đak Lak ạ!

- Đúng Đak Lak chứ?

- Với thím, ai dám nói sai.

Lúc này bà ta mới nhìn lên. Khuôn mặt, cái miệng, đôi mắt này hồi trẻ chắc là đẹp lắm.

- Cậu em đi lần đầu?

- Dạ.

- Bao nhiêu?

- Hai trăm con.

- Là tôi hỏi cậu định lấy giá bao nhiêu một cân?
- Thì thím lấy người ta thế nào thím lấy cháu như thế.
- Cái cậu này buôn bán hay nhỉ? Thế tôi trả một nghìn một cân cậu cũng gật à?
- Kể cả trường hợp ấy vì từ nãy đứng nhìn, cháu biết thím là người tử tế.
- Cậu này mới đi lần đầu đã khéo. Thôi được, cứ để đó tôi lấy hết cho.
- Vâng, cảm ơn thím!
- Lần sau lên, cứ gặp tôi. Tôi tên Mai, cứ hỏi Mai đơn giản, chả là ti vi đang chiếu bộ phim Đơn giản tôi là Maria ấy mà, là ai cũng biết.

Tôi gật đầu nhưng lại nghĩ khác. Không có lần sau đâu thưa bà, có lần sau để bà ăn hết phần tôi à, bởi vì... đơn giản tôi là Hùng Ka rô, thế thôi.

Nửa tiếng sau ra khỏi được vòng người, cầm cục tiền vừa nóng vừa lạnh linh tới một chỗ vắng nhắm nước bọt ngồi đếm, tôi bỗng ngã giữa người: Sao nhiều thế, đếm đi đếm lại, trừ vốn ra, vẫn còn thừa ra bốn chục triệu. Cha mẹ ơi! Một chuyến buôn có nửa tháng cả đi lẫn về mà lãi được chừng này kia ư? Nếu số lượng nhiều hơn, đa chủng loại hơn và nếu mang sang hẳn bên kia thì đồng lãi sẽ còn dằng đến thế nào? Nói chung là được đấy, ổn đấy, có thể đời mở sang trang mới đấy, cảm ơn biên cương, cảm ơn... các em rùa! Tự dưng thấy ngực mình nghẹn lại. Một chút ân hận, một chút áy náy nhen lên. Hồi nãy khi cân xong, cầm tiền đi ra, vẫn còn thoáng thấy những đôi mắt nhỏ xíu, đen láy của các em nhìn theo như vĩnh biệt như oán thán. Dù sao cũng gần chục ngày sướng khổ vui buồn lặn độn có nhau để bây giờ đường ai nấy đi, kẻ cầm tiền một cục, kẻ sắp bị phanh thây, xé nát, băm chặt, moi tim, móc gan đổ vào nồi để làm món bổ dương toáng khí cho bọn rừng mỡ bên kia sông. Thôi thì lẽ đời là thế, mạnh được yếu thua, con to ăn con nhỏ, khôn

sống mong chết, xin linh hồn các em rùa bỏ quá cho tôi, tôi là một kẻ nhẩn tâm bất đắc dĩ, suy đến cùng cũng chỉ là vì kế sinh tồn.

Sông Ca Long về đêm thật thơ mộng hiền lành. Ngọn gió hoang vu thổi dọc đường biên nước ra phía biển. Ngàn năm nay gió vẫn thổi như thế, hồn nhiên, vô cảm như giễu cợt cái nhọc nhằn của con người sao bày đặt ra lắm chủ thuyết, chủ nghĩa để làm khổ nhau, sao không như gió, hợp lại tan, rong chơi giữa trời...

Tôi chợt nghĩ đến thằng Thư. Không hiểu giờ này nó đang ở đâu, làm gì? Với tính khí cực đoan, cố chấp đến ương gàn của nó, rồi nó sẽ sống ra sao trong dòng đời vui ít buồn nhiều này? Tôi đã định nếu thằng vai chuyển nữa, tất nhiên là vẫn chưa bị bắt trở lại, tôi sẽ bỏ ra ít ngày đi tìm nó, tìm được sẽ rủ nó cùng làm ăn, nếu không, sẽ cho nó ít vốn để nó tự lập. Thì cú đột nhập thằng tử phú ở Đức về không thành năm rồi một phần cũng là vì nó đẩy thôi. Còn bây giờ, Thư ơi, mọi sự trước mắt còn chưa biết thế nào, có thể thuận lợi và có thể sẽ rất xấu, anh chưa muốn kéo em vào cuộc, chờ anh...

o

Cất cục tiền nóng rẫy như cục than vào người, chỗ bụng dưới, tôi chưa về ngay mà quyết định trụ lại ba ngày để làm cú trinh sát tổng hợp tạo tiền đề cho những chuyến đi sau quy mô và chắc chắn là quyết liệt hơn. Kính râm, mũ cối chụp đầu, áo quần quân phục, lấy màng lưới thông tin tình báo là cánh xe ôm và các cô nàng bán nước, tôi tha thân vào mọi góc ngách sáng tối của khu cửa khẩu để dò la, thám thính về hàng rào thuế quan, các trạm liên ngành, năng lực phẩm chất của lực lượng công an, biên phòng, hải quan, giá cả, mặt hàng nào lợi thế, mặt hàng nào nên bỏ qua, lang thang sang cả phía bên kia, thị trấn Đông Hưng để móc rập, tìm hiểu mối bán, điểm bán, thực hiện những giao kèo nước bọt ban đầu. Cuối cùng tôi trà trộn cả vào những thế lực đen đang tác yêu tác quái vùng này để nhận biết thực chất toàn bộ nơi đây chỉ có ba nhóm chính, một nhóm dân Hà Nội, một nhóm dân miền Trung và một nhóm dân tại chỗ. Hà Nội với tại chỗ thì tôi không ngại, hai địa danh

làm giả ăn thật này không mấy khi tạo ra được những tính cách tàn bạo và đi đến cùng mọi toan tính. Còn cánh miền Trung, bằng vào sự va đập đã trải nghiệm thì không đùa được, lì lợm, bất cần, coi cái chết như không, làm gì cũng có tính mục đích, thì đó, trong lịch sử chiến tranh, ai đó đã đúc kết rằng dù theo bên này hay bên kia, dù ở môi trường chính trị, kinh tế hay khoa học họ đều trở thành những thủ lĩnh, những tướng lĩnh đầu bảng và ngay cả trong những băng đảng xã hội đen, họ cũng là những nhân vật đáng gờm nhất trước luật pháp.

Nhà Tây cơm Tàu vợ Nhật. Đêm cuối cùng trước khi rời cửa khẩu biên cương, tôi tự thưởng cho mình một bữa ăn thuần Tàu: Cơm Tàu, lẩu Tàu, bia Tàu, thuốc lá Tàu và để đồng bộ, ăn xong tôi bám theo mấy thằng trai thích cảm giác lạ lẫm qua sông tìm niềm vui xác thịt với một em cũng Tàu cho phê, cho có phần vĩ thanh nồng nàn.

Đã va đụng không ít với cánh đàn bà con gái các loại, đương nhiên, nhưng có lẽ lần này với con gái Trung Hoa là để lại ấn tượng mạnh nhất như dân chơi thứ thiệt đã kháo: "Đó là một công nghệ làm tình điêu luyện có một không hai trên thế giới".

Gái Tứ Xuyên, nước da phương Bắc, ngọc ngà, mắt xếch, chân thẳng, đùi tròn, khít khao như chẳng có làn gió mảnh nào có thể luồn qua, cao ít nhất một thước bảy, miệng nhỏ, răng trắng, khuôn mặt sáng như trăng, hơi thở tinh khiết, da thịt thơm tho, cần cuồng nhiệt thì vô cùng cuồng nhiệt, cần êm đềm lại rất chi êm đềm, như nham thạch lại như biển lặng, không vội vàng, không giục giã, chẳng cần đồng ngữ, đã có những cử chỉ tận tình, âu yếm, chiều nịnh, lúc ở trên lúc ở dưới, đắm chìm, chân thật như người vợ như tình nhân thay cho rồi, khách xong vẫn nhẫn nại muốn khách thử căng dướn lên lần nữa, cố lên, a lúi, còn giờ mà. Dải lụa xanh lại bay lên vắt qua xà, em ngoắc chân vào đó, thả người, ngậm nhẹ... xoay tròn, miệng em như mũi khoan khoan vào cõi mê rung giật, rồi cũng với dải lụa thần kỳ như xiêm y của Từ Hy Thái Hậu ấy, em bay là là, bay sát sạt, hai thân hình đực cái cọ nghiêng vào nhau, chết chóc... Ôi Tứ Xuyên xa ngái, nằm cạnh em, nằm trên em sao cứ có cảm giác đang được kề cận, tan chảy, nuốt chửng với một ảo hình Lâm Đại Ngọc trong

Hồng Lôu Mộng, một Kim Liên trong Kim Bình Mai, một Hỷ Nhi trong Bạch Mao Nữ... những nhân vật những cốt truyện, những bộ phim được xem thời tuổi trẻ làm sao. Như có cả một lịch sử Trung Hoa thăm thăm đau thương và diễm lệ quần quại trong cơn cuồng dâm xác thịt vây bủa toàn thân.

Và mọi việc sẽ kết thúc nhớ đời nếu như vào lúc hứng khoái nhất, khi cái cảm đầy râu của tôi chà xát dữ dội lên đùi non của nàng, cô gái phương Bắc không oản người kêu rú lên: "Ái, đau em!" Thế là tụt hết mọi cảm hứng, tứ chi đông lạnh, nhưng lồng ngực lại nóng ran như cái kẻ bị lãng loạn bị phản trắc. Tôi đứng dậy, vơ chiếc quần mặc vào, quăng ra năm trăm ngàn, một cái giá tới trời hồi đó, vào giữa cái rồn hun hút của cô ả rồi, đáng lẽ sẽ đi ra một cách chán ngán thì tôi lại cất tiếng lảm nhảm:

- Thối thây! Cô tưởng con đĩ Trung Hoa sẽ có giá hơn một con đĩ Việt Nam sao?

Thay vì, là tôi cứ nghĩ thế, cô ả sẽ găm mặt xuống hoặc sẽ quay mặt đi trong một sự bẽ bàng có thể nhưng không, ả lại nhoẻn cười là lạ rồi thả một câu chằng đâu vào đâu:

- Ai bảo cái của anh... ấy quá!

Tôi đi như chạy ra khỏi căn phòng hồi hám mà vừa lúc nãy lại tưởng là bông bênh tiên cảnh.

Về đến phòng trọ, chợt nhớ đến cái cười khả nghi là lạ ấy, tôi vội giở tiền ra kiểm lại. Thôi rồi, mất tiêu đi đâu mười triệu rồi. Kiểm lại lần nữa, vẫn mười triệu. Chợt hiểu. Không ai khác, chính con bé giả Hoa đó lừa lúc tôi vào Toalet rửa ráy, ở ngoài đã nhanh tay thó rồi, không thó hết, chỉ thó vừa đủ để khách không kịp thời phát hiện ra. Còn bây giờ, có muốn quay lại trưng trị thì cũng đã quá muộn. Nó đâu còn ở đó và đâu có thì, gái đĩ già mồm, chỉ thêm lỗ bịch làm nhục thể quốc gia nếu định làm toáng lên. Đó là chưa nói có thể còn bị công an bên ấy bắt giữ rồi trao lại cho công an bên này vì tội danh làm mất trật tự an ninh.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 26

Tắm rửa, cạo râu cạo ria cẩn thận, diện hẳn một bộ thể thao áo Pull, quần bò, giày Adidas đều là hàng hiệu, tôi bấm chuông ngôi nhà hai tầng quét ve xanh. Chính mắt rần ra mở cửa, giơ tay, tròn mắt:

- Nhìn cậu trẻ trung, đẹp đẽ thế này là biết cậu đã thắng. Tốt. Đến trả tiền?

- Không! Em đến vay thêm.

- Chưa tổn à?

- Tổn nhưng đã trót cưỡi lưng cọp.

- Bao nhiêu?

- Cho em mượn một trăm.

- Một trăm? Hơi bị nhiều đấy. Để nghĩ cái đã. Nhưng trước khi quyết định cũng cần cho cậu biết thông tin này.

- Không phải cuộc chiến tranh xung đột lãnh thổ chứ ạ?

- Còn hơn. Nghe đâu tới đây chính phủ sẽ ban sắc lệnh đóng cửa rừng, như vậy không chỉ bọn buôn gỗ mà cả bọn buôn thú như chúng ta đều sẽ chết.

- Anh có tin không?

- Từng này tuổi rồi, đâu có dễ tin. Tuy sắc lệnh vẫn chỉ là sắc lệnh, chưa chắc đã thành hiện thực và nếu có thành thì cũng chưa chắc đã có

hiệu lực, mọi sắc lệnh có vẻ như đều xuất phát từ chính người để ra nó, vì thế nên mới có những đại gia gỗ giàu phát lên, giàu đến nỗi có thể mua được cả máy bay, cả một đội bóng có hạng nhưng vẫn cần phải cẩn thận.

- Ý anh là nên chuyển nghề?

- Không, vẫn nghề ấy nhưng làm tốt ráo lên, táo bạo vào, để nếu nó gì xảy ra cậu đã có đồng vốn khá khá.

- Thế đưa tiền cho em anh không sợ mất?

- Ai đã nói đưa mà đưa?

- Nghĩa là..., tôi đã thoáng thất vọng.

- Nghĩa là tôi cho cậu vay gấp đôi, hai trăm. Tôi biết cậu sẽ thắng nữa. Về đi, sáng mai đến lấy tiền. Còn bây giờ...

Anh ta nháy mắt vào phía trong, góc ấy đang thấp thoáng một cặp đùi trần trắng mịn thò ra ngoài rèm. Tôi cười, xin cáo lui.

Tôi đến quán ăn quen gặp gã lái xe gầy guộc, da tái, để ria mép, đập luôn:

- Hỏi thật nhé, mỗi chuyến đi, chủ trả cho cậu nhiều?

- Ít lắm. Lần nhiều là dăm triệu, lần ít chỉ hai triệu, có lần chỉ đủ tiền ăn đường.

- Đi với tôi, thua hay thắng, tôi đều trả cậu mỗi chuyến từ bảy đến chục triệu, chịu không?

Hàng ria mép ngọc ngậy. Cái cổ ngậy ngậy không ra gât không ra lấc.

- Cậu tên gì?

- Em tên Hưng.

Xưng em rồi kia đấy. Tức là mình đã có cái uy tối thiểu của một ông chủ. Bất giác cái võ vai của tôi cũng có dáng dấp cái võ vai của một ông chủ:

- Tôi cũng tên Hưng, anh chắc nhiều tuổi hơn là Hưng anh, tôi ít tuổi hơn gọi là Hưng em, đừng câu nệ. Mà ông chính thức tuổi bao nhiêu?

- Em... hai năm.

Chết mẹ! Hẳn kém mình tới bốn tuổi mà sao già thế, cứ như ông già vợ mình. Vậy thì chỉ cần một động tác hoán vị anh thành em, em, thành anh, đơn giản.

- Đi với tôi chỉ yêu cầu nhanh nhạy, trung thực và cẩn thận còn ngoài ra tất cả những việc khác, chẳng em khỏi lo. Chuẩn bị tìm thuê một cái xe thật bền đi, loại hai tấn rưỡi đến ba tấn ấy, sáng mốt đi Easup nhận hàng rồi hôm sau lên đường luôn.

o

Lần này có xe riêng nên tôi mặc sức nhét nhồi chủng loại. Ngoài rùa ra, tôi cho đóng thùng ráo trội cả tê tê, kỳ đà, rắn, ba ba... Có con ba ba nặng đến 50 cân, to như con vích ngoài biển phải mím môi mím lợi vác mới nổi. Chiếc xe bỗng trở thành cả một vườn bách thú di động, rộn rạo, hoạt náo vui đáo để.

Hưng là một tay lái cừ. Đường xấu xóc thế mà rất ít khi thấy thùng xe nảy lên, chao đảo. Và nhanh, có ngày hẳn vượt được đến hơn bốn trăm cây số mà tối về, mặt mũi vẫn tỉnh queo, còn xăng sái giúp tôi chăm lo ăn uống, làm vệ sinh từng con vật từng chuồng thú. Thậm chí ban đêm, để mặc tôi ngủ có mùng mền trong nhà trọ, hẳn ra ngoài xe nằm chịu muỗi để canh chừng kẻ trộm. Họ nói tôi là hung thần này nọ nhưng có ai biết tôi là một gã hay cảm động vật. Chỉ cần nhìn cái dáng gầy gò, nước da xanh mướt cùng cung cách tận tụy của hẳn thế thôi là tôi đã muốn máy móc tăng thu nhập cho hẳn lên gấp đôi gấp rưỡi rồi nhưng hợm đã, cờ bạc ăn nhau về sáng, mới thế đã biết thế nào.

Nếu qua cầu Lai Vu không có sự việc rắn xỏ cũi bò cả xuống đường, xuống ruộng khiến cho hai thằng phải thuê tới cả chục trai làng ra giúp hết hai giờ đồng hồ mới bắt hết lại được thì chuyển đi có thể nói là hoàn hảo. Năm ngày hơn đã ra đến trạm liên ngành gần cửa khẩu, đúng là một kỷ lục mà khó có tay lái nào làm nổi. Đây là cái trạm mà chỉ cần nhìn qua bốn loại sắc phục chen nhau là đủ để hiểu tầm quan trọng của nó đến đường nào. Đã buôn là phải lậu, buôn không lậu thì suốt đời chỉ ỉa ra cứt sắt! Thấm nhuần triết lý con buôn ấy, tôi quyết định lách luật. Lách chứ không trốn. Trốn được thì ăn cả nhưng lộ ra là mất hết. Tôi chọn khoảng giữa, tức là vừa trốn vừa nộp. Đại khái đáng lẽ với lô hàng này phải nộp mười thì tôi chỉ nộp ba, ba còn lại tìm cách nhét khéo vào túi công quyền, vậy vẫn còn bốn. Một chuyến hàng gần hai trăm triệu mà trốn được gần nửa thuế cũng đã là hảo hảo lắm rồi, tham thì thâm, mình có bát cơm thì thiên hạ cũng có miếng cháo, ăn cả dứt khoát có ngày hóc nỏ hầu nỏ họng, vấn đề còn lại là nhét như thế nào? Nhét không đủ, nhét lộ liễu, nhét sai cửa, nhét đều, vừa nhét vừa khinh là có khi phản ngược lại. Rõ ràng đây là một nghệ thuật, một công nghệ hối lộ đòi hỏi người hối phải đóng vai một diễn viên đại tài. Và tôi, do đã dày dạn trải qua những ca tương tự hồi còn đi đãi vàng, đôi lúc còn gian nan hơn, nên suốt chiều dài con đường Một miên man các trạm kiểm tra, mọi sự cứ trôi ngọt như mía lùi.

Đến chặng qua khẩu, tôi quyết định không đi đường cái quan mà cho tất cả hàng xuống thuyền sang sông theo hợp đồng với đầu mối bên kia. Chọn đường này không phải xếp hàng mất thì giờ mà lại gọn ghẽ đỡ nhiều khê hơn rất nhiều, tất nhiên là vẫn hợp pháp. Hưng em gửi xe rồi sang cùng với tôi. Đến điểm, do đã có động tác chuẩn bị kỹ từ trước với sự có mặt của cả ba bên, tôi, thương nhân người Tàu, người phiên dịch kiêm môi giới, nên công việc cân đong kiểm nghiệm số lượng, chất lượng diễn ra khá chóng vánh. Chưa tới ba giờ đồng hồ chúng tôi đã có mặt ở bờ Nam sông với một túi tiền nặng trĩu trên vai. Không cần đếm lại tôi cũng biết chắc chuyến này đã thực lãi một trăm năm chục triệu. Không được một vốn bốn, năm lời như người ta mách nhưng vốn một lời

hai, ba thế này là quá thẳng rồi, có kém gì buôn thuốc phiện mà lại an toàn, nhàn hạ.

Trong bữa ăn, tôi bàn với Hưng em ngày mai cả hai thẳng sang bên đó thám thính xem có loại hàng gì thật độc mà trong nước đang khát tung vốn làm cú đúp buôn ngược trở lại để có thể ăn đậm cả hai chiều. Đại gì. Thằng Hưng nhìn tôi gật gật mà không nói. Cái nhìn của nó thế nào ấy, không ra vui cũng chẳng ra buồn, đến lạ, đáng lẽ sau mọi việc trót lọt như thế này, cái mặt nó phải rạng lên mới đúng. Nghĩ rằng nó đang dấm dứ vì chuyện tiền công so với doanh số mà nó đã nắm biết, tôi đưa ly bia Vạn Lực đang nghét lên, mở lời hào phóng:

- Căn cứ vào thành quả của chuyến này, mà công của chú cũng đã góp một phần không nhỏ, tôi quyết định tăng lương cho chú từ mười triệu lên mười lăm triệu. Nào, canpey!

Nhưng nó chỉ cạn một nửa rồi bỏ ly xuống, khẽ cười. Cái cười băng quơ kiểu gì không biết. Hay nó nhớ con vợ lẽ trẻ măng mới cưới tháng trước, hoặc cũng có thể giữa nó và con vợ có đôi mộng toàn trứng của nó trước lúc đi đã có chuyện gì. Ai bảo, vợ đẹp vợ giòn là vợ người ta... Nào, nam nhi đại trượng phu chấp làm thèm vào cái thứ xuân ra là ngựa l... ấy, uống đi, thẳng em! Tôi nói thầm mà chả biết có trúng không và uống cạn ly của mình.

o

Chỉ đến đêm, khi tôi rủ nó đi chơi gái, chơi bên này thôi, ta tầm ao ta chứ bấu nỡn gì cái thứ ngoại quốc kia để giải sui thì cái thái độ khó hiểu và khó chịu của nó mới được giải mã. Giải mã thế nào lại cũng phải mất tới hai ngày sau chứ ngay lúc đó, tại bến sông vắng, tôi chỉ thấy tối tăm mặt mũi bởi những cú đánh dữ dội từ phía sau ra phía trước, lại từ phía trước ra phía sau, đánh bên phải đánh bên trái, cú đánh nào cũng nặng ký, cũng mang tính hủy diệt cả. Song, nhờ có những năm tháng được rèn luyện cẩn thận trong đại đội trinh sát nên tôi tránh được hầu hết những đòn đánh vào chỗ hiểm như đầu, ngực, hạ bộ, bọng đái, tim phổi... Cho

đến khi toàn thân tôi nhũn ra, đẫm máu thì một bàn tay cứng ngắt mới túm ngực áo tôi dựng dậy, liền đó là một cái giọng sặc mùi cá chết phả vào giữa mặt:

- Mẹ mày! Biết thân biết phận cầm mồm lại, cấm kêu!

Mẹ mày! Tôi cũng thằm chửi lại, cầm mồm thì dễ rồi nhưng cái giọng miền Trung của mày là không đùa được. Tôi nường mắt nhìn ra xung quanh để tìm bóng thằng Hưng nhưng không thấy. Chết cha, coi chừng sức vóc lẻo khoẻo như thế có khi nó bị quăng xuống sông rồi cũng nên, khổ thân nó!

- Tiền bạc để đâu, nói?

À, thì ra vẫn là cái trò tống tiền trấn cướp thông thường vậy mà lại cứ tưởng là công an hình sự. Tôi nén một hơi thở ra. May mà bố mày đã lường trước nên tiền bạc bố giấu kín đi cả rồi, các con có đánh chết thì vốn liếng bố vẫn còn nguyên. Tôi tương tưng:

- Chuyển về quê hết rồi.

- Có đúng không?.

- Không đúng thì sao mà thì sao? - Chả rõ thế quái nào mà tôi lại có cái giọng y sì phim Hồng Kông đến thế?

- Cho mày nói lại lần nữa!

- Quân tử nhất ngôn.

Lần này là một câu như một sách. Thằng cá chết cười hắc một tiếng:

- Mày ngu rồi: Luật ở đây là lãi xuất từ một trăm trở lên phải nộp lại cho lực lượng bảo kê ít nhất ba mươi phần trăm, không có lực lượng này, tức là chúng tao, mày tưởng ăn không được của bọn Khựa à, chúng đánh cho sặc máu ra ấy chứ. Qua mặt, láo!

- Tôi mới đi lần đầu, không biết.

- Không biết thì bây giờ biết. Nói đi, tiền cất đâu? Nếu nói, chúng tao chỉ thu đúng tỷ lệ, không nói, đến khi tìm ra sẽ thu hết.

Tôi cười khẩy. Thu đúng tỷ lệ! Mẹ, ai cho phép chúng mày đưa ra cái tỷ lệ ăn cướp đó? Còn lâu, mồ hôi nước mắt của bố mày chứ có phải cứt đâu mà phần trăm với chả phần trăm. Nào, cứ tìm đi! Ông cố nội chúng mày có sống lại cũng chả tìm được nữa là. Đấy, bố mày giấu ở ngoài vườn ấy, dưới nắp hố phân, đi mà tìm. Tìm được, tao còn thưởng thêm. Đúng là chiều nay trước khi ra phố, bằng kinh nghiệm xương máu là không bao giờ được mang tiền theo người, tôi đã nhét nó vào đó, chỗ bất ngờ nhất, nhét lúc thằng Hưng đang tắm trong nhà và nếu nó có không tắm cũng chả sao, đừng dài sinh tử giấu nhau làm gì.

Một lần nữa tôi đảo con mắt hum húp vì đòn lục tìm thằng Hưng nhưng chỉ có những vũng tối nhập nhoà đáp lại.

- Mày tìm cái gì thế? - Giọng cá chết lại vang lên - Tìm thằng bạn của mày à?

- Chúng mày muốn làm gì tao thì làm nhưng đừng động đến nó, nó chỉ đi phu tao.

Một cái cười vẻ giễu cợt rất đều:

- Mày cũng là một thằng nặng nghĩa nhĩ. Nhưng coi chừng nặng thừa đó.

Thế nào là thừa? Sao nó lại nói vậy? Đang bán tín bán nghi thì trên bờ một thằng khác đi tới, quăng đánh phịch một cái bọc vào tay thằng cá chết. Tê tái cả người. Cha mẹ ơi! Cái bọc của tôi, đúng là cái bọc chứa gần ba trăm triệu của tôi! Tại sao nó lại tìm được, tại sao? Vô lý! Chả lẽ... Một cái gì đó mơ hồ vừa kịp loé lên thì thằng cá chết đã vỗ vai tôi, cười nhạt:

- Thế nào? Không phải của mày đấy chứ? Theo luật, đáng lẽ tao tịch thu hết nhưng để cảnh cáo lần đầu và cũng để giữ chỗ đi lại làm ăn lâu dài, tao chỉ thu một nửa. Thằng kia, chia ra, cắt đúng một nửa!

Cơn điên giận bốc lên ngàn ngút, không cần nghĩ ngợi nông sâu về tương quan địch ta gì nữa, thằng vừa đến chưa kịp ôm cái bọc ngồi xuống thì đã bị ăn một cú đá thốc vào mặt. Tiện đà, tôi quạt tiếp cú nữa nặng hơn vào giữa bụng thằng cá chết. Bị phản ứng bất ngờ, thằng này chỉ kịp học lên một tiếng rồi ôm bụng ngã lăn ra. Thừa thằng tôi lao vào những thằng còn lại. Thêm một thằng ăn đòn đến nơi đến chốn nữa nhưng cũng chỉ đến thế, sức người có hạn, chưa kịp xử lý thằng thứ tư thì tôi đã bị một vật gì đó đập mạnh vào đầu rồi liền đó là những cú đập khác tàn bạo hơn. Đập toàn vào chỗ hiểm. Trước khi gục xuống ngất xỉu, cái hình ảnh cuối cùng còn đọng lại trong đầu là bọc tiền, tiền của tôi...

Hai tiếng sau, tôi tỉnh dậy trong một căn phòng khá đẹp, sáng trắng, có gắn dán rất nhiều tranh ảnh đàn bà khoả thân trên tường. Đầu đau nhức, toàn thân ê ẩm, chưa hiểu mình đang ở đâu, mình vừa trải qua những chuyện gì thì một tiếng nói rè rè như ngan bị cắt tiết nổi lên ngay sau lưng:

- Chào ông bạn! Chào người hùng và thằng đểu của những bãi vàng phương Bắc!

Giật mình nhìn lại... Giời ạ, một tý nữa thì tôi lăn ra ngất lần thứ hai, ngất hẳn. Ngồi trước mặt tôi, oai vệ và hào nhoáng như hoàng đế Phổ Nghi, không, Càn Long chứ, là... thằng cha mặt dếp đình tên Lâm, Lâm ù mề, cái thằng bưởng trưởng đảng trong đã bị tôi cho răn giả căn ngày nào ở bãi vàng Hang Cỏ. Đúng là quả đất tròn, tưởng sau lần ấy hẳn cắt một mạch về quê ngậm nỗi nhục mà chết rồi ai dè giờ nó lại ngồi lừng lững ở đây đang nhìn mình với cái nhìn oai vệ, kẻ cả như chủ nhìn tớ, như thủ lĩnh bộ lạc chiến thắng nhìn tù binh của bộ lạc chiến bại, như cái luật ân oán giang hồ đã đến giờ báo ứng.

Chán ngán đến tận cổ cái lễ đời chó má, tôi quay mặt đi:

- Thì ra là ông, cảm ơn ông đã làm cú trả hận đúng theo kiểu của ông. Còn gì nữa, trả nốt đi, ông bạn già!

- Sao, vẫn mạnh chứ, chẳng chết bầm?

Giọng hỏi giễu cợt hay gần như thế. Khốn nạn! Nó cho lính đánh mình lên bờ xuống ruộng như thế mà vẫn còn hỏi mạnh không? Quá đếu. Bất giác tôi trả lại một câu chẳng đâu vào đâu:

- Mặt mày nhăn nhụ rồi đấy nhỉ? Hết lỗ chỗ dếp đinh rồi nhỉ?

Một tiếng cười ghê lạnh rồi bước chân nặng nề lê đến sau lưng. Tôi căng cứng người, đánh, nó đánh, chắc nó sẽ đánh mình đòn tối hậu để kết thúc tất cả đây. Đánh đi! Đẳng nào cũng chết, chết lúc này cũng gọi là được rồi. Sống đủ rồi. Tôi khẽ nhắm mắt lại, chờ đợi... Nhưng thay vì một cú chém ngọt vào gáy thì lại là một ly rượu thơm lừng màu vàng đánh ấn vào mắt. Cái gì thế? Phổ Nghi... không, Càn Long ban chỉ cho bại tướng được quyền tự chết à? Tôi nhìn lên: Cái miệng râu ria của gã đang ngoác ra cười. Rõ ràng là cái cười của một gã vốn sinh ra từ nghề chài lưới. Sau đó là tiếng nói, cũng tiếng nói ồn ào của dân ngư phủ:

- Uống đi! Mao Đài hạ thổ năm mươi năm có lẽ đó. Chỉ cần một ly là tỉnh táo ngay! ù mê!

- Không thật à? - Tôi cắt ngang.

- Thật gì?... À, chẳng em đánh giá tao hơi bị thấp đó. ù mê! Nếu thật thì thật cả đời. Tao còn cảm ơn chẳng em vì nhờ có chuyện rắn thần Trung Hoa dớ dẩn đó mà tao đã kịp chấm hết kiếp đào vàng bạc mệnh. Zô!

Thì zô! Tôi làm một tợp cạn tới đáy và của đáng, tôi thấy gân cốt cũng có phần nào giãn ra thật. Giãn luôn cả cái khập khởi thế là sống rồi, là gặp quý nhân phù trợ rồi, là sẽ lấy lại được tiền rồi. May thế, ơ hơ! ơ đời đâu chỉ toàn có làm ơn nên oán, làm ơn cũng nên ơn đấy chứ, giang

hồ ân oán mới tuyệt làm sao. Rót cho tôi ly nữa, gã ngồi xuống, giọng trở nên hiền lành như lúa:

- Sao? Cái gì đã xô đẩy thằng em đến con đường buôn bán cũng không kém phần bạc mệnh này?

- Cuộc đời.

- Anh em trên bãi thế nào? Còn cả không?

- Nhà nước thò bàn tay quản lý, thế là tẩu tán khắp nơi.

- Thịnh thoảng tao cũng có ý hỏi thăm nhưng ù mê, không ai biết mà ở đâu hết, thằng bảo vượt biên rồi, thằng bảo đang ngồi đếm lịch, thằng bảo đang bị truy nã với tội danh tướng cướp có vũ khí, thằng lại bảo lúc này mà lấy một con vợ giàu lắm, tối ngày lo đánh bạc, chỉ phải cái mỗi đêm, dù chán ngấy, cũng phải đè ngửa nó ra một lần.

- Lính của ông đánh nặng tay quá! - Tôi nói lấp.

- Ai bảo. Mà biết điều ngay từ đầu thì đâu đến nỗi. Đến lúc chúng nó đưa mà về đây thì tao mới nhận ra.

- Thằng cùng làm với tôi đâu? Nó còn sống không?

- Cùng thế nào?

- Nó lái xe cho tôi.

- Có hùn vốn?

- Sao? Nó tiêu rồi à?

- Vẫn sống, sẽ nói sau. Giờ mà ở lại đây nghỉ ngơi ít ngày, tao, mặc dầu lu bu thấy bà, sẽ đích thân đưa mà sang Trung Quốc chơi, đi tất cả các tỉnh, thích cứ đi, chán thì về. Đó là đất nước du lịch hấp dẫn nhất thế giới. (Hấp dẫn con mẹ gì, tôi thoảng nghĩ đến con bé Tứ Xuyên "ái đau em") về rồi, nếu ưng, mà sẽ nhập vào băng của tao, làm phó cho tao rồi

tới đây khi tao chán, tao giải nghệ, mà sẽ làm trưởng. Giục cha nó ba cái buôn chuyến nay có mai không, tối ngày lo chui luồn lo lót không ra người ấy đi!

- Tiền tôi đâu rồi? - Cứ phải hỏi cho chắc ăn cái đã.

- Tiền gì?

Tôi thoáng chợt dạ:

- Tiền... tiền lính của anh lấy của tôi.

Gã dép đình cười hô hố:

- Ủ mê! Cái số tiền không đủ cho tao tiêu một ngày ấy à? Còn, còn nguyên.

- Trả cho tôi chứ?

- Trả. Còn thưởng thêm, coi như bồi thường thương tích. Thế nào, cái ý kiến tao đưa ra mà thấy sao? Nếu chấp thuận, tao cho gọi tất cả chúng nó tới trình diện luôn.

- Để tôi suy nghĩ đã. Vả lại cũng phải trở về trả tiền cho chủ và giải quyết hàng đống những công việc tồn đọng.

Nói vậy thôi chứ tôi đã ngầm khước từ rồi. Kể ra phải lúc khác thì có lẽ tôi đồng ý đấy, một công việc hết sức béo bở bỏ lại rất hợp tạng mình còn bây giờ, đang mang trong người lệnh truy nã chưa biết bị tóm lúc nào, ai dại gì lại đâm đầu vào một công việc rất có thể bị truy nã lần nữa.

- Vậy mà tính bao giờ xuôi?

- Ngay bây giờ.

- Tùy. Tao sẽ cho người mang tiền của mà ra xe.

- Còn thẳng lái?

- Nó đang chờ mày ngoài kia.

- Đa tạ sư huynh, đệ vù đây - Không hiểu sao tôi lại thở ra cái giọng y hệt tuồng Tàu - Hẹn gặp lại một ngày rất gần.

- Khoan đã!

- Khoản tiền bồi hoàn? Thôi, khỏi đi! Nhờ có nó anh em mới gặp lại nhau.

- Chuyện nhỏ. Tao muốn nói đến thẳng lái xe của mày. Nó lái cho mày lâu chưa?

- Lần đầu. Có chuyện gì à?

- Đẹp nó đi. Ủmể! Tao chỉ nói vậy thôi.

Lần này thì tôi đã hiểu. Bụng tím bầm nhưng lại phải làm mặt vui, tôi xiết chặt tay mặt dếp đĩnh, không, mặt nhăn chứ, rồi đi ra bãi gửi xe. Chạm thẳng cá chết ở cửa, nó gập lưng kính cần chào. Thù hận tụt vào, bỗng thấy oai. Mới chỉ là bạn của thủ lĩnh mà đã oai thế, mai một làm phó thủ lĩnh thì cái lưng kia còn gập đến đâu, ù mể, bả quyền lực đúng là ghê thật! Thảo nào...

o

Xe trôi được cả chục cây số tôi vẫn không nói gì. Trôi thêm được thêm dăm cây nữa, tôi vẫn không nói. Thằng người ngồi bên cạnh tôi bắt đầu có dấu hiệu ngộ nguậy một cách khổ sở. Hồi lâu vẻ không chịu nổi nữa, nó lí nhí:

- Mình... Mình không kết hợp chở hàng hai chiều hả anh?

Tôi đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên đỉnh dãy Ma Thiên Lãnh đang vùn vủ mây mưa, vẫn im lặng. Nó cũng câm mồm luôn, chốc chốc lại đưa ánh mắt lăm lét nhìn tôi. Xe bon đến một khúc đường vắng gần như không có bóng xe bóng người nào, tôi ra hiệu nó tạt sâu vào một khoảng

trống có nhiều cây che bên đường rồi nói dừng lại. Đến đây thì nó đã mơ hồ cảm thấy có chuyện, xe vừa đỗ nó đã nhảy xuống, quỳ mọp xuống chân tôi, lạy như tế sao:

- Em có tội... tội lớn... Xin anh đừng giết... em còn vợ và hai con nhỏ... Em trót dại... Xin anh!

Tôi đặt cái đế giày nặng nề lên sọ nó. Ở tư thế này, chỉ cần vận sức một cái là cái cổ gầy guộc toàn ghét bản kia sẽ gãy đến rắc!

- Tao đối xử với mày thế nào mà mày lại đối xử lại với tao như thế hả?

- Em nói... để em nói...

- Mày không còn đủ tư cách để nói cái gì hết. Mày không còn là giống người.

- Vâng, em là trâu chó - Càng quỳ mọp - Em không đáng là giống người... Anh muốn đánh muốn giết muốn trừng phạt em thế nào cũng được nhưng... anh cho em nói một câu... chỉ một câu thôi.

-Nói!

- Em nghiện... nghiện từ hồi đánh xe lên đây...

- Nghiện thì kệ thằng cha mày, liên quan gì đến tao?

- Có... có liên quan ạ. Mỗi lần lên anh... anh Tám Lâm băng trưởng đều cung cấp thuốc cho em... thế rồi em nợ... nợ nhiều lắm, nợ mà không có khả năng trả, càng nợ...

- Cho nên mày quyết định bán đứng tao để lấy tiền trả nợ?

- Không... không hẳn như thế đâu. Em... em bị họ dọa nếu lần này không trả được sẽ thu xe, bắt người, sẽ... em biết họ nói là họ làm nên... Vợ con em chờ em từng ngày ở nhà... anh Hưng ơi...

Nó khóc oà. Kiểu khóc của thằng nghiện, khóc mà không ra nước mắt, người già bảo đó là nước mắt khô. Khô à? Khô hay ước thì mặc mẹ mày, chả lẽ chỉ vì cái khô ước đốn mặt đó mà một chút nữa tao đã mất cả chì lẫn chài, mất sạch cả tiền bạc lẫn tính mạng ư? Không! Mày thế là quá độc ác, quá độc, mày không đáng sống ở đời nữa.

Có lẽ nhìn thấy ánh mắt quá lạnh lẽo của tôi, ánh mắt mà bọn đầu gấu trên bãi vàng thường bảo là ánh mắt thần chết, biết là không còn trông mong gì nữa, nó từ từ đứng dậy, lần đầu nhìn thẳng vào tôi:

- Nêu có bề gì, chỉ xin anh nói lại với vợ con em là em... bị lật xe xuống vực chứ đừng nói là em... Đẳng nào cũng chết, không chết vì tay anh thì cũng chết vì tay họ. Em chỉ hận là làm bố mà không kiếm nổi tiền chữa bệnh cho con lại còn...

- Bệnh gì? - Tôi buột miệng.

- Nó bị thần kinh, bị từ bé, con nhỏ thứ hai ấy. Con ơi... Bố là thằng bố khốn nạn... bố không xứng đáng đẻ con ra...

Tôi bất giác quay đi. Một cái gì khó chịu lắm dội lên chặn ngang cổ. Làm bố mà không kiếm nổi tiền chữa bệnh cho con... Không hiểu sao tôi lại chạnh nhớ đến con Nết. Cũng chỉ vì không kiếm nổi tiền... Tôi quay lại. Thằng bố khốn nạn đang vùi mặt xuống cỏ, đôi vai nghiện ngập rung lên, co rút. Tôi dùng mũi giày hất mặt nó lên:

- Ngẩng lên! Có chết ngay cũng không được đờn hèn như thế. Bắn mắt!

- Vâng, vâng, em xin ngẩng...

Tôi rút con dao găm Tầu gài ở ống chân quăng cho nó:

- Chặt đi!

- Chặt... chặt gì ạ? - Đôi mắt khô nhìn tôi ngơ ngác.

- Cái tội phản trắc tao có thể tha vì là lần đầu và cũng vì tao chưa mất gì nhưng cái tội có con bệnh mà mày vẫn nghiện được thì phải trừng trị. Chặt hai ngón tay bên bàn tay thuận của mày đi để cho mày nhớ, cho mày không bao giờ cầm được ống tiêm nữa.

Mặc nó ở đó, tôi đi lững thững đi ra ngoài mặt đường đốt một điếu thuốc. Khi quay trở lại thì cái gì cần làm nó đã làm xong: mặt đỏ chàm, môi xám nguat, bán tay phải quẩn giẻ, máu vẫn chảy thành giọt và trên mặt đất lẫn trong cỏ là hai mẩu thịt cũng nhoe nhoét máu.

- Lên xe! - Tôi nói - Tao lái.

Xe đi lừ lừ như chiếc xe chở thương, có lúc lại như chiếc xe chở xác. Suốt dọc đường về Ba Chẽ nó im thít không nói một câu nào, thỉnh thoảng lại khẽ rên một tiếng. Chỉ đến khi tôi nói: "Đau thì phải nhớ" nó mới bật khóc, lần này là khóc ướn, khóc thật sự, nước mắt chảy thành dòng đặc quánh, vẫn là thứ nước mắt thẳng nghiện.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 27

Đi thêm được dặm chuyển nữa thì bắt đầu có chuyện.

Không phải chuyện đường dài càng lúc càng nảy nòi ra lắm cửa, cửa nào cũng chặt chội khiến cho doanh số đi buôn cứ thấp dần, thấp gần đến không, đang chán; cũng chẳng phải cái chuyện sắc lệnh sắc giới chó khi gì như "mắt rắn" cảnh báo mà là sự giở dối không thể hiểu được của cánh kiểm lâm, những ông thần rừng, những vị chúa tể quyền sinh quyền sát của rừng. Tự nhiên đang yên đang lành lại có lệnh cấm thu mua với lý do cần phải bảo vệ môi trường. "Môi trường con mẹ họ". Nó muốn giành độc quyền cho những kẻ ăn cánh với nó, tốt lẽ với nó, thế thôi." Gã mắt rắn, cũng bị bật ra rìa như tôi một lần đã chửi văng lên. Chửi thì chửi cho thông hầu mát họng chứ đứng trước mặt cánh này, rõ khổ cho cái kiếp con buôn, gã lại im phắc, hai lỗ mũi chỉ phì phì, khịt khịt đúng như rắn.

Mắt rắn vốn đã bị cuộc đời dần cho như xương cốt, gã có thể im nhưng tôi phải lên tiếng. Tối ấy tôi có nhã ý mời vị trạm trưởng kiểm lâm vốn là một viên chức của chính quyền bên kia thời còn bom đạn nổi tiếng là nguyên tắc cứng nhắc mà tôi cũng có biết sơ sơ ra ngoài nhà hàng đãi một bữa thịnh soạn có rượu loại đầu bảng, gái Ca ve cũng đầu bảng để chuyện trò tìm cho ra lẽ. Lão ra nhưng không ăn không uống cũng không một lần mò mẫm bàn tay chuối mắn lên đùi non con bé ngon như một thanh sô cô la ngồi bên cạnh. Nhà đương chức bày tỏ thái độ bằng cách biểu diễn sự trong sạch liêm khiết đây.

Vậy thì không cần vụ hồi, tôi chơi võ mặt luôn:

- Tại sao xếp lại cấm thu mua, kệt cho anh em quá!

- Cấm là cấm, vậy thôi.

- Nhưng làm gì cũng phải có nguyên do chứ ạ? - Tôi cố mềm giọng.

- Nguyên do à? - Bàn tay chuối mẩn vung lên chém xuống mới khiếp
- Bởi vì các cậu vô nguyên tắc, các cậu làm hư thị trường bằng những hành vi phá giá không chấp nhận được.

- Còn nguyên do nào khác hơn không? - vẫn mềm giọng

- Đồng chí (Bỏ mẹ, lão nhầm với một cuộc họp nào đó rồi, mà một thằng vốn ở phía bên kia sao lại dám đồng chí với mình kia chứ? Nhưng kệ, lâu lắm, từ ngày ở lính mới được nghe lại hai từ thân thiết này) hỏi cung tôi đấy à?

- Đâu dám! Là cũng hỏi cho biết và để coi nếu trong cách ứng xử có điều gì không đẹp thẳng em xin sửa liền. Ví như...

- Thôi đi! - Những quả chuối mẩn đập mạnh xuống mặt bàn làm rung cả ly cốc - Cái gì mà không đẹp? Cậu tính hồi lộ à? Các cậu nghĩ tôi là loại người gì mà tính làm điều đó?

Loại uống nước uống cả cặn chứ còn loại gì nữa. Câu nói ấy đã đùn ra tận chóp lưỡi nhưng đã kịp cuộn lại, nuốt xuống cái ực.

- Được rồi - Vị thần rừng đứng dậy, bụng căng phình như đàn bà đã có chửa bảy tháng - Cậu đã muốn biết thì cho biết luôn: mấy người ở đâu thì nên trở về chỗ đó đi! Mảnh đất này không phải là tảng thịt bò béo để mấy thằng cha dân Bắc ở đâu đến xà xẻo.

Tôi cười lặng. Vậy là rõ rồi. Đây không đơn thuần chỉ là chuyện làm ăn kinh tế, chuyện cửa quyền, phe cánh tiêu cực nữa mà nó còn là cái gì đó thâm căn cố đế hơn nhiều.

Tôi cũng đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt lão, nhấn gấn từng tiếng:

- Anh có thể nói gì, làm gì, tùy, đó là quyền của mấy anh nhưng tôi cấm anh không được đụng đến ba cái chuyện Nam Bắc. Hồi chiến tranh anh ở đâu, anh làm gì? Anh có nhìn thấy tất cả các nắm mồ trong nghĩa trang liệt sĩ ở đây, chín phần mười là các tỉnh ngoài Bắc không, hả?

Biết là đã lỡ lời động chạm đến cái chuyện nhạy cảm rất không nên động chạm, lão bỏ đi ra sau khi ném lại một câu rất yếu:

- Cà trốn!

Cà trốn cái thằng cha mi! Tôi chửi thầm theo một câu, mà dạo này không hiểu sao lại hay sinh tật chửi thầm đến thế, già mất rồi! Rốt cuộc là thế nào? Chỉ đơn thuần là câu chuyện vùng miền muôn thuở hay còn một cái gì sâu xa khác? Một cái gì mờ mờ ai cũng nhận ra nhưng ít ai dám nói ra, câu chuyện về sự thù hận được thua đến tận bây giờ, sau hơn hai chục năm vẫn còn âm ỉ dai dẳng. Đời đều thật! Kẻ thắng thì biến chất, thằng thua lại muốn chứng tỏ tính chính chuyên.

Kệ mẹ nó. Đó là chuyên trên trời, chuyện của tôi là tìm mọi cách để sống và một khi không sống được thì phải bộc lộ thái độ. Tính khí tôi nó thế biết làm sao được. Tức là tôi muốn một phen dẫn mặt thằng cha trạm trưởng kiểm lâm giả chuyên chính này. Dễ thôi. Lão có một chiếc xe máy phân khối lớn chuyên dùng để đi từ nhà đến cơ quan trên đoạn đường hai mươi năm cây số đoạn đường thỉnh thoảng có những cái cua khá gấp và có những chỗ lên dốc thả dốc tương đối chênh vênh mà đã có không ít những tai nạn xe máy, xe tải xảy ra.

Tới lúc này, đúng là cực chẳng đã, tôi mới phải dùng đến cái mặc cảm hàm ơn khổ sở của thằng lái xe. Sau lần ấy, như lời vợ nó nói, thằng chồng có vẻ thay đổi hẳn, tất nhiên cũng phải mất cả tuần tự xích chân như xích chó đại vào cột nhà mặc cho thuốc nó vật lên bờ xuống ruộng. Cai được, tôi lại cho nó lái tiếp, tiền lương tôi trả gấp đôi, gấp ba tùy theo lợi nhuận. Tao không trả cho mày, sao lại phải trả khi đáng ra mày phải làm không công cho tao suốt đời, tao trả cho con mày, rõ chưa? Tôi nói với nó thế.

- Con bé sao rồi? - Tôi hỏi.

- Dạ, cháu đã đỡ nhiều, bác sĩ nói tuần sau là có thể ra viện chữa trị tại nhà.

- Tốt! Giờ có việc đây...

- Dạ, việc chi em cũng mãn hết, anh Hai cứ chỉ bảo.

- Việc này đối với chú là vất nhưng hơi nguy hiểm.

- Nguy hiểm cỡ nào em cũng không ngại.

- Rồi! Có một đứa định rắp tâm cướp bát cơm trên tay anh em mình.

- Thằng nào ạ?

- Trưởng trạm kiểm lâm.

- Em biết con người này, nghe nói hình như hấn ta có võ...

Tôi phì cười:

- Thế chú tưởng với bộ dạng của chú tôi bảo chú đi đánh nhau với nó à? Nghe đây, chú biết cái xe đen xì như con trâu cày của nó chứ?

- Dạ biết. Đó là chiếc Haclely của quân đội Mỹ mà hấn còn giữ lại được, cả vùng này chỉ có một cái, sao ạ?

- Làm sao cho nó tự lao xuống suối. Nhưng không để chết, chết, phức tạp lắm, chỉ cảnh cáo cho tởn thôi.

- Ý anh Hai là chằng dây hay đặt đá trên đường?

- Vớ vẩn! Làm thế, nó chưa bị người khác đã dính rồi.

Thằng Hưng nhú mày một chút rồi nhìn lên:

- Vậy chỉ còn cách cắt hệ thống phanh.

- Đúng, nhưng phải cắt thế nào đó để khi xe thả dốc nó mới có hiệu lực. Mới dắt xe ra hay xe đi trên mặt phang, cắt, ăn thua chó gì, chỉ làm trò cười.

Nó nhíu mày một chập nữa. Bộ óc thông minh của nó chắc đang vận hành. Vợ nó nói ngày trước khi chưa nghiệm nó là một thợ sửa chữa ô tô, xe máy giỏi có tiếng ở vùng này.

- Đã có cách! - Nó xoa hai bàn tay còn nguyên những vệt dầu mỡ không rửa sạch vào nhau - Em muốn biết ban đêm xe nó để ở đâu?

- Cái đó tao đã lo và tao sẽ đi cùng bảo vệ vòng ngoài cho chú. Nhưng dặn này, nếu có gì cứ thoát một mình, việc còn lại để tao, chú còn gia đình, tao chả có gì, đời trắng trợn.

Nó nhìn tôi. Giây phút đó tôi thấy trong mắt nó phảng phất sự xúc động đau đớn của con người và cả sự trung thành của con vật.

o

Cái cách đó, ba ngày sau, vào buổi sáng còn mờ hơi sương cao nguyên, khi gã trạm trưởng phải đi cấp cứu vì gãy bốn xương sườn, nát một chân, đầu bị chấn thương tụ máu do xe mất phanh lao mạnh xuống suối cạn thì tôi mới vỡ lẽ. Rất đơn giản nhưng lại rất tinh vi ít ai có thể ngờ tới: Máy phanh chân ga lỏng lẻo, dây phanh tay chỉ còn một sợi, xe chạy trên đường bằng cả hai phanh vẫn giữ nguyên tác dụng nhưng khi xe lao dốc thì cả hai đều bung ra, đứt lìa. Và đúng như ý định, tay ý thế cửa quyền chỉ bị thương nặng chứ không chết. Vậy cũng là đủ để vô hiệu hoá được cái sắc lệnh cấm thu mua con vật quý hiếm kia.

Còn tôi, ngày sau nữa, vào lúc nửa đêm, lại chính Mắt rắn chủ động đến tìm, nháo nhác, vẻ nghiêm trọng: "Tao có thằng quen ở sở Công an vừa gặp chiều nay, nó nói cánh hình sự đang vào cuộc để tìm ra nguyên nhân cái tai nạn của lão trạm trưởng, nó có vẻ nghi cho cậu đấy vì trước khi sự việc xảy ra, có người bắt gặp cậu ngồi với nạn nhân và nghe đâu hai người còn to tiếng với nhau. Chuồn đi!"

Tôi im lặng. Kể như lúc khác thì tôi cười khẩy, việc chó gì mà chuồn, cứ cho họ vào cuộc đi, thách đấy, thử xem tìm được cái gì là bằng chứng nào, không thể tìm được nhưng ở hoàn cảnh nhạy cảm của tôi bây giờ, cái sẩy nẩy cái ung, có khi phải chuồn thật. Hơn thế sau một chuỗi ngày bán mua, chui lồn trầy trụa, va đập, giả dối, cái đáng cười lại khóc, cái đáng khóc lại cười, tôi đã tự cảm thấy cái công việc này là rất không hợp tọng với mình.

- Tao hỏi thật, chú mày có dính dáng gì đến chuyện này không?

- Tùy anh hiểu. Sống kiểu đó, không người này thì người khác, trước sau gì rồi hăn cũng bị. Anh có rựu không?

- Uống mừng?

- Không, tổng biệt hành.

- Tức là chú em quyết định đi?

- Không có chuyện này cũng đi. Chán đến tận cổ rồi, cứ như mình là một con người khác.

- Tới đây chú định đi đâu, làm gì?

- Chưa biết và không cần biết, cứ để mặc dòng đời nó cuốn đến đâu thì cuốn, nhưng thẳng em nhất định không bại đâu.

- Nghe này, nếu chú còn chưa đến nỗi kinh tởm cái nghề buôn nước miếng này lắm thì tôi giới thiệu cho chú một hướng đi khác lúc này đang rất đặc địa...

- Hướng gì?

- Rắn Lệ Mật.

- Lại rắn? Thì có khác gì ở đây?

- Nhưng địa bàn Hà Nội thoáng hơn và cận kề các cửa khẩu trọng yếu hơn.

- Để suy nghĩ đã, dầu sao cũng cảm ơn anh về tất cả.

- Thay mặt bà con buôn thú quý ở đây, tôi cũng cảm ơn chú đã góp phần làm cho việc buôn bán này trở nên sạch sẽ hơn, ít nhất là cũng trong những ngày này.

Lúc ấy đã gần sáng. Mắt rần ra về, tôi vội gói ghém mấy thứ đồ đạc, tiền nong của mình rồi phóng ngay đến nhà thằng Hưng em. Cả nhà nó đang ngủ say. Không nỡ gọi sợ kinh động đến giấc ngủ quý hiếm đối với con bé đang chữa bệnh, tôi móc túi lấy ra một tệp tiền chừng hai chục triệu, gói vào một tờ giấy, ghi thêm mấy chữ: "Tao đi đây. Nếu có duyên thì còn gặp lại, bằng không, việc quan trọng nhất của mày lúc này là chữa khỏi bệnh cho con bé. Chào!"

Khi tôi ra đến bến xe đi liên tỉnh thì chiếc xe đầu tiên chạy đường Hà Nội, may quá, bắt đầu nổ máy.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 28

Vẫn con đường ấy mà chuyển đi hồ hởi bao nhiêu chuyển về lại chán chường bấy nhiêu. Cục tiền to tướng mấy trăm triệu trong túi không làm cho cái chán dịu đi. Chán đến nỗi giá như bây giờ cái lệnh truy nã độc hại kia có thành hiệu lực thì tôi cũng chả lấy làm điều. Có khi lại còn may vì dứt đi được cái khổ sở, vật vã triền miên trong đầu. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được cái vô vị, vô nghĩa của đồng tiền, dù đồng tiền ấy phải chiết ra từ xương tuỷ.

Suốt dọc đường tôi biến thành một kẻ câm lặng. Phía trước là vô định. Phía sau là tội ác. Ở giữa là trống không. Cứ muốn chiếc xe lăn bánh mãi đừng bao giờ dừng. Lăn bánh còn có cảm giác mình đang sống, đang vận động, dừng, biết đi đâu về đâu? Trong một lúc cái thằng người bên trong thích hưởng thụ của tôi đã xúi giục tôi xuống xe, quay về Sài Gòn đập phá một trận tơi bời, ăn một trăm món ăn, uống một trăm chai rượu, ngủ với một trăm con đàn bà rồi ra biên hoàng thuê hay mua một chiếc thuyền câu rách nát cứ thế dong buồm ra khơi xa, chìm đâu chết đó, xong, nhẹ tênh nhẹ hều, vĩnh biệt chạt chội, vĩnh biệt khổ đau, tan vào mênh mêng. Nhưng một thằng người khác, thằng người bên ngoài lại khao khát sống, khao khát hành động, khao khát tự do, khao khát ngẩng cao đầu trước nắng gió mà không phải lụy cái gì cả đã ấn gí tôi ngòì im trở lại. Im trong thế thiên. Im trong trống rỗng. Im trong sự thả buông không suy không nghĩ gì cả nhưng lại nghĩ về tất cả. Nghĩ rất cụ thể.

Bắt đầu từ việc xuống Hà Nội một cái là tôi tìm gặp thằng chuyên làm giấy tờ giả chết giẫm kia, nhét vào mồm nó một cục tiền bảo nó làm cho một cái tên khác trong chứng minh thư, thay tên Thư, Trần Văn Thư

vào tên Hưng để xoá băng những ngày ở Buôn Mê và cũng là tên thằng em thân thiết đến bây giờ vẫn chưa biết lưu lạc nơi nào.

Xong. Việc thứ hai là đi tìm nó, tìm cái thằng tôi đang đợi tên theo lời hứa thầm một khi đã có chút tiền. Theo trí nhớ rất tồi tệ của mình, tôi thuê một chiếc xe ôm đi dọc đất Thanh Trì ra dần phía ngoại thành. Tay xe ôm mặc áo lính sờn rách kết mồ hôi xởi lởi kể rằng nơi đây ngày trước là miền man những rặng ôi chi chút quả nhưng bây giờ hết rồi, cái thứ quả ngon ngọt, đềm đẹp vốn là nổi tự hào bấy lâu của người dân chả nuôi sống được con người thì tốt nhất bứng vất nó đi làm cái khác. Đến cuối huyện, tôi nói anh xe ôm dừng lại, cứ ngồi nghỉ để tôi tha thân đi tìm một mình cho đỡ mất thì giờ. Xã... xóm... thôn... tất cả tôi đều nhớ nhưng Hà Nội, thủ đô của một nước gì mà lại nghèo nàn, xơ xác thế này, xơ xác còn hơn cả cái làng vốn đã nghèo khổ lắm của tôi. Ghé một quán lá chỉ bày mấy lọ kẹo vừng, kẹo lạc lèo tèo tôi hỏi bà bán nước. Bà nhấp nháy đôi mắt đã kéo vãi điều lắc đầu. Đi một đoạn nữa hỏi ông phó cạo đang lim dim gà gật. Ông ngờ ngợ ơ a một lúc như đang ngủ mơ rồi cũng lắc đầu. Lại đi tiếp một đoạn nữa, đụng một cô đang xắn cao quần vớt bèo dưới ao, miệng hỏi nhưng mắt lại không thể không dán cứng vào cặp đùi trắng mịn ngậm nôn nao trong nước.

Cô ngửa mặt nghĩ nghĩ một chút rồi:

- Thư... Có phải Thư ấy ấy không anh?

- Ơ hay, tôi hỏi cô, cô lại hỏi tôi. Thư nào là Thư ấy ấy?

- Là em muốn hỏi có phải anh Thư con bác Điền làm cái gì to lắm giờ mất rồi, anh Thư trắng này, gầy này, ít nói này, đẹp trai này, có cái miệng ấy ấy này...

- Đúng nó rồi đó - Tôi cắt lời để chấm dứt cái chuỗi này này ấy ấy bất tận của cô ta.

- Nhà nó ở đâu, cô làm ơn chỉ giúp.

- Cái nhà hai tầng có rặng dâm bụi trước cổng nằm ở chỗ cột điện kia kìa.

- Trời, tốt quá!

- Nhưng anh ấy không có nhà đâu.

- Cậu ta đi đâu?

- Em không biết, đi đã lâu lắm rồi. Chỉ có tháng trước ông anh trai mất anh ấy mới tạt về chịu tang có một buổi rồi lại đi ngay.

- Còn bà chị dâu? Sống một mình à?

- Không, bà ấy bỏ đi rồi, sau cái giỗ đầu của chồng là không thấy bà ấy đâu nữa. Chỉ có cô con gái ở lại trông nhà. Gia cảnh buồn lắm!

Đôi mắt cô ta có vẻ buồn thật nhưng cặp đùi sao lại... vui thế? Tôi quay đi, bất giác nhìn về phía ngôi nhà đang có nắng trát vào tận sân. Rất muốn vào thắp cho anh nó một nén hương, nhân tiện hỏi tin tức nó nhưng lại ngại. Ngại một phần vì cái mặt dữ tợn, hầm hố của tôi sẽ khiến cho người nhà nghi ngờ, phần nữa tôi thực sự không muốn phải chứng kiến cái cảnh cô đơn, thui thủi của một cô gái sống giữa những ảnh thờ vẫn vợ hương khói.

Ra chỗ xe ôm, tìn vào bộ mặt chân thật của anh ta, tôi rút túi lấy ra hai mươi tờ năm chục, chỉ ngôi nhà của Thư:

- Tôi vào không tiện. Anh thay tôi vào thắp hương cho người chết, đặt món tiền này lên bàn thờ rồi khéo léo hỏi cô con gái giờ chú Thư nó ở đâu, có cách nào liên lạc?

Người xe ôm gật đầu rồi bước đi. Được mấy bước anh ta quay lại, ngấp ngừng nhìn chiếc xe cóc cáy, tróc lở. Tôi lắc đầu cười:

- Cứ yên tâm, tôi không cuỗm xe của anh đâu. Nếu muốn thì tôi đã ăn cắp ngay ở đoạn đường đê vắng vẻ ngoài kia rồi.

Anh ta cũng cười, ngượng nghịu như người bị bắt quả tang đang làm điều xấu.

Lát sau anh ta ra, động tác đầu tiên là nhìn vào chiếc xe rồi mới nhìn lên tôi:

- Tôi thắp hương rồi. Đặt tiền lên bàn thờ rồi, đúng một triệu, cả cô con gái lẫn đứa cháu đều chứng kiến...

- Được rồi - Tôi gật - Tôi có bảo anh đặt thiếu đâu mà cứ nói mãi thế? Tôi cần nghe cái khác kia.

- Hỏi, cô gái nói không biết, không nghe tin tức gì cả, còn nhờ ngược lại là nếu biết gì thông báo giúp, cả nhà vẫn có ý mong...

Trời ơi! Sao cuộc đời lại buồn thế này? Sao con người sống khổ thế mà vẫn phải sống hạ giới... Tôi muốn kêu vác lên một câu như thế và, thay vì đi lại chào thôn nữ vớt bèo một tiếng, nhìn lại cặp đùi đang làm tôi rạo rức quá thế ấy một lần, tôi lại nhảy lên xe bảo phóng đi, phóng nhanh lên...

Cái buồn mang mùi vị của bèo và nắng trát đầy sân vắng ấy đã đẩy tôi vào một căn phòng thấp nhỏ sau ga Hàng Cỏ và nhốt mình ở đó hết một tuần. Một tuần không ra ngoài, chỉ nhai bánh mỳ với mỳ tôm. Đây là những ngày u ám nhất của tôi, đầu óc vón cục nhưng toàn thân lại tan chảy nhão nhoét như cái đĩa bị HIV giai đoạn cuối. Với số tiền hiện có, đã có lúc tôi nghĩ đến chuyện phẫn ra nước ngoài, Hồng Kông, Ma Cao, Singapore, Nam Hàn, Mỹ, Pháp... gì gì cũng được để sống hoàn toàn lại cuộc đời khác, trắng phớ, không kỷ niệm không quá khứ không dấn vặt nhưng hình ảnh người mẹ đêm đêm tựa cửa ngóng con lại không thể cho tôi làm việc đó. Cũng đã có lúc tôi thoáng nghĩ đến chuyện đầu thú. Cuộc sống tù ngục dù có khốn nạn đến mấy song ít nhất cũng có những phút được yên tĩnh trong lòng. Nhưng vẫn chỉ là thoáng nghĩ, khát vọng tự do với đất đai rộng dài, với bầu trời khoáng đạt vẫn chế ngự tôi mỗi giờ. Chưa đến nỗi, chưa đến mức cùng cực phải tự ném mình vào vạc dầu, chưa, chưa nhé!

o

Chưa ném mình vào vạc dầu nhưng cuộc đời nó đã lại ném tôi vào một cái địa ngục khác còn kinh khủng hơn.

Ngày cuối cùng của chuỗi ngày tự vấn, tôi quyết định đi ra phố Sinh Từ làm một bữa bún chả thật no. Suốt tuần qua, nằm trong phòng, cái mùi bún chả thơm đến dựng lông chân rất đặc trưng của Hà Nội ấy đã luồn vào hành hạ tôi thâm thẳm. Khoảnh khắc còn cào như đã ngàn năm đói khát đó khiến tôi đã quên mất rằng mình đang làm chủ một khoản tiền không nhỏ mà đáng ra ngay từ đầu nó đã phải được quy đổi thành vàng cho gọn, khi cứ thế thành thoi khoá cửa đi ra. Quên bém cả đặc điểm cái ngõ nhỏ sau ga này là nơi hội tụ của đủ các loại dân tứ chiếng bất hảo như lời bà chủ nhà đã có ý nhắc nhở.

Quán chật người đông. Dường như hết thầy khách vắng lai, dân làm ăn ở bất cứ xó xỉnh nào trong cả nước mỗi khi đặt chân đến Hà Nội là đều tìm đến đây như một điểm du lịch ẩm thực độc đáo. Để khỏi bị ngắt đoạn cảm hứng, tôi gọi cho mình một lúc ba xuất liền, thêm hai đĩa nem rán căng mọng, óng mỡ và tất nhiên có cả bia, thứ bia hơi Hoàng Hoa Thám mới uống vào chỉ thấy mát, uống xong rồi mới thấy say, say nhẹ nhẹ, say bông bênh, ngấm sâu vào tận tế bào gan ruột mà cũng chỉ Hà Nội mới có. Nếu chỉ như thế thì cái chuyện kia chưa chắc đã xảy ra nếu như đang phồng mang trợn mắt nuốt nhai ánh mắt tôi không chạm phải một ánh mắt khác cũng đang dọi sang: ánh mắt của người đàn bà nói giọng Huế đã cuồn nhiệt dâng hiến cho tôi trên bãi cát bờ sông Nậm Rồn ngày nào. Bà ta vẫn đẹp, thậm chí còn đẹp hơn với mái tóc buông thả, với cái áo gió màu ô liu trẻ trung, nữ tính khoác hờ bên ngoài. Chỉ khác ngồi đối diện với ả lại là một gã đàn ông trông to con, phong trần không kém gì tôi, có khi còn hơn tôi. Nói chung đây là dạng đàn bà chỉ thích săn đuổi, quyến rũ, làm tình với những con đực mang sức vóc, dáng dấp cổ xưa nguyên thủy. Đúng như ông nhà văn tỉnh lẻ nói, càng văn minh con người càng hướng về cội rễ, con đàn bà nó thích ngủ với bọn da đen da màu không hẳn vì cái đen cái màu cái trường dai sức lực mà vì nó muốn được thoả mãn với hình ảnh một con đực thời hồng

hoang, thô rám. Thế là đấng hợm. Đấng không phải vì ghen, vì một chút tổn thương cho giới mày râu cộn lên mà vì tôi không muốn gặp lại ả, thế thôi, nhất là gặp trong tình cảnh thế xác hôi rình, một tuần không cạo râu cắt tóc, cả không tắm giặt thay đồ này. Mà đã đấng thì còn nuốt thế quái nào được nữa, bỏ, bỏ luôn cả hai xuất: bún đã gọi, lững thững đi ra phố tìm một quán cà phê vắng ngời cho nguôi ngoai. Cà phê chảy chậm, thời gian chảy chậm, tốt, nhanh làm gì, nhanh để trở lại phòng suốt đêm nghe thạch sùng tặc lười như cái đĩa háo dâm trên trần nhà à?

Như vậy đến khoảng hơn mười giờ đêm tôi mới lững thững trở về cái ngõ nhỏ nong nặc mùi cống rãnh không tiêu. Ngõ đã vắng người, lâu lâu mới thấy một thằng nghiện đang lui cui chích thuốc ở vũng tối hoặc một con điếm rẻ tiền đang nhấp nhô làm tình đứng với khách ở một vũng tối hơn. Tôi bất giác nhanh chân để thoát ra khỏi những cái âm thanh hỗn hển, rin rít, hồng hộc, nhầy nhựa đó để rồi, cha mẹ ơi, tôi dưng sững ở cánh cửa phòng đang mở của mình, toang hoác, đen ngòm như một đáy vực mù loà. Linh cảm thấy một điều gì đó không lành, bắt đầu là sống lưng lạnh buốt liền đó là lửa phực trong đầu, tôi lao bổ vào góc phòng, vội quờ tay xuống gập giường nhắc cái chậu nhựa đang được úp sập ra... Bàn tay rơi thõng xuống nền nhà. Bây giờ mới thật lạnh, lạnh toàn thân. Hạ đít ngời bệt xuống đất, tôi nhìn mơ màng vào chỗ cái túi tiền đã biến mất như nhìn vào lỗ huyết vừa chôn chính mình...

Không nói cho chủ nhà, không một câu hỏi han người xung quanh, không trình báo với công an sở tại, trình báo cái nỗi gì kia chứ, tôi lang thang suốt ba ngày sau đó như một thằng mộng du điêu tàn. Ba ngày đó nhìn ai cũng như thấy nó chính là đĩa đã thó tiền của mình. Đến nỗi đã không ít lần tôi muốn tóm ngực bất cứ một gã choai con, một gã cha vợ chú váo nào có cái nhìn khang khác, lôi vào nhà, trói lại, đập cho một trận bắt khai ra giấu đâu, để đâu, thằng khốn nạn kia! Nhưng hời ôi, sao cái nhìn nào hướng về tôi cũng khang khác giống nhau cả thế này! Thế là lang thang ra chợ, ra các hàng quán xem thằng khố rách nào có cách ăn chơi khác thường không? Chưa đủ, tôi còn ghé mắt vào tất cả những đồng tiền được người ta trao qua đổi lại trên mặt bàn, trong ngăn kéo

xem có tờ bạc tờ tiền nào giống đồng tiền của tôi không? Chịu. Tờ nào cũng giống và tờ nào cũng không giống, lạnh lẽo, vô cảm nhưng đầy ma lực. Sáng tỉnh dậy cứ mong đó chỉ là giấc mơ. Đêm về, như gã hát xẩm mù, lại thảng thốt huơ tay xuống gậm giường với hy vọng nó còn đây mà chả qua mình chưa kiểm tra cẩn thận... Tóm lại nhìn tôi chắc giống y hệt một con bệnh tâm thần thể phân lập không còn đường cứu chữa. Đúng, còn cứu chữa cái mẹ gì nữa khi công sức, đau đớn, tủi nhục cả năm trời bỗng thành bong bóng bay tan. Chả lẽ cái cầu của thiên trả địa, cái gì kiếm nhanh thì mất cũng nhanh nghiệt ngã ấy lại ứng vào tôi ư? Để mới hôm qua tôi còn là một gã phong lưu rùng rợn thì hôm nay chỉ còn trên răng dưới dái. Sạch bách. Nhẫn quện.

Và thật lạ, đến khi không còn hy vọng, không còn chút ám ảnh tìm tòi gì nữa, chắc mất thi đầu óc tôi lại nhẹ bẫng. Xong, vô sản, ngày trước trấn cướp của thiên hạ bây giờ nó trấn cướp lại của mình, luật bù trừ, coi như huề, sòng phẳng.

Trong rủi có may, sự mất mát tưởng chừng ghê gớm ấy bỗng dừng lại thời một luồng khí lực mới mẻ vào nỗi chán chường đến muốn ra đi khỏi cõi đời này của tôi. Trong được có mất, trong mất có được, lên xuống đều một chiều, không ai được cả và cũng không ai mất cả, được một chút mất một chút mới bền, hình như bố tôi đã dạy chúng tôi như thế. Bố còn dạy thêm: người làm ra của, của đi thay người, mất của là mất ít, mất mạng là mất nhiều, mất danh dự mới là mất hết. Vâng, nhưng thừa bố, cuộc đời có phải lúc nào cũng đúng như sách thánh hiền đã chỉ bảo đâu bởi lẽ đầy rẫy xung quanh con có bao kẻ vẫn nhơn nhơn đi ngược lại cái triết lý đó, được hết, chả cái gì đi thay cho cái gì cả. Còn con, giờ đây cả của cả danh dự đều mất thì đứa con bất hiếu của bố đã mất hết chưa hay phía trước vẫn còn một cái gì để bám víu?

Nghèo thì hèn nhưng giàu còn hèn hơn. Với bạc tiền ấy tôi chưa giàu nhưng cũng đã thấy mình bắt đầu hèn hèn, khô khốc, lúc nào cũng nhón nhác giữ của như chó ba tiền. Nó lấy của mình là nó lấy của bố nó... Không hiểu có phải tôi đang rơi vào trạng thái tự sướng, tự ru ngủ của cái lão AQ nào đó mà ông nhà văn già thỉnh thoảng lại lôi ra tấm tắc

không nhưng rõ ràng sự mất đi của bọc tiền mới kỳ diệu làm sao, nó giống như một cú hích, một đòn đánh mạnh vào gáy khiến đầu óc tôi bừng tỉnh, sự ủ ê biến mất, tất cả kinh lạc, huyết mạch trong người bỗng chốc được hanh thông. Tôi lại muốn hành động. Lại thấy máu huyết trong người chạy rần rần, cơ bắp bung nở, sẵn sàng xông pha, sẵn sàng làm lại từ đầu.

Không rùa rắn, không tê tê, ba ba, kỳ đà, không Lê Mật lệ đường, không cửa khẩu cửa hình mẹ gì sắt, cái đó giành cho kẻ khác, cái đó không thuộc về tôi, cái số tôi, phận tôi, tính khí con người tôi từ lúc chui ra khỏi bụng mẹ đến giờ là phải gắn bó với đất, bám chắc chân vào đất, trở về với đất, sống trên đất, chết vùi trong đất.

Đó chính là mảnh đất Lục Yên, Yên Bái mà một lần tại cửa khẩu Móng Cái tôi đã vô tình được nghe cánh buôn kháo nhau trên ấy có nhiều đá quý lắm.

Thì đi! Vàng chuyển ra đá, không sao, vẫn là ruột đất lấy lên.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 29

Chẳng rõ thiên hạ có tin vào định mệnh không chứ tôi thì không, tuyệt nhiên không. Định mệnh gì, số má gì, tầm phào hết, tất cả là do tính cách nó quy định hết. Người trực tính dám sống đúng mình bao giờ chả gặp họa, kẻ lươn lẹo khôn ngoan lại thường may mắn. Còn tôi, ngay từ tuổi hai mươi đã là đảng viên là chỉ huy, nếu tôi ngoan hiền, bảo đâu nghe đấy, trước cái tốt, cười; trước cái xấu cũng cười, cười thường trực, vâng dạ lập trình, không nóng nảy không cực đoan không phẫn nộ trước điều khuất tất thì giờ đây chưa biết đời binh nghiệp của tôi đã tiến tới mức nào.

Không tin nhưng trên chuyến tàu chợ chật chội và hôi hám từ Hà Nội lên Yên Bái đêm nay, cái bóng của định mệnh đó lại hình như đã liếm nhẹ vào tôi. Liếm bằng khuôn mặt vừa quen vừa lạ của cô gái ngồi đối diện bên kia hàng ghế. Ai nhỉ? Mắt lá dăm, nét mặt thanh thoát, da trắng, đôi môi mím nhẹ vừa có cái dạn dĩ của một con

buôn lại vừa có cái dăm chiêu, tư lự của một cô giáo... Ai nhỉ? Hình như đã gặp ở đâu rồi, có khi đã ngủ rồi cũng nên, ngủ trên bãi vàng, tại cửa khẩu, dọc đường xa hay ở chính tại mảnh đất Buôn Mê toàn gái mừng mây, đa tình... chịu không nhớ ra nhưng rõ ràng là quen lắm, ấn tượng lắm. Chết thôi, chả lẽ chỉ vì món tiền bị trộm đó mà tôi đã thành ra một thằng đánh mất trí nhớ rồi ư? Thấy tôi nhìn chăm chăm, cô bất giác nhìn trở lại và khẽ chau mày. Chao ôi, chính cái chau mày kiêu kỳ đó đã giúp cái đầu ung ung của tôi nhớ ra tất cả. Đúng rồi, chính xác rồi, làm sao có thể nhầm được, chính là Mắt lá dăm nhưng sao bây giờ cô khác thế, sang trọng, kiêu sa như một cô chủ tiệm vàng đang vào thời kỳ phát đạt. Cám ơn ông cái vụ lần trước nhưng nếu... ông anh để râu thì đẹp

hơn... Kỷ niệm cuối cùng, câu nói cuối cùng của em còn đọng lại trong tôi là như thế. Cặp lông mày nằm dưới vầng trán thông minh nhưng bướng bỉnh lại chau lại cái nữa. Tôi bất giác cúi nhìn xuống. Mẹ khi! Lần đầu tiên trong đời cái thằng tôi lại biết nhìn xuống trước một con đàn bà như thế này.

Và khi tôi nhìn lên thì nửa khuôn mặt kia đang quay ra phía cửa sổ, thả cái nhìn thăm thẳm vào núi rừng. Nắng cuối đông chiếu vào khiến cho nửa khuôn mặt ấy trở thành trong suốt, tinh khiết như một bức tranh lụa vẽ chân dung tố nữ Trung Hoa được bày bán la liệt trên cửa khẩu Móng Cái. Một tố nữ đẹp và buồn. Và cũng lần đầu tiên trong đời tôi bỗng thấy từ góc khuất nào đó rất sâu trong con người gỗ ghề đất thó của mình rung lên những cảm giác rất lạ, lạ như lần đầu được nhìn thấy hoa thấy lá, thấy mây bay trắng xốp trên trời, thấy dòng sông êm ả chảy giữa đôi bờ lau lách hoang sơ, thấy... tiếng đập lòng nhùng, quái quỷ trong ngực mình. Có vẻ nắng, cô ta kéo rèm rồi quay nhìn trở lại. Khốn khổ, lần thứ hai tôi lại bất giác nhìn xuống. Nhìn xuống như một tên tội phạm bị quáng gà trước công lý.

Một ý nghĩ đau thắt chọt dội lên: chả lẽ chỉ thế thôi để rồi không bao giờ còn được gặp lại nữa ư? Chả lẽ biết bao con đàn bà trước đó tất thảy đều là chiếm đoạt, đều chỉ là nhục cảm, chỉ có em mới đánh động được vào cái sợi giây thềm kín, mỏng manh trong lòng tôi để cho tôi đêm nay, trước em lại phải cúi mặt xuống thế này-

Đây là lần thứ ba, liệu có lần thứ tư nữa không? Lần thứ nhất là thằng cướp, lần thứ hai là thằng cướp, lần này vẫn là thằng cướp, nếu có lần thứ tư thì là thằng gì? Cướp nữa hay tử tù đi ra pháp trường? Kệ, không biết, không cần biết, nhưng lần này, tại đây, tại toa tàu ngược này tôi phải biết tên em, em là ai, em là gì... để rồi tới đây nếu có phiêu bạt tới tận chân trời nào, có vùi đầu vào kiếp tù ngục ra sao và thậm chí có bị đưa đi dứa cọc vào lúc mặt trời chưa mọc chẳng nữa thì ít nhất tôi cũng có hình ảnh em, đôi mắt em, tên em để nhớ để gọi để vĩnh lià, lá dăm ơi...

Một chút nữa hai tiếng lá dăm nó bật ra khỏi mồm, hú vía! Tôi bắt đầu nghĩ cách tiếp cận, cái cách mà thằng tôi chưa bao giờ phải nghĩ đến, dùng đến khi cánh đàn bà con gái các loại kia toàn chủ động tiếp cận ngược lại... Nào, ví dụ nhé, thử nhé, bước đến, ngồi xuống, mỉm cười thật nhũn, xin lỗi cô... à, em, có nhận ra tôi? Không được, nhận thế quái nào một khi mặt mày tôi đã biến thành sư sãi nhẵn nhụi thế này, hỏi, có khi chẳng thèm trả lời. Vậy dẫn tiếp, xin lỗi, phải, cứ xin lỗi, đàn bà con gái họ thường rất khoái nhĩ với câu này, xin lỗi, chính tôi đã có lần cứu em khỏi một cái đá lệch mặt... Không được, chết chết, ai đá, ai cứu, nói vậy có khác lạ ông tôi chính là... bất ngờ hô hoán vánh lên một cái là xong. Sao hè? Tàu vẫn chạy xình xịch, đầu óc tôi cũng xình xịch nhưng chưa nghĩ ra, chưa ra mà đến ga tới em xuống là coi như rồi.

Tự nhiên tôi thềm có một toán cướp nào đó như toán cướp trước đây của tôi chẳng hạn, nhảy phốc lên tàu, nhe nanh múa vuốt vào em để tôi được phô phang cái hệ thống bấp thịch mang tính hiệp sĩ giữa đường thấy chuyện bất bằng chẳng tha của mình. Nhưng làm gì có. Tôi đã ở đây rồi thì còn thằng nào dám lên nữa, là cứ ví dụ như thế.

Chạnh nhớ đến câu Đen tình đỏ bạc, tôi bỗng cảm thấy tự tin hơn, nào, cứ mạnh dạn lên, mình vừa mất một đồng bạc chả lẽ lại không đỏ được chút tình à, đỏ vánh đỏ nhờ nhờ cũng được, vả lại, lần gặp trước chính em đã chủ động mở lời nói với tôi về râu về ria gì rồi cơ mà. Thế là, nhân tàu dừng lại ở một ga xép, thiên hạ tranh thủ nhảy xuống vắn mình bẻ cổ, mua đồng quà tấm bánh nhét bụng, để ý em vẫn ngồi im, trưa rồi, chắc em đã đói, cơ hội ngàn năm mới có là đây, tôi cũng vội chen xuống mua một cặp bánh mì, một lạng chả, mấy trái dưa chuột, dăm quả quýt, một chai nước cam, một... định mua một loạt những thứ hợp khẩu với đàn bà nữa nhưng chợt nghĩ đến trong túi chỉ còn vài trăm nên vội phanh gấp.

Đâu đó, tôi mới ôm tất cả tiến đến chỗ em như một sĩ quan tiếp phẩm có thâm niên tiến ra mặt trận. Em đang cúi xuống đọc một cái gì không nhìn lên. Tôi vẫn đứng. Và khổ chưa, thay vì định sẽ phát ra một cái giọng trầm ấm thật êm thì lại trở nên khàn rè như con bệnh sắp kéo đờm:

- Xin lỗi... dưới kia đông quá, biết em không tiện xuống nên... nên tôi mua giúp, xin cứ tự nhiên.

Chưa bao giờ tôi lại gặp một ánh mắt nhìn lên lạnh lẽo như thế, giọng nói còn lạnh hơn:

- Cám ơn nhưng tôi không đói.

Rồi lại nhìn xuống trang sách đang đọc dở. Một trường hợp không có trong tình huống. Nếu ai mà quay được hình ảnh tôi lúc ấy thì còn mang giá trị hài hước hơn cả cái ông tây tên Sác lô sác liếc gì đấy: Mặt sượng cứng sượng cơ, môi miệng méo mó không ra cười không ra khóc, hình như có cả dăm giọt mồ hôi rịn ra, đi cũng dờ mà đứng cũng dờ, lại thêm có mấy con mắt tò mò và cả khoái chí của ai đó nhìn đến nữa, cuối cùng, không còn cách nào khác, bản tính côn đồ thức dậy, tôi vung tay ném tất cả xuống đường rồi trở lại ghế ngồi, mặt nặng như đá, diên đầu, cũng bắt chước hưởng cái nhìn xa xăm, vô cùng xa xăm ra núi rừng...

Và đến khi tôi nhìn lại, lạ chưa kìa, cái lá dăm đang vẩy gió vào mắt tôi. Choáng. Nghĩ rằng đó chỉ là thứ ảo giác vỡ vãn xuất phát từ trái tim bệnh hoạn của mình, tôi thử nhắm mắt định thần nhưng khi mở ra, choáng nữa, cái lá vẫn y nguyên, lại còn anh ánh cười. Cái trạng thái nhùng nhằng nửa hư nửa thực đó sẽ còn kéo dài nữa nếu như lúc đó tàu không từ từ vào ga. Một số hành khách lục tục đứng dậy chuẩn bị xuống, và hồi ôi, trong đó có cả em. Sao bây giờ? Hay là tôi cũng xuống, phía trước là mông lung, cái thẳng tôi xuống đâu chả được, xuống để xem có giúp em được việc gì không, xuống để tìm một cơ hội được chuyện trò, để chỉ cần được nói với em đôi lời nhưng tôi vẫn ngồi im, toàn thân hoá thạch. Mọi người đi qua tôi.

Em cũng đi qua tôi, như có cả một vườn hoa mơ hoa mạn ngào ngạt tràn về. Rồi bất ngờ một cánh hoa tách ra, rơi xuống đậu vào tai tôi ngọt lị:

- Mừng anh đã trở lại cuộc sống bình thường, nếu tôi không lầm. Lần này nữa tôi vẫn tiếc bộ râu của anh. Tạm biệt!

o

Cánh hoa có sức nặng ngàn cân khiến cho tôi ngồi chết gí không kịp phản ứng lại một điều gì. Chỉ đến lúc bóng em đã khuất trong sân ga chiều rồi thì mọi ngôn từ, mọi lời nói tôi đã mất công chuẩn bị trong ruột suốt từ sáng đến giờ mới phèo phọt ùn ra đầy mồm đầy lưỡi.

Gặp em, được em nhìn, em nói, phải chăng đây là cách ông trời đã bù trừ cho tôi cú mất mát khốc liệt vừa rồi. Vậy thì tôi sẵn sàng mất nữa, mất sạch để có em.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 30

Đến một bến sông cách Lục Yên chừng 90 cây số tôi quyết định xuống tàu. Trước khi gia nhập vào thành viên của vùng đá đổ lành ít dữ nhiều như tin đồn ấy, mẹ, ít nhất tôi cũng phải có chút vốn cầm tay để sắm sanh cuộc xêng, nộp các khoản lệ phí đã, chứ trần như nhộng thế này có mà chó nó tiếp nhận.

Đây là một bến sông thương mại khá sầm uất. Người ta chuyên rau quả, mắm muối, thực phẩm, áo quần từ miền xuôi lên và chuyên gỗ, tre nứa, luồng, guột, gà vịt từ miền núi xuống. Hàng thì nhiều người thì ít, bến sông lúc nào cũng chật cứng những người những hòm thùng, quang sọt, bọc bị... như không xê dịch gì.

Tôi quyết định tìm đến một chủ hàng có đồng hàng họ có vẻ xum xuê nhất xin được làm cừ vạn, đúng, chỉ là cừ vạn thôi, cuộc đời lên voi xuống chó, thì tôi đã chả từng làm cái thặng cừ vạn ở cửa khẩu Điện Biên rồi là gì? Tất nhiên, chỉ cần nhác qua sức vóc là tôi được nhận ngay. Nhưng rút kinh nghiệm lần trước, tôi chủ động ra giá trước. Nếu công nhật thì bao nhiêu, còn nếu khoán thì bao nhiêu? Tất nhiên tôi thích khoán hơn. Thế là, khác với lần trước, chả còn tiền bạc mẹ gì, tôi quăng đại bộ quần áo dài vào gốc cây, bắt đầu gồng mình khuân vác tất cả những cái gì lão chủ chỉ: Gà vịt, cam chuối, xi măng, sắt thép, gỗ chập và cả các thứ hàng xén khó mang dễ vỡ. Tôi khuân vác như một thặng nghiệm khuân vác. Cũng lâu lâu rồi mới có một buổi vận động vã mồ hôi, giãn xương giãn cốt ra như thế này. Làm đến đâu đâu óc sáng khoái ra đến đó, các lỗ chân lông mở toác đón gió sông gió đồng, như được tắm hơi, được làm tình. Tôi làm khỏe đến nỗi đã có những ánh mắt vừa tò mò vừa đổ ky, ghen ghét hướng về tôi. Ở hay, cái mẹ gì thế nhỉ? Con người

lúc này làm sao thế nhỉ? Chả lẽ chỉ cần sống tốt, sống nghiêm ngặt là đã có kẻ thù, còn làm ưu tú, làm xuất sắc lại có tử thù hay sao? Sống thế thì sống thế chớ nào được. Cuộc đời này là cuộc đời quái quỷ gì vậy.

Nhưng kệ, hơi đâu mà để ý đến ba cái ngục ngoắc u tối cuộc đời, chính mình cũng quá chừng u tối đấy. Nhưng cái triết lý cầu an bất cần đời ấy chỉ đến ngày thứ tám đã bị bẻ vụn bởi một thằng thuộc loại con ông cháu cha khi biết tôi đang có ý thu thập quân thành một đội nhằm nhận những hợp đồng ra tẩm ra món hơn.

Cao dong dong, khá điển trai, ăn vận nguyên bộ bò, mũ phớt, ria con kiến, kính đen, nhạc trông cứ tưởng thằng Khánh hiện hình nhưng không phải, thằng này đến trước mặt tôi, chạng chôn, hất mặt:

- Chào anh bạn!

Tôi không trả lời, cúi xuống định đặt bao xi măng lên vai thì tý nữa chạm mũi vào cái đế giày khủng bố của nó. Giọng nó nặng hơn:

- Mà mày là thằng nào mà dám đến đây chiếm bãi hả?

Vẫn không trả lời, tôi đứng lên nhìn thằng vào nó.

- Mày biết tao là ai không? - Nó hất mặt tiếp.

Đã ngàn lần tự nhủ thân phận mình lúc này chỉ nên lấy chữ nhịn làm đầu nhưng đến nước này thì tôi không thể nhịn được nữa:

- Bãi của trời, tao không chiếm và tao cũng không cần biết mày là ai, hiểu chưa? Bỏ cái chân thối của mày ra!

- A, thằng này láo! Nó chưa biết luật lệ ở đây chắc? Chúng mày đâu, cho nó xuống sông làm bạn với hà bá đi!

Ba bốn thằng cời trần trùng trực, thằng bụng phệ thằng bụng lép, thằng cao ngồng thằng thấp xẹt, tất cả đều đen mun, sần sẹo không biết từ đâu xông ra như âm binh quỷ sứ. Tôi vợ vội một thanh gổ nặng chừng

hơn chục cân nâng ngang người, sẵn sàng phang vỡ sọ bất cứ thằng hình nhân nào đến gần. Có lẽ thấy tướng tác tôi dữ tợn nên cả đám dừng sừng đưa mắt nhìn nhau. Vừa lúc ông chủ hàng lật đật chạy tới, kéo tôi ra một bên, miệng lắp bắp:

- Chết chết... đừng động vào họ. Cậu kia là con trai ông trưởng thuế vụ huyện, cháu ruột ông trưởng công an xã lâu nay đang cai bảo kê bên sông này đó.

Một thoáng giật mình. Thì ra là nó, nỗi kinh hoàng và khinh ghét của toàn bộ dân tình ở đây. Kinh hoàng vì nó không từ một thủ đoạn nào, kể cả làm cho đối thủ phải khuynh gia bại sản, kể cả chém giết cướp vợ cướp chồng người ta để bảo vệ ngai vàng quyền lực. Còn khinh ghét vì không ai dám ho he nên chỉ còn biết bày tỏ sự khinh ghét thầm với nhau cho hả giận, thế thôi. Giá lúc khác thì kể cả con của chủ tịch tỉnh, con của tổng thống tôi cũng nện cho bốp mẹ chứ đừng nói là con của trưởng phòng thuế quèn nhưng lúc này tôi đang cần mai danh ẩn tích, cần tích góp chút vốn để lên núi nên, khổn nạn chưa, thay vì gầm lên một tiếng gầm man dại thì tôi lại ngoác miệng ra cười:

- Chết nỗi, sao đại ca không nói trước để thằng này sớm biết đường mà trình diện, quy phục. Thôi, việc đã lỡ rồi, xin cho làm nốt tuần này, tuần sau tôi sẽ phẫn khởi đây, không dám làm vương mắt đại ca nữa.

Tưởng nhún mình tới tận cút như thế, thằng cậu trời kia sẽ được thoả mãn cái vênh vang mà buông tha, ai ngờ nó càng quá quắt:

- Không có tuần sau gì hết. Mà phải cút ngay bây giờ. Đắt có thổ công sông có hà bá, khắp vòm trời này ở đâu cũng thế, nhớ lấy.

Tôi nghe mà thấy ruột gan phổi phèo trong người bị đun sôi lên từng khúc và một tý nữa cây gỗ nặng chịch sẽ vung lên nếu như không bị ông chủ hàng đứng đằng sau véo mạnh một cái vào hông. Véo mẹ gì, tôi muốn quát vào mặt lão, lão chỉ muốn bảo toàn số hàng của lão chứ lão thương đéo gì tôi! Cứ véo thế này thì bọn sâu mọt ý thế cường quyền kia còn làm vương làm tướng đến mức nào nữa. Và không hiểu đời bố lão,

đời ông nội lão có sợ bọn phía tao quá quắt như thế này không? Thôi được, nể tình lão mấy hôm nay, và cũng nể chính cái năng lực kiềm chế phi thường của tôi nữa, tôi nhịn, nhịn tiếp, một điều nhịn chín điều lành, mẹ!

Thả thanh gổ, tôi quay người, cắm mặt đi lên chỗ để quần áo như dáng đi của ông Giê Su đi lên giá thập tự. Tránh... chớ chẳng xâu mặt nào, mà tôi cũng đang là một thứ chó, chó rừng, nhục như chó, còn xấu cái nỗi gì nữa, dù sao ơn trời cũng nhét túi được gần một triệu tiền công làm hành trang lên đường.

Nhưng mới đi được chừng non chục cây số, không hiểu sao tôi lại bảo tay xe ôm dừng lại không đi nữa. Tay xe này cũng không hiểu, chỉ càu nhàu mấy tiếng rồi vòng xe nhấn ga đi trở lại.

Kiểm một chỗ kín sâu bên vệ đường, ngả lưng ngủ lơ mơ một chút cho lại sức, chờ đến khi mặt trời tắt ngóm bên kia núi, tôi mới đi ra đón một chiếc xe ôm khác bảo quay trở lại bến sông. Trở lại để dẫn mặt thẳng khốn một cái, dẫn kín đáo, dẫn ngoại phạm chứ dẫn vô mặt có khi lại ăn một cú truy nã nữa. Thực ra khi ngồi lên xe tôi đã quyết định bỏ qua với ý nghĩ nếu ở đời cái gì cũng ra tay thì sẽ lún vụn hết cả cuộc đời không còn làm được cái gì khác nữa. Nhưng không ra tay thì u uất không chịu nổi, cứ như có cái gì đục phá trong ngực mà nếu không tìm cách hất nó ra thì cũng không còn hứng thú, lòng dạ nào làm việc khác nữa.

Cảm hứng hất đá đó sau này tôi mới hiểu nó là thứ cảm hứng nguy hiểm rất gần với phạm tội.

Tuy chưa đụng mặt thẳng con trời này lần nào nhưng bằng những thông tin đôi mách, tôi biết cứ tối tối bọn cướp ngày này lại tụ tập nhau ăn uống, nhậu nhẹt tại một cái vó bè ở giữa sông để mừng chiến quả trong ngày thường là phải đến một, hai giờ sáng mới thẳng nào về nhà thẳng đó, thẳng nào say quá không thích về thì ngủ lại có điểm sông chăm sóc. Thẳng con trời này nghe nói thuộc loại hay ngủ lại vì nó mê

như uống phải thứ nước bả một đứa con gái người Sán Dìu ở vùng thượng nguồn xuống.

Tốt thôi. Ăn no ấm cật thẳng nào chấ thế, nhưng ấ bằng cái kiêu ăn cướp như thế thì mà đáng bị trừng phạt, thẳng lấ cá xác xược ạ!

Chỉ cần một thủ thuật trinh sát tối thiểu, tôi đã thực hiện được cú ẩn mình trong bóng tối ven bờ mà không một ai nhìn thấy. Thời gian nhoi nhói trôi qua trong muôn ngàn những vôi muối chích khắp người. Tí nữa thì bật cười, trời ạ, tại sao lại giống những đêm mai phục trên chiến hào đường biên thế này? Cũng im ắng, cũng rờn rợn, cũng muối đốt chỉ khác lúc ấy tôi là người lính chân đạp mây, tóc vờn núi đứng hiên ngang ở tư thế bảo vệ biên cương Tổ quốc, còn bây giờ... Mà thôi, sông có khúc người có lúc, đào sâu nghĩ ngợi vào mà làm gì.

Chừng nửa đêm khi những ngọn gió thổi dọc sông đã có chiều lành lạnh, khi tiếng sóng vỗ vào lau lách nghe đã thấy đỡ buồn thảm hơn, chờ cho bọn lâu la tặc ké lục tục chèo thuyền vào bờ hết, tôi mới tháo bỏ quần áo, tháo cả chiếc quần lót nhàu nát hôi mù, tuồn nhẹ người xuống nước bơi như lặn về phía chiếc bè. Trên bè chỉ có một chấ sáng đèn dầu to bằng hạt đỗ nhưng cũng đủ để soi khá tỏ hai con rắn trắng nhể nhại đang cuộn tròn lấy nhau, nuốt nhau, nhai sống ăn gỏi nhau. Sự vận hành dâm tình trên sóng nước mạnh đến nổi mặt nước dềnh lên, giật xuống tràn vào mũi vào miệng tôi, có cảm giác như tràn cả cái thứ nước tanh tanh ngầy ngụa rất khó gọi tên ấy nữa. Đủ rồi, được rồi, tao sẽ nện vào ngay cơn dục tĩnh chưa kịp được thoả mãn của mà để mãi mãi mà sẽ trở thành một thẳng luôn đói khát. Xin lỗi nhé, chú em, ăn gì ia đấy, gieo gì gặt đấy, cũng chỉ tại chú em..... Tôi đu người nhảy phóc lên như một con vượn nước và chỉ cần ba bước, thêm hai động tác nữa là đủ hất văng văng sáng đèn vào trời đêm, đồng thời nhắc dựng cái xác trần truồng nhớt nhát ấy dậy để trong lúc thẳng con trời tối tăm mù mịt chưa hiểu, chưa nhìn, chưa kịp nhận ra cái gì, chưa kịp nhận ra ai thì tôi đã nhanh chóng đặt vào giữa háng nó một cú đầu gối mà dân đá bóng thường gọi là giơnu hay ẹnu gì đó vừa đủ độ để con mồi không chết nhưng con giống của nó một thời gian khá lâu về sau sẽ mất năng lực

phát dương. Cùng với tiếng rơi đánh ùm một cái, tôi cũng thả người trượt nhanh xuống nước lặn vào bờ. Tất nhiên trước khi thả, tôi cũng còn kịp nhìn lại cái thân hình trắng nõn đang rúm lại của đứa con gái kia một chút, cũng chả để làm gì, nhưng cái tính khí tôi nó thế, có chết cũng không sửa được...

Tôi vẫn ngâm mình trong nước. Đoạn trên vẫn chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng ngày càng bệnh hoạn, rối rắm của tôi. Bởi lẽ, sau khi nghe được mẫu đối thoại xen vào những âm thanh hư hự của đôi bạch xà kia, toàn thân tôi đã bị đóng băng, tan hủy hết khả năng hành động. Đó là:

- Anh Năng... (Tên chó gì lại là Năng?) - Giọng con rắn cái mơn trớn
- Thôi đừng cố nữa... Chuyện này không cố được đâu.

- Im, không được nói, chỉ được rên, tập trung tư tưởng! - Tiếng con rắn đực ráo hoảng.

- Đây là lần cuối... Hự!... mai em về.

- Đã bảo câm!... về làm gì?

- Em gái em đang... hự... ốm nặng... nhà chẳng còn ai...

- Nặng thì gửi tiền, mai đưa cho, vắc xác về làm gì? Ngu!

- Sao anh lúc nào cũng tiền tiền... Không về nhờ có chuyện gì thì... hự... Kìa, thôi, đau em...

- Ơ hay! Đã bảo là tập trung vào, ôm chặt vào không nó lại xiu bây giờ... Mà nó xiu mẹ nó thật rồi đây này. Hôm nay cô sao thế, chả có tí nước mẹ nào cả thì sao nó lên được?

- Thì anh có... Hự... lên được bao giờ đâu.

- Không lên được thì dùng mồm cho nó lên chứ. Nào...

Một cái chuyển mình cọt kẹt chao nghiêng cả bè:

- Thôi đi, em không thích thế đâu... Em về đây.

- Á à! - Cú cọt kẹt thứ hai - Cô định trở mặt với tôi hả?

- Em không trở nhưng em... ái đau, đừng cản thế... em không thể sống mãi thế này được nữa. Dậy đi!

- Hỏi thật nhé: Cô không thể sống được hay vì tôi không làm cho cô cong lên được, tôi vô sinh tôi bất lực, tôi là thằng bỏ đi? Nói!

Im lặng. Chỉ có tiếng sóng vỗ ì oạp vào bờ. Tôi cũng im lặng thả mình xuống, chuồn một mạch vào bờ. Người nửa khô nửa ướt. Đầu cũng nửa ướt nửa khô. Tình cảm đang không lại rẽ đôi ngả giận thương, thương giận. Tôi thật sự thấy thương đứa con gái ấy. Cái trắc ân vô cớ ấy không cho tôi muốn động chân động tay nữa. Động, chẳng may thằng khốn có làm sao nó cứ đổ riết cho lại khổ. Còn thằng kia cũng không đáng. Dính vào bản tay. Mày đang tự chết, cứ để mặc cho mày tự chết. Vênh váo làm gì, tiền bạc chất ngất làm gì, có mỗi việc là làm cho con đàn bà nằm dưới nó phải cong lên, rên lên, rít lên mà cùng không làm nổi thì cắn lưỡi mà chết mẹ nó đi, sống thế còn hơn chết.

Vậy là, nói như cách nói của các vị cấp uy, xét về một khía cạnh nào đó, như nhân cách chẳng hạn, tôi đã có dấu hiệu trưởng thành.

Sau này, khi đã yên vị ở vùng núi đá Lục Yên rồi, nhân gặp một người ở dưới đó lên tìm việc, tôi mới được biết rằng thằng con trời ấy gần đây phải đi tù vì cái tội bạo hành phụ nữ gây thương tích. Bạo hành gì đâu, nói vậy sang cho nó, nó bạo dâm, không làm gì được, tắc khí, điên lên nó cắn nát đầu vú con người ta thì có. Còn cái người kể lại chuyện ấy lại chẹp lưỡi nói thêm một câu: "Đáng đời! Ai bảo ác cho lắm vào! Lại còn đêm nào cũng mang nhau ra giữa sông trần truồng trên người ông Hà Bá..."

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 31

Cả nước hồi đó rộ lên hai khu đá quý là Quỳnh Châu ở Nghệ An và Lục Yên ở Yên Bái, thì cũng là nghe thiên hạ đồn thổi thế. Chả biết khu nào sầm uất, xôm tụ hơn khu nào nhưng còn cách Lục Yên tới cả chục cây số tôi đã thấy khung cảnh rộn ràng lắm rồi. Người đi như mở hội trùng dương, lại thúng mủng gồng gánh như tản cư, lại dăm chiêu thành kính như hành hương về đất thánh... Một cụ già bán chuối bên đường bảo: "Đến như dân công hoả tuyến cả nước dồn về Điện Biên ngày trước cũng chỉ thế này" Quả thật là trên trời dưới người. Người các loại, các lứa tuổi, các giọng nói chảy về một phía, chảy cuồn cuộn, không dứt. Cuộc mưu sinh mới cuồn cuộn, ghê gớm là sao. Tôi thấy mình lọt thỏm, lọt thỏm luôn cả cái khát vọng sống, khát vọng kiếm chác, đổi đời. Đông như kiến cỏ như thế thì đá đâu mà đủ, mà chờ đến lượt mình, lại trêu chậm uống nước đục, lại nhờ một nhíp với điệu múa đời rồi. Nhưng bù lại là yên tâm, rất yên tâm, mình như hạt cát trộn trong sa mạc mênh mông ai thèm để ý, ai có thể nhận ra, đến nỗi giả dụ mình có đứng ra giữa đường hét toáng lên cả một se ri danh xưng rùng rợn tôi là thằng Hùng, Hùng Ka rô, Hùng hung thần, Hùng giang hồ, Hùng tội phạm, Hùng tướng cướp khét tiếng đây... thì cũng chẳng ai tin, thậm chí còn cười khẩy: "Thằng khùng, thằng rục mỡ, ra chỗ khác chơi"

Ngày thế nào đêm thế ấy, chỉ có cái khác là ngày động đêm tĩnh. Nhà trọ bình dân được mùa. Người ta có thể chui vào tất cả những gì có thể chui được để kiếm một giấc ngủ gọi là và nếu không chui được, họ nằm ngả ngớn như tàn quân như tị nạn dưới tất cả các mái hiên, gốc cây, vỉa hè, sạp chợ... Khắp các góc ngách, cùng với mùi thức ăn rẻ tiền, thum thum tự bắc bếp nấu lấy là mùi xú uế theo gió từng đợt bốc lên, lan toả,

vón cục cứ dấp dính mãi ở đầu mũi như thể chân mình vừa giẫm nguyên một bãi cứt.

Tất nhiên tôi cũng không ngoại lệ. Nói đùa, nằm giữa đất trời khoáng đạt tai nghe xôn xao đủ thứ âm thanh chửi nhau, cãi cọ, cả đánh nhau kể cũng vui. Vui như hồi đi dân công thủy lợi ở nhà nếu như không thỉnh thoảng có bóng một đứa con gái lọ mọ đi tìm khách. Khổ, khách khứa đang nhếch nhác đường này, liệu được trả bao nhiêu một nhẩy mà cũng dò tìm.

Ồn ào quá thế, lại thêm muối đốt khắp người, đúng là muối rừng đốt láo hơn muối ruộng, không tài nào ngủ được, tôi lồm cồm bò dậy tìm đến một chỗ sáng đèn có khá đông người đang ngồi chum đầu vào nhau. Chỉ thoáng nhìn cái cách ngồi thế kia là biết họ đang đánh bạc, và cũng chỉ thoáng nghe cách xưng hô anh anh em em, đại ca đại tẩu... của đám này với một tay ngồi giữa góc bộ có nét phong lưu nhã nhặn cũng đủ biết chí ít hẳn cũng là nhóm trưởng hay bưng trượng.

Ngồi âm thầm bên ngoài chờ cho đến khi tay đó đứng dậy về như đi đái tôi mới lặng lẽ bước đến. Một mùi chua loét của rượu trộn với nước thải xộc thẳng vào mũi. Lại phải chờ cho nó đái xong, rùng mình, vấy vấy một chập mới dám lên tiếng:

- Đại ca...

- Cái gì?

Nó giật nảy người quay phắt lại. À, thì ra thần kinh chú mày cũng xoàng thôi. Tôi manh dạn hơn:

- Xin đại ca kết nạp tôi vào nhóm. Tôi hứa...

Hắn nở một nụ cười khá tươi nhưng lạnh, tiếng nói mềm ấm như giọng nói của một ông giáo dạy văn:

- Khoan hứa hăng! Đang đái mà anh bạn gọi giật như thế nhớ tẩu hoá nhập ma thì sao? Sao? Muốn gia nhập à?

Tên gì? Quê đâu? Có tiền án tiền sự gì không? À, mà trông tướng tác anh bạn cũng được đấy. Vợ con gì chưa?

Rõ ràng hẳn hỏi để mà hỏi thế thôi chứ đâu cần nghe trả lời, đúng cái kiểu hỏi của mấy bác cán bộ cấp trên hỏi xuống nhân viên cấp dưới, mà trả lời cái khi gì khi tất cả những thứ vợ vẫn đó ở nơi hỗn mang này đều trở thành xa xỉ, vô nghĩa hết. Tuy vậy tôi cũng trả lời cho qua chuyện:

- Tôi tên Thư, quê Thái Bình, làm ruộng không đủ ăn nên lên đây.

- Thái Bình à? Mình cũng Thái Bình, đúng là anh em mình tay gậy tay bị khắp nơi tung hoành nhỉ? Được, coi như nhận, sáng mai lên bãi luôn. Mình tên Thành, Thành lãng tử, dân bãi gọi thế.

- Vâng, Thành lãng tử, cảm ơn đại ca!

Tôi nói và lạng lẽ lui về chỗ của mình, để mặc cho hắn tiếp tục lao vào cuộc đò đen sát phạt. Thôi, bước đầu như thế cũng coi là được, lại may mắn chưa phải đóng một đồng... bãi lộ nào.

o

Sáng sớm hôm sau, với bộ mặt đầy những vết sần đỏ, tôi lảng qua chợ để xem binh tình ra sao một chút rồi mới lên bãi. Đây đúng là một chợ đá mà chắc không một nơi nào có. Chợ không chia thành phiên mà sáng nào cũng họp. Đá, chỗ nào cũng là đá. Đá đỏ rực, đá đỏ nhờ, đá hồng, đá xanh, xanh biếc xanh nhẹ, đá nhỏ đá to, đá thành viên đá còn ở dạng cốm, đá hình tròn, đá góc cạnh... tất cả đều được bày bán trên hàng trăm hàng ngàn những cái mặt, những mặt bàn xinh xẻo. Đá bắt ánh trời càng long lanh đỏ, màu đỏ hắt lên mặt lên mắt những cô bán đá một sắc hồng của rượu.

Tôi cũng đang say như kẻ uống rượu. Đá đó, tiền đó, cuộc đời đó, đá linh thiêng, đá thánh thần, gần gũi vô cùng mà cũng xa ngái vô cùng. Như sờ được mà lại như không bao giờ có thể chạm tới. Ôi đá...

Đang đi tôi chợt dừng. Trước mặt tôi, gã lãng tử đêm qua cũng đang tha thẩn. Áo sơ mi đen, quần bò đen, kính đen, giày đen làm tôn rõ nước da trắng trên mặt, nhìn hẳn ban ngày dễ chịu hơn ban đêm nhiều: mũi cao, ria tía gọn, khuôn mặt khá sáng, dáng đi thông dong, nhàn tản, luôn nở một miệng cười rất tươi với người này người kia và càng tươi, thêm chút đờ nếu người đó là kẻ khác giới... nói chung hẳn hợp với biệt danh lãng tử, hợp với cả chút đóm dáng của một chú gà sống thiến. Bất giác tôi bị hút theo hẳn như hút theo một ông thầy buổi đầu nhập môn.

Nhưng đến khi hẳn rẽ vào một quán cà phê, hạ đít ngồi xuống trước một ả đang ngồi đốt thuốc mơ màng thì tôi buộc phải lùi lại. Giờ ạ, không ai khác, ả chính là con bồ của thằng Khánh nghiệm mà tôi đã một lần dính đến hồi ở bãi vàng. So với ngày ấy giờ đây ả có vẻ trẻ và đẹp hơn, một vẻ đẹp mặn mòi chứ không sắc sảo, rờ rờ, cong vênh nhìn một cái là muốn nhai cả thịt lẫn xương luôn. Kín đáo ngồi ở góc bên này, chỉ nhác thấy con mắt ả nhìn ngược lên hẳn ánh sáng, lung liêng là đủ biết ả đang hạnh phúc. Tốt thôi, tôi thầm nghĩ và trong đầu không thể không nhen lên tý ghen tuông cay cay, đặng đặng, tốt thôi, miễn là đừng ba bảy hai một ngày lại bị nó cho ra rìa để rồi khi đó lại... tại anh to quá, lớn quá, khiếp ới là khiếp với tôi.

Qua câu chuyện tiếng được tiếng mất, tôi hiểu ả chính là tình nhân, là vợ, là đầu ra của thằng Thành gà sống thiến, thì nó sống thiến cứ gọi là sống thiến việc gì mà lãng tử với yển tử cho rách việc, và nhìn ngón tay trở về phía một chiếc xe con màu nhũ khá sang đở ngoài cửa quán một cách quyền uy, bao quát của ả, tôi cũng hiểu ả đang là một bà chủ chuyên thu mua đá quý mang về xuôi ở đây. Tốt thôi, lại tốt thôi, hình như miệng tôi vẫn cay cay đặng đặng thế nào ý, chồng đào vợ bán, khép kín, tiền để đâu cho hết. Tôi trả tiền, đứng dậy đi ra và lạ quá, cảm giác như có cái gì nhót nhót dính sau lưng.

Con mắt của ả! Tôi nhận ra điều đó khi thoáng quay đầu nhìn lại. Đúng là quần hùng hội tụ, kiếp giang hồ hoá ra chật chội, đi đâu rồi cũng lại đụng nhau. Lạy giới cho ả đừng nhận ra tôi, nhận ra, phiền lắm, cái gì qua là cho qua, trang đời mới mà quan hệ cũ, chả hay ho gì. Nhất là lúc này ả lại đang là người thân của thằng sắp tôi. Thực lòng tôi không muốn lặp lại cái bài học với thằng Khánh, mệt lắm, tanh lắm, chả để lại dư vị gì.

o

Không ngờ đường lên bãi lại dốc thế. Nhiều đoạn thằng đi sau cứ phải đội đít, người đi trước thằng đằng trước mà có phải người ít đâu, người lai rai gần trọn buổi sáng.

Bãi đá tôi đến có cái tên gọi như gọi lên một nắm mồ vô danh: Bãi không tên, cả bãi đá menh mông không hiểu còn có bao nhiêu những bãi không tên, có tên như thế này nữa, chỉ biết rằng quân số cả nhóm đếm qua đếm lại cũng không quá bảy chục, bảy chục thằng trong hàng trăm ngàn thằng nhấp nhô, lổn nhổn khắp mọi nơi, thằng nào thằng nấy đen trũi, gầy ngang, mắt lồi, môi bạc như cái gã vô địch chạy marathon người Gienia mà thỉnh thoảng tôi có thấy trên truyền hình.

Nhờ có xe máy nên thằng nhóm trưởng đã có mặt trước ở đó. Vừa thấy tôi, hăn mát mẻ luôn, mát mà còn sốc hơn là nắng:

- Vừa đi vừa mơ mộng sao mà giờ mới tới hả chàng thi sĩ đồng quê không gặp thời?

Tôi li nhí:

- Tôi... tôi bị lạc đường.

- Từ hôm nay anh bạn phụ trách việc nấu cơm - Hăn nói tỉnh queo - Mà có biết nấu không?

- Biết chứ ạ nhưng...

- Trên này chỉ có vâng hay dạ chứ không có nhưng nhé! Nhớ đấy! - Giọng vẫn nhẹ nhàng nhưng ánh mắt lại như có hàng ngàn mũi kim bay ra châm thẳng vào mặt người nói chuyện.

Nói đùa, có năm mơ tôi cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm thẳng nấu cơm như thế này. Cơ khổ! cả đời tôi có biết nấu nướng là gì đâu, hồi nhỏ mẹ nấu, đi học con Nết nấu, ra đời đã sẵn có kẻ hầu người hạ, cho nên giờ mới chết. Mà chết thật khi ngay từ bữa cơm đầu tôi đã khiến cho cả bảy thẳng âm binh quỷ sứ phải nhè ra, nhổ phì phì. Thẳng kêu mẶn quá, thẳng kêu cơm sượng quá, thà nhai mẹ nó gạo sống còn hơn, thẳng kêu canh gì mà nhờ nợ như nước... thế này, thẳng khác lại kêu ông luộc rau cho bò nhai chắc... Thôi thì cứ ừ ừ gật gật cả đầu như thân phận cái đũa ngày đầu về làm dâu lại vô phúc đụng phải bà mẹ chồng đồng bóng. Tất nhiên là tôi lúng túng hứa xin sửa chữa, hứa bữa sau mọi việc sẽ đâu vào đấy, xin các anh em thông cảm, tôi ở nhà quê mới ra.

Nhưng bữa sau, dù đã vô cùng kỹ lưỡng, dù đã vận dụng bằng hết những ký ức về nấu nướng tồi tệ của mình, thậm chí còn chạy ù sang bãi khác tham khảo bếp ăn bên đó nhưng cuối cùng vẫn: nấu cho chó nó ăn à; thôi con xin bố, bố mà cứ thế này thì chúng con có bề gì sẽ thành ma đói hết; đổi người đi sắp ới, tay này chắc công tử con nhà giàu quen được thiên hạ mang đến tận mồm rồi... Vân vân và vân vân, đau hết cả người. Nhưng đau nhất lại là câu của tay nhóm trưởng:

"Nếu vô tích sự như thế thì tôi khuyên ông không nên tiếp tục có mặt ở vùng đất quỷ dữ này, sẽ chẳng nên cơm cháo gì đâu có khi còn bỏ mạng."

Câu này làm đầu óc tôi sụp đổ. Làm tướng quen rồi giờ làm lính cũng không xong, có khi mình vô tích sự thật, có khi mình cũng không nên ở đây thật. Và tôi đã thoáng nghĩ đến chuyện bỏ đi hoặc đến một bãi khác gọi là khả dĩ hơn nhưng câu nói sau của hắn lại giống như một chiếc nạng vô tình vức độ tôi dậy:

"May mà anh bạn sống ở đây đây, chứ nếu anh bạn thử ở Na Rì gặp tay Hùng Ka rô xem, có khi nát bấy người rồi."

Lúc ấy, để lộ nhân cách đang bị nhúng xuống tận đáy bùn lên chả lẽ tôi lại võ ngực xưng danh Hùng đây, tao chính là Hùng Ka rô đây, quỳ hết cả xuống, dùng láo, thì e rằng quá vô duyên, chỉ thêm nhục, đẹp gì cái thân phận xuống chó mà lại còn định ăn vào vinh quang quá khứ. Mặt khác, cái uy danh rừng rợn đã được lan truyền đó dù có hơi quá đi chẳng nữa cũng phần nào làm cho tôi có một chút cứu rỗi để nhẫn nhịn đi tiếp nỗi nhục của mình.

Và sự nhẫn nhịn phi thường trái hoàn toàn với bản ngã ấy đã nhận được một câu nói thứ ba, một câu nói đã làm tôi mát ruột: "Thôi, thử thách thế thôi, ai mới đến cũng phải qua thử thách vậy cả, ngày mai anh bạn sẽ xuống bãi."

Hoá ra đào đãi đá cũng như đào đãi vàng, đào càng sâu càng tốt, đãi càng kỹ càng hay, chỉ khác là cách nhận biết màu đất, đặc điểm của đất thế nào thôi, ở vàng thì đất có màu xám, ở đá thì đất có màu đen, đen của cát, đen của đá cuội, càng nhiều đen càng nhiều hy vọng. Ngay cả cái cách đào cũng vậy, vàng có thể đào ào ào, cuốc hùng hục vì đằng nào cũng phải đãi hết còn đá lại phải gượng nhẹ, mơn man, nếu thô bạo mà gặp viên đá nguyên lại mắt môi mắt lợi chẻ ra, làm vỡ ra thì coi như giật đổ đi cả một ngôi nhà. Cái còn lại là động tác sàng đãi. Sàng bằng nước, đãi trong nước, nước xối càng mạnh chất lượng đãi càng cao, vàng còn nhận thấy được, đá lơ mơ là dễ bị trôi theo đất ra sông. Cho nên bàn tay người đãi đá đòi hỏi mẫn cảm hơn người đãi vàng. Nhiều khi không đãi bằng mắt mà đãi bằng cảm giác gan bàn tay, giống như người mù có thể nổi gai người khi sờ được cái cần sờ mà kẻ sáng mắt nhiều khi bất lực. Hơn thế, vàng có vàng cốm thì đá cũng có đá cốm nhưng đá khác vàng là ngoài vụn cốm ra, rất có thể anh sẽ đãi được viên đá to bằng hạt ngô, thậm chí bằng trái nhót, chao ôi, khi đó thì không còn gì để bàn nữa, một bước lên bà, còn vàng thì không, kèn càng nhất cũng chỉ lớn bằng hạt đậu, dưới hạt đậu nên thiên hạ đổ xô đến đãi đá quý cũng là điều dễ hiểu.

"Học" được chừng một tuần thì tôi cũng tạm gọi là thạo nghề. Thực ra chỉ ba ngày đầu, do đào đãi vàng đã quen giờ đây chỉ nâng cấp, tôi đã thạo rồi nhưng phải giả vờ ngỡ ngàng để moi hết bí mật nhà nghề của phu đá. Mọi cái cách đưa viên đá lên trước ánh sáng trời để nhận biết nó là màu gì, trong hay đục, có vết rạn trong ruột không, loại tốt hay xấu, thuộc loại Ruby đỏ hay Saphia xanh...

Phu đá ở đây lao động cũng cực nhọc như phu vàng, còn hơn cả phu vàng nhưng dò biết thu nhập lại không cao hơn. Trừ ăn uống ra, phu đá mỗi tháng cũng chỉ được chủ phát cho một nhúm đá cốm, tất nhiên là tuyệt nhiên không có đá to rồi, nhúm đá cốm ấy cuối tháng mang xuống chợ bán được giá nhất cũng chỉ bằng mấy chỉ vàng, bán lớ ngớ, có khi tay trắng về không trong khi chỉ cần nhăm tính tháng ít tháng nhiều thì mỗi người ở đây trung bình cũng phải đãi được chục lần hơn. Vậy là đa phần công sức, tài sản đều rơi vào túi chủ, rơi vào túi cái gã tự coi mình là lãng tử kia. Phải thừa nhận thằng cha bướng con này có thuật quản lý, nhẹ như không, ít thấy đao to búa lớn, tháng được nhiều thì chia thưởng, ai ốm đau thì được chữa chạy miễn phí, ai có việc nhà cần về sẽ có chút lót tay lộ phí... thành thử hẳn tạo được sự trung thành đáng kể của cả nhóm.

Nhưng lạ quá, không một trường hợp nhá nhem khuất tất nào, một trường hợp ăn trộm ăn vụng nào có thể qua được mặt gã. Kể thì bảo gã có giác quan thứ sáu, người lại bảo sáu bảy mẹ gì, gã biết gài đặc tình đặc vụ vào từng nhóm từng lán và những kẻ này thường là họ hàng thân thích hoặc được đãi ngộ tốt hơn thành ra ai cũng sợ cũng nể mà cả bầu đoàn bồng trở nên cung cúc ngoan hiền như thỏ non. Tức là gã biết chơi trò tình báo nhân dân để chúng mày tự giám sát nhau, tao khỏi. Còn kẻ nào dám xác xược qua mặt thì gã lại có cách trị chả giống ai. Không quát tháo, không đánh đập, không mai phục, không treo ngược, không phơi nắng, cũng chả cắt gân, gã chỉ nhẹ nhàng bảo vào trong kia, trong kia là một cái lán hình cũi được thiết kế như cũi nhà tù, ngồi suy nghĩ đi, mỗi ngày phải đọc được đúng mười vạn lần cái câu tôi không tốt, tôi là kẻ khốn nạn, tôi đã phản bội lại anh em, tôi đã phụ lòng chủ... Đọc không

đúng, đọc không đủ, đã có cái máy ghi âm kỹ thuật số mua của Tàu kia lật mặt ngay. Thế là đưa giới làm cũng chỉ chịu được ba ngày, đến ngày thứ tư là phải bò ra đập đầu bôm bốp xin tha tội chết, hứa hẹn đủ điều. Và cạch luôn.

Nghe chuyện đến chính tôi cũng nổi gai người. Mẹ, thằng này được đào tạo ở đâu mà lại có kiểu hành hạ trí não con người độc địa đến thế? Hẳn học được ngón trò này từ cục đặc vụ Trung Nam Hải hay gã vốn là công an điều tra xét hỏi chuyên nghề? Thế có khác gì đòn tra của nhà tù Côn Đảo với những tử tù không thể thuần hoá. Cứ để đấy, mày dính vào tao thử xem.

Nghĩ vậy, sau phút sờn da sờn thịt, nhân một lần đi lần la tìm kiếm phát hiện ra một vĩa đất màu đen mun rất đáng nghi ngờ ở tận dưới lòng khe, tôi quyết định làm cú đi ngược lại với luật lệ của nó. Không ngược thì kiết xác vẫn hoàn kiết xác, thì cứ cầm mặt cho con gà xanh đỏ tím vàng kia vừa phành phạch đập mái vừa rút hết xương tuỷ của mình cho vào mồm nhai sống à? Còn lâu. Và cũng muốn tò mò xem cái màng lưới tình báo nhân dân của nó tinh xảo đến mức nào. Tức là tôi giả vờ lên cơn sốt rét để được nghỉ ở nhà cùng với ba, bốn thằng sốt rét khác. Đối với phu đào ở đây, sốt rét đã trở thành bốn phận, thành nghĩa vụ nên cái chuyện xin nghỉ đó không có gì lạ miễn là anh phải diễn cho giống, hơn cả giống, phải run lẩy bẩy, phải răng lợi va lập cập vào nhau, phải tái xanh mặt mày, phải xám xịt đôi môi... Những cái trên thì dễ rồi, riêng cái xanh cái xám tôi lại sử dụng đến bí kíp nhịn thở của cánh lái trâu truyền lại, cứ nhịn đi, chỉ cần vài phút thôi là không chỉ tái mà còn tím lịm.

Chờ cho cánh kia đi được một lúc, tôi mới quơ vội ba chiếc ba lô bản thủ vất lăn lóc ở góc lán vòng ra phía sau khu bếp đang ngun khói khom lưng đi nhanh xuống khe. Phải thật nhanh, tất cả phải được kết thúc trước lúc chúng lục tục trở về ăn trưa. Và do đã có động tác chuẩn bị kỹ từ trước nên chưa đến 10 giờ, ba chiếc ba lô lèn chặt đất đã được ngồi chõng trên lưng tôi trở về chỗ giấu vừa kín vừa bất ngờ. Xong. Tôi lại đi khom vòng sau bếp trở về lán tiếp tục cơn sốt rét thâm của mình.

Đầu giờ chiều, khi khu lán lại vắng tanh, tôi vội công niềm hy vọng của mình xuống một khe nước thật sâu mà ít có ai dám mò xuống. Nước thì lạnh, đất lại nóng, bàn tay tôi sàng đãi còn nóng hơn. Chỉ trong nửa tiếng tôi đã đãi xong chiếc ba lô thứ nhất. Không có gì. Lại nửa tiếng nữa cho chiếc ba lô thứ hai... Mẹ, vẫn không có gì. chả lẽ linh giác của mình sai. Thì làm nốt chiếc thứ ba... Hết hai phần rồi mà vẫn chỉ có vài vụn đá nằm bẽ bàng dưới đáy.

Nói chung là hỏng rồi, công cốc rồi. Định làm quấy quá cho xong chỗ còn lại rồi đứng dậy đi về thì trời ọ, cái của quý gì dưới lòng bàn tay thế này? Vội bóp bóp nắn nắn, kỳ cọ, đưa lên soi vào nắng... Nó đây rồi! Một chú Ruby to bằng hạt lạc lép đỏ rực chớp sáng vào mắt tôi, sáng quá, sáng đến nỗi không còn kịp nghĩ gì thêm, tôi bỏ tọt vào mồm, ấn khê cho nó nằm im dưới lưỡi rồi lặng lẽ đi về, đi thẳng lưng, đi vườn cổ, dáng đi của một hiệp sĩ thánh chiến vừa công phá xong một thành quách kẻ thù.

Suốt đêm đó ngậm viên đá trong mồm mà như ngậm cả mặt trời bé con, ngọt ngào, bóng rẫy, không tài nào ngủ được. Chả biết viên này trị giá bao nhiêu nhưng chí ít nó cũng mở ra cho mình một hướng làm ăn mới, hướng làm ăn độc lập có quân có cán, có những đối sách và quyết sách hữu hiệu. Khi ấy thì bai nhé, bai con gà lẳng tử nhé, tở đi đây, ra làm ăn riêng đây. Chào... Giấc mơ ngẩn ngủi ấy đã làm cho tôi thiếp đi...

Ngày thứ hai, với nét mặt đít nhái hơn, giọng nói táo bón hơn, tôi tiếp tục xin thẳng Bường cho tôi nghỉ thêm một ngày nữa, hôm sau sẽ dẫn sức làm bù. Thằng gà sống nhìn tôi không nói, chỉ khê gật đầu, cái gật đầu hiển nhiên là bình thường nhưng chả hiểu sao tôi cảm thấy nó là bất thường. Bất thường hay bình thường thì kệ thẳng bố mày, nếu viên đá đang nằm sâu lút trong hậu môn tao kia, thì quân tử phòng thân thôi, mà có giá tới trời thì mày với màng lưới đặc tình của mày có người hít đánh hơi ra thì cũng muộn rồi, quá muộn rồi, hé!

Bảy giờ mười lăm tôi bắt đầu ra khỏi bãi. Nhờ nhảy được chiếc xe máy của một ông chở gạo lên bán, chín giờ tôi đã có mặt ở chợ rồi. Lia

mắt nhìn không thấy chiếc xe hơi màu đen đâu, biết rằng con bồ của thằng lãng tử chưa có hoặc không có ở đó, tôi sục thẳng vào giữa chợ, tất nhiên viên đá đã được tôi rặn ra, lau qua loa vào cỏ ướt. Ôi thôi chào mời mới khiếp chứ. Cậu ơi, chú ơi, anh ơi, có đá bán không, vào đây em, chị, tôi mua sát giá cho, để đưa khác nó dìm chết đây... đầy kinh nghiệm bán vàng nhưng chưa có kinh nghiệm bán đá, tôi lừng khừng một chút rồi rẽ vào cái mẹt có cô chủ xinh xẻo, phúc hậu nhất. Là tôi cứ đoán bừa vậy chứ phàm là dân đá đỏ thì làm sao mà phúc hậu được, có là thánh.

Cầm viên đá trên hai ngón tay soi về phía mặt trời, cô ta nheo mắt phải rồi lại nheo mắt trái rồi lại mắt phải... cuối cùng đặt xuống, nét mặt không nở ra cũng không héo lại:

- Đá này anh lấy ở đâu đấy?

- Lấy ở bãi chứ ở đâu, cô tưởng tôi ăn cắp à?

Tôi nói mà linh cảm được một điều gì đó không mấy hay ho. Cô nàng nheo mắt một phát nữa rồi hạ một câu xanh rờn:

- Đá xấu quá!

Nghĩ rằng ả ta chê bai để dìm giá như thói thường của bất cứ con buôn nào, tôi gắt, thì cũng là gắt để đẩy lên:

- Thì cô trả được bao nhiêu?

- Em không mua đâu, mua rồi lại chẳng bán được.

Một gáo nước lạnh chảy qua mặt nhưng vẫn chưa tắt hết hy vọng, tôi giật lấy:

- Cám ơn nhé! Cô không bán được thì tôi sẽ bán. Làm gì mới sáng ra đã sổ toẹt nhau như thế!

Tôi bỏ đi, đối với cánh bịp bợm này không thể non gan được, bỏ đi mà nó gọi lại là thẳng, còn nó không gọi thì coi như.. và nó không gọi

thật dù tôi đã cố tình bước chậm lại để câu giờ. Chết cha mà chưa, thằng đại gái, cái tật cứ thấy gái đẹp là lao đầu vào để nó chơi cho. Lần này tôi chọn một hàng khác mà chủ nhân của nó là một bà đứng tuổi đang nhai trầu bồm bẻm. Nhai trầu là tốt rồi, người còn giữ được tập quán cổ truyền nhai trầu dứt khoát không thể là người ác. Cầm viên đá trên tay, bà chủ mẹt chỉ xem qua một lần, thậm chí cũng không cần soi lên nắng. Phải thế chứ, có thâm niên buôn bán cũng có hơn chứ, chứ có đâu như mấy con ranh ăn nói bò nhăng kia.

- Chú bán bao nhiêu?

Ôi chao, giọng nói mới dịu dàng dễ chịu làm sao! Tôi mỉm cười:

- Tùy thích.

- Ba trăm ngàn nhé, thì cũng là mở hàng mua giúp chú chứ cả chợ này chả có ai trả cái giá ấy đâu.

Như tụt hẫng xuống hố sâu. Ba trăm? Sao lại ba trăm? Viên đá sáng rỡ, lại tròn trịa, nần nần thế này mà chỉ có từng ấy thôi à, vô lý! vẻ như nhận được cái điểm tối trong mắt tôi, bà nói thêm:

- Nó thuộc loại lớn đấy nhưng mờ đục, trong ruột lại toàn vết rạn. Nếu không nó phải có giá tới chục triệu, chục triệu ở đây thôi chứ đem vào Sài Gòn hay sang Thái, nó phải lên tới cả trăm triệu. Tiếc cho chú.

Lần này thì sụp xuống hố thật. Trăm triệu và trăm ngàn, chỉ có mấy vết rạn mà cách xa nhau ghê thế. Biết rằng không thể mong chờ được gì thêm nữa, tôi nần nì thuê một chiếc xe ôm đi trở lại. Tay xe ôm lắc đầu, đường ghê lắm, không đi nổi đâu. Không đi nổi thì tở đi, cậu ngồi đằng sau, tiền vẫn hưởng nguyên giá. Gã khiên cưỡng gật đầu. Đúng là đường khó đi thật. Tuy nó đã chạy theo đường vòng để tránh những đoạn dốc "ngủ đít" nhưng vẫn rất dốc, xe luôn phải cài số một mà tay ga vẫn vịn gần như hết cỡ. Nói đùa, nếu không phải đã từng lái những đoạn đường chênh vênh không kém ở Nà Rì thì tôi cũng chịu, đành phải giả xe giữa đường. Hai tiếng sau đến bãi, ngoài tiền xe giả khá hậu hĩnh, một trăm

năm chục ngàn, tôi biểu luôn anh tài cái của nợ đang bốc mùi đó, mà đúng là đang thum thum bốc mùi thật. Đá đỏ bốc mùi, niềm hy vọng bốc mùi.

o

Chuyện chưa dừng ở đây. Cuối tuần thẳng lẳng tử gọi tôi lên lĩnh tháng lương đầu tiên, tất nhiên là lĩnh bằng đá cốm, không hiểu sao hẳn lại khép cửa lán lại đàng hoàng rồi trịnh trọng rót cho tôi một ly rượu chuối hột ngâm với Đông trùng hạ thảo, thứ biệt dược rất cần cho bọn đàn ông yếu ớt cái khoản ấy từ bên kia biên giới tràn vào kể từ ngày hai nước thông thương trở lại. Tất nhiên là tôi không cần cái của nợ này rồi, thậm chí là cần thứ ngược lại nhưng cũng ngửa cổ làm cái ực cạn tới đáy. Hẳn rót chén nữa rồi nhìn tôi cười cười:

- Cái viên đá ấy người ta giả ông anh có ba trăm thôi à? Phí nhỉ, đáng ra ông anh nên nói với tôi, tôi sẽ cho người mông má mài giũa lại rồi hăng tung ra thị trường.

Máu trong người tôi đông cứng. Cuối cùng hẳn đã biết, biết mà còn cười, còn gọi ông anh thì không hiểu hẳn sẽ giở ngón độc gì đây?

- Nhưng vẫn còn kịp - Hẳn nói tiếp, giọng vẫn như không - Một người thân của tôi đã mua lại được viên đá đó từ một tay xe ôm, cũng mua với giá ba trăm nhưng vừa rồi người ấy thông báo đã bán được nó ở Huế với giá tám triệu.

Bất giác tôi mở to mắt. Thế là thế nào, rõ ràng là nó bị đục, bị rạn kia mà? Như hiểu được ý nghĩ trong đầu tôi, hẳn lại cười cười:

- Đúng là viên đá đó bị đục bị rạn trong thật nhưng vẫn còn có giá bởi nó là loại đá chúa, đá mẹ không phải lúc nào cũng tìm thấy.

Cho nó làm con đười ươi vờn môi thế đủ rồi, đến lượt tôi cũng nhìn thẳng vào mắt nó, không cười:

- Chuyện đã rõ mười mười, tóm lại anh định xử tôi kiểu gì?

- Tôi xin trả lại anh cái tám triệu đó. Nó là công sức của anh.

- Tôi chưa hiểu?

- Vậy có cái này chắc anh hiểu: anh không phải là Thư, Trần Văn Thư mà anh là Hùng Ka Rô, một bường trưởng khét tiếng toàn vùng Na Rì, một tướng cướp đang bị truy nã.

Thế là trong chốc nhát cái thằng tôi đã bị lột truồng giữa nắng trời. Nó lột truồng để tôn vinh hay hạ nhục tôi đây? Nhìn cái kiểu cách bí hiểm như Gia Cát của nó tôi bắt đầu thấy nhợn. Tôi nói như nói thầm:

- Phải... cô ấy không?

- Đúng, ngay từ đầu cô ấy đã nhận ra anh và có những câu nói rất tốt về anh (Thế nó có nói nó đã từng ngủ với tao không?) Ngay cái chuyện trả lại anh tám triệu kia cũng là ý của cô ấy.

- Cám ơn! - Tôi buông thông - Hai người là vợ chồng à, hay bồ bịch?

- Cả hai. Nếu không có gì thay đổi thì cuối năm nay chúng tôi sẽ cưới. Anh thấy sao?

Tôi đã đọc được cái ý ngầm của nó. Bằng cái tinh ma kia, chắc chắn nó đã biết quan hệ của tôi, của cả thằng Khánh trước đây đối với ả và để đám cưới trở nên thoáng nhẹ, nó muốn xoá sạch mọi tỳ ố, cấn cợn. Được thôi, dầu mà không nói thì tao cũng sẽ ra khỏi đây, ra khỏi sự vương bận của vợ chồng mà, ra luôn cả cái vùng đồi người nhiều đá ít này, ra hết.

- Chắc mà chưa báo công an về thân phận thật của tao chứ?

Tôi hỏi cái câu hỏi đã canh cánh trong đầu từ lúc nãy.

- Cái thằng tôi chưa đến nổi hèn thế đâu, anh em trong nghề, có thể phạm đủ tật xấu thói hư nhưng phản bội thì không. Đó cũng là một thứ luật bất thành văn, luật máu, chắc ông Hùng Ka rô quá hiểu.

Tôi im lặng nhìn xuống một lúc rồi ngẩng lên:

- Chia tay được chưa? - Tôi bất giác lấy lại cái khẩu khí, bộ dạng của một thằng Hùng Ka rô hồi nào không biết.

Tùy anh. Anh có thể ở lại chơi vài ngày. Anh em trong buồng cũng bắt đầu tỏ vẻ quý mến anh.

- Cám ơn! - Tôi cầm gói tiền trên bàn đặt vào tay nó - Mình không thể nhận số tiền này được, thực chất đó là tiền ăn cắp, tiền vụng trộm, cầm có khi mang hoạ.

- Tùy anh!

Câu tùy anh lần này rõ ra cái chất ráo hoảnh, lạnh lùng. Bỗng dưng tôi cũng muốn chơi lại một đòn:

- Cho mình hỏi thăm cô vợ chưa cưới. Còn cậu, cậu cố dùng cả răng cả móng vuốt mà giữ lấy cô ấy nhé!

- Chuyện đó ông Hùng Ka rô không phải lo mà ông hãy tập trung lo cho cuộc đời của mình. Và tôi cũng không thể chuyển lời thăm hỏi của ông được vì lúc này cô ấy đang bận trông coi một cửa hàng tranh đá quý ở Huế. Vậy thôi, chào!

Lừa từ mắt nó bắn sang mắt tôi. Chà, nó lại dám lên giọng dạy dỗ mình kia đấy. Tốt thôi, thân phận cha vợ chú váo như mình lúc này ai dạy chả được, thoải mái, cám ơn nhưng cậu cả gà lẳng tử oir, đã dám lấy một con đàn bà như thế làm vợ thì đừng ghen, mà có ghen thì cứ ghen mẹ nó ra cho nhẹ lòng lại còn đóng giả vai hiệp sĩ, vai mã thượng làm đếch gì cho nó khổ, khổ quá, hai lần khổ!

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 32

Chán chường và tuyệt vọng, không thềm đi nhờ xe nữa, xe pháo làm gì khi thời gian phía trước là thênh thênh, tôi cứ lững thững một mình làm cuộc hành trình xuống... đày vục như một lữ khách ngu ngơ, lại như một kẻ hát rong đi lần tìm những khúc dân ca cổ đang bị vùi lấp.

Vậy là xong. Xong vàng, xong đá, xong cả thói bán buôn, giờ phải làm gì đây hở thằng Hùng Ka rô? Chả lẽ lại tìm về các bến sông để làm cái thằng bảo kê hay đồn tiền dựng một quán chè chén bán cho khách qua đường, hay... không, tôi không thể trở lại ba cái vụ chặn xe trấn cướp, trèo tường mở két thiên hạ được nữa rồi, đã quá ngán và quá ngại rồi. Ngại chứ không sợ. Cái thằng tôi từ bé chưa biết sợ là gì nhưng mỗi lần hể cứ động nghĩ đến chuyện ấy là khuôn mặt khổ sở cùng cái xe cừu mang của thằng Thư lại chặn tôi lại. Hình ảnh nó đã trở thành tâm linh, thành nỗi day dứt triền miên trong tôi. Vậy thì tôi phải làm gì, phải làm gì hả Thư, thằng em thông minh, chí tình chí nghĩa luôn biết đưa ra được những phát kiến xác đáng cho ông anh? Phải làm gì?

Đi đến giữa đường, nhác thấy những thân hình đang còng lưng oằn người mang vác đủ các thứ đồ đoàn, gạo mắ... đi lên như những con ngựa thồ, hồng hộc, mồ hôi mồ kê, tía tai mặt đỏ, cái đầu đang u ám của tôi bỗng bật loé một tia chớp: Tại sao đoạn đường này lại không có một chiếc xe ôm, những chiếc xe ôm nhỉ? Nếu có, nó sẽ giành thế độc quyền chuyên chở mà thiên hạ ai cũng cần, giá nào cũng trả dẫu nghèo đến đâu, giống như mình hôm nào.

Nghĩ vậy, vừa xuống đến phố một cái là tôi đi lòng sục tìm mua một chiếc xe Minskơ ngay, chỉ là Minsk thôi, tất cả các loại xe khác đều không leo nổi. Hỏi một nhà, hai nhà, ba nhà... đều nhận được những cú

lắc đầu vô cảm. Hỏi một ông xe ôm đang ngồi ngủ gật như tượng Lão Khổ ở đầu ngõ, dúm thêm vào tay ông ta chục ngàn, thế là tôi đã có giao liên dẫn trúng mục tiêu. Xe ôm ở bất cứ đâu cũng là một mạng lưới tình báo nhân dân rất có tác dụng. Hỏi đường hỏi chợ ư? Có ngay. Hỏi xóm hỏi ngõ ư? Có ngay. Và cả hỏi đi điếm, hỏi điếm Massage, hỏi có chỗ nào mát mẻ giải buồn giải cấn chút không? Cũng có ngay, vẫn chỉ là mười ngàn, giá chung, bất di bất dịch.

Ba tiếng sau tôi đã có trong tay một chiếc Minsk khá bắt mắt: màu mận chín, còn được bảy mươi phần trăm, khung chắc, máy khoẻ, lốp chưa mòn hẳn, giá dễ chịu, chưa tới ba triệu trong khi mua mới phải là sáu triệu tức ba cây vàng. Chiếc xe đã đắp chiếu nằm trong nhà gần cả năm nay vì chủ nhân của nó trước đây cũng đã thử dùng nó chạy xe ôm lên bãi nhưng bị tai nạn nên từ đó bỏ luôn. Đó chính là lý do chiếc xe được giật giá xuống một nửa. Tôi nói lúc này chưa đủ tiền, mà không đủ thật, sẽ xin trả góp trong vòng sáu tháng hoặc sớm hơn. Chủ xe gật đầu:

"Chú cứ lấy đi, đăng nào tôi cũng không dùng đến nhưng nhớ là đi đường đó phải hết sức thận trọng, ở vùng này chưa ai đi nổi đâu."

Yên tâm đi đồng chí, tôi đã thử rồi, chưa ai làm nổi mà tôi làm mới mong móc được tiền thiên hạ chứ. Tôi định nói nhưng rồi chỉ im lặng dắt xe ra, sau khi biểu thêm ông xe ôm chục ngàn nữa. Thoáng chốc lẹp, giá hôm ấy đừng sĩ, mà sĩ với đàn bà thì sĩ suốt đời, cứ lấy mẹ nó cái tám triệu đi thì lúc này đâu có phải trả góp với chả trả phần, rách việc! Mình lấy cái của mình chứ lấy của ai mà nhục.

o

Đoạn đời chạy xe ôm, cái đoạn đời mà một thằng như tôi cũng chưa bao giờ nghĩ tới, bắt đầu.

Bắt đầu một cách hài hước. Hàng chục năm nay, từ khi có bãi đá, dân tình ở đây chưa hề nhìn thấy có một chiếc xe ôm nào dám leo lên đoạn đường mà người ta hay gọi là khúc cua tử thần này cho nên đến lúc xuất hiện chiếc xe của tôi với tấm biển các tông đề nguệch ngoạc:

"Xe lên bãi. Giả rẻ. Đảm bảo an toàn" gắn trước ghi đông thì mọi người cười rũ cho rằng tôi đùa. Thậm chí xe đi đến đâu là trẻ con chạy theo đến đó hò hét như chạy theo thẳng điên. Đúng là chỉ có điên hay chán đời hoặc chơi ngông mới dám leo đường này. Nhưng tôi cứ phớt tình, có lúc còn đùa lại để rồi với vị khách đầu tiên là một ông bố đi tìm con được chở miễn phí lên xuống an toàn thì mọi người mới ớ ra. Từ ớ đến tò mò, từ tò mò đi thử xem đến tin là ngốn mất nửa tháng. Sau cái nửa tháng gây men khốn khổ đó tôi bắt đầu có khách. Lúc trước thì thưa sau cứ đông dần.

Theo đúng thủ thuật kinh doanh mà tôi đã học một được là thời gian đầu phải chịu hoà hoặc lỗ rồi mới nhích dần lên. Nhưng đó là quy luật của một công ty, một doanh nghiệp, còn tôi, xe ôm, tôi vận dụng thời gian đầu lấy thấp thôi, chỉ bảy, tám chục ngàn một lượt lên, lượt xuống chỉ năm chục ngàn, quá mềm, chỉ nhích hơn tiền đổ xăng tiền hao mòn một chút nhưng để bù lại tôi quyết định tăng vòng tăng chuyển, người khác cùng lắm chỉ lên xuống được một lần là đứt hơi, còn tôi, tôi chơi luôn hai lần, cái đó gọi là lãi số lượng hay gọi nôm là lấy cần cù bù thông minh hoặc lấy liều mạng bù nhút nhát cũng được.

Ngay từ những ngày đầu ra quân khách đã gọi tới tới, thậm chí khách còn đăng ký từ tối hôm trước. Đường khó đến mấy rồi đi riết cũng quen, quen từng khúc cua, từng chỗ xóc, từng đoạn ổ trâu ổ voi, từng bọng nước, bìa vức... Hôm thứ nhất khi lên phải mất hai tiếng rưỡi, hôm thứ hai ít hơn và đến những ngày sau đó, trung bình chỉ còn một tiếng bốn năm phút. Tiền bắt đầu chảy vào. Một ngày trung bình nhét túi trên dưới hai trăm, một tuần trên dưới một triệu, một tháng trên dưới... sột soạt. Trong đầu trong túi tôi giờ đây đã âm vang tiếng sột soạt rất chi là trĩu tình thăm thiết đó. Chưa hơn hẳn các nghề khác tôi đã trải nhưng bù lại là đều, rất đều, như nghề xăng dầu bởi dù mưa hay nắng, dù cuộc sống có lên hay xuống thì con người bao giờ cũng không thể thiếu được xăng dầu, thiếu được cái chuyện đi xuống đi lên. Vấn đề còn lại là sức khoẻ mà chuyện này thì ơn trời, tôi lại hơi bị khoẻ quá dẫu rằng có buổi

tối trở về nhà trọ chân tay mình mấy cũng rời ra không muốn cất nhắc nữa.

Bắt chước cái hãng Càphê gì đó đang nổi tiếng như cồn bởi biết cách miễn phí để nhử khách rồi khi khách đã quen mới từ từ tăng giá, lúc ấy tăng thế nào khách cũng không bỏ vì đã trót nghiện mất rồi, khi tôi đã có thương hiệu, có đẳng cấp, đã có biệt danh Hảo hơn xe ôm, đã được khách tin khách nghiện rồi tôi cũng bắt đầu tăng giá, tăng giá theo cơ chế lũng, tức là ngày bình thường lấy một trăm đi lên, bảy chục đi xuống; ngày mưa, ngày lễ tăng thêm mười phần trăm, giống y chang cái anh khách sạn vào mùa du lịch bây giờ, vậy mà vẫn rất đông khách. Đông đến nỗi không phải là xe tranh khách mà là khách tranh xe. Tôi như một cô gái đẹp trong cả cái cô đào toàn đàn ông nên dù đỏng đảnh, xấu nét thế nào vẫn cao giá. Và yếu tố chính để tạo nên cái giá đó chính là tôi đang ngồi trên thế độc quyền không có kẻ cạnh tranh bởi chả ai dại gì đi phá thế độc quyền quá khó chịu ấy để lao đầu xuống vực.

Như thế, không phải là sáu mà chỉ chưa đầy ba tháng sau tôi đã trả hết tiền chiếc xe. Từ đó làm bao nhiêu hưởng bấy nhiêu. Thế rồi vào một buổi sáng trời quang mây tạnh, ngược nhìn lên đỉnh núi mây bay, trong chiều sâu tâm hồn tăm tối của tôi bỗng lại thức dậy cái khát vọng thủ lĩnh tưởng đã ngủ im sau mọi nhọc nhằn. Tại sao mình không đứng ra lập một đội xe ôm, đúng, lập hẳn một đội xe rồi huấn luyện rồi đầu tư cho họ có khả năng vượt đèo như mình nhỉ? Khi ấy, cái thằng tôi khỏi phải lăn lóc như chó đập lửa nữa mà chỉ ngồi điều hành chỉ đạo rồi thu tô. Tại sao không?

Đã nghĩ là làm, cái tật tôi nó vậy, tối hôm sau tôi đi tìm cái tay xe ôm đã nhận viên đá đỏ tôi cho hôm nào. Tôi thuyết phục, nó ngật ngữ, lại thuyết phục nữa, vẫn ngần ngại, cuối cùng tôi công bố khoản tiền thặng dư, là nói theo cách nói của các nhà kinh tế Mác xít, mỗi tháng tôi có được ra, thế là mọi sự ngật ngữ tan biến, nó nhận lời. Thì ra, trong mọi cuộc thương thuyết lớn nhỏ, hèn mọn hay sang trọng, cấp vi mô hay ở cấp vĩ mô, sức mạnh vật chất, sức mạnh của đồng tiền, của cái âm thanh sột soạt bao giờ cũng chiếm địa vị thượng phong.

Tối hôm sau, qua nó, tôi bắt rẽ thêm một tay xe ôm khác nữa. Thăng này đang gặp cảnh túng thiếu nợ nần nên nhận ngay. Túng thiếu gì? Sau này tôi mới biết nó là con nợ của những canh bạc đang tòi ra khắp các góc ngách của cái phố núi đã bắt đầu xuất hiện khá nhiều các tệ nạn này. Ở đâu có vàng bạc thét gào thì dứt khoát ở đó tệ nạn sẽ lên ngôi, lẽ thường là vậy, quy luật cuộc sống cũng là vậy. Và tôi, tôi cũng đang trên lộ trình hội nhập vào đội quân tệ nạn ấy mà tôi sẽ nói về sau, còn bây giờ, chỉ sau ba ngày tôi đã tập hợp được dưới trướng mình một đội hình xe ôm đủ bằng một tiểu đội mười hai người hầu hết là mạnh khỏe, chịu chơi. Mười hai chiến sĩ tôi chia thành ba tổ, mỗi tổ sẽ trấn giữ một cửa khẩu theo ba con đường dẫn lên bãi. Nhưng trước hết tôi bỏ ra ba ngày để anh em tập luyện thuần thục ngay trên địa hình thực tế mà tôi chính là giáo viên huấn luyện. Kinh doanh ăn ở chữ tín, chỉ cần một xe bị tai nạn thôi là sẽ tức khắc ảnh hưởng đến toàn đội ngay. Cho nên việc huấn luyện được đặt ra một cách nghiêm ngặt, không châm chước. Ngày đầu có hai người ngã, ngày thứ hai có ba người định bỏ cuộc, đến ngày thứ ba mọi sự đã trở nên thông thoáng, kẻ ngã đã khỏi đau, người định bỏ đã vào cuộc trở lại. Tất cả đã sẵn sàng.

Và không ngờ cái ý định đó cộng với động tác chuẩn bị kỹ lưỡng đã phát huy tác dụng ngoài mong đợi. Buổi sáng tiễn anh em ra đi, dặn dò, giao việc dăm câu, buổi chiều ngồi chờ anh em trở về lục tục đến nộp tiền. Công việc đã được khoán gọn, đồng tiền đã có định mức, anh em nào làm hơn, được khách trả hơn hoàn toàn có quyền được hưởng. Thành thử không khí lên lắm, việc ai nấy làm, tiền ai nấy hưởng, không ganh đua, không trí trá, không ăn chặn, tiền bạc được công khai dân chủ hàng tuần với quy chế, cứ gọi vậy cho oai, tiền mỗi người kiếm được tôi chỉ thu một phần ba để làm quỹ dự phòng, để ngoại giao này nọ, ai ốm đau, ai cần nghỉ vì việc riêng gia đình vẫn được hưởng năm mươi phần trăm lương, ai có đám tang, ai làm đám cưới sẽ có tiền phúng tiền mừng chu tất, tối tối xong việc gặp nhau làm chén rượu cười vang ấm cúng như gia đình.

Danh tiếng của đội xe ôm mà tôi tạm đặt tên "Lá dăm núi", cái tên lấy từ đôi mắt của cô gái đã ám ảnh tôi ấy bắt đầu nổi lên. Anh em trong đội đi đến đâu cũng được người ta xi xào chỉ trỏ: Quân ông Thư, lính ông Thư đó. Thậm chí có một vị cán bộ địa phương vào hàng chủ chốt gì đó còn vỗ vai tôi cái bốp mà rằng, các cậu đã làm thay đổi diện mạo thị trấn, khá lắm, cố lên nhưng... Tôi hiểu chữ nhưng ấy nên ngay tối hôm sau tôi đã cho người tìm đến nhà riêng nhét tận tận vị đó một chiếc phong bì khá đậm. Gớm, các cậu chỉ vẽ, đổ mồ hôi sôi nước mắt mới kiếm được mấy đồng bạc rách mà lại còn... lần sau thì thôi nhé! Tất nhiên lần sau tôi phải tìm đến người khác rồi người khác nữa, mỗi lần như thế không nhiều nhưng phải có để chứng minh rằng mình rất biết tôn ti trật tự, rất hiểu câu phép vua thua lệ làng nhất lại là thứ làng đặc biệt như cái làng dưới chân núi đá đỏ này.

o

Một buổi sáng oi bức, tôi trần như nhộng đang ngồi kiểm toán... Chết mất thôi, dạo này không hiểu sao tôi lại sính dùng những mỹ từ to tát mà người ta chỉ có thể dùng trong những đại công ty, vâng, đúng ra tôi đang ngồi tính toán lại chi thu trong tháng thì có tiếng gõ cửa. Nghĩ rằng lại có một vị nào đó có nhã ý đến "hỏi thăm", tôi cau có đứng dậy. Nhưng cửa vừa mở, cùng với mùi mỹ phẩm cao cấp tràn vào là khuôn mặt cô ta. Thoắt lúng túng:

- Liên...

- Liên Digan, cảm ơn anh vẫn còn nhớ cái tên con đàn bà này.

- Xin lỗi, để tôi...

- Thôi khỏi, anh cứ thế này mới là anh hơn, một Hùng Ka rô đáng sợ và cả đáng... yêu.

Sắp sửa đấy, tôi nghĩ, và cứ mặc quần áo vào.

- Tôi tưởng Liên đang trông coi cửa hàng tranh đá quý ở Huế?

- Thì khi đi khi ở. Nếu không thế thì làm sao biết được người hùng Na Rì bây giờ lại trở thành một người hùng... xe ôm.

Hai tiếng xe ôm được cái miệng ngon như một miếng sôcôla kéo dài ra, nhấn nháo. Tự nhiên khó chịu:

- Cô thấy thế là rẻ tiền à?

- Không, em chỉ thấy lạ về khả năng có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh cũng như năng khiếu kinh doanh của anh.

- Tôi không kinh doanh mà là đang lao động.

- Em hiểu chứ. Nhưng em đến đây không phải để bàn luận với anh về những chuyện đó.

- Đưa thiệp mời cưới?

- Chưa.

- Chưa hay không?

- Anh vẫn thích trần trụi như trước.

- Vì tôi nghĩ một người sẵn sàng giết chết người tình để có được tự do như thằng Khánh có lần nói về cô lại có thể dễ dàng chấp nhận sự ràng buộc cả đời với một thằng có máu lạnh.

- Anh cũng nhận thấy điều đó à?

- Không phải chỉ nhận mà chút nữa còn là một nạn nhân. Thằng Khánh giờ sao rồi? Lâu lắm không nhận được tin gì của nó.

- Bạn bè các anh thế đấy, tệ thật!

- Cái gì?

- Chết rồi. Chết vì sốc thuốc. Mới qua giỗ đầu. Khi chết, anh ấy chẳng có một ai thân thiết ở bên, kể cả em. Chết một mình, thui thủi.

Tôi im lặng. Đã đoán trước được số phận tất nhiên của nó, một thằng nghiện thâm căn nhưng nghe tin này vẫn chạnh buồn. Có hai đứa bạn tuổi thơ, một đã theo chồng đi tận phương trời nào, một chết âm thầm, tức tưởi. Số kiếp con người cũng chỉ phù vân đến vậy thôi ư?...

- Em hỏi đây: anh vẫn có ý định tiếp tục theo đuổi nghề xe ôm?

Tiếng nói của Liên kéo tôi về thực tại.

- Nếu không có nghề gì khác.

- Em định phát triển thêm một phòng tranh đá quý ở Nha Trang. Thời mở cửa, thiên hạ bắt đầu có một chơi cái loại tranh này.

- Và bà chủ muốn tôi đứng ra quản lý cái phòng tranh ấy?

- Đó là lý do em đến đây.

- Ý của em hay là của cả đức ông chồng sắp cưới.

- Bọn em thôi nhau rồi.

- Nghe lạ đấy. Lý do?

- Như anh vừa nói.

- Hẳn chịu?

- Anh quên em là Liên Carmen, Liên Digan rồi à? Yêu như lửa nhưng nếu cần sẽ là nước.

- Tư do hay là chết. Chúc mừng!

- Anh vẫn độc ác và đáng sợ.

- Có vẻ như cô đã kiếm được một đại gia có máu mặt khác bảo trợ đấng sau?

- Không cần biết. Anh có nhận không? Đừng lo về thu nhập, em thế nào anh sẽ thế đó, cùng làm ăn, cùng chịu hên xui.

- Tôi từ chối.

Im lặng. Cô ta rút thuốc ra hút, ngửa mặt hé miệng nhả ra từng làn khói dài. Lát sau, nét mặt chuyển sang lạnh lẽo:

- Để kiếm một người như thế, em chỉ hô một tiếng là có hàng trăm nhưng em thích cái tính khí trung thực, bạo liệt của anh. Đã dính vào đá, dù là tranh đá cũng có nhiều chuyện phức tạp cần xử lý.

- Chứ không phải vì một lý do nào khác?

- Ví dụ?

- Để bên cạnh luôn có một lái xe kiêm vệ sĩ kiêm... cái này mới quan trọng này, kiêm người tình.

- Ngay điều đó cũng chỉ cần hô một tiếng.

- Vậy thì thưa bà chủ, bà chủ tranh đá quý, bà không có việc gì ở đây nữa.

- Còn.

- Lên giường?

Một tiếng cười vang:

- Lâu lâu nghe lại cái giọng nói trần truồng này cũng thấy hay. o kê nhưng không phải ở đây, lúc này. Mà sao anh không chọn chỗ nào cho sáng sủa, sành sạch một tý. Tối nay em chờ anh ở khách sạn Phố Núi cuối thị trấn. Thế nhé, chào!

Cô ta ra nhanh như muốn ra khỏi một vùng tư tưởng không sạch. Tôi ngồi lại, đần mặt. Thế đấy, một con bé đào vàng lam lũ nhưng nhờ biết tận dụng vốn tự có mà một bước lên bà để rồi lại quay lại nhìn xuống ngay cả

những kẻ đã cùng lam lũ với mình. Trông coi cửa hàng à? Tranh đá quý à? Đá quý hay của quý, vẫn còn thềm cái của quý của mình? Ô hô, nhà không sáng không sạch nhưng cái của kia vẫn sạch vẫn sáng đấy chứ. Còn lâu nhé! Rừng mỡ, thềm thì nói mẹ ra là thềm cho nhanh mà lại còn trung thực với bạo liệt nọ kia, nghe tanh lắm!

Và nói của đáng tội, hồi nãy ngồi trước ả, ngồi ngay cạnh ả, thịt da ngổn ngộn, đùi vế căng tròn, khe ngực lồ lộ, thơm phức, chính tôi cũng bắt thềm ngược lại, đáng lẽ tôi sẽ dẫn ngựa ả ra ngay tại đây, trên chiếc giường đầy máu muối này, sẽ dạy cho ả biết giá trị đàn ông đâu phải là đại gia, là ông chủ, là phòng ốc tân kỳ mà toàn bộ giá trị là cái của nợ nằm dưới háng kia cơ. Nhưng chính cái chun mũi của ả chắc là do bộ quần áo cả tuần không thay của tôi đang vắt ở đầu giường đã làm cơn thềm của tôi tụt lại. Tụt luôn cả lời mời rất hấp dẫn kia nữa. Không, cô gái hoang dã ơi, tôi dù cuộc sống có bí bách thế nào thì vẫn không thể đâm đầu làm cái thẳng chuyên đi ăn sái kẻ khác mãi được. Chào nhé! Không có Phố Núi, Phố Biển gì đâu nhé!

Để củng cố thêm cho cái quyết định mà người này sẽ cho là giàu tính tự trọng người khác lại cho gàn dở, ngu dốt của mình và cũng để giải toả khỏi cái mùi vị của da thịt con đàn bà vẫn dấp dính ở đầu mũi kia, tôi mặc quần áo, khoá cửa, gọi một chiếc xe ôm bảo chở đến cái động quen thuộc. Tại đây giá vừa mềm, các em lại rắn da rắn thịt, toàn sơn nữ, tiếng Kinh chưa sôi nhưng công nghệ làm tình lại siêu thặng, chỉ mất mười phút, xong là xong, khỏi vướng bận nghĩa tình, khỏi dẫn dắt nọ kia mà lại có ý nghĩa phân phối lại của cải cho xã hội. Nhân văn nhân đạo quá đi chứ. Ô hô!

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 33

Nhưng ở đời phàm cái gì có thu lợi là cái ấy trước sau cũng có kẻ nhảy vào như bản chất sinh tồn tham lam không bao giờ thay đổi của người đời. Nhảy vào đã khá, lẽ đương nhiên, nhưng nội bộ sinh chuyện mới mệt. Trong đội, sau khi đã đủ lông đủ cánh, đã hoàn toàn làm chủ được tuyến đường tử thần, có đứa bỗng nảy nòi muốn tách ra làm ăn riêng, có đứa lại thì thầm khích động cho rằng tôi là kẻ tư bản bóc lột chả làm gì chỉ ngồi mát ăn bát vàng vô lý quá... Được thôi. Phải dạy cho chúng biết rằng ở đâu, làm gì, kể cả làm dĩ, hốt phân, ăn trộm cũng đều có luật hết. Thằng định ly khai lập tức bị khống chế khách, cả tuần trời không có một ai vời đến. Thằng khích động thì phải chơi rắn hơn nhưng cũng chỉ hai ngày sau là cả xe cả người của nó đều lặn xuống hố sâu, vào đến trạm xá cấp cứu rồi mà mắt vẫn bạc phếch không hiểu tại sao. Song những đứa khác thì hiểu cả, từ đó không một thành viên nào dám ho he, động dạng nữa. Coi như xong.

Xong chuyện nội bộ lại tiếp tục lo đến chuyện bên ngoài. Sao giống cái thời ở bãi vàng đến thế! Tới tháng thứ ba, công chuyện làm ăn đang đà phát triển thì xung quanh chân núi bỗng xuất hiện một vài ba nhóm xe ôm lẻ tẻ khác có cách thức chuyên chở rất khó chịu, bao giờ cũng lấy thấp hơn của đội tôi một đến hai giá khiến cho lượng khách bỗng giảm hẳn đi. Chưa kịp đối phó ra sao lại xuất hiện tiếp một vài nhóm xe khác nữa. Khách càng giật xuống. Chết mẹ, cứ đà này thì rồi lực lượng xe ôm ở đây xe lên đến hàng trăm hàng ngàn và khi đó, chúng tôi chỉ còn có cách ngồi nhổ râu mà nhìn tiền chảy vào túi thiên hạ hoặc thâm hơn nữa là bán quách xe chuyển sang nghề khác. Đất không chịu trời thì trời đành chịu đất vậy. Tôi quyết định cho anh em hạ hẳn xuống ba giá để hút khách. Khách chưa kịp hút thì đám kia ngửi hơi lại giảm xuống thấp hơn.

Tôi giảm tiếp hẳn năm giá, sáu giá rồi bảy giá. Không ăn thua, đối thủ lại tiếp tục chơi con bài đó. Tóm lại chúng tôi cứ giảm đến đâu là chúng lại giảm đến đó, bao giờ cũng thấp hơn. Chả lẽ cứ giảm mãi, giảm mãi đến bằng không để rồi tiền thu về không đủ tiền xăng?

Phải ra đòn thôi. Bắt đầu là đòn mềm mang tính ngoại giao thương thảo. Tôi mời tất cả những tay có vẻ có máu mặt ở các nhóm ấy lại, đãi một bữa thịnh soạn rồi tung ra cái mồi nhử đã ninh nhừ trong óc:

- Các chú qua mặt anh một lần, anh tha. Bởi thằng nào chả muốn sống. Các chú qua mặt anh hai lần, anh vẫn tha, vì có thể các chú mù, các chú không hiểu luật đời nhưng các chú định chơi trò lưu manh vô hiệu hoá anh, định hất bát cơm trên tay anh là không được, là rất hỗn.

- Hỗn thì làm sao?

Một thằng lùn sùng sùng nhưng to ngang, chân tay xăm đầy mình, trợn mắt hỏi lại. Tôi cười nhạt quay nhìn khắp lượt:

- Còn chú nào nói gì nữa không?

Một thằng khác mặt rỗ, đầu đầy sẹo đã hiểu lầm cái im lặng ấy của tôi cũng gặng giọng:

- Đường của trời, xe của riêng, ông lấy quyền gì mà lớn lối?

Tôi vẫn cười:

- Nào, còn ai, tiếp!

Lại thêm một thằng hiểu lầm nữa. Thằng này mặt mũi nho nhã nhưng giọng nói lại rất đều:

- Giải tán mẹ nó đi! Cùng kiếp đói khát tha phương cầu thực với nhau cả mà lại còn định làm cha, khôn sống mống chết, làm mẹ gì được nhau nào?

Đã lường trước tất cả, còn lường xấu hơn nên tôi không mấy bị bất ngờ. Thậm chí còn mềm mại hơn:

- Ái chà, đúng là khẩu khí anh hùng. Các bạn cứ nói toạc hết suy nghĩ của mình, tôi muốn nghe. Nào, còn ai nữa không?

Im lặng. Có đôi ba tiếng xì xào không nghe rõ, lại có vài ba ánh mắt lo ngại nhìn lên. Thế là được, chỉ sợ tất cả chúng mày đều nhất loạt oang oảng lên tiêng thì hơi phiền, thì thẳng bố mày không biết chút mô tê nào để phân loại cả. Mọi nhử như thế coi như thành công.

- Có thể chúng ta chưa thật hiểu nhau, hy vọng rằng mai một điều này sẽ được cải thiện, đến lúc đó thúng ta sẽ ngồi lại với thái độ thân tình hơn. Cám ơn các bạn đã đến. Nếu có gì không phải mong các bạn bỏ qua. Giờ xin mời anh em về nghỉ.

Nói xong, để mặc cho mọi con mắt ngơ ngơ nhìn theo, nhất là con mắt của ba cái thằng đã dám hỗn xược dẫn mặt tôi vừa rồi, tôi đi ra trước. Đã chuẩn bị một năm đấm nặng trịch, đã bàn nhau chuẩn bị ra những đòn phản kích quyết liệt cuối cùng lại đấm thõm vào khoảng không, chúng ngơ ngơ là phải.

o

Tối hôm đó tôi tìm đến nhà ông trưởng công an thị trấn để thăm bà vợ đang nằm liệt vì bệnh não. Cơ ngơi, tài sản của một sĩ quan công an vùng đá đồ thế này là quá xoàng: nhà hai gian lợp ngói, nước phải lấy từ bể, Ti vi cửa kéo, xe máy tróc sơn, tủ giường gỗ dột... Ông đang ngồi bên bàn lúi húi ghi chép cái gì, quần Pyjama, may ô ba lỗ màu nước dưa, đôi gọng kính trễ xuống, râu cằm lởm chởm. Tôi đi đến đặt xuống đầu giường bà vợ mấy thang thuốc, nói:

- Thuốc này em nhờ cắt tận bên Trùng Khánh nghe nói tốt lắm, anh chịu khó sắc cho chị uống.

Ông giương đôi mục kính lên:

- Cám ơn cậu nhưng lần này cậu phải để cho tôi trả tiền chứ lần nào cũng thế tôi ngại lắm. Lại còn cái sổ tiết kiệm cậu biếu bà nhà tôi nữa, tôi biết lấy gì trả cho cậu đây?

- Đáng gì anh. Anh lo an ninh trật tự cho cả khu vực này, không nhờ có anh thì chúng em cũng vất, một chút lòng thành có gì phải bận lòng, anh.

- Lần sau thì thôi nhé, nếu chú còn quý còn thương vợ chồng tôi.

Tôi biết câu này ông nói thật mà nếu ở người khác thì chỉ là câu đái bôi giả dối. Công an ở các vùng có đặc điểm kinh tế nhạy cảm khác tôi biết cứ một hai năm là lại bị đổi một lần vì không chịu được sự cám dỗ ma quỷ của đồng tiền, riêng ông đã trụ được tới cả chục năm hơn, vượt qua biết bao cạm bẫy, mua chuộc, nội một điều này thôi đã chứng tỏ ông liêm khiết tới cỡ nào. Cánh làm ăn chúng tôi thú thật là vừa phục ông lại vừa thương ông. Còn tôi từ ngày về đây chưa nhờ vả ông cái gì, và nói chung là cố mà không phải nhờ vả, phiền lắm, nếu thỉnh thoảng có đến thăm thì cũng xuất phát từ tấm lòng xen chút biết ơn vì ông đã để cho chúng tôi được yên thân kiếm tiền, không hạch sách, không gây khó dễ mặc dù muốn gây thì có vô số cái để gây.

- Đạo này cậu làm ăn thế nào?

- Cũng vậy vậy thôi anh.

- Nghe bảo có một số người cũng đang muốn canh tranh, vô hiệu cậu?

- Nếu vậy thì càng mừng, mình càng có điều kiện phấn đấu.

- Nhưng cũng phải dè chừng, dân ở đây tứ chiếng, vì hám lợi họ chẳng từ một thủ đoạn nào đâu.

- Vâng, em xin nghe anh.

- Tôi biết cậu là người hiền lành, chí thú làm ăn, nếu tôi khuyên cậu phải luôn tỉnh táo tránh xa mọi tiêu cực đang giăng ra nhan nhản ở đây thì cũng không thừa.

- Vâng, anh cứ tin ở em.

- Thôi, cậu về đi, tôi còn có chút việc. Hôm qua lại có vụ đánh nhau chết người trên bãi, mệt quá!

- Anh cho em gửi lời chào chị.

Bước ra khỏi căn nhà tối tăm ẩm ướt ấy, tự nhiên tôi thấy đầu óc mình rã rời. Hoá ra trong cuộc sống được yêu mến, tin cậy không đúng như mình có lại khổ sở hơn là bị căm thù, nghi kỵ, Không hiểu rằng tới đây vì một lý do gì đó ông biết cái kẻ mà ông coi như người nhà ấy lại chính là một tên tội phạm, một tên cướp có vũ trang đang sống ngoài vòng pháp luật thì đôi mắt buồn buồn mệt mệt ẩn đằng sau cặp lánh cũ kỹ kia sẽ ra thế nào nhỉ? Một mặc cảm của sự lừa dối đùn nghẹn trong lồng ngực tôi. Nhưng năm lại không lâu. Tôi cũng bị đời bị người lừa quá nhiều rồi, chọn cách sống chân thật, không phụ lòng ai với tôi lúc này là một hành vi quá xa xỉ nếu không muốn nói là cực kỳ ngu xuẩn.

Không đầy mười ngày sau, ba thẳng ra mặt chống đối đó, thứ tự từng thẳng một đã bị nhận những ngón đòn trừng trị tùy theo thái độ mất dạy nhiều hay ít mà chúng có ngủ mê cũng không tưởng tượng ra được.

Thẳng thứ nhất, thẳng to ngang xăm mình lại trở thành nạn nhân của chính cái xăm mình to ngang ấy. Một đêm đi nhậu về không hiểu do say xỉn hay do cái gì mà cả xe cả người nó đã chúi xuống một cái hố sâu đầy đá dăm ở vệ đường. Cái hố này vốn đã có ở đó từ trước và nó cũng đã đi qua đi lại hàng trăm lần rồi mà đâu có sao. Sáng ra khi móc được nó lên, toàn thân nó chỉ còn là một đồng máu me bèo nhèo, chân phải quặt vào chân trái, tay trái ẹo vào tay phải, cổ gãy và cái càng xe cũng gãy nốt. Khi đưa được nó vào trạm xá cấp cứu, bà y sĩ già vừa ngáp vừa làu bàu:

"Ăn uống, nhậu nhẹt cho đầy điều vào để rồi làm khổ vợ con, đáng kiếp!"

Rất may hay không may là nó chưa có vợ chứ có rồi, phen này con vợ nó cũng bỏ và nếu không bỏ thì cũng phải mất cả nửa năm chăm bẵm thuốc thang.

Thắng thứ hai, thắng mặt rỗ, tôi chơi nặng hơn.

Điều tra biết được thắng này đang là con bạc nợ như chúa chổm nên không từ một sợi bạc nào là nó không rúc ráy vào để mong kiếm chác gỡ lại. Thì cái sợi đó đây, toàn chơi lớn nhưng về mặt nhà cái lại dần dần, để mất hết canh này đến canh khác nhưng vẫn cứ dần dần. Thế là nó nhào vào với ý muốn còn cào phen này sẽ lôi từ cái về dần dần kia một khoản ra trò. Ai dè, sau vài cú thắng khá khá, khi cơn say bắt đầu bốc lên, nó hí hửng đặt to hơn, vẫn thắng, tưởng cơ hội đổi đời ngàn năm phen này đã tới, nó vội móc hết cục tiền vừa liều mạng vay nóng được đặt hết ra chiếu. Thua. Cơn khát bốc lên đến tận đỉnh đầu, nó mang chiếc xe ra đặt. Thua tiếp. Như mộng mị nó bảo nó còn cái nhà trị giá cũng được vài chục triệu, chịu không? Chịu, đằng này không thềm ăn non. Và chỉ trong chốc lát, cái nhà cũng biến mất. Nó ngồi chết lặng, mở một miệng cười xệch xoạc, mặt dần thối, còn dần gấp ngàn lần cái dần của thắng nhà cái được tôi gài vào kia. Giá lúc đó có con vợ bên cạnh chắc nó cũng gá luôn. Nhưng khổ nạn, cũng vì bạc mà con vợ nó đã bỏ đi theo một lão già buôn đá từ lâu rồi. Và hai hôm sau, người ta thấy hắt treo cổ lên cái xà ngang của chính căn nhà sắp sửa sang tay người khác. Nhưng số hắt chưa chết, nói đúng hơn là tôi chưa muốn hắt chết, chưa đến tội phải chết, đúng vào lúc hai bàn chân hắt đơ ra trong khoảng không thì ông hàng xóm do tôi đã kín đáo bố trí sẵn ập vào...

Tới thắng thứ ba, thắng mặt trắng nhưng giọng lại đen, thắng có vẻ như là đầu trò của cả đám, tôi quyết định chơi đòn độc. Biết thắng này có máu me gái gú, khi đã vào cơn rồi là nó không còn biết thực giả, phải trái gì nữa cứ ầm ầm, ụ ị như cái thắng lên cơn cuồng dâm. Tối đó nó cũng mò mẫm đi tìm bò lạp, một danh từ ám chỉ đám chị em từ xuôi lên tìm

việc, thế nào nó lại vớ trúng một em ngon như khúc giò nóng hồi vừa vớt ra từ nồi, đùi căng, ngực nở, mông tròn mà mắt mũi lại ngu ngơ dại khờ. Vậy là nó lao vào. Lao đến đâu con bé tránh đến đó, cay bạc, nó càng lao hăng. Cuối cùng, khi cơn đói tình của nó đã dâng lên đến tận kẽ răng rồi, con bé sau một lúc dùng dằng cũng khiên cưỡng chấp nhận theo nó ra một chỗ vắng bên bìa suối, hồi đó cái kiểu như nhà nghỉ chưa có, một khúc suối vắng đã là tuyệt lắm rồi, gọi tình lắm rồi. Vừa đến nơi, chưa biết con mồi có đồng ý hay không, như một con thú hoang, nó gặm ghì lẫn xả vào luôn, dẫn cứng, xé quần xé áo... Đúng lúc nó sắp đạt được khoái cảm thì toàn thân đã bị chụp cứng bởi hàng loạt những ngọn đèn pin sáng chói. Vào đồn công an, con bé chỉ một điều nức nở là bị nó dụ dỗ rồi giờ trò đòi bại, đây này đây này, rách hết cả, xây sát hết cả rồi đây này, đau quá... Thằng dâm đãng chỉ gục đầu không nói được một lời nào, bằng chứng đã quá rõ ràng như thế, lại chỉ có hai người, còn nói được cái gì nữa ngoài cái án tù mười năm sau đó.

Thế là xong.

Thế giới lại êm hoà, biển lại hết sóng. Đám còn lại tuy không thẳng nào dám nói ra nhưng tất cả đều hiểu ngầm ai đã đứng sau những chuyện đó và bỗng trở nên ngoan hiền như cây cỏ, không cần phải hó hé một tiếng, từng thẳng lục tục tìm đến tôi cúi đầu xin đăng ký làm thành viên sau khi thề bồi sẽ tuân thủ mọi lề luật nghiêm ngặt do tôi đặt ra. Như vậy, không đầy hai năm, quân số đột nhiên tăng lên đến hơn một trăm năm chục tay lái, trật tự và đông đúc như một liên hiệp xe ôm vùng đá quý. Cái liên hiệp đó không chỉ giẫm chân tại chỗ ở vùng đất này mà còn được tôi mở tuyến sang cả vùng Lào Cai, phố Lu. Quân số lại tiếp tục tăng lên nữa. Và tôi, thủ lĩnh của tất cả chỉ còn việc ngồi thu tô và ban bố những thể chế thưởng phạt nghiêm minh, lấy kinh tế làm lực đẩy lao động nhằm xiết chặt đội ngũ không cho một ai, một thể lực nào được can thiệp vào.

Tôi đã thành một ông chủ đầy quyền uy khống chế toàn bộ lực lượng chuyên chở của cả vùng.

o

Mọi chuyện sẽ hết sức suôn sẻ cứ vậy mà phước lên nếu như ông đại úy già một buổi tối mưa lâm râm không tìm đến tận nhà tôi, chưa kịp hạ đít ngồi xuống ông đã độp luôn:

- Nói thật đi! Cậu có dính gì vào mấy cái chuyện đang gây xôn xao vừa rồi không?

- Chuyện gì ạ? - Tôi giả bộ ngỡ ngác.

- Có không? Cậu chỉ cần nói một tiếng.

- Nếu em nói có thì anh sẽ cho bắt em?

- Trả lời đi!

- Không. Không bao giờ.

Tôi nói cứng vì với con người này tôi thừa hiểu rằng, ngay cả vợ con nếu sai phạm ông cũng sẵn sàng không buông tha dẫu rằng thoạt đầu tôi đã thoảng nghĩ đến chuyện hay là cứ thú nhận. Ông nhìn tôi một cách nặng nề rồi thở ra đến phệt một cái:

- Tất nhiên nếu như cậu có làm thì cũng không ai có thể kết tội được cậu vì tất cả tình tiết đều được dàn dựng rất khéo, kiểu dàn dựng của một tên tội phạm chuyên nghiệp. Nhưng không hiểu sao tôi vẫn cứ nghĩ là cậu, coi chừng đấy, nếu tôi thu thập đủ được mọi bằng chứng gián tiếp hay trực tiếp thì tôi sẽ không tha cho cậu đâu. Tôi về.

Ông hăm hăm đi ra như chính tôi là tội phạm thật. Và tất nhiên, với sự từng trải và lão luyện trong nghề của mình, chỉ cần gắp các chi tiết trước và sau một cách tính nhạy những sự việc ấy thì chắc chắn ông sẽ biết chính là tôi, biết nhưng ông vẫn hỏi có nghĩa là ông chỉ muốn răn đe và đánh động chứ không muốn theo đến cùng. Phải chăng ông đã thấm mệt, đã bị lâm chuyển ở tầng sâu tâm khảm giữa cái tình và lý, đã hiểu được rằng cuộc chiến chống cái ác này chỉ là công dã tràng và hơn thế,

chống để rồi được cái gì một khi bà vợ dầm dề bệnh tật vẫn nằm kia mà không đủ tiền mua thuốc chữa, vậy kệ mẹ nó, buông trôi, đấng nào cũng thế.

o

Nhưng tôi lại không muốn là nạn nhân.

Cuộc đời càng lem nhem tôi lại càng muốn cưỡng dâm nó để lên ngôi chủ nhân. Thì đó, nước đời một khi trong túi đã có dòng tiền chảy vào là đầu óc bỗng dưng nở phồng ra nhiều phát kiến quái gở nhằm cho cái dòng tiền ấy được chảy xiết hơn, lấp lánh hơn, lòng tham vô đáy, thừa thắng xông lên, nói đúng theo thuật ngữ quân sự mà hồi còn ở lính hay được nhét đầy lỗ tai, tôi tung tiền và tung cả quyền uy từng bước thâm tóm luôn các nguồn hàng hoa quả, thực phẩm cung cấp lên bãi. Nhiều lắm, phải cả chục tấn mỗi ngày, mỗi tấn là hàng chục con buôn, mỗi con buôn lớn nhỏ muốn làm ăn trót lọt được là phải có sự bảo kê chắc nịch của tôi, có nghĩa là phải ngoan ngoãn cúi đầu nộp thuế, bằng không trước sau cũng khăn gói ôm đầu máu bán sởi đi chỗ khác chơi. Mà cũng có đáng kể gì, dân đào đá vốn tiêu tiền không biết xót, có, tiêu sạch, mai lại kiếm tiếp, đây là dịp để cho cánh con buôn mặc sức kiếm lời, mà đã lời nhiều thì phải nộp bớt lại ắt mọi sự mới bền, đó cũng là luật chơi công bằng chẳng chừa riêng ai.

Tất nhiên vẫn có những phần tử cứng đầu định chống lại. Dễ thôi, chỉ vài ngày sau là hàng họ của nó không một ai dám rờ tới, gà toi, rau thối, thịt thiu, gạo hẩm... có cho cũng không ai dám lấy, thế là lại vác mặt đến tôi, nói đúng hơn là đến người đại diện của tôi, một cựu chiến binh có lý lịch sạch bong cười hì hị, nói lem lém, xin được bảo kê. Còn tôi, dù thanh thế đã lên cao chất ngất nhưng cái án trốn tù vẫn không cho tôi cái quyền được lộ diện, vẫn tiếp tục chui rúc trong căn phòng tồi tàn, hôi hám, vẫn ngày ngày dắt chiếc xe cũ nát ra chạy chở khách vài vòng để che mắt thiên hạ. Sau rồi thấy công việc dồn về nhiều quá, tôi phải mở một đại lý chuyên buôn bán, sửa chữa máy giặt, máy nóng lạnh, điều hoà để có nhiều thời gian giành cho việc điều hành "Tổng công ty" hơn. Thì

đúng là một thứ Tổng công ty chứ còn gì nữa khi ở dưới tôi có ban có bộ, có các công ty con, tức là các tổ các nhóm trực thuộc đảng hoàng với hàng trăm nhân viên, thợ thuyền hoạt động rất chuyên nghiệp trên một địa bàn khá rộng, chỉ khác một cái là tất cả xin mời cứ ăn thẳng lên tôi, không có phó có phiếc, không có qua một gác trung gian chớ khi gì hết cho nên guồng máy vận hành rất trơn, nhạy và nhanh.

Tôi bắt đầu giàu lên. Giàu từ từ, giàu chắc nịch, giàu bằng chính sức nghĩ, sức lao động mình bỏ ra chứ không thò tay bóc lột, xà xẻo, ăn chặn tiền bạc của anh em đâu rằng ở vị thế của tôi lúc đó, tôi muốn lấy bao nhiêu, muốn cho ai bao nhiêu chả được, nhất nguyên chế, một mình một cõi ai dám so đo, thẳng nào dám kiểm tra, tị nạnh nhưng tôi lại thích cái dạ dày của tất cả đám cùng đình dưới trướng tôi phải ngày một mỡ màu lên, phải yên tâm, vui vẻ, hết lòng vì công việc, xoắn xuýt như người trong một nhà. Từ lâm lũ đi lên, tôi có là chớ đâu mà còn nỡ làm cái việc đi hành hạ, đày đoạ những kẻ cũng đang lâm lũ như mình. Vì vậy, tiền tỷ thì chưa nhưng vài ba trăm triệu thì lúc nào cũng sẵn. Mà tôi lại không phải là cái thẳng hoang toàng. Việc cần tiêu, tôi có thể tung ra cả bạc triệu, việc không cần một xu cũng khó móc. Đố có thẳng nào gặp tôi lê la ở các quán nhậu, quán Bar hoặc các nhà hàng sang trọng. Đơn giản vì tôi không khoái, thế thôi. Trước mắt tôi còn có nhiều việc phải làm hơn là chúm đầu chúm cổ vào ba cái thứ nhếch nhác, mất thì giờ ấy. Cơm tôi tự nấu, chỉ cần bát canh, mớ rau, con bóng kho tiêu là ăn được cả đời, ăn rất ngon, một bữa đánh vèo tới năm, sáu bát đầy có ngon. Và một tý nữa, cùng với cái thói đêm đêm vận nhỏ đèn nhấm nước bọt đếm tiền sột xoạt không biết nảy nòi từ lúc nào, tôi đã lại quyết định nuôi râu như cái gã yêng hùng hung thần ngày nào nếu như không chợt nhớ đến cái thân phận của mình.

Chính cái thân phận khốn nạn chợt nhớ chợt quên ấy đã khiến cho tôi nhiều phen muốn móc rập, gọi tất cả những anh em quen biết thuở hàn vi, trong đó đứng đầu, tất nhiên, vẫn là thẳng Thư về cùng sống, cùng làm việc nhưng rồi lại thôi, lại không dám. Đây chưa phải lúc ban bố lòng trắc ẩn và tình thương vô lối, chờ đã, còn có nhiều dịp. Suy nghĩ

này được áp dụng với cả cha mẹ tôi. Không ít lần tôi đã cháy ruột cháy gan muốn được lên về thăm nhà, sẽ bí mật gọi thợ dựng cho mẹ một ngôi nhà thật khang trang, sẽ xây cho con Nết một phần mộ thật tươm tất, ít nhất cũng ngang ngửa với phần mộ của tay chủ tịch xã, sẽ để lại cho mẹ một cuốn sổ tiết kiệm kha khá đủ để bà sống đỡ vất vả những năm cuối đời nhưng rồi vẫn chỉ là khao khát. Mẹ ơi, nán chờ con một chút, lúc này con chưa thể làm gì được, chỉ cần con để hở ra một động thái dù hết sức nhỏ con nào là mọi sự sẽ trở về Mo hết, hơn cả Mo.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 34

Tôi là một kẻ chẳng ra gì.

Nói cho cùng tôi là một kẻ hư hỏng, hư hỏng từ trong ra ngoài, hư hỏng từ máu. Với thu nhập mỗi tháng không dưới vài chục triệu, lại nhàn thân, có quyền lực, thì cứ cho là như thế, đáng lẽ tôi sẽ yên vị ở nội dung công việc mà trước đây năm mơ cũng không có đó để rồi từng bước thoả mãn cái khát vọng sang trang, lật đời đặng trở về cuộc sống hoàn lương của mình nhưng cái máu tham không cùng trong tôi lại ùng ục sôi réo, lại xúi giục tôi phải tìm cách giàu nhanh hơn, giàu bật lên, giàu bằng mọi giá, đốt cháy mọi giai đoạn, vốn liếng đã rủng rỉnh mà còn chúi đầu nhả nha đi bước một có hoạ là rồ.

Thêm nữa, cái nghề cai quản mảng lưới xe ôm xét đến cùng là không bền. Cái tin mấy ông chính quyền đang sắp sửa cho khai mở một con đường rộng mười thước kéo suốt từ chân lên đến đỉnh núi đủ để cho các loại xe cơ giới có thể vận hành lên xuống dễ dàng được tung ra và hoàn toàn có khả năng trở thành hiện thực. Với con đường thênh thang ấy thì ba cái xe ôm xe eo oằn oẹo của tôi còn nước mẹ gì nữa, chớ nó thềm đi. Rồi cái trò bảo kê hàng họ kia chắc cũng sẽ chịu chung số phận khi một ban quản lý thị trường đang ráo riết được thành lập. Vậy thì phải liệu trước, chờ nước đến chân mới nhảy thì chỉ có là thẳng ngu.

Thì mọi sự cũng từ cái thẳng nát bạc mặt rồ bị tôi trừng trị đến nỗi phải treo cổ định tự tử kia. Cái cô nó còn nguyên nhưng cái cổ của tôi lại chúi xuống khi một lần, chợt thấy trong bụng áy náy về hành vi quả thật cũng hơi ác của mình tôi đã mò đến thăm nó với ý định tương đối lương thiện là nếu thấy nó khổ quá sẽ nhận lại vào đội xe nhưng, cha mẹ ơi, trước mắt tôi là một thằng đàn ông béo trắng, mặc áo lụa cô Tôn Trung

Sơn, đi dép lê Thượng Hải, đầu húi cua, mồm ngậm pip nhả khói thuốc thơm phì phà hết một ông chủ buôn thuốc phiện từ bên Tàu sang. Gặp tôi nó không vui, tất nhiên, cũng không buồn không hận, cũng tất nhiên, biết gì mà hận, cái mồm có hàng râu con kiến đều đều chỉ nhếch cười, cái cười cũng rất đều, như nhót như cười trên bụng đàn bà. Bất giác tôi nhìn vào cái cần cổ của nó... mập mập, phủ phê, chả còn thấy dấu vết của chiếc dây thòng lọng. Và lạ chưa, ngay cả các nốt rỗ trên mặt cũng đầy hơn lên.

- Hoạch! (Tên nó) Mày đi mông má ở chỗ chó khỉ nào về mà hình hài óng mượt như cả đời chỉ ngâm người trong thuốc bắc thế?

- Bạc.

- Bạc gì?

- Chiều bạc.

- Ở đâu?

- Ngay đây và các vùng lân cận.

- Mày là nhà cái?

- Tùy. Lúc cái lúc con.

Nó trả lời đúng giọng đũa có tiền, từng từng, không xác xược cũng không khúm núm. Và rõ ràng là nó chưa biết cái sự thật bên trong về vụ treo cổ đó.

- Số mày cao thật, muốn chết mà trời vẫn bắt sống để thành giàu sang.

- Trời nào. Do mình hết. Chính nhờ cú chết hụt đó mà năng lực cờ bạc xuất hiện. Giống như cái thặng bị đâm xe nát sọ, khi tỉnh lại bỗng biến thành nhà tiên tri có thể nghe được âm thanh của muôn loài, có thể nhìn xuyên qua mọi thứ đất.

- Còn mày lại nghe được âm thanh của đồng tiền?

- Chính xác.

- Nghe cách nào? - Tôi bắt đầu nổi máu tò mò.

- Cái này không truyền không dạy được, cũng như ai có thể dạy nổi khi nào thì con đàn bà ngồi trước mặt mình bắt đầu nổi cơn hứng.

Tôi cười phá. Mẹ, thì ra không chỉ tiền bạc mà cú treo cổ đó còn biến nó thành một kẻ dâm dục có lý luận. Nhưng nó lại không cười, khẽ vỗ vào vai tôi, cha, dấm vỗ vai kia đây:

- Ông anh có muốn thử tý không?

- Hà, cái gì, tao ấy à? - Tôi trợn mắt - Không nhé! Không bao giờ nhé! Tao không thích cá cược cuộc đời tao vào ba cái trò bịp bợm khốn nạn ấy nhé!

- Vậy các Casino trên thế giới đang đem lại danh tiếng, nguồn thu khổng lồ cho không ít các quốc gia cũng là bịp cả? Ông anh tối ngày cứ lo đập mặt vào đất đai, xe cộ đã trở thành cổ lỗ, lạc hậu mất rồi. Thôi, không nói chuyện ấy nữa. Tiện gặp, giờ mời ông anh quá bộ lên xe xuống thị xã nhậu chơi, có em út mới tuyển ở Trung Quốc sang, ngọt thịt lắm! Cũng là dịp để cảm ơn ông anh.

- Ơn gì?

- Ơn cứu tử.

- Cứu tử nào, cứu ai? - Tôi đã thoáng giật thột.

- Ông anh là một người ghê gớm, đảm lược dồi dào, cơ mưu thâm hậu nhưng lại không biết che giấu, không biết nói dối. Nhưng thôi, bỏ qua!

- Vậy... vậy mày biết cả rồi à?

- Biết nên mới cảm kích, mới hàm ơn. Nào, mời lên xe. Hôm nay trời hơi lạnh, gái gú, nhậu nhẹt hợp lắm!

Tôi lạnh toát sống lưng. Hoá ra thằng mặt rỗ này đầu óc nó lại không rỗ chút nào. Biết mà vẫn như không, vẫn cười, vẫn biến oán thành ơn thì nó chẳng thể là đứa vừa. Tự nhiên một chút cảm phục về nó dâng lên, tôi lắc đầu:

- Tao có chút bận, để khi khác. Thú thật hôm nay tao đến để muốn chuộc lỗi với mày nhưng... mà thôi, như mày nói là cho qua, cuộc đời có lúc này lúc khác. Tối nay tao sẽ theo mày đến chiếu bạc.

Nó gật đầu, cười. Đâu có ngờ rằng chính cái cười đó đã dần dần dẫn tôi đến những nấc thang ọp ẹp, tăm tối nhất của cuộc đời.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 35

Tất nhiên, để có thể dần làm quen, người quen được cái mùi rất khó người của một sân chơi mới mẻ không kém phần khốc hại ấy, thằng Hoạch có nhã ý kéo tôi đến một vài chiếu bạc tầm tầm mà nó gọi đùa hay đều là để gợi thèm, để ông anh nuôi cơn khát. Cho đến khi đã khá thông thạo đường đi nước bước, các cách ứng xử rất riêng của một sỏi bạc rồi nó mới dẫn tôi đến tụ điểm chính thức.

Tụ điểm này là một gian nhà ngói ba gian nhỏ nhắn nằm kín ở chân núi có đường độc đạo dẫn vào, có bảo kê đứng lù lù dăm thằng ngoài cổng, có cả mấy chú chó dữ giống gì không biết mà to như con bê gầm gừ ngay trước cửa. Hoá ra ở vùng này đây không phải là điểm cờ bạc duy nhất mà theo như miệng thằng Hoạch nói thì cả vùng phải có hàng trăm theo đúng cái ý nghĩa ngàn đời bất dịch: ở đâu có vàng là ở đó có điếm và cờ bạc. Đúng thôi, quá đúng, nếu không thiên hạ đổ xô đi làm giàu, đi đào đá đào vàng để làm cái mốc khi gì? Nhai à? Nuốt à? Gãy răng, thùng bao tử chết ngắc.

Trong sỏi bạc có chừng trên hai chục mạng này, thằng Hoạch không phải là chủ mà là khách, một thứ khách sộp, khách có hạng bằng vào cách chào hỏi cách nói năng của đám kia khi nó thoát bước vào. Còn nhà cái, tức chủ sỏi lại là một gã mặt mày, hình dáng không giống ai, như từ dưới hang sâu chui lên hoặc như cả đời không ra ngoài ánh sáng: Gầy tong teo, tóc lờm chờm, nước da xanh như rêu, con mắt vừa đỏ vừa xanh như mắt cú, môi thâm xì mỏng quệt nhưng cái cười lại rất tươi, có lẽ nhờ cái cười ấy mà gã thu hút và cả thu phục được không ít các con bạc từ mọi góc ngách tìm đến. Cạnh gã là một ả không còn trẻ nhưng đẹp, vận đồ ngủ mỏng tang, thớ thịt uốn lượn, một cái ngực lộ ra trắng đến

sa xâm mặt mày và có một kiểu nhìn cũng uốn lượn, mơn man, thuôn buốt không kém. Kiểu nhìn như muốn nhai ra bã bất cứ một con đực nào lớn vờn đi qua trước mặt. Cái nhìn ấy đang bám dính vào tôi. Tất nhiên là tôi cũng bám dính lại, dính cả phần trên lẫn phần dưới

Một cái huých nhẹ của cùi tay thẳng Hoạch vào mạng sườn:

- Cần thận, đừng để con hồ ly tinh ấy nó bắt mất hồn. Xong, thiếu cha gì cái loại này.

Kệ mẹ! Hồ nào mà bắt được tôi trừ phi tôi chủ bụng để cho nó bắt. Nghĩ vậy nhưng tôi cũng rời mắt xuống chiếu bạc. Cánh này đang chơi xóc đĩa, một cách chơi hoàn toàn thủ công, đơn giản, tất cả toàn chỉ dựa vào may rủi, dựa vào cỗ bài bốn con mỏng tang cắt bằng bìa, bằng lá tam cúc hoặc tụ lơ khơ mang hai màu đen trắng khác nhau nằm trong bát nhà cái. Một và ba là lẻ, hai và bốn là chẵn, y sì số học, ai muốn lẻ ngồi bên trái, ai thích chẵn ngồi bên phải, thay đổi tùy thích, đánh bao nhiêu cũng được. Trúng thì ăn, ăn gấp đôi, sai thì móc tiền làm cú khác. Mỗi cú đặt vài trăm, máu lên đặt vài triệu, máu lên nữa vài chục triệu, trăm triệu là chuyện thường. Đặt to quá, bạn chơi không theo được, nhà cái phải bù ra không được thiếu một cắc.

Lúc này tôi mới chú mục nhìn vào bàn tay xương xẩu cũng xanh lét, móng để dài của thẳng nhà cái. Chao ôi, bộ bát đĩa trên tay nó rung lên mới khiếp chữa, cứ lạnh canh, than khóc, rít ram như âm thanh của địa ngục lại như thanh âm nắc nẻ, ròn tan, tươi sáng tràn trề hy vọng của thiên đường.

Cùi tay thẳng Hoạch chạm vào sườn tôi một cú nữa. Trước mắt, những ngón tay ma quái vẫn lạnh lẽo múa lên. Mẹ, cái thẳng, mày làm cái gì mà như vung lưỡi hái tử thần lên đầu mọi người thế? Mà tài cán gì, đảm lược gì mà mỗi đêm mày có thể vơ vào túi hàng triệu, thậm chí hàng chục triệu ngon sốt. Vậy thì cái thẳng tao cũng nhảy vào vòng cờ bạc một cái xem sao. Thẳng thì thẳng cả, thua thì thôi, thì bùng, mất gì của bọ.

Không chơi thì thôi, đã chơi thì phải cho đáng mặt dân chơi, chơi bên chẵn, cuộc đời đã lẻ nhiều rồi bây giờ không có lẻ liếc gì hết. Tôi móc trong túi ra ba triệu đặt cái rẹt xuống chiếu rồi nhìn lên như muốn tìm một sự ngạc nhiên, đồng cảm hay thán phục nhưng chả ma nào thèm ngó ngang nhìn lại, ác chiến nhỉ? Ba triệu ở chỗ khác có thể là núi nhưng ở đây chắc chỉ là muối, muối, cũng ghê răng đấy.

Chẵn! Tôi xướng to như hô khẩu lệnh chiến đấu. Cuộc đời tôi lâu nay toàn không may, toàn số lẻ, vậy thì đây là dịp để tôi lái số phận sang chẵn, đơn giản vậy thôi. Cái bát úp được lật ngửa, trong lòng bát hiện nguyên hình hai cái mặt trắng quá ư là dễ thương của cỗ bài. Tiếng thăng Hoạch thối ngay bên tai như tiếng thối của sáo diều vi vút:

- Vợ tiền về đi!

Thì vợ. Tiền đưa ra một nắm, tiền thu về một cục, đầy tay, mát rượi. Con mắt con đàn bà hồ ly tinh ngồi đầu chiếu cũng đang chiếu vào tôi mát lạnh. Hoá ra trong trò may rủi, nghĩ ngợi bậy bạ vẫn trúng, nghĩ ngợi sâu xa, làm ra bộ tâm linh hút hoả nọ kia đa phần lại trật. Ba triệu bỗng nở phình ra thành sáu triệu, khá, vậy thì đặt tiếp luôn cả con số sáu tròn trịa này, trúng nữa sẽ thành bao nhiêu? Chợt con mắt Hồ ly tinh nhìn tôi hơi tối lại, như thể thăm cản ngăn, thăm nhả nhủ tôi thôi đi, ăn thế đủ rồi, cờ bạc bao giờ cũng chỉ ăn được lần đầu, không dừng sẽ cháy túi lần sau, cháy sạch. Tôi cười khẩy trong cổ, mẹ, cái thăng tôi mà lại thêm đi ăn non ư? Còn lâu cô nàng nhé, nếu canh này ăn nữa, một phần năm sẽ là của cô đây. Tôi sẽ cho cô biết thế nào là sức đề nghiên của một con đực chính hiệu thay vì cái bộ xương xanh hôi hám đêm đêm cứ cọt kẹt trên thân xác mỹ miều của cô kia, chờ nhé! Nào, cỗ bài hạ xuống rồi hả, tứ vẫn đặt bên chẵn, đặt hết, chỉ đặt một bên thôi, ở đời cứ phải chung tình, trước sau như nhất thì rồi ông trời ông ấy cũng cảm động mà phù hộ cho.

Và giờ ạ, mơ hay thức đây, trước con mắt hấp háy của tôi, trước cả những nét mặt tái nhợt hay hầm hè, cau có của các con bạc, sau một chút sàng qua sàng lại, bốn cái mặt đen cùng lúc ngửa lên như cười như hát. Im phắc. Lần này thì chẳng cần chờ giọng nói thăng Hoạch thối vào tai,

làm ra vẻ trẻ nãi và cao ngạo như một tay bạc chuyên nghiệp, tôi khẽ khàng gạt đồng tiền trên chiếu vào lòng. Giờ đến lượt tôi thối vào tai thằng Hoạch:

- Dừng nhé!

- Tùy! - Nó không gạt không lắc - Nhưng theo kinh nghiệm, vận đỏ chỉ đến một lần, ông anh đang vào vận, bỏ, nó phí đi.

Tôi nhìn lên con mắt Hồ ly. Con mắt khẽ sáng lên một chấm sáng ma mị như khích lệ tôi cứ chơi tiếp, đừng ngại, có em ở bên đây rồi, đêm nay em sẽ là của anh, người đàn ông mà em đi tìm bao lâu nay mới thấy. Chẳng biết có đúng như vậy không nhưng đang được đà, cứ nghĩ vong lên thế cho vui. Tôi lại đánh mắt sang gã chủ sới. Chịu, không nhận ra dấu hiệu gì, vẫn nét mặt lạnh tanh, bất biến. Vậy thì chơi tiếp. Được thì được cả, mất chỉ mất vài triệu, o kê, thần phật ơi, cho tôi xin con lẻ, lần này thì con lẻ, giống như trong tác chiến, trinh sát mà đi mãi một đường là chắc chết, phải đổi hướng phải chuyển làn, linh hoạt, tạo thế bất ngờ, biết địch biết ta trăm trận trăm thắng

Trong sự tĩnh lặng hun hút vùng chân núi, như nghe được cả tiếng cỗ bài quay cuồng, lờng lộn, rú rít trên tay lão xương xanh như một tràng cười đắc thắng. Thắng quá đi chứ, sao lại không thắng, đời tôi thua thiệt tối tăm mãi rồi, bây giờ có thắng cũng đã là muợn có chi mà rộn nào. Tin vào điều đó đến nỗi khi cái bát ma quái mở ra rồi tôi vẫn ngửa mặt nhả khói thuốc lên trần nhà mà không thèm nhìn xuống. Thế nào chả là chắn, chắn đen chắn trắng đều được, chắn dứt khoát rồi, nhìn làm gì, vận đang đỏ, nhìn mất công. Và tôi chỉ để tâm khi cái cùi chỏ của thằng Hoạch lại khẽ thúc vào sườn. Cùng lúc là tiếng nói khàn đục như tiếng vịt hen của thằng chủ cái xương xanh ục lên nghe như tiếng mìn trận:

- Lẻ!

Lẻ thật! Trong lòng đĩa là ba con bài cùng màu đang nằm xấp nhô lên cái lưng đen xì như miệng huyết. Có móc mắt ra nhìn thì nó vẫn chỉ là ba chứ không thể là hai. Thoáng lạnh người một chút khi nhìn đồng tiền từ

chỗ tôi xoàn xoạt chảy về các hướng đối diện, rồi chả hiểu tại sao lại bật cười:

- Phải thế chứ. Bất quá tam, chả lẽ tớ cứ chễm chệ ngồi trên đầu các đấng ấy mãi.

- Chơi tiếp chứ anh bạn? - Con vịt hen chiếu thẳng trông con người nửa đỏ nửa xanh vào giữa mặt tôi.

- Hỏi vậy là xúc phạm đấy ông chủ nhà cái nhé!

- Bao nhiêu?

- Bao nhiêu chơi bấy nhiêu?

- Ví dụ?

Ví dụ cái con mẹ mày! Cờ bạc mà cũng ví dụ ví diếc như đực cái đang làm trò đú đờn vờn nhau ấy ư? Một cục tự ái phức tạp lên đầu, tư ái với thằng chủ thì ít mà tư ái vì con mắt hồ ly đang nhìn tôi cười cười kia thì nhiều, giống một con sâu rượu đánh tụt tất các khái niệm cơ bản, tôi móc hết tiền trong ví ra cũng còn được khoảng hơn chục triệu, ném toẹt xuống chiếu:

- Đủ chưa?

- Biết thế nào đủ thế nào chưa.

Cái giọng thật đều, nghe chỉ muốn văng một nắm đấm cho nó tụt hết răng vào bụng. Nhưng tôi lại cười, chắc là cái cười méo mó lắm nên con mắt hồ ly kia từ nãy đến giờ, tức là từ lúc con bài trắng xuất hiện chả còn bám dính vào cái bản mặt tôi tý tẹo nào nữa.

Tôi chọn lẻ tiếp. Chọn rất nhanh, chọn ngay tắp lự, chọn gần như cùng với bộ bát đĩa vừa được hạ xuống chiếu, chọn hoàn toàn ngẫu hứng mà chả cần lý thuyết lý luận, tâm linh tâm liếc vớ vẫn dài dòng mất thời gian. Lẻ! Lẻ này! Chắc là lẻ này! Đâu, cái số lẻ yêu dấu của tôi đâu?

Nhưng lần này nửa bốn con bài sau một lát đảo mình như lên cơn, nó nằm xuống thở dốc... giờ hai cái mặt trắng khốn nạn lên, như cười. Một cú nằm ẽnh nuốt gọn cả trên chục triệu của người ta mà còn dám cười ư? Láo! Một cơn say khác lại ập tới, chung chiêng, cồn cào, ngả nghiêng hơn và, lần đầu tiên trong cuộc đời, khi cái cổ họng bắt đầu khô nó như nuốt phải cục lửa, tôi mới biết thế nào là khát bạc. Khát cháy ruột cháy gan, khát cháy đầu cháy phổi. Và đã khát rồi thì phải làm mọi cách, mọi giá cho khỏi khát.

Không chờ cho con vịt hen mở giọng, tôi cười nhạt, lôi trong túi áo ngực ra món tài sản đặc biệt mà lúc nào cũng có ý mang theo người như một thứ gia bảo, một bí kíp phòng thân đặt mạnh xuống trước những con mắt đang trở lên kinh ngạc. Đó là một bọc lỏn nhón những đá đỏ xen lẫn đá xanh được gói kỹ càng trong chiếc túi nhung xanh:

- Chơi tiếp!

Àng đi một lát. Phải đến cả phút sau, không phải con vịt hen mà lại chính là cái giọng ma trơi của con hồ ly cất lên:

- Chừng bao nhiêu đó? Đại ca?

- Bao nhiêu cái gì? - Tôi hỏi mà không nhìn ả.

- Em muốn hỏi chỗ này chuyển thành tiền chừng bao nhiêu?

- Có thể mua được cả cái sợi bạc này và mua cả cô.

- Khiếp cái anh này ăn mới nói. Nhưng... nhiều vậy thật hả?

Tôi quay qua mọi người:

- Sao? Chơi chứ?

Lại im lặng. Rồi đến lượt chính con vịt hen hăng giọng:

- Nếu không ai chơi thì tôi sẽ xin tiếp người anh em - Gã cầm bọc đá lên, tung tung từng viên trên lòng bàn tay với vẻ lợc lỏi - Cứ tạm định giá chỗ này là một trăm năm mươi triệu, kết cục ra sao, sáng mai ta đem ra chợ định lại, được không?

- Được! Xóc đi!

Có gan ăn cướp có gan chịu đòn. Tôi sẽ chọn bên lẻ nữa vì chả lẽ mọi sự cứ trắng mãi, mọi sự đều bất quá tam, dứt khoát đến lúc nó phải đổi chiều đôi hướng mới hợp quy luật chứ, miễn là anh có gan đổi hay không. Đúng lúc đó tôi chợt nhận ra thằng Hoạch đã biến đi đâu mất, đang lúc cần một chút cái tín hiệu tinh táo của nó thì nó lại chuồn, thằng khốn! Và nếu nó còn ngồi canh thì trước tình thế này chắc thằng khốn đã thúc cùi chỏ buộc tôi phải dừng lại rồi. Nó là bạn, là đứa đã dẫn lối tôi đến đây kia mà. Hay là... Một chút nghi ngại gợn lên, cái gợn đó càng nổi hẳn khi thoáng bắt gặp ánh mắt con hồ ly nhìn tôi rất lạ, như nhìn một kẻ dở người, lại như nhìn một thằng sắp chết đuối nhưng muộn ròi, trong lòng bát những con bài đã lại cất tiếng tru âm u rồi mà thực lòng tôi cũng không muốn dừng lại, tôi muốn gỡ, phải gỡ, tiền mồ hôi nước mắt chứ có phải vỏ trâu đâu.

Cổ bài bay lên chao liệng rồi rơi xuống như một cục máu. Trong sự khẩn cầu tha thiết phát ra từ đáy lòng tôi, cục máu có cả gân trắng đỏ, cổ bài lật đật chao qua chao lại một chút trong lòng đĩa rồi vể như kiệt sức muốn dừng lại ở đúng phần số lẻ. Tốt rồi, rất tốt! Dừng lại, dừng lại đi em, số lẻ ơi, đừng lật đật chuyển dịch thêm Làm gì nữa, chóng mặt anh lắm, dừng lại lúc này là đẹp rồi, là biết ơn em sâu sắc lắm rồi, nếu em dừng thì tôi hứa đây là canh bạc cuối cùng để không bao giờ phải dính vào, phải cầu cạnh em nữa. Dừng đi, trời ơi... Nhưng lời khẩn nguyện ấy là vô vọng, bốn con bài, bốn con thò lò sáu mặt ấy đã không dừng lại, như trêu người, nó oằn mình liệng thêm nửa vòng nữa rồi mới chịu nằm im, loã thế, trần truồng với cả bốn cái mặt trắng hiện lên như màu trắng khăn tang.

Thế là xong, là hết, là chết hẳn. Một nửa tài sản đã chôn vùi vào cái mồm thường luồng không đáy của mày rồi. Sao thế nhỉ? Tôi bất giác nhìn lên những ngón tay xương xẩu xanh xao của thằng nhà cái. Những ngón tay đó đang vê nhẹ vào nhau như vê núm vú con đàn bà mất dạy ngồi kế bên. Dứt khoát mọi sự đều chỉ xuất phát từ những ngón tay đốn mạt kia mà ra thôi. Và những ngón tay ấy có dính dáng gì, đến con mắt luôn phóng ra những tia sáng bí hiểm của con đàn bà này không? Lại còn thằng Hoạch nữa? vẫn không thấy mặt nó đâu? Giữa nó và hai đứa kia liệu có một mối quan hệ nào?

Mất mát đã nhiều, thậm chí còn mất mát hơn nhưng thú thật mất kiểu này thì chịu không nổi, đau quá, như bị ăn cướp, bị trấn lột ngang nhiên, biết mà không làm gì được. Cái có thể làm được lúc này là chỉ còn cách cười nhạt một tiếng rồi lặng lẽ đi ra. Trời cũng bắt đầu hửng sáng. Đi được một đoạn, quay nhìn lại ngôi nhà chân núi mà thoát rùng mình, như có ám khí tà khí ớn lạnh từ đó bay ra. Tôi bước nhanh như một động tác chạy trốn.

Và chắc chắn là tôi sẽ không bao giờ quay lại cái hang quý ấy nữa nếu như không có một tiếng gọi rụt rè đột ngột vang lên sau lưng. Tôi dừng lại, ngoái nhìn: Không ai khác ngoài chính thằng Hoạch. Điên ruột, tôi túm ngay lấy ngực nó, gắn vào mặt:

- Mày cút đi đâu giờ mới vác mặt đến hả? Có phải mày định chơi tao không?

- Đâu có ông anh - Thằng Hoạch nhăn nhó - Em phải về nhà, có khách từ bên Tàu sang.

- Sang! Sang con mẹ mày! Mày biết tao chắc chết mà không mở mồm ra một câu à? Chắc bây giờ mày sưng trong cái bụng cứt của mày lắm?

- Oan cho em lắm ông anh - Miệng nó mếu xệch, nhăn nhúm như cái đít trâu sấp ỉa - Em muốn can lắm nhưng nhìn nét mặt ông anh, lại biết tính ông anh xưa nay đâu có chịu nghe ai nên đành phải ngậm miệng.

- Hỏi đây: Nó bị phải không?

- Cờ bạc nào mà không bị.

- Bị kiểu nào? Mà thử nói tao nghe!

- Dài dòng lắm, nhưng đại để muốn bị được nó phải rèn tay rất công phu, rèn làm sao muốn ra mặt gì được mặt đó.

- Còn con dĩ lúc nào cũng ở canh bên kia?

- Con mắt thứ ba, trợ thủ đắc lực của hãn đấng.

- Nói thẳng mẹ nó ra xem nào?

- Lúc này ả dùng thuật thôi miên học được từ Tây Tạng để làm cho đầu óc khách chơi sao nhãng, mất tập trung; rồi bằng một thủ thuật nào đó tiếp theo, con mắt ả sẽ ngằm báo cho chủ tất cả mọi bí mật trong cổ bài nằm trong bát.

Tôi im thít. Thảo nào mà ả nhìn tôi khiếp thế, nhìn có thể làm động đậy được cả cái cục nhạy cảm nhất trong cơ thể. Tôi khó chịu:

- Mà biết hết mà sao mà vẫn cứ chơi và lại còn phất lên vì chơi nữa?

- Ôi dào! Đó là cả một pho bí quyết dài dòng không thể nói một lúc. Nhưng trước tiên em muốn hỏi ông anh có tiếp tục dẫn thân vào cái trò này nữa không đã?

- Theo mà? - Tôi trừng mắt nhìn nó.

- Nên tiếp.

- Tại sao?

- Vì nó giống như thuốc phiện, không dính thì thôi, đã dính là chẳng sao chữa được. Tất nhiên sẽ dính tiếp bằng một phương cách khác.

- Tao đang nghe.

- Em sẽ giới thiệu cho ông anh một thần bài đã từng đi chu du nửa sông bạc thế giới giờ quyết định hạ sơn về nước sống nốt tuổi già.

- Ở đâu?

- Trên đỉnh Yên Tử, nơi ông tổ Phật Giáo ra đời.

- Mẹ khi! Cùng trên một đỉnh non, cả đại bịp lẫn đại thánh chả lẽ có thể cùng sống chung?

- Thói thường. Thì thằng Thái Lan chả phát lên bằng cả tình dục bán thiu lẫn thiền Phật thanh cao để hút khách lãng du tìm tới ùn ùn đó ư?

- Mà độ rày cũng đông tây kim cổ gồm nhỉ? Nhưng chắc gì lão đã chịu truyền nghề?

- Sẽ truyền vì giữa em và ông ấy có chút duyên nợ.

- Nhưng trước khi nhập môn, tao muốn cho hai đứa bịp bợm kia một đòn cảnh cáo nhớ đời. May mà tối nay tao không khênh cả gia sản đi để mụ mị nhét hết vào cái mồm lờm khờm của nó.

- Chưa muộn. Khi đã thành cao thủ, ông anh có thể dùng chính ngón nghề thâm hậu của mình lấy lại gấp mười gấp trăm lần, bắt chúng phải khuyh gia bại sản không sướng hơn à?

Sướng! Mẹ, cái thằng ôn vật đạo này nói năng nghe có vẻ thâm sâu như Gia Cát bày binh. Được, đã nhảy lên lưng cọp là phải cười, tao nghe mà phen này nữa coi sao dù nhìn cái bản mặt mà, nghe giọng nói mà tao chưa tin lắm đâu.

Chết nỗi, mãi nghi ngờáy đến đây tôi mới bỗng giật thót cả người, cái cuộc đời vớ vẩn của tôi mà cứ thả bút dốc mực thoải mái thế này thì biết khi nào mới xong và dù có xong thì liệu có ma nào thể tất cho không, nhất là những đoạn đi sâu vào ngón chơi cờ bạc bịp muôn hình vạn

trạng, thiên la địa võng mà các phim bộ Hồng Kông người ta đã chiếu quá nhiều quá hay rồi.

Cho nên kẻ lỗ mỗ chữ nghĩa này xin bắt chước các nhà văn tiền bối là mạnh dạn tước bỏ đi những cái cần bỏ, những cái mà thiên hạ có thể biết cả rồi hoặc có thể tìm ở các loại hình khác. Tức là ở đây, tôi xin làm kẻ đi tắt để nhanh nhanh trở lại tuyến đường chính mà rất có thể ai đó cho rằng, bố khi, thằng cha này chắc nó dốt, nó thiếu vốn sống nên mới bày ra cái trò ngụ ý biện này đây thôi thì tôi cũng đành chịu chứ biết cãi ra rằng.

Mà có khi tôi dốt thật thì sao.

Thế là xong, là hết, là chết hẵn. Một nửa tài sản đã chôn vùi vào cái mồm thường luồng không đáy của mày rồi. Sao thế nhỉ? Tôi bất giác nhìn lên những ngón tay xương xẩu xanh xao của thằng nhà cái. Những ngón tay đó đang vê nhẹ vào nhau như vê núm vú con đàn bà mất dạy ngồi kế bên. Dứt khoát mọi sự đều chỉ xuất phát từ những ngón tay đốn mạt kia mà ra thôi. Và những ngón tay ấy có dính dáng gì, đến con mắt luôn phóng ra những tia sáng bí hiểm của con đàn bà này không? Lại còn thằng Hoạch nữa? vẫn không thấy mặt nó đâu? Giữa nó và hai đứa kia liệu có một mối quan hệ nào?

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 36

Mất mát đã nhiều, thậm chí còn mất mát hơn nhưng thú thật mất kiểu này thì chịu không nổi, đau quá, như bị ăn cướp, bị trấn lột ngang nhiên, biết mà không làm gì được. Cái có thể làm được lúc này là chỉ còn cách cười nhạt một tiếng rồi lặng lẽ đi ra. Trời cũng bắt đầu hửng sáng. Đi được một đoạn, quay nhìn lại ngôi nhà chân núi mà thoát rừng mình, như có ám khí tà khí ớn lạnh từ đó bay ra. Tôi bước nhanh như một động tác chạy trốn.

Và chắc chắn là tôi sẽ không bao giờ quay lại cái hang quỷ ấy nữa nếu như không có một tiếng gọi rụt rè đột ngột vang lên sau lưng. Tôi dừng lại, ngoái nhìn: Không ai khác ngoài chính thằng Hoạch. Điên ruột, tôi túm ngay lấy ngực nó, gắn vào mặt:

- Mà y cút đi đâu giờ mới vác mặt đến hả? Có phải mà định chơi tao không?

- Đâu có ông anh - Thằng Hoạch nhăn nhó - Em phải về nhà, có khách từ bên Tàu sang.

- Sang! Sang con mẹ mà! Mà y biết tao chắc chết mà không mở mồm ra một câu à? Chắc bây giờ mà y sướng trong cái bụng cứt của mà y lắm?

- Oan cho em lắm ông anh - Miệng nó mếu xệch, nhăn nhúm như cái đít trâu sắp ỉa - Em muốn can lắm nhưng nhìn nét mặt ông anh, lại biết tính ông anh xưa nay đâu có chịu nghe ai nên đành phải ngậm miệng.

- Hỏi đây: Nó bịp phải không?

- Cờ bạc nào mà không bịp.

- Bịp kiểu nào? Mà ử thử nói tao nghe!

- Dài dòng lắm, nhưng đại để muốn bịp được nó phải rèn tay rất công phu, rèn làm sao muốn ra mặt gì được mặt đó.

- Còn con dĩ lúc nào cũng ở canh bên kia?

- Con mắt thứ ba, trợ thủ đắc lực của hãn đấng.

- Nói thẳng mẹ nó ra xem nào?

- Lúc này ả dùng thuật thôi miên học được từ Tây Tạng để làm cho đầu óc khách chơi sao nhãng, mất tập trung; rồi bằng một thủ thuật nào đó tiếp theo, con mắt ả sẽ ngằm báo cho chủ tất cả mọi bí mật trong cổ bài nằm trong bát.

Tôi im thít. Thảo nào mà ả nhìn tôi khiếp thế, nhìn có thể làm động đậy được cả cái cục nhạy cảm nhất trong cơ thể. Tôi khó chịu:

- Mà ử biết hết mà sao mà ử vẫn cứ chơi và lại còn phất lên vì chơi nữa?

- Ôi dào! Đó là cả một pho bí quyết dài dòng không thể nói một lúc. Nhưng trước tiên em muốn hỏi ông anh có tiếp tục dẫn thân vào cái trò này nữa không đã?

- Theo mà ử? - Tôi trừng mắt nhìn nó.

- Nên tiếp.

- Tại sao?

- Vì nó giống như thuốc phiện, không dính thì thôi, đã dính là chẳng sao chữa được. Tất nhiên sẽ dính tiếp bằng một phương cách khác.

- Tao đang nghe.

- Em sẽ giới thiệu cho ông anh một thần bài đã từng đi chu du nửa sòng bạc thế giới giờ quyết định hạ sơn về nước sống nốt tuổi già.

- Ở đâu?

- Trên đỉnh Yên Tử, nơi ông tổ Phật Giáo ra đời.

- Mẹ khi! Cùng trên một đỉnh non, cả đại bịp lẫn đại thánh chả lẽ có thể cùng sống chung?

- Thói thường. Thì thằng Thái Lan chả phát lên bằng cả tình dục bán thiu lẫn thiền Phật thanh cao để hút khách lãng du tìm tới ùn ùn đó ư?

- Mà độ rày cũng đông tây kim cổ gồm nhỉ? Nhưng chắc gì lão đã chịu truyền nghề?

- Sẽ truyền vì giữa em và ông ấy có chút duyên nợ.

- Nhưng trước khi nhập môn, tao muốn cho hai đứa bịp bợm kia một đòn cảnh cáo nhớ đời. May mà tối nay tao không khênh cả gia sản đi để mụ mị nhét hết vào cái mồm lờm khờm của nó.

- Chưa muộn. Khi đã thành cao thủ, ông anh có thể dùng chính ngón nghề thâm hậu của mình lấy lại gấp mười gấp trăm lần, bắt chúng phải khuynh gia bại sản không sướng hơn à?

Sướng! Mẹ, cái thằng ôn vật đạo này nói năng nghe có vẻ thâm sâu như Gia Cát bày binh. Được, đã nhảy lên lưng cọp là phải cười, tao nghe mà phen này nữa coi sao dù nhìn cái bản mặt mà, nghe giọng nói mà tao chưa tin lắm đâu.

Chết nỗi, mãi nghi ngoáy đến đây tôi mới bỗng giật thót cả người, cái cuộc đời vớ vẩn của tôi mà cứ thả bút dốc mực thoải mái thế này thì biết khi nào mới xong và dù có xong thì liệu có ma nào thể tất cho không, nhất là những đoạn đi sâu vào ngón chơi cờ bạc bịp muôn hình vạn trạng, thiên la địa võng mà các phim bộ Hồng Kông người ta đã chiếu quá nhiều quá hay rồi.

Cho nên kẻ lỗ mỗ chữ nghĩa này xin bắt chước các nhà văn tiền bối là mạnh dạn tước bỏ đi những cái cần bỏ, những cái mà thiên hạ có thể biết cả rồi hoặc có thể tìm ở các loại hình khác. Tức là ở đây, tôi xin làm kẻ đi tắt để nhanh nhanh trở lại tuyến đường chính mà rất có thể ai đó cho rằng, bố khi, thằng cha này chắc nó dốt, nó thiếu vốn sống nên mới bày ra cái trò ngụy biện này đây thôi thì tôi cũng đành chịu chứ biết cãi ra rãng.

Mà có khi tôi dốt thật thì sao.

Như vậy là vào một ngày đẹp trời, tạm bàn giao công việc cho một gã đàn em tin cậy nhất, tôi khăn gói theo thằng Hoạch lên núi tầm sư học... bạc. Lần đầu lên Yên Tử sao cứ thấy đầu óc mình lênh loang rất lạ, tóc muốn dựng lên, da thịt ngứa râm ran, như có hàng muôn ức triệu hạt sương lại như có một luồng khí vừa nóng vừa lạnh ở đâu đó thổi mơn man lúc khoan lúc nhặt vào tất cả các lỗ chân lông, len sâu vào lục phủ ngũ tạng khiến cho mọi ham muốn, dục vọng, cáu giận, buồn bực... cứ mỏng dần rồi tan biến đi đâu hết. Tôi nghĩ bụng, bỏ mẹ, đi học thói cờ gian bạc lận đục ngẫu lẽ trần tục mà toàn thân cứ vô vi vô thường thế này thì học thế quái nào nổi và cái ý nghĩa của sự học ấy liệu còn đậu lại không? Thảo nào mà cụ Trần Nhân Tông lại chọn chính chỗ này để phát tích đạo Phật ra toàn cõi, lay cụ, hậu sinh của cụ lúc này hư đốn quá rồi, chỉ có miếng ăn và lòng dục tối ngày hiện lên, như con đây.

- Ông anh chắc đang bị phân thân giữa hai nẻo Phật - Đời, hai dòng dục - trong? - Thằng Hoạch nheo nhìn sang tôi với cái nhìn của thầy chùa rất khó chịu - Bây giờ trở lại vẫn còn kịp.

- Câm mồm!

Bị bắt trúng nọc, tôi gắt và bước nhanh lên từng bậc cầu thang rêu phong.

Hoá ra thần bài là một người còn quá trẻ, có khi còn trẻ hơn cả tôi nhưng khi hỏi ra mới té ngựa là ông đã ngót nghét sáu mươi rồi. Để trả lời cái ngơ ngác ấy, ông cười, cái cười còn nguyên cả hàm răng nhưng

nhức trắng chỉ riêng cái nhìn lại rất già và rất tinh quái như cái nhìn của loài bò sát:

- Tại khí núi khí rừng ở đây trong sạch, con người thuần chất, tâm thức thư thái, an nhàn, nếu chàng trai có vướng bận nan giải gì, cứ lên đây ít ngày là sẽ được gột sạch.

Sợ rằng nếu cứ để cho dòng đạo pháp thiên định từ cái miệng như miệng đàn bà ăn trầu của ông xối xả tuôn ra thêm nữa thì lòng dạ tôi sẽ tan hoang vỡ vụn ra thật, tôi đập luôn:

- Thưa, nếu muốn học được đủ tất cả những ngón nghề của thầy thì thường hết bao lâu ạ?

- Đối với cậu thì cả đời cũng không mong.

- Sao ạ?

- Vì mọi sự nôn nóng đều phá hỏng cõi tĩnh. Cậu là một người quá nôn nóng. Hơn thế, với bộ dạng cùng tính khí của cậu, nếu có bảo bối trong tay, cậu sẽ là một kẻ thủ ác khôn lường.

Tôi nhìn sang thẳng Hoạch. Nó cũng nhìn lại tôi rồi bước tới nói nhỏ vào cái vành tai mỏng như tai chuột của ông ta câu gì không rõ, chỉ biết khi nó nói xong, ông ta ngẩng lên nhìn tôi cười, cái cười khiến cả khuôn mặt ông biến thành hồn ma bóng quế, già cằn, nhàu nát, và giọng nói cũng mất luôn cái mềm mại thanh tịnh:

- Nghiệp chướng! Nghiệp chướng! Thiệt tai, thiệt tai! Mỗ đây còn một tý ty cái phần trần tục trong đầu, tu đã sắp thành... chùi sạch thì hôm nay ma đưa lối quỷ đưa đường thế nào mà cậu lại dẫn rượu đến đây cậu phá hỏng hết. BỐ cậu! Thôi được, nể cậu Hoạch này, nói đúng hơn là tôi vẫn còn một cái ơn chưa trả với cậu ấy, tôi sẽ truyền cho cậu, truyền trong ba ngày, truyền những ngón nghề cơ bản nhất rồi sau đó xin mời cậu biến, biến nhanh. Mới nứt mắt ra mà đã muốn làm giàu tấp. Phải nhớ này: hại người thì người hại, luật đời là vậy, đừng quên. Sư bố nhà cậu!

Tiên sư nhà ông! Tôi cũng thầm chửi lại, với cái cười, giọng nói, cái nhìn kia, bố còn lâu mới thành chính quả bố ạ! Bố chỉ đang mượn thần thiêng non nước phiêu bồng này để làm động tác rửa tội như bọn Maphia quyền lực nhưng nhúc ở dưới kia đang tìm cách đổ xô đi rửa tiền thế thôi. Lòng vả như lòng sung, bố cứ bố bã huých toẹt nó ra như thế có phải đỡ ngứa tai hơn là cái giọng cao đạo nửa mùa kia không.

Và trong cái mùi vị bồ bã thoảng mùi nước cống đó, chỉ trong vòng không đầy ba tháng tôi đã uống trọn những gì thuộc về bí kíp cờ bạc mà cái đầu kinh dị kia đã dốc sang. Hoá ra cũng chả có gì, rất đơn giản, giống như một trò ảo thuật khéo tay hay mắt nhưng nó đòi hỏi phải thật độc, thật lưu manh, thật đều giả, càng đều càng tốt, và trước hết là phải tìm được con mắt thứ ba, con mắt thần, phải tìm cho ra một tên đặc tình chiến lược, vậy thôi.

Ngày cuối cùng, tôi dẫn lão xuống phố, ra tận nhà bè đậu ngoài khơi đái lão một chập toàn hải sản cao cấp còn tươi nguyên rồi kết thúc bằng một tấm thân con gái cũng tươi nguyên mà từ đầu cứ thấy đôi mắt lão hấp háy nhìn như cào sồn sột vào bộ đùi non cố tình để hở ra của con bé tiếp viên cao tới một thước bảy. Chả biết do sóng hay chính cái sức nghiêng đê của lão trên tấm thân kia đã khiến cho tấm bè cứ dập dềnh chao qua chao lại như muốn chìm. Gần sáng, từ căn phòng bé tẹo che hồ bằng một tấm nilon mỏng bước ra, mặt mày lão sộp nở như chiếc bánh phồng tôm vừa qua mỡ:

- Cái cậu này! Thế là đi tong hết công lao tu hành của tớ rồi. Ba lần. Không ngờ tuổi tớ mà còn được những... ba lần. Sư bố con đi!

o

Sáng hôm sau, đáng lẽ tôi sẽ phẫn thẳng về địa bàn để bắt đầu thi thố năng lực mới mẻ của mình thì, chẳng biết đây có phải là định mệnh không, một việc quá đổi bất ngờ đã xảy ra. Đó là khi chiếc xe đò cà khồ chở quá tải bị pan giữa đường khiến hành khách buộc phải xuống tìm chỗ nghỉ đêm để mai đi tiếp, tôi đã vô tình gặp lại cái thẳng mà cả lúc

thức lẫn lúc ngủ tôi luôn nghĩ về nó, muốn còn cào gập lại nó. Ấy vậy mà tôi đã gặp nó trong một cảnh huống trở trêu đến buồn nôn buồn mửa.

Gian phòng bên đường mà tôi vào trọ qua đêm lại nằm ngay cạnh phòng lão chủ quán. Đây là một kiểu nhà trọ kiêm quán ăn nên rất chật chội, hôi hám. Lão chủ chừng ngoài bốn chục tuổi, trắng nhể nhại, dáng đi dáng đứng, lời ăn tiếng nói chỉ nhìn qua cũng biết là một tay biến thái tình dục. Chính hẳn, hồi tối, lúc mang bát mì đến đặt trước mặt tôi chả biết vô tình hay hữu ý đã vuốt những ngón tay óng mỡ vào giữa hai đùi tôi một cái rồi cười rất nhớt, bỏ đi.

Vào khoảng gần nửa đêm, cũng mệt, đang chìm trong giấc ngủ nhọc nhằn bỗng tôi nghe gian bên cạnh có tiếng động rất mạnh rồi sau đó là tiếng lão chủ, thứ tiếng nửa đực nửa cái nghe nhọn cả da gà, rít lên:

- Bảo đi đòi nợ cách có chục cây số sao giờ mới vác mặt về? Hay là còn mãi đánh đĩ với thằng chó nào, hử?

Tưởng sau đó sẽ là một giọng đàn bà cấm cầu trả lời hay khóc dấm dứt nợ kia, ai dè đó lại là một giọng đàn ông:

- Tởm!

- Nói lại đi! Bảo ai tởm?

- Ai tởm thì tự biết.

- Ái dà, bây giờ ăn no ấm cật rồi lại đối gia đối giả nữa kia đấy. Nếu không muốn ở nữa trả lại hết số tiền nợ đây rồi xéo, đây không thiết.

- Xéo thì xéo. Tưởng tôi muốn ở lại đây lắm à? Ngày bưng bê, tối lại phải hầu hạ cái thân xác như đồng mỡ lợn của ông, nhục còn hơn chó.

Im lặng một lát rồi tiếng lão chủ cất lên rền rĩ như có cả đờm rãi lẫn nước mũi trộn vào:

- Thì thôi cho tôi xin tôi xin... gồm, làm gì mà mới có thể đã tính chuyện bỏ nhau... Trâu bò chúng nó cũng còn một ngày nên ngài hướng chi là... Nào lại đây lại đây tôi đèn cho.

- Đêm nay tôi mệt.

- Thế còn cái này có mệt không?

Cái gì vậy? Khốn nạn chưa, bao nhiêu chỗ trọ không vào lại vác thân xác đến cái tô đồng tình tanh nồng này. Thử xem nào! Tò mò bị kích thích, tôi kê chiếc ghế đầu lên giường, đứng lên kiễng chân nhìn qua vách. Lão chủ ở trần vận quần đùi, đúng như đồng thịt mỡ thật đang quay mặt lại hướng tôi còn gã bạn tình ngồi xây lưng lại, một cái lưng trẻ trung và gầy guộc. Lão chủ đang cầm trên tay một gói bột trắng bọc trong túi giấy bóng.

- Cần không? - Lão nháy mắt hỏi lại.

Gã bạn tình đưa tay định chộp lấy thì những ngón tay chuối mắn của lão vội nắm lại, cười dâm, chảy nước:

- Thì chiều tôi tý đã. Hôm qua đã nằm không cả đêm rồi, nhớ lắm, thèm, thèm chết mẹ. Nào...

Không chờ cho đối tác có ưng thuận hay không, lão sẵn sộ dẫn ngựa con mồi ra, úp ngay mặt vào đúng chỗ đó dụi lấy dụi để trong khi hai bàn tay cuống cuồng đưa lên định tháo thắt lưng... Chính trong cái trạng thái nằm ngựa của gã Pede ấy, tôi đã rụng rời nhận ra đó chính là... thằng Thư! Sao lại là thằng Thư? Nó làm gì ở đây? Bên kia vách, lão chủ đã tham lam tụt được chiếc quần của nó xuống và đang tham lam muốn tụt nốt chiếc quần lót màu đen của lão ra thì có một cái gì đó bực nổ trong đầu khiến tôi chịu không nổi nữa, nhảy phắt xuống, lao ra hành lang, đập tung cửa nhảy vào, chỉ thẳng vào mặt nó:

- Thư! Mà đang làm gì thế này? Làm sao mà lại đến nông nỗi này hả Thư?

Thằng Thư đã kịp nhận ra tôi, nó ngồi bật dậy, một thoáng biến sắc kinh hoàng, vợ vội chiếc quần định lao ra cửa nhưng không kịp, chỉ cần một động tác gạt chân nhẹ là nó đã ngã lộn trở lại, ngồi chết sững dưới đất. Tôi nằm đầu gối chủ quán nhắc lên, ấn ngồi xuống ghế, không thể không đá mắt vào cái cục thịt trong quần lão vẫn còn nguyên độ căng cứng:

- Nó nợ lão bao nhiêu, nói!
- Mà... mà là thằng nào?
- Tao là anh nó, rõ chưa? Bao nhiêu?

Vẻ như hải cánh tay đang nổi gân chằng chằng của tôi sẵn sàng giáng vào giữa mũi lão nhiều hơn là chính giọng hỏi đó nên lão cúi đầu xuống:

- Mười... mười hai triệu năm trăm.
- Tiền gì?
- Chích.
- Mà khuyến khích nó chích?
- Đi mà hỏi nó.
- Thế lâu nay nó mua vui cho mà công không à?
- Chẳng lẽ chỉ mình tôi vui?

Cái giọng rất mất dạy! Tối móc túi lấy ra chừng năm triệu quăng đánh đét vào cái cục thịt đang có chiều xẹp xuống kia, không giấu được giọng khinh bỉ:

- Mẹ thằng già bệnh hoạn! Đáng lẽ hôm nay tao sẽ cho mà một trận nhừ tử vì hai tội: buôn bán tàng trữ ma túy và mua dâm người đồng giới và không trả một đồng nào

cả nhưng vì thằng em tao, dù sao nó cũng đã ăn ở với mày một thời gian nên tao tha. Mặc quần áo vào, thử nhìn trong gương xem mày giống con gì.

Tôi quay sang thằng Thư, kéo xích nó dậy, lôi xích ra cửa. Nó cưỡng lại, cào vào ngực tôi, mếu máo:

- Bỏ ra... Anh làm gì thế? Anh đến đây làm gì? Ai khiến... Mặc kệ tôi!

Nó vùng mạnh ra, định bỏ đi. Cáu sừng, tôi xoay người nó lại, giáng cho nó một cái tát khá mạnh. Thì cũng là để cho nó tỉnh ra nhưng ai dè nó lại bật khóc, khóc nức nở. Thương quá, như thương con Nết ngày nào, tôi cũng ôm lấy nó mếu máo theo.

- Thư ơi... Em có biết bao nhiêu ngày qua anh đã đi tìm em, đã dò hỏi tin tức về em, mò đến tận nhà em nữa vậy mà em...

Nó càng khóc khoẻ. Thì để mặc cho mày khóc, khóc nữa đi, gào tướng lên cũng được, vậy mọi sự sẽ vui nhẹ đi thằng em ạ! Tôi bỏ ra một góc ngồi hút thuốc. Lát sau có bước chân đi lại, rồi tiếng nói của nó, đúng là tiếng nói của thằng Thư ngày nào:

- Anh Hùng... Em cũng đi tìm anh. Người bảo anh vượt biên rồi, người bảo anh đã chết, người lại bảo anh đang trốn lui trốn lui ăn lông ở lỗ trong rừng với một người đàn bà không có chân.

- Ăn lông ở lỗ thì đúng đấy, còn người đàn bà thì... Nào thằng em, nhìn thử ông anh xem có giống con khi con vợ không?

Nó ngược mắt nhìn tôi, cái nhìn của một đứa gái. Tôi cười, nó cũng bật cười. Cười rất lâu. Cười nắc mề. Thế là xong. Cũng gần sáng rồi, chả cần ngủ nữa, hai anh em rủ nhau ra một chỗ cao ráo ngồi cho đỡ muỗi. Trong tiếng gió đêm xào xạc, tôi đã thủ thỉ kể cho nó nghe toàn bộ chặng đường từ ngày xa nó đến giờ của mình. Nó nghe chỉ im lặng thờ dài. Tôi hiểu nó thương tôi từ gan ruột. Còn nó, gạn hỏi khô cả miệng, thậm chí

nổi cáu, nó vẫn chí nhất gừng bảo nói đến em làm gì, chán lắm, coi như bỏ, anh nghe chỉ rác tai. Thế cái chuyện vừa rồi là thế nào, có rác không? Nó lại làm thình, hồi lâu mới mở mồm khổ sở như bị hỏi cung. Nó bảo sau cái lần để lại chiếc xe máy cho tôi, nó quyết định về nhà làm lại cuộc đời từ đầu có anh có chị nhưng bà chị dâu rồi cả ông anh nữa không hiểu vì một bức xúc nào đó lại tỏ ra càng ghẻ lạnh với nó, có lúc rượu vào ông anh còn mắng nó là đồ vô tích sự, con trai con lữa mà hèn, chỉ thích lang thang lê lững, mơ mộng khát vọng đâu đâu chả có chịu làm một việc gì cho ra đầu ra đũa cả, rồi chỉ có nước là đi ăn mày, nhục! Nhục cả vong linh bố. Điên lên nó mới nói thẳng, anh mới là hèn, là nhu nhược, nhà chỉ còn hai anh em mà cái gì anh cũng nghe theo lời bà ấy ghét bỏ, xua đuổi tôi. Nhà này là cái tổ ma tổ quỷ chứ không phải là nhà nữa. Ông anh đập nát chai rượu rồi chỉ tay ra cửa đuổi thẳng nó đi, đời này tao không còn muốn nhìn thấy cái mặt mày nữa, thẳng em trời gầm bất hiếu bất trị kia! Nó cũng chỉ vào mặt ông anh: Tôi biết tại sao ông bà không muốn tôi trở về đây, về thì phải chia của cải, nhà cửa, vườn tược ra chứ gì? Yên tâm đi, tôi có đói rã họng cũng không thèm nhận một xu mẻ nào đâu và dù có chết tôi cũng không bao giờ thèm trở lại cái nhà mồ này...

Vậy là nó đi. Nhưng đi đâu? Thật sự nó hoàn toàn không biết đi đâu cả. Đào vàng đào đá thì chán rồi, bạc như vôi, tay trắng lại trở về tay trắng. Xin vào làm thợ nề cho một toà nhà đang xây dựng, chỉ được vài ngày chân tay đã phồng rộp lên, không tự xin thôi thì tay tổ trưởng cũng đuổi. Mò ra biển xin một chân khuân vác trong cảng, cũng chỉ được dăm ngày là đuối sức, lại bỏ. Theo một người quen lên biên giới làm cứu vạt. Cũng không ăn thua, tiền kiếm được không đủ nhét miệng. Đành liêu dân thân làm dân buôn lậu tiểu ngạch, cũng là buôn lậu thuê cho chủ. Tiền bạc rủng rỉnh hơn nhưng nguy hiểm luôn rình rập phía trước không biết bị bắt lúc nào. Bị bắt thì chưa nhưng nghiện ngập thì ập đến sau một cuộc nhậu tàn canh rồi rùng mỡ rú nhau vào một ổ ma tuý kiêm mại dâm ở bên kia biên giới. Xong. Thế là nghiện. Là thất thiếu, là thất cơ lỡ vận giữa ngẫu đực dòng đời. Cái dòng đời ác nghiệt ấy đã xô nó dạt vào một quán trọ kiêm quán ăn có lão chủ biến thái... Cách đây một năm, nghe tin

anh chết, nó đã phá bỏ lời nguyện trở về chịu tang anh ba ngày rồi lại đi. Đi hẳn...

Câu chuyện nó kể buồn như gió thổi vào chiều. Tôi hỏi:

- Giờ chú tính sao?

- Cũng chả biết tính sao nữa.

- Nghe đây, từ lâu anh đã coi chú như em trai, còn hơn cả em trai, vậy việc thứ nhất cần làm ngay là thằng anh sẽ giúp cho thằng em cai nghiện, cai bằng được, sau đó việc thứ hai là làm ăn, sẽ có một cách thức làm ăn hoàn toàn mới dành cho cả hai anh em.

Cái gọi là cai bằng được đó là ngay sáng hôm tôi dẫn nó leo ngược lại hòn Yên Tử, kiếm một gian chùa xép xa khuất nhất, một gian chùa như bị bỏ quên mà nghe nói đã lâu lắm rồi không có khách qua lại, rập đầu xin với vị sư thầy cho được tá túc làm việc thiện ít ngày, tất nhiên là sẽ có đóng góp đáng kể vào hòm công đức. Tôi hy vọng với khung cảnh bỗng lai phiêu linh nơi đây kết hợp với một chế độ kỷ luật sắt của tôi áp vào, nó sẽ cai được.

Thế là suốt nửa tháng trời mưa gió vùn vủ, tôi nhốt cứng nó vào gian chùa nhỏ không đầy bốn thước vuông ấy, khoá trái, đến bữa tự tay đem cơm nước vào. Cơ khổ! Lắm lúc thương nó đến đứt ruột mà vẫn phải làm ra vẻ vô cảm, không nghe không thấy. May mà nó cũng là đứa có nghị lực và có ít nhiều tự trọng. Ba ngày đầu nó vật vã rên la như chó dại bị xiềng. Ba ngày sau chỉ nghe tiếng nghiến răng kèn kẹt, đôi lúc có cả tiếng sọ người va đập bộp bộp vào tường. Kệ! Nó đang vật thuốc. Bây giờ mà nói tay là quay lại từ đầu. Nó đang đến cái ngưỡng cần phải vượt. Ba ngày sau nữa mọi việc có chiều dịu đi. Mở cửa bước vào thấy nó nằm dật dẹo như chiếc giẻ lau nhà, dải dốt đã khô quánh đọng quanh miệng, tôi lấy khăn ướt lau rửa khắp người cho nó, dựng nó ngồi dậy bắt nó ăn hết bát cơm. Nó ăn như ăn bã chuột rồi nằm quay mặt vào tường không một lời kêu rên, một câu xin xỏ. Cứ thế, cho đến ngày thứ mười lăm thì nó hoàn toàn tỉnh lại, gầy xẹp, hốc hác như vừa từ địa ngục chui lên

nhưng cái miệng cười lại thơ trẻ. Nó bảo thế là em qua rồi, qua hẳn rồi, kinh khiếp quá, như có hàng trăm ngàn con mối càng đêm ngày nạo khoét vào tận xương tuỷ, cứ nghĩ chẳng bao giờ có thể qua được, anh độc ác lắm nhưng em biết ơn anh, từ nay trở đi, nếu thấy em có dấu hiệu gì muốn quay lại, anh cứ tát mạnh vào mặt em, ném em xuống sông xuống suối cũng được, em thực lòng không muốn làm khổ anh khổ cả em nữa. Tôi cười, gật đầu mà thấy lòng đắng nghét.

Hai anh em quỳ xuống lạy thần núi, thần cây, lạy những áng mây ngũ sắc đang la đà bay trên đỉnh chùa Đồng, lạy sư thầy rồi hạ sơn.

Xuống phố, tôi bắt nó ăn một bữa ăn bồi dưỡng thật no rồi dẫn vào một hiệu quần áo sẫm cho nó mấy bộ thật đẹp. Bước ra đường cái quan, nó bỗng không còn là nó nữa, khác hẳn, điển trai, mơ mộng, như một chú sinh viên vừa tốt nghiệp ra trường. Cái bộ dạng của nó dễ thương đến nỗi không ít các cô gái trẻ đi qua còn ngoái đầu nhìn lại, bấm nhau cười khúc khích. Nó cũng nhìn, lạ quá, hoàn toàn là một cái nhìn xoay xoay của một thằng đàn ông nhìn một con đàn bà. Tôi buột hỏi cái điều rất khó hỏi, không nên hỏi nhưng lại không thể không hỏi vì tôi là anh nó:

- Thưa!

- Dạ!

- Hình như chú vừa nhìn?

- Vâng, em nhìn.

- Nhưng là nhìn cái gì thế?

- Thì cũng như anh nhìn thôi.

- Tức là chú cũng...

Nó bật cười, khẽ huých vào tay tôi:

- Thế anh Hùng vẫn nghĩ em... Pede toàn phần đây à? Một nửa thôi. Em dùng cái nửa ấy chiều lão chủ quán để kiếm chỗ sống qua ngày, vừa chiều vừa buồn nôn buồn mửa, còn nửa kia em vẫn giữ cho em chứ. Mà lạ lắm nhé...

- Cái gì lạ?

- Cai xong không hiểu sao cái nửa kia của em cũng mất tiêu luôn, mất sạch như từ trước đến nay chưa hề bị bao giờ.

- Tức là chú đang là một thằng giai hoàn chỉnh.

- Còn hơn cả hoàn chỉnh.

- Tốt! Vậy đêm nay tôi sẽ cho chú được mặc sức phô phang cái hoàn chỉnh ấy rồi mai bắt đầu vào việc.

- Việc gì, anh?

- Đến đâu biết đấy, không hỏi. Chỉ hay rằng, đây là một việc hệ trọng, nếu thuận, nó sẽ có giá trị quyết định đến cả phần đời sau này của tôi lẫn chú.

- Nếu không thuận?

- Thì trở lại kiếp ăn mày.

Nó nhìn tôi ngờ ngác, còn tôi lại nhìn nó giễu cợt. Và đêm ấy, sau khi con nhỏ khá đẹp, ngực nở, đùi ních, môi dâm từ phòng nó bước ra, để kiểm chứng lại điều nó nói, tôi đã chặn lại: Sao? Thằng em anh ngon chứ? Oách đây chứ? Con bé giơ một ngón tay lên như Cave Mỹ: Còn trên cá ngon. Hai lần, lần nào ra lần ấy, rã cả người, đáng lẽ ông anh phải chi thêm. Thì chi. Đưa thêm tám ngàn cho con bé, tôi bất giác há miệng cười vang. Vậy là ôn rồi, rất ổn, thằng Thư ơi!

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 37

Có con mắt thứ ba tinh tường, có nhân viên đặc vụ chắc chắn là rất mực trung thành tin cậy là thằng Thư, tất nhiên phụ việc cho nó là một thằng oắt con chưa đầy mười tuổi được chọn tìm tỉ mẩn trong đám trẻ đánh giày ngoài chợ, mặt mũi càng nhếch nhác lem nhem càng tốt miễn là phải kín đáo, láu lỉnh, tôi bắt đầu mở cuộc chinh phạt tới tất cả các sới bạc được nằm trong tầm ngắm, tất nhiên là những sới đạt đẳng cấp giang hồ, có hạng, còn những sới tầm tầm, manh mún, bỏ qua. Chinh phạt xong, tôi mới tính đến chuyện trở lại thôn tính nốt thằng xương xanh và con hồ ly tinh dâm phụ, đối tượng chính trong cuộc hành trình đỏ đen này. Rồi sau đó tôi và thằng Thư sẽ cầm tay nhau rẽ ngoặt sang một ngã đời khác, có thể ở trong nước cũng có thể ở ngoài lãnh thổ. Xong!

Trước hết tôi quyết định dựng trại, đóng tổng hành dinh ở một điểm thật an toàn trong vùng ngoại ô Yên Bái rồi cho người đưa tin trân trọng mời các con bạc nguyên là những ty phú đá đỏ, ty phú vàng đến hội ngộ tranh hùng. Đám này sự giàu có thường đi liền với chất trọc phú võ biên nên thịt không khó, chưa đến nỗi phải dùng hết mười ba thành công lực để hạ gục từng thằng. Thằng này gục, thằng khác lại tìm đến, cứ như một đám thiêu thân. Gục rồi, mất sạch rồi, mang máng biết là bị lừa bị bịp gì đó rồi nhưng chả thằng nào dám mở miệng, mở, lại mang tiếng là ngu, là nghèo kiệt, mất cả chì lẫn chài, khó làm ăn, thiên hạ lại khinh, đại gì, thà cứ im lặng mà mất, im lặng mà nộp mạng chả hoá ra vẫn giữ được vai trò, tiếng tăm ư?

Khô! Bọn người trần mắt thịt bụng dạ chứa toàn bia với gái ấy làm sao có thể hình dung ra được để có thể muốn xóc quân nào ra quân đó, trúng phóc, ý xì, trăm lần như một, với bốn con bài cắt từ vỏ bao thuốc

Vina, tôi đã phải luyện đi luyện lại hàng chục hàng trăm ngàn lần, luyện ngày luyện đêm, ăn luyện ngủ cũng luyện dưới sự chỉ bảo nghiêm ngặt của ông thầy Yên Tử để giờ đây, như một linh giác đã ăn sâu vào phản xạ, chẳng cần phải dụng công chú tâm gì nhiều, những ngón tay tôi chỉ múa lên hạ xuống vài cái là xong, muốn con nào được con ấy, muốn lẻ được lẻ, muốn chắn được chắn. Và khi không đồng vai trò nhà cái cũng thế. vấn đề là ai xóc. Nếu nhà cái tự xóc thì coi như bỏ, đánh qua quýt, thua gọi là rồi chuồn. Nhưng nếu gài được người vào hay gài được bộ bát đĩa của chính mình vào sỏi thì coi như là đã thắng chín mười chín phần trăm. Lúc đó, những con bài xóc xong, được đặt nằm gọn trong một cái đĩa úp kín, vấn đề nó có úp kín hoàn toàn không hay là vẫn có một độ kênh mà mắt thường khó nhận đủ để cho tia mắt giả ngu của thằng oắt nằm canh có thể lách vào nhận dạng, nhận xong, nó đánh tín hiệu vào gan bàn chân thằng Thư ngồi canh, thằng Thư dùng tiếng ho hay khịt mũi đánh tiếp về phía tôi, một tiếng là lẻ, hai tiếng là chắn, dĩ nhiên có thể thay đổi tùy theo từng trường hợp, từng văn cảnh sao cho hợp lý, cho tự nhiên như không và thế là tôi chỉ việc ung dung mà xướng lên hai hàng chắn lẻ rồi... uể oải vợ tiền, phiền muộn chơi tiếp.

Đồng tiền là khát vọng sôi sục, là khổ đau là sung sướng tột cùng, là nguyên cơ tạo ra cái thiện cái ác, tạo ra chiến tranh và hoà bình trong huyết quản mỗi thằng người, nhưng một khi đồng tiền vào nhiều quá, dễ quá thì tự dừng nó sẽ trở nên uể oải. Cũng giống như tâm hồn và thể xác đàn bà là bí hiểm là đầy quyến dụ là thèm không chịu nổi nhưng một khi nó nhiều quá, sẵn quá, chỉ bỏ vài trăm ngàn là được lại đâm nhàm, đâm ra không còn thèm nhạt gì nữa.

Vậy là chỉ trong vòng có dăm tháng, số tiền, vàng, đá đỏ chảy vào trong hầu bao của "Tổ hợp đen" phải lên tới tiền tỷ nếu quy đổi ra toàn Việt Nam đồng. Đêm thu vào, ngày rải ra đếm sột sà sột soạt cứ y như mấy thằng cha con buôn Do Thái ngày trước được coi trong phim, đến vui. Chỉ có điều hơi nặng đầu một tý là thái độ thằng Thư. Bắt đầu nó cũng bình thường, thậm chí còn tỏ ra phấn chấn nhưng dần dà, cùng với lượng tiền chảy vào bao nhiêu, mặt mày nó lại trở nên dăm chiêu bấ

nhiều. Hay trong người nó lại thêm thuốc theo đúng cái thói có tiền có của lại muốn giậm giậm chân tay, hơn nữa, tôi hiểu chuyện này khó bỏ, bỏ rồi, thậm chí bỏ được cả năm, vài năm rồi nhưng chỉ cần ngửi mùi một thằng nghiện đi qua mũi là lập tức nghiện trở lại. Nhưng không phải, bởi có một đêm thấy nó trần trọc lăn qua lăn lại khó chịu quá, tôi mới hỏi thử sao, chú lại sinh tật muốn quay về với ả phù dung hả? Nó gật luôn, anh đừng bao giờ nhắc với tôi về cái chuyện vợ vẫn ấy nữa, hết là hết, tôi chưa đến nỗi tệ hại như vậy.

Phải mãi đến ba hôm sau, cũng vào một đêm anh em ngồi uống trà ngắm trăng lên ngoài hè nó mới mạnh dạn giải bày. Nó bảo em thấy cái việc này nó cứ thế nào ấy, đành rằng đối tượng toàn một bọn chả mấy lương thiện nhưng làm vậy, mình còn thiếu lương thiện hơn, nó cũng giống như cái hồi mà... Tôi hỏi hồi gì? Nó nói thẳng, giống như cái hồi anh em mình dùng súng ngắn, lựu đạn trấn cướp trên xe dọc tuyến đường Lào Cai ấy. Tôi im lặng. Đáng lẽ cho nó một cái bạt tai theo đúng kiểu ông anh dạy bảo thẳng em nhưng tôi lại im lặng. Câu nói của nó hơi ráo hoảnh, hơi ác, tôi làm tất cả những việc này đâu chỉ cho riêng phận tôi mà còn là vì cả phận nó nhưng nghĩ cho ra nhẽ thì nó nói đúng. Tôi đang là một kẻ trấn cướp công khai trên chiếu bạc, cú trấn cướp này còn độc địa, bẩn thỉu hơn tất cả các cú trấn cướp bí mật khác. Song đây đâu phải câu chuyện cả đời, ngu à, tôi đã bảo nó chỉ là giai đoạn trung chuyển, cố nhẫn nại thêm một thời gian nữa đi rồi tính.

Nhưng đến câu này của nó thì tôi không thể coi thường được nữa: "Em không sợ đi đêm lắm có ngày gặp ma, trị nhân thì nhân trị mà em chỉ sợ nếu dính sâu quá sau này sẽ không ra được nữa, sẽ biến đổi tất cả những gì ở bên trong, mọi thứ tình cảm buồn vui, sướng khổ của con người sẽ bị cháy rụi hết".

Và tôi quyết định đẩy nhanh tiến độ vào những toạ độ lớn hơn để mau chóng tiến đến toạ độ cuối cùng rồi chấm hết.

o

Đó là một tay chủ đề vào cỡ trùm sò ở mãi tận Hưng Yên mà nghe nói mỗi lần vào cuộc chơi, trong xe của hắn luôn có cả bao tải tiền chạt căng. Tôi cũng nói thẳng Thư kiếm một bao tải tiền âm phủ chạt ních mang theo, ít nhất về mặt tài chính cũng phải tạo được thế cân bằng ban đầu để cho đối tác có thể yên tâm.

Làm thì chậm nói thì nhanh, vào cuộc, lão nhìn tôi với cái nhìn khinh thị còn tôi lại nhìn lão với cái nhìn cố tỏ ra kính nhi. Lão cười, một cái cười kẻ cả còn tôi lại cười với cái vẻ cực kỳ mỏng manh bối rối. Vậy là được. Đối thủ đã có dấu hiệu chủ quan khinh khi. Tôi lập tức huy động sức mạnh tối đa điếm luôn vào cái huyết khinh khi chết người đó. Sau tiếng hăng giọng của thẳng Thư, tôi xướng: Lẻ! Ngay loạt pháo đầu hắn đã mất một phần ba bao tải tiền nhưng cái cười vẫn chưa hết vẻ kẻ cả. Tôi nện tiếp bằng cả một loạt đạn ria vãi nổ tứ tung mà hắn không thể đề phòng. Lẻ tiếp. Một phần bao tải tiền nữa ra đi. Đến đây thì cái cười của lão chỉ còn là cú mếu của quân tử Tàu, mếu mà cố làm ra vẻ vui tươi để che lấp đau khổ. Không để lão hoàn hồn, tôi bồi tiếp một đòn tối hậu bằng cách đặt cả cái. Say đòn và tiếc của, lão mê mụ gật đầu. Bốn tiếng khịt mũi như bị gió mùa đông bắc thổi về làm dị ứng của thẳng Thư lại khẽ vang lên, chẵn, vậy là xong.

Nhưng là một tên đã quá dày dạn trận mạc, lão cầm chiếc bát lên, gí tận mắt nhìn rồi dẫn mạnh xuống trước mặt tôi, đ. mẹ, bát đều, chúng mày chơi kiểu mất dạy gì thế hả? Tôi chặn tay lão lại: Khoan lớn hòng! Ông làm thật thiên hạ suốt từ miền ngược xuống miền xuôi lại từ miền xuôi lên miền ngược, bao đưa đã vì ông mà khuynh gia bại sản, mà đâm đầu xuống biển, húc đầu vào xe, đáng lẽ tôi phải đón đầu cướp trắng, dùng cờ bạc để lấy lại là phúc đời cho ông vẫn còn giữ được cái mạng già đấy ông trùm ma giáo ạ! Như vậy chúng mày quyết định ăn tươi nuốt sống hết của tao? Lão vót vát. Tôi cười, bảo quăng cho lão cái bao tải tiền âm phủ: thôi thì chịu khó mang xuống dưới kia mà tiêu vậy nếu vẫn còn muốn chết. Nhìn vào đồng tiền được moi ra rồi lại nhìn lên mắt tôi, biết là chẳng nên đùa với tử thần, lão cười phát nữa rồi nắm hai tay kiểu võ sĩ giác đấu đưa ngang đầu: Bái phục! Bái phục. Suốt nửa cuộc đời gió

bụi giờ mới gặp cao nhân. Xin kết bạn, kết bạn. Tất nhiên là tôi chả kết mẹ gì hết, ném lại cho lão mấy cục tiền gọi là cho lộc rồi để mặc lão đứng đó ngẩn ngơ hai hàm răng vào nhau, vẫn là kiểu ngẩn ngơ vô thanh của Tào Tháo trong trận hoả thiêu Xích Bích.

Tổ hắc điếm tiếp tục lên đường.

o

Mục tiêu tiếp theo và cũng là mục tiêu cuối cùng để sau đó quay về đối tượng chính là một mục già cao niên đang sinh sống ở mãi tận xứ võ Bình Định. Nghe nói mục phù thủy gốc Chà Và này có năng lực tiên tri thấu suốt cảnh vật thấu suốt lòng người không ai, không có gì có thể lừa mị mục được cả. Phải chăng vì vậy mà mục trở thành một chủ sòng khét tiếng man rợ và cũng khét tiếng giàu có trong khắp các tỉnh miền Trung. Tiên tri ư? Tốt thôi. Tôi cũng đang ngứa ngáy muốn khoác một tấm áo tiên tri đây, tiên tri trị tiên tri, dĩ độc trị độc, sợ cái đếch!

Dựa vào cái bộ dạng kinh khiếp và kinh dị mấy tháng nay lu xà bù không kịp cạo râu cắt tóc, thêm tí bột thạch cao rắc vào tóc vào râu vào cả chân mày, tôi nhanh chóng tự biến mình thành một lão già đầu tóc y si một quái nhân bước ra từ thời tiền sử. Do thế, vừa nhìn thấy tôi, mục đã có dấu hiệu bối rối. Tôi ngứa cổ cất một tràng cười âm u rồi lịm tắt như vừa bị ai cắt đứt cổ họng: Ha... Gặp bà bữa nay ta biết là ta đã tới số rồi, cao nhân ắt có cao nhân trị, ta xin bái biệt mà không còn dám tư vương gì đến ba cái chuyện tử thí cờ bạc này nữa. Bái biệt! Bái biệt!

Từ bối rối chuyển sang ngạc nhiên, từ ngạc nhiên chuyển tiếp sang tò mò, tất nhiên, mục giữ tôi lại, giọng lạnh như có âm khí ấn vào từng kẽ răng: ầy ầy, ông anh đã đến rồi thì xin ở lại đây cho già được tiếp kiến đôi lời, đôi lời. Tôi càng làm bộ nguây nguẩy: Không không, đã ở lại là ắt cái chuyện đỏ đen sát phạt sẽ không thể không xảy ra, tiền định tiền kiếp mất rồi, xin bà cho ta lui để giữ nguyên hoà khí và giữ được cả cái mạng bèo bọt này. Cha mẹ ơi, sau này nghĩ lại tôi cứ tự khâm phục mình làm sao lúc ấy cái thằng tôi vốn dốt nát lại có thể tuôn bật ra được nhiều

từ cổ văn đến thế? Đến lúc đó, theo đúng kịch bản, thằng Thư đẹp như một nho sinh xứ Phù Tang mới khoanh tay cung kính: Thưa thầy, theo con xin thầy cứ ở lại, không chơi thì thôi, hoặc giả có chơi mà chơi nhỏ, chơi giao lưu hữu hảo thì cũng đâu có phạm vào giới luật ạ? Mụ phù thủy gật đầu như bẻ cổ: Cậu ấy nói đúng đấy đúng đấy, chả hiểu sao mụ lại hay nói lặp hai câu một như vậy, xin ông anh cho già được hầu vài ván để có dịp được mở mang kiến văn. Kiến văn mẹ gì, tôi nghĩ, toàn giết người mà lại còn bày đặt văn mới chả kiến! Nhưng, vâng, bà đã có lòng thì ta cũng xin ở lại, biết đâu đây chả là một dịp may để ta được... tỳ tẹo nữa thì tôi lặp lại hai chữ kiên văn chó chết của mụ, để ta được biết ta là ai, ta đang ở vị trí nào trong thế giới Casino (Gớm, lại còn cả Casino nữa!) Cám ơn cám ơn!

Thế là màn dạo đầu đã diễn ra ngọt ngào ngoài mong đợi. Vào sớm, dĩ nhiên bắt đầu chỉ là chơi nhỏ, vài chục rồi vài ba trăm ngàn gì đó, sau cứ thế đà đưa nâng cao dần cao dần, chết nổi, hình như tôi cũng đang nhiễm cách nói hai từ chập một của mụ rồi thì phải, cao dần như ngâm men rượu. Cho đến khi đêm qua ngày tới thi canh bạc đã dâng lên đến đỉnh điểm mà không tự biết, tất nhiên trừ tôi, và biểu hiện của cái đỉnh điểm đó là toàn bộ số tài sản hơn năm tỷ bạc của mụ đã nhanh chóng chuyển vào tài khoản của tôi cái rẹt như động tác kéo khoá quần. Như mê sảng, mụ ta chực mang cả nhà cửa, chuồng trại ra chơi tiếp song tôi kịp thời ngăn lại: Ấy không, vậy đủ rồi, giao lưu vui vẻ rồi, giờ xin cáo biệt, cáo biệt, cám ơn bà đã tiếp ta chu đáo và hậu hĩnh.

Khốn khổ! Khi cha con đi ra đến mặt đường rồi mà mụ vẫn còn ngơ ngẩn nhìn theo như biểu hiện thăm thiết của một lần tao ngộ đây tính hữu hảo nhân văn.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 38

Chuyển đổi tất cả đồng tiền mà chịu không biết là bao nhiêu ấy thành đá thành vàng thành vài cuốn sổ tiết kiệm trên sáu con số mang tên thẳng Thư cho gọn, tôi một mình trở về căn nhà cũ ở chân núi đá đỏ cho gọi cái thẳng đang tạm thay tôi quản lý đám xe ôm và lực lượng bảo kê lại.

Vừa gặp tôi mặt nó đã méo xệch méo xoạc:

- Tan nát hết rồi anh ơi...

- Họ đã làm đường và lập đội quản lý?

- Chưa nhưng từ lúc anh đi, chúng nó có coi em ra cái gì đâu, em bảo anh sắp về chúng cũng không sợ, còn bảo chủ mày vướng vào bác thẳng Bần rồi là kiếp này đời này không ra khỏi đâu.

- Tóm lại thế nào?

- Là mạnh ai nấy sống, quân hồi vô phèng, đánh nhau, thanh toán nhau bung bét hết. Cũng có một vài người muốn đứng ra bắt chước anh tập hợp tất cả lại thành một mối nhưng không ăn thua, còn bị đánh vỡ đầu.

- Thế còn ông trưởng công an thị trấn đâu?

- Ông ấy cũng bất lực, có lần gặp em còn nói: Cũng tại cái thẳng sắp tham vàng bỏ ngãi của các cậu, bình ra một bãi rồi bỏ đi, bảo nó về mà dọn đi!

Tôi thở hộc lên một tiếng. Đã biết trước liệu trước mà nghe vẫn giận run cả người. Được rồi, tôi nghĩ, xử lý xong mỗi ân oán vớ vẩn kia, tôi sẽ trở về thiết lập lại tất cả, sẽ cho tất cả những đứa văng chủ nhà gà vọc niêu tôm mất dạy ấy biết thế nào là tôn ti trật tự xứ đá. Chờ đấy.

Quảng cho thẳng thay thế ít tiền cũng gọi là trả công khó nhọc lâu nay, tôi bảo nó cứ im lặng năm thật kỹ xem những thằng đầu trò phá quấy là thằng nào, khoan lại, về tao sẽ tính và cấm không được nói tao về. Giờ tao còn có chút việc cần giải quyết.

Trước khi đến điểm cần đến tôi đích thân tìm tới nhà thằng Hoạch xem mọi sự có thay đổi gì không nhưng vợ nó bảo nó đi vắng hơn tháng nay rồi, không biết đi đâu. Còn đi đâu nữa, chỉ có đi móc tiền ở các sới mang về lèn cho chặt kết chứ chả lẽ lại đi họp nông hội hay làm từ thiện à, còn lâu. Thôi kệ nó, không có nó cũng chẳng sao, càng nhẹ, đỡ phải thêm một thằng chứng kiến.

Cái chết của tôi là ở chỗ đó. Thói tự tin thô bạo, bản chất kiêu ngạo cực đoan, lại thêm vừa rồi mọi sự cứ thẳng lướt như chẻ tre khiến tôi không nhận ra một dấu hiệu gì khác trong sự đi vắng có chiều vô lý của nó, đến nỗi khi thằng Thư, cái thằng luôn tỉnh táo, mẫn cảm hơn tôi trong mọi trường hợp tỏ ý nghi ngại: Có tin được tay này không thì tôi gắt nặng sao không tin, một thằng đã dẫn mình lên núi, đã giúp mình kiếm được cả đồng tiền mà không tin thì còn tin ai. Nó im lặng, mà một khi nó im lặng là trong lòng nó vẫn đang còn cắn cái. Cắn cũng kệ, cuộc đời bao giờ chả gồm hằng hà những cái cắn cái lớn nhỏ mà vẫn phải cắn răng vượt qua đó thôi, vỡ diễn sắp mở màn, cắn cũng chơi mà không cắn cũng chơi.

Tất nhiên ngón chơi đầu tiên tôi buộc phải thực hiện như là chiếc chìa khoá thành công là đêm qua tôi đã bỏ ra hẳn mười triệu để mua một thằng đạo chích giỏi nhất vùng tuồn vào phòng ngủ nhà lão, đổi bằng được cái bát lão thường dùng bằng một cái bát giống y hệt, chỉ có điều miệng bát hơi vênh lên một tý, một tý thôi, rất nhỏ, mắt thường khó có thể nhận ra.

o

- Tôi biết thế nào rồi cậu cũng sẽ trở lại. Xin chúc mừng và sẵn sàng nghênh tiếp.

Lão xương xanh đón tôi từ ngoài ngõ, cái lưng như lưng khi lưng vọc lại còn hơi khom xuống theo đúng cái lối lễ nghĩa cổ xưa của dân giang hồ kỳ bạt. Đằng sau là con mắt vẫn như cháy xanh lên của con bé Hồ ly tinh. Nhưng nó không cháy lên với tôi mà lại cháy với thằng Thư. Gớm chưa kìa, khi con cái đang vào độ nứng tình, có cảm giác nếu không có tôi, không có chủ nó ở đây thì chắc chắn nó sẽ xé thằng bé ra trăm mảnh rồi chấm với muối tiêu mút chùn chụt, nhai gau gáu rồi. Được, để đấy, chỉ chập nữa thôi là mi sẽ được mút được cháy, cháy sạch, cháy từ chân lên đến đầu, cháy trụi từ tóc cho đến lông. Nào, mời lão bày bài ra, bắt đầu đi! Nhưng lão lại lừng khừng châm trà uống trà chếp khà giống một lão nông ngồi ngắm cánh đồng đang trở dòng. Rồi con mắt vừa đỏ vừa xanh vừa nóng vừa lạnh của lão liếm nham nháp trên khắp mặt mũi, thân thể thằng Thư, cười nhẹ: Ngày trước cậu đơn thương độc mã, lần này lại có phụ tá đi cùng, tốt, nhìn tướng tá chàng trai này thú thực tôi có phần ngại đây. Sao ngại? Tôi đồn. Vì nhìn vào mắt cậu ta giống như nhìn vào gương, mọi cái đen cái trắng, cái giả cái thật cứ lồ lộ hiện ra hết, kinh bỏ mẹ! Nào, xin mời quý khách vào chiêu! Hôm nay là canh bạc đặc biệt, canh bạc chỉ có hai người, cậu cầm cái hay tôi cầm cái đây? Ai làm cũng được nhưng tốt nhất là mỗi bên làm một nửa, xin nhường đệ huynh đi trước. Đã có chủ ý sẵn, tôi trả lời từng từng. Lão ngửa mặt lên trần nhà hai tay giang rộng như thầy tuồng: Cha chả, hôm nay có thể là ngày đại hỷ nhưng cũng có thể là đại hoạ với mõ đây.

Còn có thể gì nữa, mà chết đến đít rồi con ạ! Đồ nghề vừa được bày ra, tôi lập tức ra chiêu luôn bằng cách đánh lớn ngay từ đầu để đưa lão vào giấc ngủ thiu thiu. Nhà cái chấp nhận, cổ bài trên tay gã xóc cái bay lên như múa như lượn một chập rồi hạ xuống, nằm im... Chấn! Tôi thua, tất nhiên, mặc dù chỉ một tiếng khịt mũi hay ho nhẹ của thằng Thư vang lên là có thể hoá giải hết. Tôi cần lão ngủ và sự thật là sau cú thắng quá

dễ dàng này, con mắt lão đã có chiều lim dim thật. Phải tiếp phát nữa cho đôi mắt kia nhắm hẳn. Tôi đặt lớn hơn... Lẻ! Lại thua, vẫn tất nhiên.

o

Cuộc chơi tạm dừng để chuyển nhà cái sang khách.

Đánh nhanh mắt sang thằng Thư và thằng oắt con đang nằm như sắp lên cơn sài đẹn trên sạp ra hiệu hãy sẵn sàng, tôi hỏi lão định đặt bao nhiêu? Bao nhiêu thì nhiều, tùy cậu thích. Đặt cả chỗ ông vừa được, dám không? Hỏi thế là xúc phạm nhau đấy chàng trai ạ nhưng nhất thiết có cần phải nôn nóng vậy không, ta còn cả đêm nay, nếu cần luôn đêm mai, đêm một nửa kia mà? Không, việc hôm nay chớ để ngày mai, tôi thích câu nói đó. Vậy chơi đi! Lão đẩy toàn bộ số tiền khoảng chừng trên trăm triệu gì đó vào giữa sạp, ngả người bắn một bi thuốc phiện do con bé hồ ly châm cho rồi mới thủng thảng như trên đời chả có việc gì là quan trọng cả: mời cậu, cứ xóc từ tốn, ngày rộng tháng dài, non xanh nước biếc, chẳng đi đâu mà vội.

Có một dòng điện chạy rần rật trong thân thể tôi. Dòng điện vô hình và thần bí sẵn sàng xẹt lửa cháy bùng khi cái tín hiệu mơ màng của thằng Thư đánh sang. Lẻ! Gã xóc cái bát... Trúng phóc. Lão thua, tất nhiên. Ván tiếp theo lão đặt gấp đôi, hai trăm triệu, lại thua, vẫn tất nhiên. Tiếp chứ, tôi hỏi. Lão bình thản gật đầu, bảo nghỉ một chút đi đái cái đã, cái trò này vừa chơi vừa mần, mần như chơi, chơi như mần nó mới vui.

Trong dòng nước đái chảy tồ tồ như trâu đái của lão ở đầu hè, tôi đưa mắt nhìn thẳng vào mặt con bé đến bây giờ vẫn chưa biết tên, khẽ lắc đầu như thầm nói: Mẹ, phí hoài một nhan sắc. Chỉ vì ba cái con bài dơ dáy này mà đêm đêm mi phải làm bộ rên rỉ hôn hít một thân hình còn dơ dáy hơn, lại tồ tồ như trâu vỡ ối nữa chứ. Con bé như hiểu ý, cũng khẽ lắc đầu, cười. Rõ ràng cái cười ấy cũng phát ra sóng từ: Từ từ, cứ từ từ ông anh, đối với cánh đàn bà con gái chúng tôi đâu cứ phải trẻ trung, cao to, dữ dội như ông anh mới có thể làm cho chúng tôi rên rỉ quần lên.

Lát sau lão bước vào, cửa quần ươn ướt, ném một cái nhìn không rõ nội dung vào giữa mặt thẳng oắt con đang há mồm ngủ nơi góc sập rồi ngồi xuống, vẫn khùng khỉnh: Bây giờ ta chơi tiếp hi? (Lão chuyển sang giọng Huế lúc nào thế không biết, chả lẽ lão lại là dân Thừa Thiên?) Hình như đến lượt cậu cầm cái? Hoặc tôi cầm tiếp, tùy, thoải mái, huynh đệ chi binh, hử?

Cái thuộc về tôi.

Đây là giây phút quyết định, toàn bộ sở trường sở đoản của tôi, của cả nhóm phải được phát dương tối đa sức mạnh để kết thúc mọi sự càn nhanh càng tốt.

Ván thứ nhất thấy lão đặt có ba chục triệu, tôi làm bộ lắc đầu: Chả lẽ vốn liếng của huynh chỉ còn từng này thôi? Thế cậu muốn tôi đặt nhiều? Ít nhất cũng phải bằng hoặc lớn hơn lúc nãy chứ. Được, tôi chiều, đặt hẵn năm trăm, năm trăm triệu, nửa tỷ, được chưa, không lại bảo là khiêm nhã. Được quá, tôi reo thầm trong ruột, năm trăm triệu cho một canh bạc đời, phải thế chứ. Nào, các chiến hữu, hãy mở mắt, giông tai, vận khí vận lực giương hết ăng ten ra rồi sau đó là chuẩn bị... thu tiền.

Nhưng giờ ạ, sao lại thế này? Đã có bao giờ nó lệch pha lệch kênh quá thế như thế này đâu. Rõ ràng là đã nhận tín hiệu lẻ từ thẳng Thư rồi mà sao khi gã xóc cái mở bát ra, nó lại là chẵn. Hay là cái bát kia không phải là cái bát được đổi khi đêm? Không, chính nó, cái chấm nâu bằng mắt muối tôi có ý đánh dấu ở đít bát vẫn còn kia. Hay thẳng oắt con loáng quáng bị loạn màu? Càng không, cả trăm lần, ngàn lần lâm trận nó đã có lần nào loạn đâu.

Choáng váng một tý nhưng không sao, tôi hít sâu một hơi dài tự trấn an, cờ bạc mà, đã là cờ bạc thì làm gì có chuyện cú nào trúng phúc cú đó được, thỉnh thoảng cũng phải có tý xác suất sai số chứ. Canh thứ hai, lão đặt cả một tỷ. Ái dà, tự tin gồm nhi? Được thôi, không có lần hai cho lão nữa đâu. Mở nào, hấp!... Cái gì thế? Lẻ!... Lão lại trúng nữa! Hay là mình nhìn nhầm? Không, rõ ràng hai con bài cùng màu hiện rành rành ra

đây. Và cũng rõ ràng mình nhận được tín hiệu chẵn kia mà? Thế là thế nào hả mấy thằng khốn nạn kia? Chúng mày định hại tao à? Không cần giữ gìn mẹ gì nữa, tôi trừng trừng nhìn vào mặt hai đứa trợ tá. Cả hai đứa cũng nhìn lại tôi, ngơ ngác, tái dại. Bên kia lão xương xanh đã lại ngã nghiêng người xuống sập bần tiếp một bi. Mùi thuốc ngái nồng nghe tanh như mùi máu. Máu đọng trong mắt con hồ ly, máu tràn ra sập, máu sắp phun vào mặt tôi. Tôi cười. Kiếp giang hồ đã giúp cho tôi biết cười vào những lúc chỉ nên gào thét. Đến lượt tôi nói tạm nghỉ, đái cái đã.

Nhưng chả đái được một giọt nào.

Lát sau trở vào, cái đầu đã dịu hơn, tôi cười, chắc cái cười lúc ấy héo lăm nên thoáng một ánh nhìn của thằng Thư hướng lên tôi ái ngại. Chính cái kiểu nhìn đó làm tôi điên lên, hạ một câu để sau này phải ân hận cả đời:

- Đến phiên ông cầm cái đó, ông chủ.

- Tôi hả? - Giọng lão vẫn thủng thỉnh - Tùy, tốt thôi. Nhiều?

- Cả.

- Cả là nhiều?

Tôi hất đầu cho thằng Thư. Thằng Thư nhìn tôi không chuyển động. Tôi hất cái nữa mạnh hơn. Thằng Thư lắc đầu, mắt nó bạc đi đau đớn như mắt thú bị thương: đừng, đừng anh, em xin anh, sẽ không còn gì nữa đâu... Không còn thì mất, đây không phải chỉ là chuyện tiền bạc nữa mà là danh dự, là một chút kiêu hãnh còn sót lại cần phải giữ để sống. Tối giăng mạnh cái túi vải to trong tay nó mở khoá, kéo giây xổ hết ra sập: Con mắt thằng già sáng lên, con người ả hồ ly muốn nổ, cả đôi mắt con chó đốm phủ phục ngoài hè cũng dường như hấp háy. Chỉ có đôi mắt thằng Thư là tối lại, tối sầm, tối như một lời dự báo điềm gì không lành sắp xảy ra. Đó, toàn bộ tiền bạc, tất cả tài sản của tôi đó. Đá và vàng, vàng và tiền, tiền và số tiết kiệm năm chình ình một bãi, đúng là một bãi, ngôn ngang, ngào trợn, lẩn lóc, đủ màu, bốc mùi xác chết... chắc cũng

phải ngót nghét đến chục tỷ. Chục tỷ trăm tỷ cũng kệ mẹ nó, suy cho cùng nó cũng chỉ là cứt, là cứt chứ hơn gì. Nào, thằng già lưu manh kia, còn đồng cứt của tao đó, thử hốc nốt đi! Nhưng coi chừng, hốc không xong thì chính đời mày lẫn đời con thối thây ngòi lả lướt canh mày kia sẽ chết chìm chết nổi trong đó. Nào!

Dưới bàn tay gã xóc cái, cái bát úp nở phồng, phè ra, nhọn hoắt, nặng chịch như trái núi ngàn năm đè xuống con khi Tôn Hành Giả, đè xuống đầu tôi. Lòng bát vẫn im lìm như lòng núi lửa mà nghe như có hàng đàn rắn độc cuộn tròn, nhả nọc bên trong. Có cảm giác như cái vành bát sứ sẹo kia chỉ hé mở ra là tất cả đàn rắn ghê rợn ấy sẽ cùng nhắm co tôi phóng đến, quấn chặt. Khó thở quá, cổ họng tôi bật ra một âm thanh nặng nhọc nghe giống tiếng rắn khè: Chân! Im lặng hút hoắm nơi địa ngục. Thời gian vón cục, đặc dính, gió thổi ngoài vườn, chim lợn kêu trên mái... Bát mở, có mũi tên tẩm thuốc độc nào phóng xuyên vào mắt, chớp nổ! Rõ ràng thấy một con người lòng thòng gân trắng rơi ra. Bóng thằng Thư vụt chạy ra ngoài. Cái dáng chuột nhắt của thằng oắt cũng vụt ra theo. Chỉ còn lại tôi với con số lẻ nhìn nhau như hai kẻ cùng bị dong ra pháp trường, tôi là kẻ tử tù còn nó là đứa thi hành án. Không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, chuyện gì sẽ ập đến, cũng chẳng kịp nghe thấy từ cái miệng nhốt nhãi của con bé đang thười rộng như sắp mút ném vật gì câu nói "Vỏ quýt dày có móng tay nhọn ông anh ơi!", tôi đứng dậy thất thểu đi ra, chân tay đầu óc nhẹ bẫng như cái đứa vừa trút hết tinh lực, tim gan phổi phèo, cứt đái lại phía sau. Hại người thì người hại! Cái câu của đứa nào mới nói ấy nhỉ? của lão thần bài trên đỉnh núi hay của thằng Hoạch? Thằng Hoạch... Mạch máu tôi sừng tặc muốn ngừng chảy. Đúng nó, chỉ là nó, chỉ nó mới có thể đưa tôi vào cái bẫy không thể lường trước này. Lần đầu đưa nhẹ, lần này cho sạch bách luôn. Như vậy là nó đã biết mình trở về, nó biết mình sẽ đến sỏi nên nó giấu mặt, cả hai lần đều giấu và bao nhiêu ngón trò mình học được trên núi đều bị nó tương kế tựu kế truyền vào đầu lão xương xanh hết để lão chỉ cần làm một động tác lộn trái lại tất cả là xong!!! Cao tay lắm con ạ! Chỉ có điều tao không thể ngờ rằng, cái chuyện treo cổ ngày ấy lại nuôi trong mày một

mối hận thù sâu nặng đến thế. Vậy đã hận thì cho hận luôn, tao còn có gì để mất nữa, Hoạch!

Trong đêm vắng, cái tên nó mới vang lên chói lói làm sao, như có cả lửa máu, thịt da, dây dợ lằng nhằng trộn vùi trong đó. Hoạch! Nghe như tiếng thầy người rơi xuống lòng huyết ấy nhỉ, Hoạch nhỉ? Tôi nghe được hai hàm răng tôi nghiền ken két vào nhau.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 39

Sau cả mười tám tiếng ngủ vùi không ngon lành cũng không mộng mị, ngủ bình thường, ngủ như con trẻ sau mùa thi, tối hôm sau tôi gọi cả hai thằng đến. Trước hết tôi bảo:

- Việc hôm rồi không phải lỗi các chú. Cả hai đã làm tất tậ những gì có thể làm được mà là lỗi tại tôi, tại cái tính khí khốn kiếp của tôi để bây giờ ta trắng tay. Cả đời tôi chưa biết xin lỗi ai, giờ xin lỗi hai chú.

Cả hai đứa không nói gì. Riêng thằng bé đánh giày vẫn vô tâm quẹt mũi nhìn quanh quất như thể chuyện vừa rồi chỉ là một trò chơi như trò chơi nhìn qua miệng. Tôi nhét vào túi nó ít tiền:

- Còn hơn một triệu cháu đem về cho mẹ và đừng đi lang thang nữa, khổ cả đời, nói mẹ cho đi học tiếp. Sau này có duyên thi còn gặp lại.

Thằng bé ngơ ngác một chút rồi dẫy nẫy:

- Không, cháu không cầm tiền, cháu không về đâu, cháu đi với chú với anh Thư kia.

Tôi nghiêm mặt:

- Biết tao đi đâu mà đi? Nhỡ đi vào tù thì mày cũng đi à?

Thằng bé sững lại. Trước cái nhìn nghiêm lạnh của tôi, chắc nó đã hiểu bây giờ không còn là trò chơi nữa, quẹt mũi cái nữa rồi đành lúi thủi bước đi, vừa đi vừa sụt sịt. Nhìn sang thằng Thư tôi thấy mắt nó rơm rớm nhìn theo. Sống mũi tôi cũng cay sè, dù sao cũng qua mấy tuần trắng buồn vui sướng khổ có nhau và nó đã thực sự coi đây như một gia

đình. Tôi phảy tay như phảy đi mọi yếu đuối không được phép tồn tại lúc này:

- Thư!

- Chắc anh lại bảo em đi đâu đó vài ngày để cho anh rảnh tay làm cái gì đó như hồi ở Thái Nguyên?

Tôi im lặng. Nó nói tiếp, giọng rắn câng:

- Lần này thì không. Anh chẳng nên giờ cái trò hiệp sĩ giả cầy, cùng đường rồi, sống chết có nhau.

- Được, vậy nếu tôi quyết định trừng trị thằng Hoạch, chú có đi không?

Nghĩ rằng nói cái đó ra nó sẽ ngăn cản như đã từng ngăn cản và nếu không cản được thì nó cũng sẽ không đời nào tham gia, ai dè nó lại gật đầu. Còn phun ra một câu mà thoát nghe cứ tưởng không phải của nó, một thằng rất dị ứng với bạo lực:

- Bố em bảo, phản bội lần thứ nhất có thể tha, lần thứ hai vẫn có thể tha nhưng phản bội đến lần thứ ba thì không tha được nữa.

Tôi bất giác cầm lấy tay nó, điều mà tôi rất ghét làm:

- Thư... Sau lần này chú nghe tôi về đi! Không ở nhà thì thôi, kiếm một việc gì đó nhàn nhàn mà sống. Con người chú không hợp với cuộc sống này đâu. Vẫn còn cuốn sổ năm chục triệu tôi có ý giữ lại cho chú khi tình huống xấu nhất ập đến, cầm về mà làm vốn.

Nó vẫn im lặng, chỉ nghe cái gì đó như một luồng xung điện từ người nó phóng nhanh sang tôi.

o

Để tìm được thằng Hoạch không khó. Dù thằng khốn đủ khôn ngoan để trốn biệt nhằm tránh sự trả thù của tôi mà nó đã quá biết cách trả ấy sẽ như thế nào nhưng nó lại quên mất một điều là tôi có rất nhiều chân rết trong các sợi bạc, bởi nó chỉ có thể chui lủi vào những chỗ đó chứ không thể ở một chỗ nào khác.

Đến ngày thứ ba thì một trong những chân rết đó thông báo tối tối nó thường có mặt tại một ngôi nhà nằm khuất trong ngõ vắng bên kia sông, sang hẳn địa phận của Tuyên Quang. Tôi và thằng Thư nhảy xe khách tìm tới luôn. Ngồi trên xe, thằng Thư buột miệng nói một câu cảm khái mà sau đó nghĩ lại tôi cho là diêm gở đã được báo trước:

- Nhanh thật... Mới ngày nào anh em mình còn ngồi trên một chiếc xe như thế này đi tìm mỏ vàng mới...

Tôi lừ mắt cho nó im đi, đây không phải lúc lẫn thẩn hoài niệm. Nhưng cái vảy hoài niệm khó chịu ấy lại cộn lên ngứa ngáy trong ngực tôi. Tôi hiểu nó muốn nhắc lại cái kỷ niệm về vụ trấn cướp có vũ trang đầu tiên hôm ấy? Mà đúng là nhanh thật, nhanh nhưng mọi việc vẫn nguyên như cũ, nó vẫn là nó, ngơ ngơ và tôi vẫn là tôi, vẫn là con thú hoang đang bị cuộc đời săn đuổi.

Đến nơi, dĩ nhiên là chúng tôi không xộc vào nhà mà ngồi chờ bên ngoài, trong một chỗ kín nhằm tạo một tình tiết ngoại phạm. Đêm sâu dần. Gió lạnh hơn. Dòng sông dưới kia có ngọn đèn đánh cá nhà ai lằm lũi trôi qua trôi lại như một con mắt không ngủ. Trong một lúc tôi thoáng giật mình nhận ra giữa công việc tôi sắp làm đây và cảnh sắc muôn đời man mác ngoài kia sao lại khác biệt nhau nhiều thế, như muốn đẩy tôi ra, tách tôi khỏi cái ý định khốc liệt đang cháy lom dom trong đầu. Ngồi bên cạnh, thằng Thư có vẻ lạnh, đầu nó hơi so lại. Tôi tháo chiếc áo Bludong mang nhãn hiệu Nato khoác hờ cho nó. Nó ngược nhìn tôi, trong trời đêm cái nhìn của nó dịu mềm như cái nhìn của con Nết.

- Anh Hùng...

- Thư chú. Tôi Thư anh, chú Thư em, một râu ria một nhãn nhụi, huynh đệ tương tàn.

- Vâng, Thư. Anh Thư... Sau đây anh sẽ đi đâu?

- Không biết nữa. Đến đâu tính đấy, kệ cha đời.

Hình như nó nén một hơi thở dài. Rồi đặt nhẹ bàn tay nó lên tay tôi, tiếng nói hiền hiền như của người chị người em:

- Anh cố gắng đừng để xảy ra án mạng nhé!

Tôi cũng vỗ vỗ vào tay nó ý nói yên tâm đi, có chú bên cạnh tôi sẽ không làm liều đâu vả lại, với loại ký sinh trùng này đại gì án mạng cho lụy vào thân.

Gần bốn giờ sáng, khi hai đứa đã thay nhau chớp mắt được một giấc khá khá rồi, canh bạc trong kia mới lục tục giải tán. Ít nhất cũng phải tới trên chục đứa cả đàn ông lẫn đàn bà. Thăng Hoạch đi sau cùng, vẻ thảng lớn hay sao mà dáng đi của nó xem chừng phờ phơ lắm. Nó dừng lại vạch quần đái, ngay cả dòng nước đái khai mù của nó cũng có cái âm thanh reo reo của thăng được bạc. Chờ cho nó nhét cái của nợ vào quần xong, tôi mới bước ra đứng chắn ngay trước mặt. Nó ớ lên một tiếng định kêu thì tôi đã gí sát miệng vào tai nó: Im mồm nếu mày không muốn vỡ óc ngay bây giờ, đi theo tao! Hoàn toàn tê liệt, nó chỉ còn biết ngoan ngoãn làm theo như một con chó vừa bị thiến.

Bờ sông, chỗ vắng nhất, tối mờ mờ. Đã có thăng Thư đứng canh chừng ở mặt đê, tôi lấy mũi giày hất mặt nó lên:

- Nói! Tại sao mày chơi tao khốn nạn thế, chơi đến hai lần?

Nó gục mặt im lặng.

- Mày thừa biết nếu tao không cho người sang đúng lúc thì mày đã ra ma với cái dây thòng lọng của mày rồi chứ?

Nó ngẩng lên, mắt bạc phếch như chết rồi:

- Tôi biết cái mạng tôi rồi thế nào cũng có ngày rơi vào tay anh, tôi vẫn có ý chờ...

- Chờ? Chờ mà mày trốn như chó ấy hả?

- Không phải trốn anh mà tôi... trốn tôi.

- Mẹ mày! sắp chết mà còn cầu kỳ chữ nghĩa à? Trốn tôi là trốn con mẹ gì?

- Thực ra tôi cũng không thiết sống nữa.

- Không thiết mà đêm nào mày cũng nhét tiền kỉnh túi.

- Đê' khỏi phải tự tử.

- Cái gì?

- Đáng lẽ đêm ấy anh đừng cứu tôi!

- Đúng, đáng lẽ cho mày chết mẹ mày đi. Khốn nạn, làm ơn nên oán?

- Không! Anh đã hại tôi hơn.

- Hại? Cho mày nói thêm một câu nữa, nói!

- Cái dây thắt cổ không giết tôi nhưng nó lại làm gia đình tôi tan nát. Nói, anh bỏ qua, sau lần ấy tôi không còn là một thằng đàn ông nữa, hoàn toàn liệt vị, con vợ tôi nó chán nó khinh rồi nó bỏ đi theo thằng khác, thằng con trai tôi chán nhà cũng bỏ đi bụi đời rồi sa vào hút hít, còn tôi, anh có biết trong người tôi đang mang một mầm bệnh gì không?... Đó là một lần do uất đời quá tôi đã quăng thân vào một ô điếm mà chẳng thèm phòng bị gì hết. Thế là... Đúng lúc ấy thì anh xuất hiện, tôi muốn anh cũng phải tan nát, khổ nhục như tôi, tôi hận. Tôi đã nói xong, giờ anh muốn làm gì tôi thì làm, tôi sẽ ơn anh nếu anh đừng gượng nhẹ.

Sóng sông rào lên. Gió thổi như khóc. Tôi rã rời cả người. Vậy có chán mớ đời không? Nhăm nhăm đến hỏi tội nó thì nó lại hỏi tội lại mình! Sùng sục muốn trừng trị nó thì nó lại xin được trừng trị nặng hơn. Giống quả bóng bị xì hết hơi, tôi ngồi xuống cắm vào miệng nó một miếng thuốc lá, tôi cũng một miếng, cả hai im lặng nhả khói vào sương, nhả cho đến hết, tôi phải dứt đứng dậy:

- Về đi!

- Tức là anh tha? - Nó hỏi bình thản.

- Mà đang tự tha cho mày.

Chết chưa, tôi lại nhầm cách nói cầu kỳ của nó lúc nào thế này? Lần này thì nó nhìn thẳng lên tôi, cái nhìn thật buồn:

- Em (lại xưng em rồi) có hai đề nghị. Một, xin được bù lại anh một phần số tài sản mà vì em anh đã mất đi, em cũng chả dùng đến nó nữa. Hai, ngay sau đây anh phải đi khỏi vùng này, càng xa càng tốt vì tối qua, qua một thằng bạn làm hình sự trên huyện, công an họ đã biết anh là ai và hình như đã quyết định mở cuộc truy lùng cấp liên tỉnh.

Bỗng lạnh buốt sống lưng. Lâu lắm sống lưng không lạnh buốt thế này. Tôi đặt tay lên vai nó:

- Hoạch... Tao xin lỗi mày và cảm ơn mày. Hẹn gặp lại nếu có thể gặp lại.

- Nhưng còn số tiền mà em... Anh phải cầm theo chứ?

- Không cần. Mày mang về lo chữa trị. Không chữa được thì để lo đám tang.

Để mặc nó ngồi lại, mông manh, cô độc, như một bức tượng đài oán thán, tôi phóng nhanh lên mặt đê. Thằng Thư nhìn tôi thẳng thốt:

- Sao rồi anh?

- Xong.

- Chết à?

- Không, chúng ta sắp chết. Chú nghe đây và không được cãi, tung tích anh bị lộ rồi, giờ này cảnh sát cơ động chắc đang bủa vây, thít chặt tất cả các mối đường, bến xe, chú phải rời xa anh, về nhà ngay, sau này nếu mọi việc tạm ổn, anh sẽ đến tìm chú. Nhanh lên!

- Không! - Bất ngờ nó vênh mặt lên - Anh đi đâu em đi đấy, nói rồi, không thay đổi nữa.

- Tao không cho mày đi, tao không thích cho mày đi - Tôi đột nhiên nổi đóa - Tao gãy mày lắm rồi, cút! Cút cho khuất mắt!

Nó sững lại, nước mắt lưng tròng. Dù lòng dạ tan nát nhưng không còn cách nào khác, để kệ nó đấy, tôi quay người phóng nhanh vào rừng. Chạy được một đoạn, thấy có tiếng gì lịch bạch đằng sau, quay nhìn lại, trời ạ, lại là nó, vẫn là nó, dính dấp thế này thì lộ hết còn gì. Mà hình như ngoài ngã ba đang có tiếng động cơ xe nổ đến thì phải. Tôi dừng lại, đỡ lấy tay nó, đẩy nhanh vào trong bìa rừng. Vừa lúc, ngay trên mặt đường ràn rạng sáng, có hai chiếc xe cảnh sát như hai con bò rừng vút đến, dừng lại ngó nghiêng sang hai bên một lúc rồi lao tiếp.

Chương 40

Cái đoạn trường trốn chạy trong rừng kéo dài gần ba mươi ngày ấy nó buồn và khổ đến nỗi tôi hoàn toàn không muốn nhớ lại, muốn kể lại. Nhưng lại không thể không kể

vì chính trong khoảng thời gian sống cuộc sống con thú dại đó tôi đã để mất đi một thứ quý giá nhất và cái mất đó đã quyết định thay đổi đời tôi.

Đó là thằng Thư.

Trong suốt những ngày ở rừng nó đã biến thành một thằng hoàn toàn khác. Tôi lờng lộn thì nó dịu dàng, tôi u uất thì nó khơi thông, tôi chán nản nó lại khích lệ, tôi rách rưới thì nó lành lặn, tôi muốn bỏ mặc tất cả nó lại chặt chiu giữ gìn... Trong cảnh huống hiểm nghèo, nó bỗng là chỗ dựa tinh thần, giá đỡ linh hồn cho tôi. Nó là cái phần thứ hai của tôi mà nếu không có nó, rất có thể ngay từ ngày thứ ba tôi đã trở thành một kẻ giết người tàn độc khi có một gã đàn ông đi lấy củi vô tình phát hiện ra chúng tôi và hô hoán tướng lên. Song cũng có lúc không chịu nổi cái phần thứ hai cứ luôn phản chiếu cái phần thứ nhất hung tợn của mình tôi đã mĩa mai nó, cay nghiệt với nó, thậm chí còn đổ tại vì nó mà chết giẫm ở đây. Những lúc như thế, nó chỉ nhìn tôi không nói lại một câu, cái nhìn lạ lẫm, hun hút, nhẫn nại, chịu đựng đến vô cùng. Để rồi khi đêm xuống, tưởng giận, nó lại âm thầm nhóm lửa sưởi ấm cho tôi, tìm bắt cho tôi từng con muỗi. Và tôi cũng không hiểu bằng cách nào trong nó lại có nhiều sức chịu đựng cũng như nhiều kiến thức ở rừng đến thế. Ngoài khả năng có thể nhìn rêu, nghe tiếng động, đo ánh sáng để xác định tọa độ, phương hướng chính xác như một chiếc la bàn, nó có thể kể và tìm ra được hàng chục loại lá, hàng chục loại củ có thể nuôi sống con người, lá này tác dụng ra sao, lá kia phải nấu thế nào, củ kia nữa nếu không chà rửa cẩn thận đến bốn, năm lần ăn vào sẽ nôn mửa có khi ngộ độc chết luôn...

Tóm lại nó là một pho tự điển sống về rừng và nếu cuộc đời nó êm trôi, gia đình nó không gặp những trái ngang phi lý biết đâu nó sẽ trở thành một nhà khoa học tài năng, điều mà ở tôi không bao giờ có khái niệm.

Rồi nó ốm, ốm rất nặng. Ốm không phải vì thiếu thốn, đói khát trong rừng mà vì một buổi tối, thấy tôi vừa nhăn mặt vừa nhè củ báng mỳ chua loét ra khỏi miệng, nó đã giấu tôi lén tìm vào một nhà dân cách đó cả chục cây số. Gần sáng nó trở về, trên tay đầy gạo, mẳm, trứng và cả một con gà béo múp nhưng dáng đi nó lại khập khiễng khác lạ. Hỏi tại sao nó không nói. Hôm sau thì nó sốt cao, kiếm một chỗ không có ánh nắng nằm bẹp, thỉnh thoảng lại co giật dữ dội, bọt mép đùn ra. Hốt hoảng, tôi

tháo tung quần áo trên thân thể nó... Trời ơi! Tại chỗ bắp chân sưng vù, bầm tím còn in hằn ba vết răng chó.

- Thư! Nói đi! Mà bị chó dại cắn rồi phải không?

- Em... em không biết - Nó thều thào - bị cắn xong em có thấy gì đâu... vẫn đi được kia mà.

Tôi mếu máo:

- Mà giết tao rồi Thư ơi! Ai bảo mà đi? Sao mà lại đi? Đáng lẽ mà phải nói để tao đi cùng chứ...

Nó co rút người giật lên một chập nữa rồi thả người nằm im, thở dốc, mắt nhìn lên tôi chờ đợi! Nọc đã vào máu, bằng kinh nghiệm tôi biết tất cả đã muộn, có cứu chữa cũng không kịp nữa nhưng bằng tình thương còn hơn cả ruột thịt, tôi cứ cúi xuống ghé mồm mút thật mạnh vào vết cắn đó, mút nhỏ, nhỏ mút, đắng chát, tanh nồng, có cảm giác nọc độc đang qua miệng chạy thùn thụt vào ruột vào phổi vào khắp các tế bào mạch máu tôi. Kệ, tôi cứ mút, mút điên loạn, mút dù có chết cũng không sao, sẽ chết cùng nó, chết cả hai, sống thế này còn hơn chết. Nó lờ đờ tỉnh dậy, đẩy tôi ra, tiếng nói đã yếu lắm:

- Phải có lá... lá... nhưng rừng này không có... Anh đừng thế nữa, nọc dại nó truyền qua...

Rồi nó lại co giật, cái giật sau mạnh hơn cái giật trước, dải rớt tiếp tục đùn ra trắng miệng. Đến nước này thì không cần nghĩ ngợi gì nữa, tôi xốc vôi nó lên vai chạy thẳng ra phía cửa rừng, nơi mà gần ba chục ngày qua tôi không dám nghĩ đến. Cần phải đưa nó đến nhà thương hay trạm xá gần nhất, chỉ cần cứu được nó thì rồi tôi có bị bắt, có tù đày, có bị đứng cọc nơi pháp trường cũng xong.

Không ngờ đoạn đường ra cửa rừng, ra với cuộc đời xa đến thế, tôi chạy chắc phải tới hai tiếng rồi mà phía trước vẫn mờ mịt màu xanh. Màu xanh chó chết. Màu xanh khốn nạn! Xanh gì mà xanh mãi thế?

Tiếng nó chột vang lên nóng hổi bên tai tôi, nóng lắm, nóng như than:

- Anh Hùng... Không kịp đâu... Anh để em xuống... em nói cái này.

Kệ, tôi cứ chạy. Còn nước còn tát. Dù không kịp nhưng thà để nó chết ngoài kia còn hơn chết ở đây, rừng hoang núi thẳm, hồn không thoát được. Đúng lúc ấy, trên vai tôi, nó nấc lên một tiếng rất lạ rồi hai cánh tay đang ôm cổ tôi thông xuống, hai mắt nhắm lại. Trời! Nó chết rồi ư? Nó đi thật rồi ư? Tôi quáng quàng đặt nó xuống, ghé tai vào ngực nó... Không, ngực nó vẫn nghe có tiếng đập, đập thật nhẹ, đập ngắt quãng nhưng vẫn đập. Cuống cuống, tôi lay mạnh người nó:

- Thưa em ơi! Tỉnh lại đi! Cố tỉnh lại đi... sắp đến rồi. Mắt nó từ từ mở ra, dưới hoa nắng tán rừng, mắt nó trong veo, nó mấp máy nói cái gì nghe nhỏ lắm, tôi phải ghé sát mới nghe được lồm bồm:

- Em đi rồi... anh ra ngoài kia... sống với mọi người nhé...

- Ừ, anh sẽ ra, sẽ sống với mọi người, sẽ... nhưng em phải sống, em không thể chết.

Tiếng nói nó càng nhỏ hơn:

- Hùng... ôm em chặt vào đi... chặt nữa... thế! Hùng ơi... em thương anh... nhiều lắm anh biết không?

- Anh cũng thương em...

- Hôn em... một lần thôi.

Tôi cúi xuống đặt nhẹ một cái hôn nhòa nước mắt lên đôi môi khô xác kia. Mắt nó từ từ nhắm trở lại, đầu ngật ra, ngừng thở, phảng phất một nét cười thanh lạng trên môi...

o

Chọn một chỗ cao ráo có nhiều ánh nắng nhất dưới gốc cây hồi già, tôi chôn nó xuống, đắp đất cao lên, phủ ít cành hoa dại, cắm một đoạn cây vát nhọn để làm dấu rồi đứng lặng hồi lâu. Nước mắt tôi bây giờ mới chảy ra, chảy ràn rụa, chảy như chưa bao giờ chảy tràn ra như thế. Rồi tôi khóc, khóc hu hu, khóc như hồi trẻ con bị bố đánh oan. Thế là nó đã mang theo một tình yêu khốn khổ và thầm lặng với tôi vào cõi vĩnh hằng. Khi còn sống, muốn cho tôi được yên ổn đầu óc, để cho tôi không phải phân tâm, cần cái gì đó khó nói, nó đã cố kìm nén phần người thực của nó để rồi cuối

cùng, trước khi ra đi nó mới nói thật lòng mình. Ngay cả cái đêm ra khỏi tổ quý của lão già chủ quán biển thái kia, khi con điếm từ phòng nó đi ra giơ ngón tay cái lên thì tôi đâu có hay rằng đó chỉ là kịch bản do nó dàn dựng để làm yên lòng tôi. Sao em khổ thế, Thư ơi! Đáng lẽ tôi không nên đi tìm em, không nên đưa em vào cuộc sống của tôi, cứ để mặc em sống với con người thật của mình thì đâu đã đến nỗi...

o

Đắp thêm lên mộ nó một cành hoa màu đỏ nữa, tôi đi thẳng ra mặt đường, nhảy xe tìm đến nhà ông trưởng công an thị trấn. Nhìn thấy tôi ông không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, thậm chí còn không thèm cả nhìn lên nữa:

- Tôi biết cậu sẽ quay lại. Cũng như ngay từ đầu tôi đã biết cậu là ai nhưng cứ mặc để cậu có dịp tự hoàn thiện trước khi tự bộc lộ. Giờ sao?

- Làm ơn nấu cho tôi cân gạo, để yên cho tôi ngủ một giấc rồi sáng mai cho người giải tôi lên tỉnh. Tôi xin đầu thú.

- Tôi chờ câu này của cậu từ lâu rồi.

Chờ! Chỉ vì chờ mà để cho tôi cơ khổ, cho thằng em thân thiết của tôi phải nằm thui thủi ngoài rừng một mình thế à? Đồng chí công an ơi, đồng chí tốt bụng và nhân đạo gồm nhỉ? Thú thật lúc ấy tôi muốn đâm cho ông ta một phát mặc dù từ ánh mắt đã đục cùi nhẵn của ông, một cái

gì đó như sự chân tình mộc mạc của lửa bếp đang lan toả nhẹ nhàng vào giấc ngủ của tôi. Một giấc ngủ như chết kéo dài suốt hai ngày hai đêm liền.

Vài dòng trăng trời

Vâng, chuyện của tôi, chuyện của Hùng Ka rô, chuyện của tên cướp có vũ trang, gã hung thần của những vùng đào vàng, đá đỏ có lẽ đến đây là không còn gì để nói nữa, đã đầu thú là xong, là gói gọn mọi điều, hết, nói thêm nữa chỉ vô duyên, rác tai thiên hạ. vả lại tôi cũng mệt lắm rồi, không biết ông trời ông ấy có cho tôi nói thêm được lời nào nữa không?

Dù sao tôi vẫn phải nói bởi nếu không nói thì tôi sẽ mang lỗi với nó, thằng Thư, bởi trước khi chìm vào hư vô giá lạnh, điều sau chót là nó tha thiết muốn tôi trở về sống trong thế giới con người.

Nhưng, chao ôi, để sống được trong cuộc sống con người đâu có dễ, dù gắng gỏi lắm, gắng gỏi đến kiệt quệ tôi vẫn không dung hoà nổi và cuối cùng, như một hệ quả tự nhiên, tôi đành phải trả giá bằng cái chết của mình. Tôi sắp chết, chết thật, chết theo đúng nghĩa đen mà không có hàm ý triết nhân triết lý bóng bẩy gì ở đây cả.

Cho nên người kể tiếp câu chuyện này là vợ tôi, chính cô gái có đôi mắt lá dăm ba lần gặp trên xe và đã trở thành nỗi ám ảnh trong tôi suốt những năm tháng trước khi đầu thú.

Tôi xin nhường toàn bộ lời kể cho cô ấy.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Phần III - Chương 40

Thưa vâng! Tôi là vợ anh ấy, không hiểu sao anh ấy cứ thích gọi tôi là Lá dăm mà nhiều khi quên mất tên tôi là Thoa, Nguyễn Thị Kim Thoa.

Trước khi chết, anh ấy gọi tôi đến bên giường và hỏi, em đã từng là cô giáo dạy văn giỏi nhất tỉnh phải không? Tôi bảo sao anh lại hỏi em như thế? Anh nói nếu mai một anh không còn nữa, em đọc và sửa chữa chữ nghĩa, câu cú cho anh cái phần vừa kể và cố gắng kể nốt đoạn sau này của chúng ta để con cái lớn lên chúng sẽ hiểu cuộc đời của cha mẹ chúng hơn.

Tôi cho đó là một lời di chúc và tôi có bốn phận phải thực hiện mặc dù để thực hiện được nó, bệnh mất ngủ của tôi lại trở lại trầm trọng hơn.

Và tất nhiên tôi sẽ kể ngắn thôi, rất ngắn, kể liền mạch, vì chuyên của tôi thực chất cũng chỉ là chuyện của anh.

o

Lần thứ nhất gặp anh trên xe tôi đang là một con buôn đường dài. Lần thứ hai tôi vẫn là một con buôn nhưng là con buôn tỷ phú. Chắc ai đó sẽ bảo, cũng giống như anh đã có lần hỏi tôi, vốn là một học sinh giỏi văn nhất miền Bắc, vốn là một cô giáo dạy văn cấp ba giỏi nhất tỉnh, lại có nhan sắc như bạn bè thường nói, mà cứ sao tôi lại trở thành một con buôn chuyên nghiệp như thế? Câu trả lời dành cho cuộc đời, dành cho những phi lý trái ngang mà một cô giáo ngành sư phạm phải chịu đựng. Khổ lắm cơ! Lương không đủ sống, cơm không đủ ăn, mười bữa thì đến chín bữa phải độn vậ còn lấy đâu tâm sức, nhiệt tình để mà truyền bá

kiến thức, đạo đức, mọi lễ nhân tình thế thái cao sang thanh sạch cho học sinh.

Tôi có một tuổi thơ thật nhọc nhằn. Bố là bác sĩ, mẹ làm ngân hàng, các anh chị em đều làm ngân hàng nhưng đồng tiền tiêu pha hàng tháng luôn làm mẹ tôi phải méo mặt. Tôi đệm tên Kim nên mẹ tôi hay mắng tôi là mày nhon từ bé, khó bảo từ bé, làm công việc liên quan trực tiếp đến tiền nong tài chính còn chẳng ăn ai hưởng hồ lại cứ thích chữ nghĩa mơ mộng với cái nghề sư phạm chả ma nào nó muốn dính vào, rồi là ế chồng con ạ!

Tôi bị mắng oan. Mơ mộng thì mơ mộng nhưng sự tính nhanh cũng như tính chịu thương chịu khó kiếm tiền của tôi lại chả mơ mộng chút nào, thật đấy. Chả là nhà tôi ở Lâm Thao, gần nhà máy phân lân, đi học thì thôi, ngày nghỉ hay vào hè tối thường cùng mấy đứa bạn rủ nhau ra ga xin làm một chân xúc phân. Sức con gái xúc đâu được nhiều nhưng vì là nữ sinh đi làm thêm nên mấy cô mấy chú thương tình cũng giả công cho bằng người lớn. Hôm nào phân không có, chúng tôi lại rủ nhau ra đầm ao khoảng cỏ tóc tiên về bán rẻ cho các gia đình nuôi lợn mà mỗi ngày cũng khoảng được vài tạ chứ có ít đâu.

Tóm lại là cả tuổi học trò tôi đã rèn cho mình một tính tự lập không chỉ ăn bám vào bố mẹ, để rồi khi vào đại học, thế nào tôi lại gặp một người con trai tỏ ra khinh khi, coi thường cái tính tự lập ấy. Đó là một kỹ sư xây dựng rất đẹp trai, phong nhã, biết đánh đàn ghusta gỗ, biết cách trồng cây si dưới trái tim phụ nữ và biết cả cách từ chối những cô gái đến với mình. Vậy mà người ấy lại phải lòng tôi, phải lòng thật sự, thậm chí cả khổ đau, vật vã nữa mới lạ chứ. Hỏi thì được trả lời: "Bởi vì em khác tất cả những cô gái khác, em mạnh mẽ, cá tính, em vừa thôn quê vừa hiện đại, vừa dịu dàng vừa sắc sảo, gần em anh thấy tâm hồn mình hoàn toàn thoải mái và yên ổn" Nghe người ấy nói, trái tim tôi như muốn vỡ ra, thì được tôn vinh, được ngợi ca cạn ngôn, kể cả ngợi ca những cái mình không hề có như thế, người đàn bà nào chả thấy mình được tôn trọng, được là bà hoàng, là quan thiết biết bao với người đàn ông kia.

Thế là gục ngã, là lễ tốt nghiệp xảy ra cùng với lễ cưới và là bước vào vũng lầy mà không hề biết.

Mẹ tôi, một người đàn bà đã trải qua vài ba mối tình mãnh liệt có, nhẹ nhàng có thời con gái đã có lần đúc kết: "Ông trời công bằng lắm, ông không cho ai hết cái gì bao giờ, một gã đàn ông xấu xí lại thường có một tâm hồn đẹp, một gã đàn ông đẹp tâm hồn lại thường nghèo nàn" Nghe mẹ nói tôi chỉ cười nụ, góm thôi, mấy bà triết lý về tình yêu về con người cứ như mấy cụ đồ ngày xưa, còn lâu nhé, chuyện ấy chả có công thức gì đâu ạ! Cưới chưa xong thì câu nói ấy đã ứng tệ hại vào đời tôi. Anh chồng đẹp mã của tôi đúng là vô tích sự thật. Kỹ sư xây dựng mà ngoài đồng lương chỉ đủ mua hơn yến gạo và những lần chần gối nửa mặt nửa nhạt ra chồng tôi không biết làm một việc gì khác dấu rằng ở cái ngành nghề ấy có bao nhiêu việc có thể thêm thắt thu nhập được. Lại còn lên giọng cao đạo thế này nữa mới tức chứ. "Chúng mình trót sinh ra đều là trí thức, nhất là em lại là một cô giáo có uy tín giảng dạy, lành cho sạch rách cho thơm, bây giờ lặn xả vào kiếm sống, thiên hạ người ta không trọng."

Vậy thì ông ngồi đó mà vuốt ve, mơn trớn lòng tự trọng tong teo của mình, tôi là mẹ, tôi không thể ngồi nhìn con tôi bị đói. Từ lần đó, tôi bỗng đóng vai người chồng và ông chồng lại chấp nhận thủ vai người vợ. Chán không?

Việc đầu tiên là tranh thủ ngày nghỉ ngày lễ, tôi nhảy xe ngược Lạng Sơn dùng đồng vốn vay của con bạn thân có chồng làm to mua sợi thuốc lá về chong đèn thức đêm quán bán lẻ cho mấy quán chè chén. Một chuyến đi như vậy cũng lãi được vài trăm ngàn, mỗi tháng vài lần, đủ trang trải tiền chợ, tiền đi mẫu giáo cho đứa con gái chưa tròn một tuổi.

Nhưng như thế thì vất quá, lại cò con nữa, có bận đi về ốm cả tuần không dậy nổi, lại thường xuyên bị mất ngủ, sáng hôm sau đến lớp vừa dạy vừa ngáp khô ngáp sở trước những con mắt tròn xoe ngơ ngác nhìn lên. Thời gian sau tôi chuyển sang buôn nhu yếu phẩm ở cửa khẩu Lạng Sơn bắt đầu vào buổi thông thường hai nước nên hàng họ phong phú

lắm. Nếu trường vốn tôi có thể mặc sức mua quần áo, chăn mùng, đài dịch, đồ gia dụng về bán kiểu gì cũng có lãi một gấp đôi gấp ba, bán khéo, mua đúng mỗi để đúng nơi có khi còn gấp bốn gấp năm. Bắt đầu ham. Tiên vào đến đâu lương tri nhà giáo giật xuống đến đó, thậm chí còn giật xuống bằng không, dưới không. Cho nó giật, một khi cái chức năng dạy người cao quý không còn cao quý nữa thì cứ khư khư đi ôm cái giá trị hão ấy mà làm gì. Nhà trường bắt đầu chán tôi, đồng nghiệp chán tôi, học trò cũng chán tôi, vậy thì tôi xin nghỉ phép, nghỉ ốm, đủ các thứ nghỉ và rồi cuối cùng chính tôi cũng chán trở lại tất cả mà xin nghỉ luôn, nghỉ thẳng. Thà làm một con buôn tồi mà no đủ còn hơn làm một cô giáo giỏi mà túng thiếu.

o

Chính lúc đó tôi đã gặp anh. Gặp anh lần đầu thú thực trong tôi chỉ trào lên sự khinh bỉ và ghê tởm sâu sắc mặc dù riêng đối với tôi, anh đã có một sự ưu ái đáng kể để tôi không bị ăn đòn, không bị mất trắng. Còn mang máng nhớ lúc ấy trước câu nói khá xác của tôi về một điều gì đó như là trên xe toàn đàn bà con gái, các anh sức dài vai rộng làm vậy không biết ngượng à, tôi thoáng thấy cái mặt đen đúa, râu ria man rợ của anh hơi tái lại và thoáng nghĩ rằng thế là hết, là vô phúc động vào đã thú rồi nhưng ai dè anh lại nhìn xuống rồi hô cả toán xuống xe.

Thế thôi, dù vậy con người này cũng không để lại cho tôi một ấn tượng nào khả dĩ là cảm thông hơn ngoài cái ấn tượng hắc ám ban đầu, cả cái suy nghĩ rất không đâu vào đâu này nữa: nói đùa, đàn bà con gái cô nào chẳng may dính vào cái gã tướng cướp xù xì, hôi hám như con gấu ngựa này, thì ngay cái chuyện phải ngồi canh, phải tiếp xúc chuyện trò đã nhợn hết cả người lên rồi chứ đừng nói đến chuyện chăn gối, có khi ngất xỉu, tâm thần.

o

Sau hơn hai năm tận lực bươn chải tôi đã có đồng vốn lên tới hơn hai trăm triệu, và với đồng vốn ngày trước có năm mơ cũng không có đó, tôi

đã trở thành một con buôn chuyên nghiệp. "Nghèo mất vợ giàu mất chồng" Một đúc kết khác của mẹ tôi lại một lần nữa ứng báo vào tôi. Chỉ có khác đi một chút là, khi nghèo tôi đâu có ruồng bỏ chồng nhưng khi giàu chồng tôi lại sinh tật. Nhân một lần có toà nhà đang xây bị sập, người ta có ý đồ cho chồng tôi vì tắc trách, vì vô trách nhiệm mà nên, uất ức anh ấy xin nghỉ luôn. Ngồi nhà không phải làm việc gì, lại sẵn tiền tiêu pha, anh bắt đầu nhậu nhẹt tối ngày, nhậu chán lại về căn nhà rỗng tại tôi, tại tôi mãi lo làm giàu mà chẳng còn chú ý gì đến chồng con, coi chồng như cái thàng gác gôn gác cửa, nhục lắm nhục lắm! Tôi bảo nhục thì kiếm một việc gì mà làm đi, mở nhà hàng, mở công ty tư nhân chẳng hạn, tôi sẽ cấp vốn. Thế là ông ấy nổi khùng, bảo cái thàng có hai bằng đại học, bốn ngoại ngữ như tôi mà lại đi mở nhà hàng, mà lại đi ăn nhờ vào vốn vợ à, người ta khinh cho đo mề. Chán quá tôi chả đá động gì đến nữa, mặc, ông ấy muốn sống thế nào thì sống, tôi chỉ còn tập trung đầu óc lo cho đứa con.

Nhưng ở đời nhàn cư vi bất thiện, vẫn là mẹ tôi bảo thế, sau này tôi nghe tin ông ấy có nhân tình nhân gái là một con bé chỉ bằng tuổi con đang học nghề may ở đầu chợ. Tôi vẫn kệ. Nghe chồng có bồ mà vẫn dửng dưng là trong bụng không còn gì nữa. Tôi giật mình nhận ra điều đó. Tuy nhiên có một lần đi xa về, thầy con nheo nhóc, gầy ốm tong teo, xót ruột tôi mới hỏi, liền được trả lời một câu thế này mà nói ra thì tự thấy ngượng:

"Thì lâu nay cô có còn coi tôi là chồng đâu, chồng gì mà mỗi lần muốn gần vợ thì vợ lại hất tay ra, đến nổi, cô biết không, có bạn năm cạnh cô mà tôi phải lén lút thủ dâm, nhục lắm nhục lắm, thế thì tôi buộc phải đi tìm con đàn bà khác chứ, cô còn hỏi cái nổi gì!"

Tôi nghe mà cổ họng muốn buồn nôn. Vợ chồng có thể phạm phải trăm ngàn khuyết tật nhưng đã đến nước ấy thì không còn mặt nào nhìn nhau được nữa.

Không nhìn mặt nhau nhưng vẫn phải sống với nhau, một phần vì lễ giáo áp đặt, phần khác vì con bé, trẻ thơ có tội tình gì mà phải sống cảnh

thiếu cha để rồi lớn lên nó sẽ trở thành vết hằn đen trong tâm hồn khó có thể tẩy trắng đi được. Nhưng còn phần nữa, cái phần quan trọng nhất là tự trong đáy sâu tâm hồn tôi vẫn còn thương anh ta, thương cả cái câu nói nham nhở nằm cạnh vợ mà phải thủ... của anh. Kể ra tôi cũng nhẫn tâm thật, đàn ông ai chả thế, mọi sự trên đời có thể chịu được nhưng một khi bị vợ khinh, vợ coi thường, vợ chán cả cái năng lực cùng hứng thú đàn ông của mình thì vết tổn thương này khó mà chữa lành cho được.

Đêm đó, như để bù trừ, tôi chủ động tìm đến chồng tôi nhưng thật bẽ bàng, ở dưới tôi càng đuồn đuột ra bao nhiêu thì ở trên ông ấy càng hồ hởi bấy nhiêu để rồi khi xong việc, nước mắt tôi âm thầm chảy ra thì cái miệng của anh ta lại nở nụ cười rạng ngời như con trẻ được kẹo. Khổ chưa, chả lẽ những tháng ngày bươn bả mưu sinh tận lực vừa rồi đã biến tôi thành một người đàn bà vô cảm và lạnh cảm rồi ư?

Không chỉ thế, ba tháng sau, điều bất hạnh đầu tiên của cuộc sống bươn bả ấy đã đến với tôi khi toàn bộ số hàng của tôi trị giá gần hai trăm triệu trong đó một nửa là đi vay nóng đã cháy rụi cùng với cái vụ cháy lớn ở chợ Đồng Xuân.

◦

Cùng tắc biến! Sách đã dạy thế. Nhưng ở đây tôi lại cùng tắc... liêu. Hơn một trăm triệu vay nóng với mức lãi mười phân ấy nếu không giả được nhanh thì mẹ con chỉ còn có cách bán nhà.

Trong cái rủi nhất định tìm ra cái may, không hiểu sao tôi lại tin như vậy.

Tạm nghỉ ba ngày cho hoàn hồn, đi Hà Nội sắm một bộ cánh thật nên, vào hiệu thẩm mỹ Hồng Kông sửa lại da mặt, làm lại tóc... tôi quyết định trở lại nhà máy phân lân với một bộ dạng mà thiên hạ rất dễ nhầm tưởng rằng tôi là một bà chủ trẻ đẹp đang ăn nên làm ra trên thị trường phân bón. Với nụ cười thường trực, với cách nói mềm mỏng của nghề giáo vẫn còn giữ được và với toàn bộ số tiền vét sạch kết, tôi mở một mặt trận ngoại giao đơn thương độc mã vào tất cả các cửa, vào tất cả các

khuôn mặt quen biết. Không hiểu có phải vì thế không hay vì chính những mầm mống tiêu cực đang ủ bệnh sẵn trong mỗi con người, trong các nội tạng kinh tế mà chỉ một tuần sau tôi đã xoay được những phiếu mua hàng với giá ưu ái đặc biệt.

Vâng, thì vẫn là những kẻ hở cố hữu trong mỗi quan hệ mang hơi hướng bao cấp giữa phân phối với thị trường, vẫn là mối tương quan mua giá thấp bán giá cao sinh lời chóng mặt. Một tấn phân mua tại gốc giá chỉ 60, mang ra đến cổng đã 65, về đến Hà Nội thành 100, càng đi xa độ chênh càng lớn. Cứ thế đều đặn một tháng hai chuyến, mỗi chuyến là hàng ngàn tấn, mua về để đó cái đã, thuật ngữ buôn bán gọi là ủ, ba tháng sau mới xuất, xuất đến đâu hết đến đó, chỉ sợ thiếu hàng.

Chưa đầy ba tháng sau tôi đã trả hết nợ mà đồng vốn vẫn đều đặn chảy vào mỗi ngày mỗi tăng. Có vốn là có tất cả. Đồng vốn đến đâu mạng lưới làm ăn mở rộng đến đó. Hai năm sau, năm 95, tôi mở sang được cánh cửa chắc nịch của nhà máy phân đạm Hà Bắc. Phân lân và phân đạm, hai nhà máy mang tầm cỡ chiến lược ngày ấy đứng trấn ở hai vùng kế cận, tôi chỉ còn việc chuyên lẫn vào rồi lấy đạm ra với độ chênh lên tới hai giá. Độ chênh này không lớn nhưng số lượng lại đáng kể nên trung bình một ngày tôi thu vào túi tới 6 triệu bạc. Một tháng ba mươi ngày, một năm mười hai tháng...

Với tuổi ba mươi, từ một cô giáo nghèo kiết, từ một con buôn hàng xén cò con có lúc tưởng như đã đứng trên bờ vực thẳm, tôi đã thành một nữ tỷ phú có tiếng khắp vùng.

Thời gian này tôi đã gặp anh lần thứ hai trên chuyến xe lửa lên mạn ngược ấy.

Lần này trông anh khác quá, gọn gàng, nhẹ nhõm, trẻ hẳn, và nhìn kỹ lại có phần cũng đẹp trai nữa, một vẻ đẹp phong trần rất nam tính, đúng là không còn nhận ra hình hài cái tên tướng cướp khét tiếng ngày ấy nữa. Trong toa tàu, bằng vào những cái nhìn hướng về tôi lúc rụt rè lúc dạn dĩ, tôi biết anh đã nhận ra tôi, con bé dám nói lời dạy dỗ hôm nào và cả điều

này nữa, cái điều mà vừa nghĩ tới tôi đã nổi gai cả người, hình như anh có vẻ chú ý đến tôi. Chú ý theo nghĩa giới tính thông thường hay theo nghĩa là một đối tượng trấn cướp thú thật tôi không biết nữa nhưng bỗng thấy run, run lắm kìa, run như ngày bé sắp sửa phải đi qua bãi tha ma ấy. Và tôi định chuồn, thậm chí định ngầm báo cho lực lượng an ninh trên tàu nhưng rồi không hiểu vì một cái gì đó mơ hồ đã giữ tôi lại- Nhờ người ta hoàn lương rồi mà mình làm thế có khi phải tội, và cái này nữa mới sợ, vạ mồm vạ miệng không đâu, anh ta điên lên cho mình một dao vào ngực lại tội con. Thành thử vì thế mà tôi có một câu cũng chả ra đâu vào đâu như thế muốn dùng cái bờ đê ngôn từ mỏng dính để chặn đi lưỡi dao có thể ấy. Cảm ơn lần trước... Nếu anh để râu thì có lẽ đẹp hơn. Hình như tôi đã nói như thế và ngay sau đó, đêm về, lại phát chán cho câu nói chả lấy gì làm thực lòng lắm ấy của mình.

Rồi đến lần thứ ba cũng vậy, mà không hiểu sao cuộc đời lại cố tình sắp xếp cho tôi cứ phải gặp anh hết lần này đến lần khác như thế? Chốc chốc thấy anh cứ lúng túng khổ khổ nhìn về phía tôi như đứa học trò nhỏ đang phạm lỗi, tôi cũng thấy tội. Cho đến lúc anh xuống ga mua đồ ăn lên cho tôi thì quả thật tức cười quá! Trời ơi là trời, muốn ga lãng với phụ nữ mà mặt mày lăm lì, nói năng giật cục, bàn tay run bần lên thế kia thì ai dám ăn ai dám nhận. Tới khi tôi không nhận thật thì nhìn mặt anh mới biến dạng ghê gớm làm sao, cứ như sắp lên cơn giết người. Khi anh đi rồi, nhìn dọc sân ga chỉ thấy cái bóng to lớn trong hoang vắng mờ dần, mỏng dần, tôi bỗng thấy một thoáng ân hận dâng lên. Chút ân hận qua đi, chút chột nhớ đến cái liên tưởng lẫn lẫn lần trước về hình hài gớm guốc kia nếu một lần phải trò chuyện, phải chần gối mà không thể không bật cười. Nói của đáng tội cũng đâu đến nỗi, cái con người ấy, có khi lại còn gây ấn tượng hơn ối kẻ khác.

Bỗng bâng khuâng... Rồi không hiểu còn lần thứ tư gặp lại nữa không và nếu có gặp, anh ta liệu còn giữ được cái nhìn tồi tội, khổ khổ ấy trước mình hay lại biến cải thành một người hoàn toàn khác, lạnh băng, xa cách và ghê gớm?

Có! Vậy mà vẫn có lần thứ tư gặp lại, gặp lại sau hơn một năm, nhưng là gặp trong một hoàn cảnh không bao giờ nên gặp.

Trước đó tôi có một người bạn từ Hàn Quốc về nói mặt hàng Penexilin bột ở bên đó đang ăn lắm, một có thể lãi mười, bảo tôi cố tìm nguồn đi. Cái bả kim tiền ghê gớm quá, càng nhiều càng khát không biết thế nào cho vừa, dù biết đó là thứ hàng quốc cấm dính vào tù tội như chơi nhưng tôi vẫn mù mịt cất công vào Nam ra Bắc, xuống xuôi lên ngược đi tìm và tìm được, đó là vùng đất Dak Lak.

Mới có chuyến đầu chỉ trong vòng ba ngày đã lãi gần trăm triệu. Chuyến hai cũng thế, chuyến ba hơn một chút. Ôi chao ôi, hoa cả mắt, cứ đinh ninh cho rằng số mình sinh ra là để thụ hưởng, là để hái trọt mọi hoa tươi lộc biếc trên đời nên vội vã huy động, vay mượn một số tiền chất ngất lên tới trên ba tỷ đồng dồn hết vào canh bạc này. Trời ơi, ai ngờ đó lại là canh bạc cuối cùng! Rõ ràng khi mua thì là hàng thật nhưng khi giao lại giả, giả hết. Chiếc máy kiểm định tinh vi của họ đã thực hiện cú lừa ngoạn mục này mà dù tình huống đến mấy cũng không thể phát hiện ra. Thế là đang là bà chủ có tiếng tăm qua một đêm đã biến thành con nợ. Nợ nhà máy, nợ bạn hàng, nợ người thân, nợ hàng tỷ bạc mà không dám kêu lên. Nước này thì mẹ chỉ có chết thôi con ơi là con ơi!

Nhưng từ bé tôi đã luyện cho mình một tính khí cứng rắn nên nhất định không chịu chết, một mình mò ra biển ngồi suốt ba ngày ba đêm ở nơi hoang vắng nhất để cho đầu óc được tỉnh táo lại mà tìm ra cách. Chợt thấy buồn tan rã. Đáng lẽ những lúc như thế này người chồng sẽ là chỗ dựa tinh thần, là nơi để tôi san sẻ vạ mà tôi lại không thể cho anh ấy biết, biết, thế nào rồi cái miệng ấy cũng dấu lên:

"Tôi đã bảo cô rồi mà cô đâu có nghe để bây giờ tan nát tan nát, làm khổ lây đến chồng con..."

Vậy thì tốt nhất là gạt ra ngoài con người này cho nhẹ nợ.

Rồi tôi cũng tìm ra cách. Đó là tôi viết một lúc năm lá thư gửi cho các chủ nợ khấu đầu tạ lỗi và hứa năm năm sau sẽ trả đủ cả vốn lẫn lãi. Tôi

sẽ nói chồng tôi mang con lên Phú Thọ tạm tá túc với bà chị gái cho khỏi liên lụy rồi tìm đường đi xuất khẩu lao động sang Đức. Tôi sẽ làm việc cật lực, sẽ tần tiện từng xu, sẽ... nhưng trời ơi, cả năm lá thư chả hiểu sao đều không tới. Mà không tới thì có nghĩa là họ sẽ cùng một lúc phát đơn kiện. Không thể nân ná lâu hơn được nữa để chờ thủ tục hợp pháp, đang đêm tôi vừa khóc vừa lén chống con nhảy tàu vào Nam, từ đó sẽ tìm đường sang Campuchia trốn tránh qua ngày cái đã rồi tính tiếp. Hai chục ngày nơi đất khách quê người đêm nào cũng nhớ con không ngủ nổi quá một tiếng, đến ngày thứ hai mốt, không chịu nổi nữa, tôi mới điện về hỏi tin nó liền rụng rời khi nhận được một câu nói ráo hoảnh của chồng: "Cô đi được thì đi luôn đi, đi cho xa đừng về nữa, ở nhà người ta đang đồn cô chả bị mất bị lừa gì hết, cô bịa ra mọi chuyện để cướp không cả số tiền đó đi theo giai kia..."

Chết không sợ, khổ cũng không sợ, chỉ sợ nhục. Thế thì nhục quá, nhục cả cho đời con bé sau này. Sau ba đêm thức trắng nữa, sáng ra xuất hiện mấy sợi tóc bạc như ông Giăng Van Giăng, tôi quyết định trở về nước, ngủ với con một đêm rồi sáng ra đến công an đầu thú. Tại đó người ta hỏi cung tôi qua loa, lập một cái hồ sơ cũng qua loa như cái chuyện xâm phạm tài sản công dân của tôi là chuyện xảy ra cơm bữa đối với cái đất nước vừa lóng ngóng bước ra khỏi thời kỳ kinh tế quan liêu bao cấp này, rồi sau bốn tháng tạm giam, ra toà nhận một cái án mười năm, tôi trở thành một tù nhân chính thức với số tù đẹp như số điện thoại của một hãng Taxi đang có tiếng: 2323.

Chính ở cái trại giam không gần nhà cũng không xa nhà lắm này, tôi đã gặp anh. Gặp trong một trường hợp chả ra làm sao cả. Đêm ấy, đêm đầu tiên nhập trại, tôi đã hiểu thế nào là cái điểm nhục của một thân phận phụ nữ tù đày. Ngoài chuyện những người quản giáo nhìn mình với cái nhìn khinh khi, rẻ rúng ra, điều khủng khiếp hơn là cuộc sống không khác gì địa ngục trong phòng giam. Hầu hết những nữ phạm nhân trong phòng đều là dân xã hội đen, trộm cướp, đĩ điếm, cờ bạc, chích choác, thậm chí đang mắc căn bệnh HIV. Và họ nhìn tôi cũng như thế.

Nhưng đến khi dò la biết được tôi là cô giáo, là lớp người theo họ rất một thứ cao đạo, giả dối, trí thức ròm thì họ lập tức trở mặt. Thoạt đầu là họ nói mát rồi nói thẳng vào mặt tôi là ngu, là đần thối, có nhan sắc, có chữ nghĩa cứ sao không lợi dụng cái lợi thế đó để cặp với bọn đại gia thích của lạ, bọn quan chức đang chán vợ già thậm chí đánh đi thời vụ hay lâu niên với một thằng ngoại quốc da đen da trắng để có cuộc sống ăn sung mặc sướng mà lại vác mặt đi lừa đảo, bịp bợm cho nó khôn nạn cuộc đời. Tôi bảo tôi không lừa đảo, tôi chỉ bị lừa và tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đi làm đi để ấm thân, tôi... Chưa nói hết, lập tức tôi đã bị đè xấn ra, bị lột hết áo quần, nằm tư hơ như sản phụ nằm trên bàn đẻ rồi một đứa mặt mũi nửa đàn ông nửa đàn bà, chân tay có lông có lá chồm lên người, tham lam la liếm, mút nếm, hôn hít, vuốt ve vào tất cả những chỗ kín trên thân thể tôi trong tiếng cười the thé của đám người vây quanh. Càng vùng vẫy càng kêu la tôi càng bị đè chặt, cho đến khi một đứa cầm vật gì đó cứng cứng nhọn nhọn thọc mạnh vào... thì không chịu nổi nữa, tôi bật khóc, khóc nức nở, khóc như chưa bao giờ từng khóc như thế. Lúc ấy chúng mới buông tôi ra, đệm thêm một câu còn đau đớn hơn cả sự ô nhục hành xác vừa rồi:

"Con này chắc lâu lắm đó có thằng đàn ông nào nó rờ tới hay sao mà cái lỗ... còn khít khìn khịt? Chắc lại là một con đồng tính hay mắc bệnh giang mai?"

Và đêm sau cũng thế, mọi sự diễn ra còn tồi tệ hơn. Không hiểu sao trong thế giới này, tôi càng tỏ ra nhẫn nhịn, càng tỏ ra biết điều thì họ càng làm tới. Tất cả những gì tôi giữ gìn, nâng niu, trân trọng suốt một thời con gái cả thời đàn bà đều bị họ lôi ra, giày xéo, xát muối, nhúng xuống bùn. Và để tránh đêm thứ ba chắc còn kinh khiếp hơn, tránh một sự điên loạn trước sau gì rồi cũng sẽ xảy ra, tôi quyết định bước ra khỏi cuộc đời để thoát bỏ tất cả, thoát hết, thoát mọi khổ đau ô nhục, thoát quá khứ thoát hiện tại, thoát tương lai mờ mịt, thoát luôn cả hình ảnh đứa con gái vô vàn yêu thương mà tôi thấy tôi không còn xứng là mẹ nó nữa.

Chiều muộn hôm đó, sau khi đi làm cỏ lúa về, tôi đã lúi lũi trốn kín trong một bụi chuối lá cành rậm rạp. Chờ cho mọi người đã vào trại hết,

chờ cho ông mặt trời lặn hẳn, tôi vội ẩn mình sau những rặng sắn chạy thẳng ra bờ sông. Sông mùa này nước cả nên chỉ đi mấy bước là nước đã dâng đến ngang người. Thủy ơi, mẹ sẽ chuộc lỗi với con ở kiếp sau, tha tội cho mẹ! Điều cuối cùng vang lên trong đầu tôi là như thế...

Nhưng ông trời ông ấy không cho tôi chết. Nước sắp sửa ngập đến đầu thì bất ngờ ở trên bờ có tiếng thét vang:

"Hình như có người tự tử kia!"

Tôi mang máng biết đó là tù nhân trong đội gạch đi làm về nên càng bước nhanh hơn. Song không kịp, lúc toàn thân tôi bắt đầu chìm xuống, lạng ra xa thì cũng là lúc có một bàn tay mạnh mẽ kéo xéch tôi lên, xốc mạnh tôi lên vai, chạy thẳng lên bờ, đặt nằm xuống cỏ, gắt um:

"Cô làm cái gì thế hả? Cô tưởng chết là xong à? Người đâu mà ngu thế?"

Tiếng gắt của anh đấy. Khi tôi nhận ra anh thì cũng là lúc anh nhận ra tôi, mặt mày trở nên bồi rối hẳn:

"Ơi! Lá dăm... cô đấy à? Sao cô lại ở đây? Sao cô lại đi xuống đó..."

Còn tôi lại ngồi bật dậy, hất mạnh tay anh ra, gắt trở lại:

"Việc gì anh cứ phải lẻo đẻo đi theo tôi mãi thế? Tôi làm gì kệ tôi, sống hay chết là quyền của tôi, ai khiến anh dính vào! Vô duyên!..."

Trước những câu nói xối xả sũng nước của tôi, anh đứng im, ở trần, to lớn, bắp thịt nổi hẳn, đầu cúi xuống như đứa trẻ vô duyên thật.

o

Hai ngày sau, bà giám thị trại giam nữ gọi tôi lên và với vẻ mặt nghiêm lạnh giao cho tôi một nội dung- công việc mà tỳ nữa tôi đã khóc nấc lên vì sung sướng: Giáo viên dạy văn hoá cho tù nhân kiêm đội trưởng đội văn nghệ cũng của tù nhân trong trại.

Sau này tôi mới biết đó là nhờ vào sự can thiệp của anh. Dĩ nhiên một tù nhân mang cái án trốn trại và cướp có vũ trang như anh, thực sự anh chả có chút thần thế gì nhưng anh lại có được lòng tin của ông giám thị trại tên là Lâm, vốn là trưởng công an một huyện ở Lai Châu mới được điều về. Nghe đâu hồi còn ở trên đó, ông đã một lần vô tình chứng kiến sự xả thân cứu người bị vùi trong bùn lũ của anh để rồi từ lần đó ông có ý hỏi thăm và đi tìm nhưng không thấy. Ông nói:

"Người đã biết yêu thương đồng loại đến quên cả thân mình như thế thì không thể là người bỏ đi được".

Phải chăng cũng do vậy mà anh không phải cầm cố ở phòng kín mà được ông cho ra làm đội trưởng đội gạch.

Được làm công việc này tôi thấy ngày tháng trôi qua bớt nặng nề, khô sở hơn, thậm chí còn dễ chịu và có ích. Mà hài hước lắm cơ, ngoài đời tôi đã bỏ nghề để đi buôn ai ngờ vào tù tôi lại được trở lại với nghề. Vậy là trong cùng một khoảng thời gian ngắn tôi đã chịu ơn anh hai lần, một lần cứu tử và lần sau cứu linh hồn, cũng là cứu tử.

Nhưng tôi lại không thể trao gửi tình cảm của mình cho anh mặc dù thi thoảng nhìn vào mắt anh, tôi đã nhận ra điều ấy một cách rõ ràng. Một phần tôi là gái vẫn đang có chồng, phần khác quan trọng hơn là ngoài sự hàm ơn ra, đối với anh trong tôi vẫn chưa có một chút rung động nào hết. Từ nghĩa đến tình là một quãng cách dài lắm, có khi chẳng bao giờ gặp nhau.

Nhưng có vẻ như không biết hay không cần biết đến điều đó, ngày qua ngày, nếu có dịp là anh cứ liên tục đốt thiêu tôi bằng mắt. Chỉ bằng mắt thôi chứ ở anh chưa có một lời nói, một dòng chữ viết nào. Và nếu không có dịp thì anh tạo dịp, tạo một cách bèn bỉ và quyết liệt. Trong những buổi dạy học, dạy hát hay những giờ ra sườn đòi trồng rau, tía bắp, tôi luôn thấy thấp thoáng cái nhìn của anh dõi theo lúc gần lúc xa. Thà anh cứ nói đại một câu hoặc hét văng lên thì tôi còn thấy dễ chịu hơn, ít nhất cũng biết con người thật của anh thế nào mà liệu cách trả lời

cho yên đăng này... Có lần thấy bứt rứt quá, xen cả chút khó chịu nữa, tôi mới nhờ một cô bạn tù thân thiết tìm cách nhắn đến tai anh rằng, phụ nữ họ rất không thích đàn ông mà cứ đi để ý, theo dõi mình từng ly từng tý đâu, kỳ cục lắm! Làm vậy thực ra là hơi bất nhẫn, nhất là đối với một người đã có công cứu mình nhưng chẳng còn cách nào khác. Nghĩ rằng anh sẽ tự ái, sẽ nổi cáu mà thôi đi, ai ngờ ngay ngày hôm sau, cái nhìn như bếp than đỏ vẫn bám dính vào tôi ở khắp mọi nơi. Cuối cùng tôi để mặc. Việc tôi cứ làm, ai nhìn thì cứ nhìn, miễn là đừng làm ảnh hưởng đến nhau. Và thật kỳ lạ, nếu vài ngày vì một lý do gì đó mà không thấy cái nhìn ấy nữa tôi lại như vắng thiếu đi một cái gì để rồi khi nó xuất hiện trở lại, cái bứt rứt, khó chịu trong tôi lại trở về. Cứ thế, giữa tôi và anh hình thành một sự săn đuổi vô hình mà chắc cả anh lẫn tôi đều không tự biết để đến một ngày...

Vâng, cái ngày đó anh bị một cơn sốt rét gần như ác tính quật ngã phải nằm bê bết trong trạm xá nhà giam cả tuần. Khi cô bạn tù thân thiết cho biết tin, cũng suốt cả tuần ấy tôi không làm được cái gì ra hồn nữa, bụng dạ lúc nào cũng bồn chồn như cái người chỉ uống trà đặc mà không có hạt cơm dẫn bụng. Cuối cùng không cầm nổi lòng nữa, tôi đã chủ động đến trạm xá thăm anh. Chao ôi, mới chỉ một tuần mà cả cái thân hình đồ vật của anh đã xẹp xuống như một trái bóng xì hơi. Còn đôi mắt, chính đôi mắt vừa yếu đuối vừa ngang tàng đã thiêu đốt tôi đó, giờ chỉ còn là hai cái màng trắng lơ lơ. Nhận ra tôi, anh cố nở một nụ cười khô xác. Có lẽ cả đời tôi, tôi chưa nhìn thấy một cái cười đàn ông nào tội tình dường ấy. Cái cười đó đã bất giác kéo tôi lại gần anh, ngồi xuống và nếu lúc đó không có chị y tá ở bên, nếu tôi không chợt nhớ đến thân phận tù tội của mình thì tôi đã cầm lấy tay anh, sẽ nói với anh một câu nào đó để cho cái cười kia đỡ khô héo hơn nhưng tôi vẫn ngồi im, chỉ ngồi im nhìn anh giây lâu rồi lặng lẽ ra về.

Chú bác sĩ trạm xá trưởng vốn có tiếng là một con người đức độ, nhân hậu tiễn tôi ra đến cửa mới khẽ nói một câu khiến tôi không khỏi giật mình:

"Cậu ấy không đơn thuần chỉ là sốt rét đâu. Lá gan của cậu ấy có vấn đề, chúng tôi sẽ theo dõi thêm..."

Nửa tháng sau anh hồi phục.

Và cũng nửa tháng sau nữa chồng tôi vào thăm tôi với một lá đơn xin ly dị. Biết trước điều này, tôi chỉ thấy hơi nhói lên một chút trong ngực rồi bình thản ký ngay. Sự ích kỷ, nhu nhược, sợ liên lụy của anh ta đã biến thành sự độc ác thì tôi còn nín giữ làm gì nữa. Tôi chỉ yêu cầu anh ta để con bé lại cho bà ngoại nó chăm nom rồi đứng dậy đi trở lại trước thời gian được phép.

Vậy là xong, xong cái điều đáng lẽ phải được xong từ lâu.

o

Em còn mấy năm nữa thì xong? Anh hỏi tôi ở bờ sông khi hai đứa đã chính thức yêu nhau, gọi là chính thức nhưng vẫn là thầm vụng chứ đâu dám công khai. Tôi nói tổng án là mười năm nhưng bà giám thị nói rằng nếu em cứ làm tốt như thế này thì có thể sẽ chỉ còn hai phần ba, tức là chừng ba năm nữa em sẽ xong. Anh thở dài, một người như anh mà thở dài nhìn buồn cười lắm, cứ như cái anh thở giả, rồi bảo thời hạn mười lăm năm của anh chưa biết thế nào nhưng nhất định anh sẽ phấn đấu, sẽ làm thật hoàn hảo mọi việc để được ra cùng một ngày với tôi. Chỗ quang, trời còn sáng, tôi chỉ kịp cầm lấy tay anh năm năm. Rồi nói một câu vang ra từ tận đáy lòng:

"Anh đừng lo, trường hợp ấy em sẽ chờ anh, sẽ xin ở lại trại làm việc gì đó để chờ anh" đến lượt anh xúc động cũng cầm lấy tay tôi năm năm. Thế thôi, mặc dù mỗi lần ở bên anh, cảm nhận được cái thân thể cường tráng cũng như cái mùi khen khét rất đàn ông của anh là trong tôi lại thấy rạo rức khác lạ, cái rạo rức mà tôi chưa tìm thấy trước bất cứ một người đàn ông nào, kể cả chồng, thấy khao khát được ôm anh, ôm thật chặt, được ngả đầu vào cái bộ ngực vạm vạm của anh, được dâng hiến... Và anh cũng vậy, tôi biết, có những lúc ánh mắt anh nhìn tôi như muốn tan ra, vò nát, nuốt chửng.

o

Một lần đi qua thấy tôi đang hí hoáy vẽ một bức tranh phong cảnh cổ động cho ngày kỷ niệm thành lập trại, anh trở mắt nhìn như đứa bé lần đầu tiên thấy vật lạ, khen đẹp quá, giống quá rồi kín đáo thọc tay vào túi quần lấy ra một viên đá đỏ rất đẹp đưa tôi: "Cho em đó. Sau này nếu được ra, anh sẽ lên núi kiếm thật nhiều loại này mang về cho em làm tranh đá quý"

Lần khác nhân lúc tối trời, anh cười hì hì rồi vạch áo, kéo ống quần lên cho tôi xem ba cái hình xăm rất buồn cười: bắp tay phải là một tệp tiền đô la giống quá, bắp tay trái là một chiếc xe ô tô con méo xẹo chả biết là loại 21 và ở trên đùi là một toà nhà ba tầng, nhìn nghiêng nghiêng như sắp đổ. Anh bảo, khát vọng sau này của anh, của chúng mình đấy. Nhất định phải như vậy, một mình anh thế nào cũng xong, thêm em là nhất định phải như vậy. Lại cười hì hì nhưng tôi nước mắt lại rịn ra, nước mắt của hạnh phúc và của cả khổ đau. Tiền bạc, nhà lầu, xe hơi... Tất cả những cái này trước đây, ngoài kia tôi đã từng có, thừa sức để có vậy mà chỉ vì một phút tham lam...

o

Thời gian trôi qua. Cuộc sống trong trại cũng êm đềm trôi qua. Ở ngoài làm sao tôi lại có thể mừng tượng ra cuộc sống trong tù lại có thể trôi qua êm đềm như thế. Cái gì lặp đi lặp lại mãi cũng thành quen. Tôi đã thực sự quen với cuộc sống nơi đây, đã tìm thấy ở những con người nơi này sự chân tình ấm áp mà ở ngoài kia, không phải bao giờ cũng có.

Nhưng đến lúc quen được thì cũng là lúc chuẩn bị phải chia xa. Vừa vui vừa buồn, tâm trạng chia đôi, lạ thế. Tức là tôi đang đi dần đến những tháng cuối cùng của thời hạn giam giữ. Vậy mà mấy tháng nay anh bỗng dưng biến mất. Trước khi biến anh chỉ kịp nói với tôi một câu rất mập mờ ý nghĩa: "Có thể tới đây anh sẽ không làm gạch nữa, trại giam đang cần một số người khỏe mạnh lên rừng chặt gỗ về dựng lán trại, có thể cũng lâu lâu"

Thình thoảng gặp ông Lâm giám thị xuống lớp học kiểm tra, tôi chỉ nhìn ông ngẫm ra ý hỏi nhưng ông chỉ gật gật rồi lại cười cười chả nói lên điều gì.

Thế là sao? Gần đây, bằng những tiếng nói nhỏ to vô tình hay hữu ý, tôi được nghe thêm về con người thật của anh cả cái tốt lẫn cái xấu. Người ta bảo anh có một trái tim đa tình, cái đó tôi đã biết, nhưng cần thiết sẽ là một tính cách dữ tợn, lạnh lùng đến không thể hiểu được. Thiên hạ tin anh, quý anh nhưng cũng rất nể, rất sợ anh. Người ta gọi anh là đại ca, là hung thần, là thần chết không biết sợ một cái gì nếu cần đạt được mục đích. Vậy với tất cả những tính cách trái ngược này anh đi đâu? Đi làm gỗ thật hay chỉ là một phi vụ trốn trại nhằm trả thù tàn độc một ai đó hoặc... Tôi thoáng nôn nao nghĩ đến giả thiết này, anh dám bỏ tất cả để chạy theo một bóng hồng nào? Bóng hồng! Ai đó cũng nói đến tai tôi đã có thời anh là nỗi khiếp sợ kinh hoàng và cả là niềm đam mê cuồng nhiệt đối với cánh đàn bà con gái ở hết thầy những nơi anh đi qua. Và còn cả chi tiết này nữa mà tôi không tin, không muốn tin, thậm chí không muốn cho lọt vào tai: với cái bộ phận thân thể mà họ gọi là lạ lùng, kinh khiếp trời phú cho ấy, anh đã biết khai thác nó tối đa để tạo nên những kiểu làm tình rất man rợ khiến cho ai đó đã một lần dính vào là suốt đời bị ám ảnh, là không bao giờ có thể quên được nữa. Tôi không tin bởi vì suốt những tháng ngày thương nhau, tôi chưa phát hiện ra ở anh một chút dấu vết nào của sự man rợ ấy, thậm chí anh còn tỏ ra quá đỗi rụt rè, vụng về mà chỉ có được ở một cậu trai chưa yêu, chưa biết mùi tình yêu lẫn nào. Hay là riêng đối với tôi, anh đã giành riêng cho một tình cảm đặc biệt, thứ tình cảm thiên về lãng mạn không nhuốm mùi nhục dục? Tôi không biết, chưa khi nào tôi muốn tìm biết cận kề bởi vì tình yêu của tôi đối với anh cũng nghiêng về phía tâm hồn tinh khiết như thế.

Vậy thì anh đi đâu? Hay là anh đã gặp một cái nạn ghê gớm gì rồi mà với bản tính cố hữu của anh, mọi bất hạnh bao giờ anh cũng chỉ thầm lặng giữ cho riêng mình? Kể cả cái chuyện về lá gan có vấn đề gì đó mà

chú trạm xá trưởng đã một lần lo ngại thông báo với tôi... Nếu đúng như thế thì tôi nghĩ oan cho anh quá, khổ cho anh nhiều quá.

Cho đến trước khi tôi được đặc xá một tuần thì anh bất ngờ lù lù xuất hiện, trắng ra nhưng gầy hơn, đặc biệt con mắt to vốn rất lì lợm của anh hình như đang vấn lên một điều gì đăm chiêu, nghĩ ngợi bên trong. Anh cười hì hì báo công việc tiểu phu dẫn gỗ trên ngàn xong rồi, giờ về với em đây, về luôn. Tôi nói, tiểu phu mà anh lại trắng nõn ra như đi nghỉ mát thế kia à? Tại... nhớ em quá! Nhớ mà từng ấy ngày không có một cái tin gửi về, ghét, nói dối mà cũng không biết đường, nếu anh muốn đi với cô nào thì sao không đi luôn đi, còn về làm gì, bận mắt. Anh lại hì hì:

"Từ giờ đến chết, anh thề là đời anh chỉ có một mình em thôi."

Thề, thề cá trê chui ống, anh mà về chậm chút nữa là đã không gặp rồi, em sắp hết hạn. Bao giờ? Ngày hai tháng chín tới, còn anh thì sao, có được ra cùng không? Trán anh nhíu lại, đôi mắt sẫm tối: "Chắc không kịp rồi. Thôi em cứ ra trước về với con, nếu còn yêu anh thì chịu khó chờ, nếu hết rồi thì... tùy thôi"

Nói thế mà cũng nói được! Tôi véo anh một cái thật đau cho hả những ngày mòn mỏi trông tin rồi trở lại với công việc thường nhật của mình.

o

Sau này khi đã sống trong ánh sáng tự do rồi, nhớ lại chuyện ấy anh mới rủ rủ kể lại. Thì ra tôi đã trách oan anh thật. Suốt chín mươi ngày đó anh đã phải làm cuộc giằng co, vật lộn ghê gớm với chính mình mà tôi đâu có hay. Số là lúc ấy ở trại giam kế cận có một nhân vật vào loại trùm thế giới ngầm khét tiếng mới nhập trại, tất cả những tội ác mà hãn phạm phải ngoài kia đã được báo chí thông tin rầm rộ gây chấn động xã hội như thành lập băng nhóm đen, khuynh loát thị trường, dùng vũ lực khống chế, bảo kê các khu chợ, nhà hàng, ngang nhiên mở sòng bạc, ngang nhiên thanh toán nhau, tung tiền mua chuộc các quan chức từ địa phương đến trung ương, tổ chức giết người đối địch... hãn đều bình thản

nhận hết nhưng riêng đầu mỗi có liên quan đến một người đàn bà cũng khét tiếng không kém đang sinh sống tại một thành phố duyên hải là hẳn không hé một lời, tra hỏi thế nào cũng không biết, không quen, không có dính dáng gì. Mà nếu cái đầu mỗi này không tìm ra thì toàn bộ vụ án về hẳn mới chỉ hoàn thành một nửa, chưa hội đủ yếu tố để kết án.

Trước tình thế ấy, trên bàn với dưới, dưới bàn với dưới nữa, cuối cùng ông giám thị tên Lâm. kín đáo gọi anh lên nói thế này thế này, đối tượng rần rẫn, bây giờ chỉ còn trông vào cậu, cậu sẽ đóng giả một tù nhân can tội ăn cắp ăn trộm vào nằm cùng phòng với hẳn rồi từng bước tỉ tê, chuyện trò, kể cả sẵn sàng chơi luật giang hồ làm sao đó để hẳn tin, hẳn nói ra cái tên và mối quan hệ với mục đàn bà kia. Đây là một việc quan trọng, các anh ở trên cần một người có đủ những yếu tố như cậu và tôi đã đứng ra bảo đảm, cậu làm được không? Anh hỏi, thế nghĩa là tôi đóng vai đặc tình? Còn đóng vai khi gì nữa, cậu là đặc tình thật chứ còn gì. Làm đi, làm tốt đi, nếu thành công tôi hứa sẽ cho cậu được giảm án với thời gian ưu đãi nhất. Anh hỏi sao tổ chức lại sử dụng em thế, nhờ có điều gì thì sao? Bởi vì tôi, chúng tôi tin cậu, xét đến cùng căn cốt của cậu là người tốt, thế thôi.

Và anh nhận lời rồi tạm biệt tôi "lên rừng đốn gỗ". Nhưng như anh bảo, không ngờ đó lại là khoảng thời gian nhọc tâm nhất của đời anh, không phải nhọc vì bản chất công việc, vì tay kia là một đối thủ ghê gớm và vì tính mạng anh luôn luôn bị đe dọa mà nhọc vì phải giằng xé nội tâm, vất vả tinh thần nhiều lắm.

Anh kể, ngay từ lúc mới bước chân vào phòng, anh đã bị tay chân của hẳn đánh phủ đầu luôn, đánh rất dữ dội, đánh không chỉ để làm luật mà đánh để răn đe bất cứ thằng nào một khi đã bước chân vào đây là phải biết câm biết điếc biết mù, không nghe không nhìn không được nói gì hết. Anh cứ để im cho chúng đánh, không đỡ không đánh lại, chỉ cố gồng người lên. Đánh chán, bọn chúng mới lôi anh dậy, đổ nước vào mặt cho tỉnh rồi chỉ tên trùm xã hội đen:

"Mày quỳ xuống làm lễ thề thuận phục đại ca đi!"

Anh nhìn tên trùm, cười, tất nhiên là cười với cái miệng toàn máu:

"Muốn thiên hạ thuận phục mà phải dùng đến vũ lực thì chưa cao tay"

Vậy thế nào là cao? Hãn trừng mắt hỏi. Cao như khi ông đi chinh phục đàn bà ấy, mà về cái khoản này tôi nghe nói ông được xếp hạng trong giới giang hồ, càng mềm mại, càng chân tình càng hiệu quả. Hãn ngửa cổ cười ha há:

"Thằng này nói nghe được đấy nhỉ? Tức là mày cũng đã có nghe tiếng tao?"

Sao không nghe, muốn có tiếng chỉ cần tọt quần đi giữa phố hoặc dám thọc tay vào l... con gái người ta giữa chợ, vấn đề là tiếng gì, tiếng như thế nào. Hãn lại cười ha há: "Thằng này nói nghe vẫn được. Người như mày mà bị bắt chỉ vì cái tội ăn cắp vặt ngoài đời thì hơi phí."

Anh cũng cười: "

Chúng ta đều vật hết. Đã vào đến đây rồi là chả có ai chặn cả, hết thấy đều được đối xử bình đẳng trên phương diện là cận bã, là tội phạm của xã hội"

Đến đây thì hãn trừng mắt:

"Mày láo! Tao khác chứ. Tao sao có thể đánh đồng với tụi mày được, láo!"

Anh từ tốn: Tôi chỉ muốn nói nếu ở ngoài kia có đẳng cấp có giàu nghèo phân hạng thì vào đây đều giống nhau ở con số tù to tướng cho nên chả nhất thiết phải cố tranh hơn kém thắng thua làm gì, có ai thèm để ý đến. Tay trùm cười cay độc:

"Đ. m! Mày nói y xì mấy thằng quản giáo, hay chính mày là quản giáo gài vào đấy?" Thoáng giật mình nhưng anh nói cứng lại ngay: Nếu đúng thế thì sao? Cô lập à, hay thủ tiêu? Thủ tiêu hãn người nhà nước?

Nói đi!... Đó, cũng hèn như nhau cả, ông không dám, đúng không? Hấn khoát tay: "Mẹ kiếp, nói chuyện với thằng này sao mỗi đầu quá! Thôi, đi nghỉ, mấy đứa đâu, dọn một chỗ thoáng đặng cho nó nằm, từ nay nếu không có ý kiến của tao, không ai được đụng đến nó."

Thế là họ thành bạn của nhau. Nhưng vẫn là một thứ bạn có đẳng cấp trên dưới mà trong đối xử với anh, hấn ta luôn giữ một cái giọng trích thượng, bề trên, thích dạy dỗ rất khó chịu. Phải mãi đến một lần thì mối quan hệ này mới thực sự trở thành bình đẳng.

Lần đó, không hiểu u uất chuyện gì với một người quản giáo trẻ tuổi mới ra trường, hình như người này đã gọi hấn là sinh vật thối tha mà còn sĩ thì phải, hấn đã cho đàn em bí mật chằng một cái dây gân ngang chân cửa, cách chừng gần hai thước, ở phía trong hấn đặt một cái chậu nhựa toàn phân người trộn nước giải. Sáng hôm sau, như thường lệ, người này mở cửa bước vào để kiểm tra quân số đã vô tình vấp dây ngã sấp, cả đầu mặt đều vùi ngập vào cái chậu kia. Ngay sau đó cả phòng được tập hợp ra ngoài sân, ông phó giám thị trại nổi tiếng là nguyên tắc và lạnh lẽo vốn người miền Trung đi đến trước mặt từng người hỏi ai ai, thằng nào đứa nào đã làm cái việc mất dạy này, không nói sẽ bắt cả phòng đứng nắng đúng ba ngày ba đêm, nói! Im lặng. Ông đi đến trước mặt hấn, nhìn như muốn móc tim:

"Mày phải không, Thanh? Chỉ cái ngữ mày mới dám làm thế, nào, tự xưng anh hùng đảm lược, ngẩng cao đầu mà nhận đi!" Nhưng hấn lại cúi đầu. Trước hình phạt bị cấm cố trong một buồng giam đặc biệt mà nỗi sợ hãi và sự cô đơn có thể làm cho người ta phát điên, chả ai có thể nói mạnh được, nhất là ở hấn, chỉ đảm lược khi có tiền, nhiều tiền. Đúng lúc ấy thì anh đứng ra nhận. Và tất nhiên anh bị đưa đi đâu đó vài ngày để khi trở về, mặt mày hốc hồm, tóc tai nham nhở, toàn thân lở loét, hấn đã đi đến ôm chặt lấy anh, không nói một lời...

Tôi hỏi, thế cái ông gì miền Trung phó trại đó có biết anh đang đóng giả không? Anh cười lắc đầu, nguyên tắc bí mật, chỉ một người được biết là ông Lâm nhưng cũng không được can thiệp vào, lộ ngay. Thế khổ lắm

nhỉ? Tôi Lại hỏi. Anh cười nữa: Không khổ thì sao gọi là đặc biệt, mà thôi em đừng hỏi sâu vào chuyện này nữa, kẻo tối nay lại không dám nằm gần anh.

Thân nhau rồi, còn thân hơn cả ruột thịt, chuyện gì họ cũng nói với nhau, đôi lúc lại cãi cọ, trarath luận nhau rất ghê, thậm chí có lần đã định nện vào mặt nhau nhưng rồi sau đó lại thân hơn.

Vào một đêm oi nồng không ngủ được, hăn mới kéo anh đến chỗ cửa sổ có chút gió thổi vào để tâm sự. Hăn hỏi anh đã yêu bao giờ chưa? Đôi lần, anh trả lời. Vậy đã có khi nào vì cái người mình yêu đó cậu sẵn sàng chết? Anh bảo, thế có hoạ là dở người, hảo hán trên đời chết vì đại nghiệp chứ mấy ai chết vì mỹ nhân. Hăn bảo cậu ngu bỏ mẹ, thế cái lão Hạng Vũ đời Hán bên Tàu đã chả chết vì cái bà Ngu Cơ để sử sách còn lưu truyền mãi đến muôn đời là gì? Anh chưa xem tích này và cũng chưa được nghe ai kể tích này nên im lặng. Im lặng nhưng bụng lại khắp khởi mừng thầm vì điều bí mật ghê gớm kia có vẻ đang được hăn hé mở. Anh càng làm ra bộ ngu ngơ: Tao thì không, không bao giờ, cái đám đá không khỏi ngọn cỏ ấy đối với tao chỉ đơn thuần là một thứ thông khí lúc bức bách. Thôi, tanh mẹ nó mồm đi, hăn cáu, nói chuyện này với mày thà nói chuyện với cái l... còn hơn, về, ngủ! Tao không ngủ, anh vênh mặt, thì mày thử kể đi, biết đâu tao lại chả bị thuyết phục rồi cũng sẽ tìm một con đàn bà để chết như mày, tao nói thật đó.

Hăn nhìn rất lâu vào mắt anh như nhìn vào chỗ trống, anh bảo thế, rồi chả biết cái câu "thật ấy" kia hay chính vẻ mặt rất chi là thật của anh, hăn bắt đầu kể nhưng như là kể câu chuyện người khác, quốc gia khác.

Hăn bảo hăn có một thằng bạn nhà nghèo lắm, bộ thương binh hai trên bốn, mẹ công nhân đang sắp nghỉ một cục, nghèo đến nỗi đêm đêm phải mang cái sức vóc sinh viên mảnh khảnh ra ga bốt vác thuê để lấy tiền cho mấy đứa em ăn học. Lần ấy do làm mãi quá, kiệt sức nó đã ngã xiu ngay trên toa tàu, sáng hôm sau nó hoảng hồn thấy mình đang nằm trong một căn phòng sang trọng và ngồi bên là một người đàn bà không còn trẻ, chừng trong ngoài ba mươi gì đó, hơn tuổi nó, không đẹp nhưng

có cái gì đó rất hấp dẫn đang chăm sóc nó, nhẹ nhàng bắt nó uống từng thìa sữa, viên thuốc, mẫu bánh ngọt rồi hỏi nó quê đâu, làm gì, gia cảnh thế nào mà trông mặt mày thư sinh vậy lại phải đi làm công việc quá sức này? Cảm động và tin cậy nó kể hết, không giấu cả cái ước vọng được học lên đến hết đại học của mình để rồi kiếm một tấm bằng bắt đầu con đường kinh doanh để giúp gia đình thoát khỏi cảnh nghèo truyền kiếp từ đời ông đời cha đến đời nó bây giờ.

Nghe chuyện người đàn bà ấy chỉ im lặng không nói gì, lúc sau nó cảm ơn và xin phép về bà ta mới mở tủ lấy đưa cho nó một tệp tiền không biết bao nhiêu bảo nó cầm tạm về mà đóng tiền học cho mấy đứa em rồi tuần sau lại đây sẽ có công việc đỡ vất vả hơn.

Thì ra đó là một bà chủ nước tiếng giàu có ở một tỉnh duyên hải vùng Đông Bắc thỉnh thoảng có xuống Hà Nội lấy hàng, trả hàng. Cơ sở làm ăn của bà trải rộng cả nước, không chỉ là buôn bán mà còn kinh doanh bất động sản, nhà hàng, khách sạn, nhà máy chế biến gỗ, xí nghiệp đông lạnh... Bà muốn nó làm đại diện cho bà ở Hà Nội và các tỉnh đồng bằng phía Bắc, lương tháng trên chục triệu, có xe cộ, có văn phòng, có cả nhân viên giúp việc. Chục triệu! Mới nghe thế nó đã muốn ngắt xiu. Lương một bác sĩ, một kỹ sư mới ra trường có triệu rưỡi, hai triệu mà đảng này... Nhưng do một chút kẻ sĩ mà ông nội nó truyền lại cho, nó lừng khừng bảo chị cho thư thư đã, tôi muốn đi học nốt, có kiến thức cơ bản rồi thì làm gì cũng được. Bà này cười bảo, thì có ai cấm cậu học đâu, thậm chí có học cao lên nữa cũng được, vừa học vừa làm. Rồi bà cầm lấy tay nó nói, chính vì cái tính khí ấy của cậu mà tôi thêm quý, tôi càng thấy quyết định của mình là không sai.

Thế là nó trở thành cánh tay đắc lực của bà chủ trẻ. Bà ấy cho nó được can dự vào hầu hết những nội dung hoạt động quan trọng của mình. Rồi như một sự tất yếu, cùng với năng lực kinh doanh của nó mỗi ngày mỗi sành sỏi, nó đã dần dần trở thành người tình chính thức của bà. Đời nó cho đến lúc ấy chưa biết thế nào là một nụ hôn với người khác giới nên khi bập vào người đàn bà nông nản đã có một đời chồng này nó thấy

như lạc vào một mê hồn trận, lúc nào cũng sống trên mây trên gió, say đắm, ngất ngây không thể tưởng tượng nổi.

Cuộc sống của nó đáng lẽ cứ thế trôi chảy như mơ nếu như lần đó nó không phát hiện ra trong đồng hồ sơ, chứng từ của người tình có rất nhiều dấu vết phạm pháp, có cả những phạm pháp liên quan đến các đường dây nước ngoài. Nhưng muộn rồi. Nọc độc của tiền bạc và quyền lực đã bắt đầu ngấm vào nó, ngấm mỗi ngày một sâu. Tình yêu và ơn huệ của người đàn bà đã làm cho nó mù quáng, để rồi sau đó, nhân danh tình yêu và sẵn sàng bảo vệ tình yêu bằng máu, nó đã trở thành một phần tử tình nguyện tiếp tay cho tất cả những hành vi phạm pháp đó, thậm chí còn phạm nhiều hơn, độc ác, thâm hậu hơn, đến nỗi chính bà chủ sau một lần ân ái kéo dài đến cả ba tiếng, đã lựa lời khuyên can nó chậm chậm lại, bọn công an kinh tế và cả công an hình sự nó chả mù đâu. Bốc lên, nó bảo, em là vợ là mẹ là ân nhân của tôi, chúng nó phải ba lần bước qua xác tôi thì mới mong chạm được vào em. Người đàn bà chỉ còn biết xiết chặt khuôn mặt nó vào ngực mình, khóc trên vai nó rồi nói một câu là lạ hình như nó đã nghe ở đâu hay đọc được trong sách:

"Cám ơn cuộc đời đã ban anh cho em. Chỉ có cái chết mới tách rời được chúng ta".

Nó đã trở thành một tay trùm đáng sợ bên cạnh người đàn bà của mình.

Và hai năm sau thì nó bị bắt vì đã quá ngông nghênh tự tin ở cái vỏ bọc và ô che từ trước đến nay vẫn ngông nghênh, nó khai hết, nhận hết, sẵn sàng chịu trách nhiệm hết, kể cả ngay đêm nay phải dẫn ra pháp trường trừ tội trạng cùng danh tính của người đàn bà kia là vẫn kín mít. Nó bảo làm thẳng đàn ông sống giữa trời đất chí ít cũng phải tìm cho mình một góc thiêng để thờ và khi đã tìm ra rồi thì phải thờ cho đến chết, huống hồ cái góc thờ ấy lại chính là phần hồn và cả phần xác của mình.

Anh bảo đêm đó hai thằng nói chuyện đến sáng. Rõ ràng khi kể xong, mặt mày nó nhẹ nhõm hẳn đi, cứ như cái đũa vừa được tiêu hết khối chất

độc đang đè nặng trong người. Rồi trong một phút xúc động không giữ gìn, hắn đã ghé tai nói nhỏ với anh về danh tính cũng như các đầu mối hoạt động ngầm của người đàn bà đó. Rồi hắn cười, cái cười trước lúc rạng đông, anh bảo như cái cười của thần chết, hắn nói câu cuối cùng:

"Đây là một bí mật mà bọn công an đang khao khát tìm, sẵn sàng tìm bằng mọi giá, mà là thằng duy nhất tao nói, nói, tao không sợ mày phản phé vì tao biết chắc mày không bao giờ là cái loại người ấy, mà tao nói để sau này chẳng may có chuyện gì với tao mà rất có thể có chuyện gì lắm chứ, mày hãy tìm đến và kể lại tất cả những gì mày biết về tình cảm của tao đối với nàng".

Sau lần ấy anh bảo anh bắt đầu mắc bệnh mất ngủ. Đêm nào anh cũng giằng xé khổ sở giữa hai con người, hai chức phận. Anh hoàn toàn không đủ nhẫn tâm để tố giác hắn. Câu chuyện của hắn đã làm anh xúc động thật sự. Như một phần câu chuyện đời anh, một phần câu chuyện đời mọi người. Hắn không đáng để bị tổn thương nếu anh nói ra. Người đàn bà đó là sợi dây cuối cùng neo hắn vào cuộc đời, nói ra, chắc hắn sẽ không chịu nổi, hắn sẽ không còn tin vào bất cứ một cái gì nữa và hắn sẽ chết, chết trong nỗi ân hận giày vò không nhắm được mắt. Còn không nói, anh sẽ phản lại ông Lâm, phản lại tôi. Và cái được ra trước hạn của anh sẽ không còn nữa, thậm chí còn kéo dài hơn, biết đâu.

Đến ngày thứ mười, đúng vào thời hạn ba tháng, anh đã lầm lì đi tìm ông Lâm và nói: "Em không tìm được. Em xin chịu kỷ luật" Bất ngờ ông lắc đầu và nói:

"Tôi biết chú sẽ nói như thế". Con người của chú sống nặng về tình, chính vì thế mà đời chú khổ. Nhưng số chú còn may, cách đây hai tuần công an họ đã tìm ra manh mối của mục ta và chỉ cần thu thập thêm một số chứng cứ nữa là sẽ khởi tố."

Thấy anh nhăn mặt khổ sở, ông cười: "Chú lại sợ thằng Thanh sẽ nghĩ chú chính là kẻ tố giác? Yên tâm đi! Mọi bằng chứng đều được tìm

ra trước thời điểm hẳn để lộ ra với chú, khi khớp án chắc chắn hẳn sẽ hiểu".

o

Vào một buổi sáng chớm thu trời trong xanh lắm, chúng tôi gần như dắt tay nhau ra khỏi cổng nhà tù. Ôi chao! Có khổ đau, có vấp vấp, có tù đầy thì mới thấy hết được cái giá trị không cùng của buổi sáng tự do này. Trong chan hoà nắng gió người cứ như muốn tan ra, bay lên, ca hát. Có cảm tưởng chúng tôi có thể đi bên nhau, đi bộ thôi, tới cùng trời cuối đất, đi suốt đời, không cần bến đỗ không cần dừng nghỉ.

Đến ngã ba đường đất đỏ, chúng tôi chia tay nhau, tôi về với con, còn anh về với mẹ, hẹn nửa tháng sau sẽ gặp nhau bàn lễ ăn hỏi. Biết anh không còn tiền, tôi giúi cho anh mấy trăm bảo anh ghé chợ mua ít quà về cho mẹ. Cả hai, tôi và anh đã có lúc tiêu tiền không tiếc, tiêu như vãi trâu nhưng chưa bao giờ thấy đồng tiền có tình có nghĩa như lúc này.

Cứ tưởng rằng từ đây cuộc đời sẽ mở ra một trang mới, mọi khổ đau nhọc nhằn để lại phía sau, mọi niềm vui hạnh phúc đón chờ ở phía trước vậy mà khi tôi kể lại với mẹ về anh, về mối tình tù ngục, về ước vọng tương lai của hai đứa, mẹ tôi đã sa sầm mặt mày:

"Không có yêu đương, cưới xin gì cả, ở nhà tao với bố mày đã dạm cho mày một đám tử tế rồi. Đời con gái lỡ dở một lần vẫn còn chưa tổn hay sao mà còn định ăn đời ở kiếp với cái loại người du thủ du thực như thế?"

Tôi cãi, bảo anh ấy không phải như mẹ nói, anh ấy là một người đàn ông hoàng, sống có tình có nghĩa, anh ấy đã cứu con. Mẹ tôi phải dít đứng dậy:

"Bỏ đại bang lấy bìm bịp, mày dại lắm con ạ! Cứ nghĩ đi, tuần sau họ đến dạm mặt đây."

Đêm đó nằm ôm con mà đầu óc cứ tan hoang. Cái người mà mẹ tôi nói ấy hiện là một giám đốc xuất nhập khẩu, trước đây, khi tôi còn quan hệ làm ăn mua bán đã không ít lần anh ta không giấu giếm tình cảm của mình và thời gian tôi ở tù, thỉnh thoảng anh ta có đưa mẹ tôi vào thăm. Thế thôi, con người ấy chẳng để lại một chút ấn tượng gì. Và dù có ấn tượng chẳng nữa thì tôi cũng không bao giờ đổi anh lấy bất kỳ một ai khác. Con người anh đã nhập hồn, đã ăn sâu vào máu, đã trở thành một phần không thể thiếu của đời tôi rồi.

Trước một ngày gia đình kia đến đám hỏi, tôi phóng xe máy vượt một đoạn đường dài gần trăm cây số để đến với anh. Đúng là nhà anh nghèo quá. Tóc mẹ anh đã bạc gần hết, đôi mắt của cha anh nhìn tôi lơ lơ không thần sắc, nắng chiều trát vào tận nhà, nơi có con chó già đang nằm ngái ngủ, sao buồn thế! Lúc ấy anh đang ở trên mái nhà đổi lại mấy tấm tranh cũ nát, vừa nhác thấy tôi, từ độ cao ít nhất phải trên ba mét, anh đã nhảy ào xuống rồi với thân hình ở trần ướt nhẫy mồ hôi và bụi bặm, cứ thế anh ôm chặt lấy tôi, miệng lảm nhảm nhớ quá, nhớ quá, cứ nghĩ em không đến, em quên mất anh rồi. Tôi gỡ tay anh ra, nước mắt rơm rớm:

"Mẹ em không cho em lấy anh, mẹ muốn em lấy người khác... sáng mai người ta đến đám hỏi rồi"

Anh sững lại, mắt trợn lên, tất cả những gì người ta nói là độc địa, là dữ tợn trong anh hiện lên cùng một lúc, anh hỏi:

"Thế còn em? Em đồng ý chứ?"

"Đồng ý thì em đã không phóng cả trăm cây số đến đây"

"Vậy thì em trở lại nói với mẹ em, nếu thằng Hùng này đời này kiếp này không lấy được em thì nó sẽ giết cả nhà em, giết luôn cả em rồi nó sẽ tự giết nó."

Nhìn da mặt anh tái lại, mắt chuyển màu xám đục thế kia là tôi biết anh không nói đùa.

Ba hôm sau, với đồng vốn trong túi gần như bằng không, chúng tôi quyết định bỏ nhà lên vùng đá đỏ Lục Yên tìm kế sinh nhai.

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Chương 41

Lục Yên bây giờ vui lắm. Dân đào đá trảy về vẫn đông nhưng anh bảo do sự có mặt của các công ty khai thác mà mọi sự bây giờ đã đi vào ổn định, nề nếp hơn. Đường lên bãi lúc này người ta đã đi bằng ô tô, dưới chợ đá người ta đã khoanh vùng khoanh ô cẩn thận. Đứng giữa mênh mông trời đất, tôi hiểu anh đang chìm đi trong những kỷ niệm ngổn ngang ủa về. Từ đây anh đã đi vào tù và từ nhà tù chả hiểu cuộc sống vận hành luân hồi thế nào anh lại trở về đây. Chỉ khác ngày trước anh tên là Hưng, là Thư, là kẻ sống ngoài vòng pháp luật còn bây giờ anh trở lại là Hùng, là một công dân tự do. Anh nói anh không muốn gặp lại một ai, kể cả cái ông trưởng công an thị trấn tốt bụng, kể cả người tên là Hoạch nào đó không hiểu bây giờ sống chết ra sao, kể cả số anh em đào đá, xe ôm một thời no đói có nhau, gặp lại chỉ buồn thêm.

Anh chỉ lặng lẽ dẫn tôi tìm đến một nấm mộ đắp vôi giữa rừng hoang, thấp hết một bó hương, lâm râm khấn vái cái gì đó lâu lắm rồi đi về, suốt đường về anh câm lặng không nói một câu. Tôi rụt rè hỏi mộ ai thế? Anh chỉ nói, đó là mộ của một người mà nhờ có người ấy anh đã gặp được em.

o

Sáng hôm sau chúng tôi men theo đường tắt đi bộ lên bãi. Đường rất khó đi nhưng không ngờ tôi lại đi được, đi khá dẻo nữa là khác. Anh nhìn tôi kinh ngạc:

"Anh ngờ em đi sai nghề. Đáng ra em phải là vận động viên leo núi chứ không phải cô giáo dạy văn"

Nhưng tôi vẫn là cô giáo khi mới được nửa đường chân tay tôi đã bủn rủn, đầu váng mắt hoa buộc phải ngồi phệt xuống không bước nổi thêm bước nào nữa. Anh công tôi lên lưng đi tiếp. Phủ phục trên tấm lưng trai trắng của anh, không hiểu sao nước mắt tôi ứa ra. Hạnh phúc của một kiếp người phải chăng cũng chỉ cần thế này, đói no, gian khổ luôn được ở cạnh người mình thương yêu.

Đường càng lên càng âm u, gió thổi càng mạnh. Anh hỏi sống với anh khổ thế này, sẽ còn khổ nữa, em có ân hận không? Tôi chỉ cắn nhẹ vào vai anh, không trả lời. Anh lại bảo công việc đào đá vất vả lắm, lúc có lúc không, nhưng nếu đào được, đào khá khá một tý, chúng ta sẽ dùng chính những viên đá đó để mở một phòng tranh do em làm chủ. Lúc đó tôi mới hỏi, tại sao anh yêu em nhiều thế trong khi trên đời này có biết bao là đàn bà con gái hay ho hơn? Anh nói, vì em không giống bất cứ người con gái nào anh gặp, vì em yêu anh và vì ở em chứa đủ tất cả những người đàn bà anh gặp, mỗi người một tý góp lại thành em. Tôi lại cắn anh cái nữa, đau hơn: Tán! Nếu biết anh yêu lắm thế thì em đã chả ngồi trên lưng anh thế này. Anh cười hì hì, xốc tôi đi nhanh hơn.

o

Trên đỉnh bãi đá, tại góc khuất nhất, xa các bãi đá khác nhất, một túp lều nhỏ nhắn được dựng lên. Thế là cũng có một mái lá để ngày chui vào sáng chui ra đi tìm vỉa. Vỉa tìm mãi rồi cũng ra nhưng có một thứ vỉa tôi không bao giờ còn có thể tìm được, đó là sức mạnh đàn ông của anh.

Đêm đầu tiên trong lều cũng là đêm tân hôn của chúng tôi. Buổi chiều tôi nói anh nghỉ sớm, cả hai ra suối tắm táp hồi lâu, trở về tôi có ý nấu cho anh một bữa tươi tươi, có cá có thịt có rau, thêm một chút rượu, tất cả đều là cây nhà lá vườn rồi chui vào lều. Gió thổi lồng lộng. Có tiếng vượn hót ở đâu. Tôi ôm chặt lấy anh, chờ đợi... như đã khát khao chờ đợi cả đời này. Anh cũng ghì xiết lấy tôi, không hiểu sao lại có ý tránh những cái hôn tham lam, cuồng nhiệt của tôi nhưng lại mê man nói vào tai tôi những câu vô nghĩa và có nghĩa nóng bỏng. Toàn thân tôi tan ra, bung mở, dâng lên, hứng đón nhưng... chao ôi, làm sao có thể ngờ

được, tưởng là với một người đàn ông mạnh mẽ đầy nam tính như anh, với tất cả những giai thoại vừa gây sốc vừa gợi tò mò về anh, tôi, một người đàn bà cả mấy năm nay âm thầm khép nhụy đêm nay sẽ được trả lại tất cả, dâng hiến tất cả để rồi, chưa đâu vào đâu anh đã oải buông, thở ra một tiếng đau đớn rồi nằm vật xuống. Không sao, tôi ấp khuôn mặt mặt anh vào ngực mình, khẽ vỗ về như vỗ về con trẻ, không sao không sao, chắc là mấy ngày nay anh lao lực quá đấy thôi, ăn uống lại chả có gì, thôi, ngủ đi ngủ đi, em ru cho...

Nhưng đêm sau rồi đêm sau nữa, mọi sự vẫn diễn ra y như thế, thậm chí còn tồi tệ hơn. Đến đêm thứ năm thì anh trở dậy, vùng ra khỏi lều, ngửa mặt lên trời đêm than một tiếng xé ruột:

"Thư ơi, em hại anh rồi..."

Tôi cũng đi ra, dìu anh trở lại, ủ ấm cho anh rồi hỏi Thư nào? Im lặng một lúc anh mới nói, tiếng nói vẫn như cháy gan:

"Nó là thằng em thân yêu nhất, bất hạnh nhất, cả đời nó yêu mà không được yêu, để rồi trước khi chết nó chỉ cầu xin có được một nụ hôn khốn khổ... Nó chính là cái đứa đang nằm trong nấm mộ hôm rồi anh đã đưa em đến".

Đến lượt tôi rã rời. Tôi khóc, úp mặt vào vách lá khóc ngon lành như cả một đời chỉ giành nước mắt cho đêm nay. Chả lẽ lại trở trêu vậy thật sao? Chả lẽ chỉ vì một cái hôn đồng tính mà anh, một người đàn ông có tiếng là rất ghê gớm trên trường tình lại cũng biến thành đồng tính thật rồi sao? Thảo nào anh toàn tránh né những cái hôn của tôi, phải chăng cái hôn giá lạnh của người ấy đã thành ám ảnh không thể nguôi ngoai trong anh đến nỗi sau đó anh không thể hôn ai được nữa, kể cả tôi, người mà anh nói còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình!

Để mặc cho tôi khóc, chờ cho tôi khóc xong anh mới khẽ khọt:

"Đừng nghĩ khác về anh. Lúc nào anh cũng khao khát em, thèm em, thèm như chưa bao giờ thèm như thế nhưng cứ mỗi lần định gần em, đi

sâu vào em, khuôn mặt xanh mét của nó lại hiện ra, oán trách tội tình lắm, anh không thể..."

Tôi xoay người ôm chặt lấy anh, hôn cuống quýt lên khắp thân thể anh, nói trong nước mắt:

"Em hiểu... em hiểu anh. Em không nghĩ gì đâu, chỉ tại... tại... Không sao, em sẽ chữa cho anh, sẽ lấy lại cho anh tất cả những gì anh đã đánh mất... Và dầu có không lấy lại được thì em vẫn yêu anh, vẫn suốt đời ở với anh... em cần cả con người thật của anh chứ không phải chỉ cái đó..."

Trong bóng đêm đỉnh rừng, khuôn mặt anh thoáng rạng lên, đôi mắt anh nhìn tôi xiết bao dịu dàng, tha thiết.

Chính cái nhìn sâu thẳm yêu thương ấy đã giúp tôi vừa vỡ ra một điều đau đớn nhưng chẳng thể nói với anh và có nói thì với cái đầu trẻ thơ không thích đào bới các góc ngách cuộc đời của mình anh cũng không thấu hiểu:

Đó là, chẳng phải con người kia, cái chết kia, nụ hôn giá lạnh kia đã khiến anh tê liệt mà chính là cuộc đời với tất cả những trái ngang, phi lý, bạc bẽo, độc ác của nó đã vắt kiệt những giọt tinh lực đàn ông cuối cùng trong anh.

o

Một năm trôi qua.

Cả một trời những gian khổ buồn vui ngọt ngào cay đắng trôi qua. Chúng tôi cũng đã có được một chút ít vốn liếng. Bằng kinh nghiệm và sự mẫn cảm của một người đã trải qua tận cùng công việc đào đá, anh đã phát hiện ra những vỉa quặng không lớn nhưng khá bất ngờ để không ngày nào, mùa nào chúng tôi phải ở không. Ngày lại ngày, nắng cũng như mưa, chúng tôi ra khỏi lều cùng với tiếng chim hót báo sáng, đến nơi, anh đào tôi đãi, cũng có lúc anh đãi tôi đào. Hôm nào may mắn cũng được vài viên con con, hôm nào thất bát cũng được vài nhúm đá cốm. Đá

viên thì chờ phiên mang xuống chợ bán cho hàng quen, đá cốm giữ lại để trám tranh sau này. Đồ ăn thức uống không lo, gà nuôi trong chuồng, rau trồng ngoài bãi, cá chũm trong khe, củi đầy rừng, chỉ có gạo mấm là thỉnh thoảng phải kết hợp mang lên. Một khoảnh rừng, một đỉnh núi, một túp lều, một bầu trời riêng, đây là những ngày sống thanh thản nhất của đời tôi, khổ mà vui, sáng đi tối về, không lo toan, không va chạm, không vướng bận toan tính gì.

Anh có vẻ trẻ ra tuy thỉnh thoảng có lên một cơn đau gì đó phía bụng dưới mà nếu có hỏi thì anh lại toàn cười xoà:

"Anh ấy à, trời đánh thánh vật cũng chẳng chết huống là..."

Còn tôi cũng thấy trong người, khổ thế mà chẳng có một bệnh tật gì, đêm ngủ đầy giấc, mỗi bữa vét sạch ba bát cơm đầy. Nhưng có một đêm cái đẫy giấc của tôi bị gián đoạn bởi bàn tay của anh đang mơn trườn trên ngực, trườn mỗi lúc một nhanh, rồi dừng, rồi lại nhanh hơn, cuối cùng nó trườn dần xuống dưới, dưới nữa... Toàn thân tôi cong lên, nhột nhạt nhưng vẫn phải vờ ngủ bởi chỉ cần tôi tỉnh lại là bàn tay kia sẽ trở về vị trí cũ, biến mất. Qua thân thể tôi, tôi hiểu anh đang một mình âm thầm cố lấy lại cái đã đánh mất của mình. Bàn tay vẫn trườn mơn man... Bất giác tôi giả vờ cựa mình để bàn tay tôi làm như vô tình chạm được vào cái... ấy của anh. Và chút nữa thì tôi reo vang lên như bắt được đá chúa. Trời ạ, như có điều kỳ diệu từ trên trời rơi xuống, cái ấy của anh, của tôi, của chúng tôi đang từ từ cương lên. Đã thế thì không cần giả vờ nữa, tôi xoay nhanh người lại dùng tất cả những gì có thể dùng được trên tứ chi ngũ tạng để cùng với anh giữ lấy cái độ cương đêm đêm đang mòn mỏi đợi chờ đó. Và giữ được, tuyệt vời làm sao, thậm chí còn tốt hơn. Nghẹn ngào vì sung sướng, tôi vội xốc anh lên người mình, giục anh nhanh lên nhanh lên kéo nó lại... Anh cũng vội vã làm theo nhưng, trời ạ, sao cuộc đời lại lắm nhưng thế này, đúng vào lúc sắp xuyên thấu được vào thân thể tôi thì cái ấy của anh nó lại từ từ biến dạng trở về hình thái ban đầu. Anh nằm vật ra thở dốc, còn tôi lại ôm nghiêng lấy anh, cắn vào ngực anh, nói trên miệng anh, chặn lấy hơi thở của anh:

"Tốt rồi, tốt quá rồi mình ơi! Đừng vội, cứ từ từ rồi mình sẽ có. Tại khí núi khí rừng ở đây đây, trong lành lắm..."

Từ đêm ấy, đêm nào chúng tôi cũng chọn ra cái khoảng thời gian nhạy cảm nhất chữa chạy cho anh. Nhưng không phải đêm nào cũng như đêm nào, lúc được lúc không, và cái điều tận cùng, cái điều mà cả hai đều mong cháy lòng cháy ruột đó vẫn chưa đến. Nhưng nhất định nó sẽ đến, tôi nói với anh, tình yêu của em, cuộc sống nơi đây sẽ làm cho nó đến, bắt nó phải đến.

Sáng ra, nhìn bộ quần áo khoác tươi tắn, lam nham màu đất trên người anh, tôi bảo vợ chồng ta giống cái ông Cruso một mình lạc trên hoang đảo nhưng hơn đứt ông ấy ở cái khoản có hai người. Rồi tôi bật cười. Anh hỏi cười gì? Tôi nói, mà xem trong phim thấy anh cũng giống cái ông ấy lắm cơ, tóc dài, râu dài, cứ nhọn vênh lên, thoát trông như cái ông vua từ cỗ bài tú lơ khơ bước ra, buồn cười quá! Hôm nào xuống phố em mua một bộ tông đơ lên em dọn dẹp mặt mày cho. Anh lại cười, dạo này anh hay cười lắm, một cái cười trong vắt: Kệ! Hùng Ka rô là phải vậy chứ. Khi nào đủ tiền mở phòng tranh của em, anh sẽ cắt tóc cạo râu, comple, cravat, giày đen đàn ông hoàng đế làm tôn bà chủ lên. Rồi anh ôm lấy tôi, không cười nữa: "Ngày khai trương phòng tranh cũng là ngày anh đưa em ra phòng đăng ký kết hôn".

o

Rồi ngày ấy cũng đến nhưng nó chỉ đến với tôi mà không cùng đến với anh.

Hai tháng sau, khi chúng tôi vừa phát hiện ra một vỉa đá quý lắm, vỉa đá màu đen hứa hẹn sẽ có những viên phải bằng hạt ngô, lớn hơn hạt ngô thì bất chợt có một chiếc xe con kiểu xuyên lục địa xịch đến. Bước xuống là một người đàn ông không già không trẻ nhưng tươi tắn, giọng nói mềm mỏng:

"Chào anh chị! Cha chả, anh chị sống ở đây khác gì cả đời đi an dưỡng, một túp lều con hai trái tim vàng, không, hai trái tim đá quý chứ,

tuyệt! Sao, công việc vẫn tốt đấy chứ ạ?"

Hình như linh cảm thấy có điều gì không lành, anh đứng dậy, chống xà beng, hỏi: "Anh là ai? Anh ở đâu đến? Đến có việc gì không?"

Lại một cái cười mềm mỏng nữa:

"Thực ra cũng chả có việc gì hệ trọng, chả là mới đây công ty chúng tôi đã ký hợp đồng với huyện sẽ thầu toàn bộ khu vực này..."

"Tức là các anh sẽ đuổi chúng tôi đi?"

Anh ném cây xà beng xuống đất.

"Ấy, ai lại dám thế! Chúng tôi cũng vì người lao động thôi. Thay vì lao động thủ công khổ ải, mọi người sẽ được máy móc, thiết bị hỗ trợ, khoẻ hơn mà năng suất lại cao. Anh chị có thể ở lại để trở thành công nhân công nghiệp của công ty"

"Nếu chúng tôi không đi thì sao?"

"Đó là việc của chính quyền, chúng tôi chỉ làm chuyên môn"

Giọng ông ta cũng lạnh lại. Anh tiến lên một bước, đáng lẽ sẽ hết sức căng thẳng như đúng tính cách vốn có của anh nhưng tiếng nói của anh lại tròng xuống như giải bày:

"Đây là mỏm tận cùng của bãi đá, xưa nay chưa có một ai đến cả, chúng tôi đã cất công tìm ra nó, khai thác nó, bây giờ mọi việc bắt đầu có đà thì các ông lại đến đòi thu hồi, thế là vô lý, là bất công lắm, sao không đến từ đầu đi, đến từ lúc không có một miếng đất bằng phẳng nào để dựng một cái lều đi. Đề nghị các ông về báo cáo lại với người nào ra cái quyết định này, đừng ép dân quá!"

"Được thôi, chúng tôi sẽ báo cáo, nhưng cũng nói thực, anh chị cứ nên chuẩn bị vì anh chị chắc không lạ gì, các vị ấy một khi đã ra nghị quyết là chả mấy khi thay đổi đâu."

Rồi chiếc xe nổ máy bon đi như một tràng cười độc địa, bí hiểm, để lại đằng sau cả một sức nặng đè trong mắt anh. "Mẹ nó!" Bật lên một tiếng chửi uất nghẹn, anh vung tay đấm mạnh vào một thân cây xù xì gần đó, mặc cho máu tứa ra ròn ròn. Tôi biết anh điên giận lắm mà nếu như trước kia, chắc anh sẽ không đời nào chịu im lặng thế này. Anh bảo:

"Vì em, vì thương em nên anh phải cố kìm nén chứ nếu không cả xe cả người của nó đã lăn xuống vực rồi"

Tôi hiểu và càng thương anh. Và cũng biết rằng họ không nói chơi, trước sau gì rồi thân giun cái để chúng tôi cũng chẳng thể cưỡng lại được nghị quyết. Nhưng anh lại nói:

"Cứ để thử xem, của đau con xót, mồ hôi nước mắt cả năm trời đâu phải mỗi lúc để chúng cướp trắng"

Biết khuyên anh lúc này là thừa, có khi còn làm anh nổi điên hơn, tôi mới lựa lời: "Quân tử phòng thân anh ạ, trong khi chuyện kia chưa đến, vợ chồng mình cứ tranh thủ làm đi, được tý nào hay tý đó" Anh nghe tôi, lầm lì mà nghe, thế là suốt ba ngày ba đêm sau đó, chúng tôi ra sức đào như chạy đua với thời gian. Đêm thứ nhất được hai viên bằng hạt ngô, đêm thứ hai không có gì, đêm thứ ba, vào lúc ràn rạng sáng, lại may mắn moi được một viên gần bằng trái nhót non. Anh thốt lên:

"Đây mới bắt đầu vào via đây. Từ xưa đến giờ anh chưa thấy cái via nào quý thế này. Chỉ đêm mai nữa thôi là mình sẽ vào tận hang của đá chúa"

Thấy giọng nói anh là lạ, tôi quay lại và tý nữa thì kêu lên, nước da anh xám xịt, chân tay run bần, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập. Tôi hốt hoảng: Anh bị sốt rét rồi. Anh lắc đầu:

"Không phải... sốt rét anh biết. Kệ, chắc mấy hôm vừa rồi cố sức quá.. chỉ cần nghỉ một tý là đỡ thôi".

Nhưng anh không những không đỡ mà mặt mày còn tái xám hơn, có lúc anh ôm bụng quặn người xuống, mồ hôi vã ra. Khổ tôi chưa, từ bé mãi mơ mộng, lớn lên lo làm ăn, trong đầu chả có tý kiến thức y học nào, làm sao biết anh đang bị bệnh gì đây? Tôi đang cuống cà kê chưa biết xử trí ra sao thì anh đã tỉnh lại, cố nở một miệng cười như mếu:

"Xong rồi, anh chỉ cần gồng mình một cái là bệnh tật nó hè nhau chạy hết. Nào, làm tiếp đi!"

Nói làm tiếp nhưng rõ ràng bước chân anh đi không vững nữa, cứ dật dẹo như đứa bé mới tập đi. Rồi anh lại ngồi xuống, cười nữa:

"Trong bụng anh có cái gì ấy, cứ như có con dao nào đang cứa, thôi, kệ cha nó, hôm nay nghỉ cái đã."

Tôi vội chum lửa đun cho anh một bát cháo gừng mang ra nhưng đã thấy anh ngủ thiếp đi rồi, thỉnh thoảng mặt lại nhăn quắt lại...

Đêm ấy là một đêm thức trắng của tôi. Trời ơi, chả lẽ câu nói của ông trạm xá trường trại giam hôm nào bây giờ mới ứng vào anh? Gan có vấn đề, gan anh hỏng thật rồi ư? Nếu thế thì ngay ngày mai, mặc kệ tất, mặc kệ đá đỏ, mặc kệ mọi khát vọng và hy vọng, mặc kệ cả lời đe dọa lạnh lẽo kia nữa, vô nghĩa hết, chỉ có anh và sức khỏe của anh mới là tất cả, tôi sẽ đưa anh xuống núi để người ta xem bệnh cho anh.

Sáng ra, trời mới vừa ràn rạng, tôi đang định nói cái ý định đó với anh thì vừa lúc có tiếng gì ầm ầm như động đất vang lên.

Nhìn ra, cả một chiếc xe chuyên dụng khổng lồ với đủ các máy móc thiết bị công kênh dựng bên trên đang từ từ ngóc khỏi đỉnh dốc tiến lại như một con quái vật. Nó đẩy, giờ định mệnh đã điểm rồi đấy. Tôi vội chạy ra nói với gã đàn ông hôm rồi vừa trên Cabin bước xuống:

"Xin các ông chậm lại một chút, anh ấy yếu lắm, mới vừa chớp mắt..."

Thay vì cái mềm mỏng hôm trước bây giờ là một giọng nói lạnh như băng:

"Chậm thế nào được, cái xe này mỗi giờ chúng tôi phải mất cả triệu để thuê làm sao có thể chậm! - Gã quay ra - Các chú, bắt đầu đi!"

Nghe lệnh, con quái vật gầm lên một tiếng rồi giương cái vòi thép dài thông về phía trước, đúng chỗ chúng tôi vừa phát hiện ra vỉa đá quý, lập tức từ miệng vòi một dòng nước bắn ra như một đường đạn thẳng căng, xiết mạnh. Đường đạn lia đến đâu là đất đá ở đó vỡ ra, sụp xuống, tơi tả, chảy ồ ồ xuống khe đến đó. Lòng dạ tôi quặn thắt. Trời ơi, công sức hơn một năm trời của vợ chồng tôi đấy, giờ trôi sông trôi biển cả.

Có lẽ cái âm thanh hủy diệt ấy đã làm anh tỉnh lại. Hấp háy mắt nhìn ra, lắc lắc đầu mấy cái rồi khi đã chợt hiểu, anh gầm khê trong cổ một tiếng và, trong lúc tôi không kịp ngăn lại, anh đã loạng choạng lao đến gã kia, những ngón tay run rẩy muốn đưa ra tóm lấy ngực gã nhưng không tóm được, miệng chỉ lắp bắp:

"Dừng lại... dừng lại ngay! Bọn khốn nạn... quân giết người... Tao... tao sẽ giết, giết hết..."

Gã đàn ông kia sợ hãi, bật lùi trở lại, định hô hoán người đến cứu nhưng không cần nữa, trước mặt gã, loạng choạng thêm được mấy bước nữa, anh đã ngã vật xuống, tròn con người đảo lên rồi nằm im, bất động, chân tay duỗi thẳng.

Đau đớn ôm anh vào lòng, tôi muốn hét lên một tiếng giữa mênh mông mà cổ khô đặc không tài nào hét được...

Gần trưa, công cuộc tàn phá vỉa đá đã xong, thế theo yêu cầu khẩn thiết của tôi, gã đàn ông đã tặc lưỡi, tỏ ra thương tình cho vợ chồng tôi quá giang xuống phố. Xuống tới nơi, tôi vội đón xe chở anh đi luôn đến bệnh viện tỉnh.

Tại đây sau cả buổi làm đủ các xét nghiệm, sinh thiết, người ta kết luận anh bị ung thư gan, ung thư ác tính và nghiêm khắc trách tôi là vợ mà sao lơ là để đến khi chồng bệnh nặng mới đưa đến? Bàng hoàng, tôi chỉ còn biết cúi đầu, để mặc cho nước mắt chảy ra.

o

Sau khi xạ trị, hoá trị gì đó tốn nhiều tiền lắm, tôi được phép đưa anh về một căn nhà trọ thuê ở gần đó để tự điều trị, nuôi dưỡng.

Suốt thời gian sáu tháng trời, ngoài thuốc men ra, anh cố gắng ăn bất cứ thứ gì tôi cho ăn, ăn hết, ăn khổ ăn sở để làm tôi vui. Có lúc thấy anh tươi tỉnh, vui vẻ trở lại, tôi mừng đến trào nước mắt nghĩ rằng biết đâu với thể lực của anh anh sẽ vượt qua được cơn bạo bệnh mà thế giới người ta còn đang bất lực này, biết đâu! Trong cuộc sống chả đã có biết bao những điều kỳ diệu vẫn xảy ra đó sao. Nhưng rồi bệnh anh lại có chiều nặng thêm. Lúc ấy đôi mắt anh mở to nhìn tôi như có lỗi.

Rồi một đêm thức giấc tôi bỗng thấy anh lúi húi ngồi viết. Nghĩ rằng anh viết thư cho người thân hay bạn bè, tôi cứ để mặc nhưng sáng ra, khi anh đã đi nằm, đi qua ghé mắt nhìn vào, tôi bỗng sửng sốt: Anh đang viết lại đời mình. Những con chữ xiên xẹo, chi chít bò ra cả ngoài lề nhòe đi trước mắt tôi...

Từ đó tôi cứ để mặc cho anh viết. Viết được là tốt, là có cái để neo anh vào cuộc đời, nó buộc anh ít bi quan nghĩ đến bệnh tật hơn. Tôi kín đáo chăm chút cho anh từng cái bút, từng tệp giấy mà không cho anh biết. Anh viết cả ngày lẫn đêm nhưng chủ yếu là về đêm. Mệt, anh ra giường nằm nghỉ, khoẻ một chút anh lại ngồi vào bàn. Những tệp giấy cứ dày dần lên. Mẹ anh thỉnh thoảng có nhờ người đưa đến thăm con, trách tôi sao lại để cho anh vất vả như thế? Tôi bảo thưa mẹ, mẹ có thấy nét mặt anh ấy thanh thản hơn không, nhờ viết đấy ạ. Bà nhìn tôi, mắt rớm nước:

"May mà thằng Hùng nó có con những ngày này, bác chỉ biết cảm ơn con"

Còn mẹ tôi thì không, bà vẫn còn giận tôi, chỉ có bố lâu lâu cũng có đến. Bố bảo:

"Bố đã từng là lính, nó cũng từng là lính, bố hiểu những thằng đã từng là lính là thế nào".

Một buổi sáng anh kêu tôi lại, bảo tôi chịu khó cạo râu cắt tóc cho anh, riêng bộ ria mép là để lại, mặc cho anh bộ quân phục cũ do mẹ anh mang tới, bắt tôi cũng phải mặc bộ đồ đẹp nhất rồi nói tôi kêu Taxi. Tôi hỏi đi đâu, anh bảo, khắc đi khắc biết. Thì ra anh đưa tôi đến phòng đăng ký kết hôn.

Từ phòng đăng ký trở về, anh cứ như là một người khác, cười nói luôn miệng, chốc chốc lại còn tru miệng huýt sáo nữa. Đêm đó anh không ngồi vào bàn, bảo muốn đi nằm sớm. Còn nói vui:

"Đêm tân hôn mà lại còn viết với lách, điên à?"

Rồi anh nói thêm, giọng khang khác thế nào ấy:

"Thế là ngày cưới không trùng được với ngày mở phòng tranh đá quý của em rồi... Thoa, nếu sau này không còn anh nữa, em cũng đừng từ bỏ ước vọng này của chúng mình nhé... Đời này anh không đem lại được hạnh phúc cho em, đời sau anh hứa sẽ bù lại... Em thay anh đem thùng Thư về hương khói cho nó đỡ lạnh... Nào, kê tay cho anh ngủ tý..."

Không ngờ đó là câu nói cuối cùng của anh. Đến ba giờ sáng, nằm mộng gầy trong tay tôi, anh lặng lẽ từ bỏ tôi về cõi vĩnh hằng...

HÙNG KARÔ

Chu Lai

dtv-ebook.com

Đoạn Kết

Giờ đây, nếu ai có dịp đi qua vùng ngoại ô một thành phố núi, gần đến con sông trong xanh có nhiều đá cuội nằm ẩn chìm dưới đáy sẽ thấy bên đường một phòng tranh đá quý xinh xắn nằm e ấp dưới khóm cây trứng cá râm mát luôn luôn có khách ra vào. Đây là một phòng tranh mà, như người ta nói, chỉ là một địa điểm giao dịch, một văn phòng điều hành chứ tầm vóc của nó lúc này đã loang ra cả nước với một danh xưng, một đẳng cấp ngày càng tạo nên độ tin cậy bền chắc trên thương trường cũng như tạo được sự yêu mến đặc biệt trong lòng người hâm mộ.

Chủ phòng tranh là một người đàn bà không còn trẻ nhưng đẹp, một cái đẹp buồn, hướng nội, phong cách tiếp xúc, chuyện trò với khách thật nhẹ nhàng, tinh tế và thân thiện. Nếu khách lấy làm lạ hỏi, tại sao cả phòng tranh mấy trăm bức đều là phong cảnh mà lại chỉ có một bức chân dung, lại là chân dung của một người đàn ông có hàng ria rất độc đáo, hàng ria của con bài Ka Rô thì bà chủ chỉ nhẹ cười: "Nhờ có con người đó nên mới có phòng tranh này"

Rồi thôi, im lặng.

Chỉ có điều khi khách về rồi, còn lại một mình, ngày nào cũng thế, bà lại ra ban công tầng ba ngồi âm thầm, mắt dõi nhìn về một nơi xa lắm cho đến khi mặt trời lặn hết sang bên kia núi mới lặng lẽ trở vào.

Và bao giờ cũng vậy, trước khi đi nằm, khuya lắm, bà lại thắp một nén hương trên bàn thờ, một nén thôi, chỉ một nén nhưng có thể âm ỉ cháy suốt đêm.

Âm ỉ, thoảng thơm như ngọn gió lang thang từ bìa rừng thổi vào,
mênh mang, mênh mang, mãi mãi...

Viết tại Sầm Sơn, Vũng Tàu,

Đoàn 295, Vân Đồn.

Hè 2009 C.L